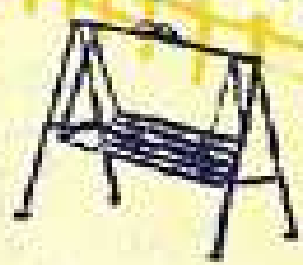

Macchiato

Sữa chanh ngày hè

THÂN BÌNH TRẦN 2011

*Tiếng lòng của sữa chanh
là tình yêu không thể
nơi thành lại*

Sả chanh ngày hạ

Tác giả: Macchiato

Dịch: Trần Minh Trang

Nhà xuất bản: Hà Nội

Nhà phát hành: Nhã Nam

Số trang: 357

Ngày phát hành: 25/8/2017

Sách & pic: Thương

Type: Thái Ngọc

Thanh Lan Nguyễn – Xu Hoang

Beta: Vương Khải – Thanh Yen

Làm ebook: Ebook ngôn tình miễn phí

Nguồn: www.facebook.com/ebookngontinhmienphi

Giới thiệu:

Vương Hiếu Hạ cảm nắng Trình Dịch từ khi còn là cô bé con lớp bốn hát sai nhạc trong dàn hợp xướng, đến nỗi ông trời cũng phải động lòng để hai người học cùng lớp suốt thời cấp hai. Song cách thể hiện tình cảm của cô có phần lạ lùng, không bày trò chọc ngoáy thì lại gây sự ngáng chân cậu bạn lớp trưởng gương mẫu. Mỗi tình đơn phương ngỡ chưa kịp nở đã lụi tàn, vào một ngày đầu hạ cuối cấp ba bỗng bung cánh đón lấy những giọt mưa rào tuổi trẻ với sự trở về của cậu bạn bật tin suốt ba năm.

“- Trình Dịch, cậu hôn tớ? Vậy là cậu và tớ, chúng ta trở thành bạn trai bạn gái của nhau rồi à? Hay cho cậu năm giây suy nghĩ, tớ đếm đến năm nếu cậu dám không nhận, cậu, cậu chính là kẻ quấy rối! Tớ sẽ cho cậu ăn tát, lại mách với giám thị, dán họ tên trường lớp và hình cậu lên bảng thông báo!

- Vương Hiếu Hạ, sao cậu có thể ngày càng hung dữ như thế, sau này nhất định tớ sẽ bị ăn hiếp. Mua đồ còn được bảy ngày dùng thử, chỉ cho tớ năm giây suy nghĩ, phải nói quá là... “

Hương vị tình yêu ngọt ngào hòa quyện cùng giọng văn duyên dáng hóm hỉnh một lần nữa tạo nên tách cà phê đậm dấu ấn Macchiato, lãng mạn nhưng cũng đầy thực tế. Liệu mối tình của tuổi thanh xuân diễm lệ mà ngắn ngủi có thể vượt qua ngưỡng cửa trưởng thành, không mấy may xây sát?

Macchiato

Tác giả chuyên viết truyện lãng mạn Đài Loan. Các tác phẩm của cô thường được đăng tải lên mạng, sau đó in thành sách, rất được các bạn trẻ Đài Loan mến mộ.

Tác phẩm tiêu biểu:

- *Bệnh công chúa*
- *Sả chanh ngày hạ*
- *Bí mật nhỏ*
- *Nụ hôn sao băng*

Tác phẩm đã được Nhã Nam xuất bản:

- *Bệnh công chúa*

Về tình yêu và dũng khí

Tiếng lòng của sả chanh là tình yêu không thể nói thành lời.

Không thể nói thành lời, là bởi yêu không đủ nhiều? Hay bởi không đủ dũng cảm?

Bởi không đủ dũng cảm, trong tuổi thanh xuân của tôi đã rơi rụng biết bao điều dang dở...

Chuyến bỏ nhà ra đi giữa chừng quay về, bài hát mới hát được một nửa, lời tỏ tình chưa nhận được câu trả lời, tấm thiệp chúc mừng chưa thể gửi đi, điều chưa kịp nói...

Giống như đầu hạ năm ấy, tình yêu không hình dáng cũng chẳng có trọng lượng, xa xăm hệt như áng mây treo lơ lửng giữa trời, cho đến khi hóa thành trận mưa trút xối xả, tôi mới thực sự cảm nhận được, những gợn sóng lăn tăn tự đáy lòng sâu làm sao, nặng làm sao, từng vòng tròn dường như không có điểm cuối, nhưng lại nối liền với nhau.

Sau đó, chung quy lại chúng ta sẽ hiểu, thứ khiến hồi ức mãi tươi đẹp không phải thời gian, mà là sự tiếc nuối.

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU

Ký ức được viết trước khi nhớ lại | ♥

CHƯƠNG 1

Về chuyện tứ thích cậu, vẫn còn là một bí mật | ♥

CHƯƠNG 2

Chúng ta chờ đợi tình yêu, nhưng lại để mất nhau | ♥

CHƯƠNG 3

Không chắc chắn thì đừng hôn | ♥

CHƯƠNG 4

Số phận thật hài hước,
khiến kẻ đang yêu lúng ta lúng túng | ♥

CHƯƠNG 5

Khung cảnh đẹp nhất trong đời | ♥

CHƯƠNG 6

Trong mắt em đã từng chỉ có mình anh | ♥

CHƯƠNG 7

Khởi điểm là em và anh, kết thúc là chúng ta | ♥

CHƯƠNG CUỐI

Anh còn cần em không? | ♥

**MỞ
ĐẦU**

Ký ức được viết trước khi nhớ lại

9 giờ tối, ngày 25 tháng 9 năm 2011

Nhà hàng Jules Verne

Nhìn qua tháp Eiffel với những thanh thép đan xen giao cắt, kiến trúc và bầu trời pha trộn thành một màu lam đậm, điểm xuyết những đốm sáng rực rỡ, đổ bóng xuống dòng sông Seine. Thành phố này hoa lệ đến mức chẳng thể nhìn thấy các vì sao nữa, nhưng nếu bằng lòng, bạn có thể coi con sông xanh thẫm đang lặng lẽ trôi này là bầu trời, tưởng tượng đốm sáng rơi vãi trong lòng sông là các vì sao.

Ai nói sau khi trưởng thành người ta sẽ không còn cần đến trí tưởng tượng?

Không có trí tưởng tượng, làm sao chúng ta có thể huyền hoặc bản thân và người khác?

Tôi và Leon ngồi đối diện nhau.

Trên chiếc bàn ăn được phủ tấm vải trắng muốt, đặt một hộp nhãn xanh thẫm như màu sông, bên trong có ánh sao nhỏ lấp lánh. Tôi thu ánh mắt đang hướng ra bên ngoài cửa sổ, cố tập trung vào ánh sáng trong hộp nhãn.

Leon là Hoa kiều Mỹ, dáng dong dỏng khỏe khoắn, cặp mắt nâu thăm thẳm, đuôi mắt hơi xếch, khi cười, một bên má anh có lúm đồng tiền sâu hút, dù đã sắp sang tuổi ba mươi lăm, trông anh không hề già, thậm chí vẫn còn vẻ trẻ con.

Lúc anh được tổng công ty bên Mỹ cử đến châu Âu đảm nhận chức vụ giám đốc Bộ phận Thu mua, tôi vừa tốt nghiệp khoa Ngoại văn, chuyên ngành tiếng Anh, ngành phụ tiếng Pháp, còn biết một chút tiếng Đức, nhờ thầy giáo trong khoa tiến cử, tôi trở thành trợ lý cấp thấp theo anh.

Nói thật, lần đầu tiên thấy anh, tôi đã rất tò mò, không hiểu tại sao một nhà phân phối thiết bị điện tử đứng hàng thứ ba thế giới lại cử người trẻ tuổi như vậy đảm nhiệm chức vụ giám đốc Bộ phận Thu mua vốn đòi hỏi kinh nghiệm dạn dày, càng không hiểu tại sao Leon chỉ trong nháy mắt đã mạnh dạn thuê đưa lính mới tò te như tôi.

Thoắt đã sáu năm, từ một cô trợ lý gà mờ run rẩy khi phải phát biểu, đến ngày hôm nay tôi đã có thể tự mình chủ trì một cuộc đàm phán quyền đại lý sản phẩm. Công tác thường xuyên được luân chuyển, theo chức vụ ngày một thăng tiến của Leon.

Ba năm trước, chúng tôi rời khỏi London, từ đó cứ đến mỗi quốc gia anh lại thay một người phụ nữ, giống như thay chân ga mới vậy. Cái cũ không đi, cái mới không đến, anh chẳng chút luyến tiếc.

Chắc người nước ngoài khá thoáng trong chuyện tình cảm nhỉ! Có lẽ phải nói là tùy tiện? Hay nên khen anh thủ đoạn cao minh? Khi chia tay mỗi người tình, Leon đều lý trí đến mức gần như máu lạnh, nhưng chẳng ai chỉ mặt chửi anh lòng lang dạ sói, chơi chán rồi bỏ.

Leon mỉm cười nhìn tôi chăm chú, vẫn với dáng vẻ ung dung bình thản.

Tôi phải nói gì đây? Bằng tiếng Anh? Câu “*Would you marry me?*”⁽¹⁾ ban nãy anh nói là tiếng Anh mà! Hay tiếng Pháp? Dù sao cũng đang ở tòa tháp nổi tiếng nước Pháp, nên sử dụng ngôn ngữ cho hợp cảnh chút nhỉ.

(1) Lấy anh nhé?

“Tại sao?” Trong vô thức, tôi lựa chọn tiếng mẹ đẻ quen thuộc để nói chuyện cùng anh.

“Anh không muốn mỗi sáng thức dậy việc đầu tiên là phải nghĩ xem nên dùng ngôn ngữ nào để giao tiếp với người ở bên. Anh mệt rồi! Em không mệt sao? Hiếu Hạ?” Anh gọi tên tiếng Trung của tôi bằng một cách phát âm độc đáo.

Em mệt rồi! Vâng, em cũng mệt rồi! Lúc ứng tuyển vào vị trí này, tôi nghĩ mình có thể bay ra khỏi hòn đảo nhỏ, tận mắt ngắm nhìn thế giới rộng lớn, nhưng tôi chưa từng nghĩ mình lại có thể bay xa, bay lâu đến thế.

Khi tôi nhận ra khoảng cách giữa mình với gia đình, bạn bè phải tính bằng múi giờ; khi tôi những tưởng một mình tự do tự tại, có thể đi bất cứ nơi đâu, nhưng chẳng muốn đi bất cứ đâu; khi tôi cho rằng không rơi nước mắt không thể hiện mình chín chắn dũng cảm, mà thực chất chỉ vì không muốn tỏ ra yếu đuối... Tôi biết, mình đã mệt rồi!

“Tại sao lại là em?”

“Anh sẽ về Mỹ, định cư ở New York, lâu dài, hoặc sẽ là mãi mãi.” Anh đặt tay mình lên bàn tay lạnh ngắt của tôi, “Nhưng anh không muốn để em đi!”

“Vậy nên, anh thấy đây là sự sắp đặt tốt nhất sao?” Tôi phì cười, chẳng ngờ người đàn ông thay đàn bà như thay áo này, lại là một ông chủ trọng tình trọng nghĩa như thế.

“Anh không muốn mất em.”

“Vậy nên, anh đang tỏ tình với em à? Leon, anh chưa từng theo đuổi em, thậm chí chúng ta còn chưa qua lại với nhau.”

“Mấy bước đó quan trọng lắm sao em?” Khóe miệng anh hiện lên nụ cười sâu xa khó hiểu, “Chúng ta đều là người trưởng thành, phải biết rõ điều mình cần là gì.”

“Vậy nên, ý anh là... anh yêu em?” Tôi nướng mày, giọng khiêu khích, “hay chỉ đang thấp thỏm về em?”

Từ “thấp thỏm” dường như khá xa lạ với anh, anh nheo mắt, suy nghĩ một hồi.

“Đừng chơi chữ với anh, Hiếu Hạ! Tiếng Trung của anh không tốt thế đâu.” Anh kéo tay tôi tới gần môi anh, bờ môi nhẹ nhàng cọ qua cọ lại, đặt lên tay tôi một nụ hôn, “Anh không thấy hai thứ đó có gì khác biệt. Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, không chỉ vì công việc, còn cả những thứ khác nữa... *You know that?*⁽²⁾” Hơi thở ấm nóng của anh phảng phất nơi đầu ngón tay tôi, trong khoảnh khắc nào đó, tôi gần như muốn...

(2) Em biết mà!

Bỗng chiếc di động trên bàn rung lên, tôi nhác thấy cuộc gọi đầu số 886 trên màn hình, bèn buột miệng “Excuse me” rồi rút tay lại, cầm di động lên, rời khỏi chỗ ngồi như muốn chạy tháo thân.

“Vương Hiếu Hạ!” Vừa nhấn nút nghe máy, giọng Giang Giai Lãng đã oang oang bên tai tôi.

“Tháng sau tao kết hôn đấy!” Nó lớn tiếng tuyên bố, “Không nói lời thôi, hạn cho mày trong vòng ba ngày cặp mông về Đài Loan cho tao!”

“Trong vòng ba ngày?”

“Tao sắp bận chết đây, Vương Hiếu Hạ, mày làm phù dâu mà định đến ngày cưới mới lộ mặt à! Mày còn phép thì xin nghỉ phép, không còn phép thì xin nghỉ ốm, không giả vờ ốm được thì báo nhà có tang. Trong vòng ba ngày không nhìn thấy mặt, bà mày tuyệt giao!”

“Rồi, rồi, tao hứa sẽ phi ngay về Đài Loan, nhưng ba ngày thì gấp quá, tao phải giải quyết mấy việc đang làm dở, đảm bảo trong một tuần sẽ quay về.” Tôi mặc cả với đứa bạn thân, hứa dâng cho nó chiếc túi hàng hiệu mới nhất trong bộ sưu tập Thu Đông Paris, Giang Giai Lãng mới hả lòng cúp máy.

Quay về chỗ ngồi, bồi bàn đưa lên một đĩa bánh Savarin bày biện rất khéo, Leon rưới xi rô cây thích, bày sẵn thìa bạc, đẩy tới trước mặt tôi.

“*How do you think?*⁽³⁾” Anh hỏi.

(3) *Em thấy thế nào?*

“ *Tasty!*⁽⁴⁾” Tôi xắn một thìa đưa vào miệng nhắm nháp, mãi mới ý thức được điều anh muốn nghe không phải câu trả lời này.

(4) *Ngon!*

“I think, I need to go back Taiwan for a while, maybe for a few weeks.”⁽⁵⁾ Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào anh.

(5) *Em nghĩ, em phải về Đài Loan một thời gian, có thể là vài tuần.*

“*Anyway...*”⁽⁶⁾ Leon lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của tôi, cảm giác chạm phải kim loại lạnh ngắt khiến tôi rùng mình, định tháo ra thì bị anh dùng sức giữ chặt.

(6) *Dù thế nào...*

“*No! I can't answer you right now!*”⁽⁷⁾

(7) *Không được! Lúc này em không thể nào trả lời anh!*

“Cứ đeo đi!” Anh nhẹ nhàng ra lệnh.

“Anh không sợ...” tôi lúc lắc ngón tay, kim cương dưới ánh đèn lấp lánh chói mắt, “em đeo nhẫn rồi chạy trốn? Không quay lại nữa à?”

“Em sẽ làm vậy sao?” Leon mỉm cười đầy ẩn ý.

Sau đó, tôi họp hành liên miên suốt mấy ngày liền, nộp đánh giá quá trình thu mua cùng phân tích doanh số, thu dọn hành lý đơn giản, tức tốc đặt vé máy bay, đáp chuyến rồi nối chuyến, một tuần sau, tôi đã ngồi trên tàu cao tốc lao vút đến Cao Hùng. Cảnh vật vụt qua ngoài cửa sổ, bị nước mưa và tốc độ làm nhòe thành từng mảng màu ảm đạm.

Đến một đất nước xa lạ, tôi đã mất đúng sáu năm mới dứt được mình ra khỏi phía bên kia bán cầu, nào ngờ vừa đặt chân lên mảnh đất quê hương, hồi ức về những con người ấy, những câu chuyện ấy lại ùa về như sóng triều. Bao điều dang dở bỏ lại ở thời thanh xuân, hóa ra đều là sự lãng quên tôi tự lừa dối mình bao năm qua.

Hồi ức như hình với bóng, sớm đã trở thành một phần hành trang nặng nề.

Những điều cố gắng để quên, vốn dĩ chẳng thể nào thực sự quên được.

“Tàu sắp tới ga cuối, quý khách xuống tàu xin nhớ mang theo hành lý, chú ý khoảng cách giữa tàu và sân ga, chúc quý khách chuyến đi vui vẻ.” Tiếng loa báo

tàu vào ga vang lên.

Bước ra khỏi sân ga, tôi bất giác nhìn đồng hồ đeo tay, chợt nhận ra kim giờ và kim phút vẫn đang chỉ 2 giờ chiều ở Pháp. Pháp và Đài Loan chênh lệch sáu múi giờ, dường như mới chớp mắt thôi, tôi của trước đây và tôi của hiện tại đã cách nhau đến sáu năm trời.

Tôi bật cười tự trào, đứng trước lối ra nơi người qua kẻ lại, chỉnh lại đồng hồ.

“Vương Hiếu Hạ?” Một giọng nữ trong trẻo vui tươi thình lình rót vào tai, tôi ngẩng đầu nhìn quanh, quay về hướng âm thanh vang lên, bắt gặp một cô gái cao ráo đứng ngay sau lưng.

“Hey! Đúng là cậu thật!” Lý Tuyết Nhi tủm tủm cười: “Lâu lắm không gặp.”

Cô ta mặc một bộ suit đen cắt may vừa vặn, để đầu bob, cặp hoa tai ngọc trai lấp ló dưới mái tóc.

“Ừ.” Không bộc lộ quá nhiều kinh ngạc, tôi nhoèn miệng theo phép lịch sự, “Lâu rồi không gặp.”

“Cậu thay đổi nhiều quá, suýt nữa không nhận ra...” Cô ta thản nhiên quan sát tôi.

Quả đúng, tôi đã thay đổi rất nhiều, đến mức ngày càng không còn giống mình. Nhưng, dù tôi có thay đổi đến đâu cũng không thể từ không thân biến thành thân với cậu được! Vương Hiếu Hạ trước kia có lẽ sẽ buột miệng nói vậy, nhưng Vương Hiếu Hạ bây giờ chỉ giữ nụ cười mỉm hoàn hảo khóe môi nhếch 15°, lạnh nhạt đả bôi: “Cảm ơn!”

“Nghe nói, cậu làm việc ở châu Âu suốt thời gian qua?”

“Ừ.” Tôi khẽ gật đầu.

Cô ta nhìn sang chiếc va li to bên cạnh tôi, hỏi tiếp: “Vừa về à? Hay chuẩn bị đi?”

“Vừa về.” Tôi đáp, nắm lấy thanh kéo va li, ngầm tỏ ý muốn kết thúc cuộc tương phùng vô nghĩa này một cách khí khái.

“Về nghỉ phép à? Hay là?”

Liên quan quái gì đến cậu!

“Nghỉ phép.”

“Lần này định ở lại Đài Loan bao lâu?” Dường như nhận ra ý đồ của tôi, cô ta đưa tay giữ chặt chiếc va li.

“Khoảng một tháng.” Tôi nói giọng khách sáo, cố che đậy sự sốt ruột, “Tôi đang vội, thế này đi, lúc khác bọn mình nói chuyện sau nhé.”

“Vây tốt quá!” Cô ta ngắt lời, rút trong túi ra một chiếc phong bì kiểu Âu màu hồng, đưa cho tôi, khoảnh khắc ấy mắt tôi như bị thiêu đốt bởi ánh sáng lấp lánh trên ngón áp út thon dài của cô ta.

“Đã tình cờ gặp nhau thế này, mình gửi cậu thiệp mời luôn.”

“Chúc mừng nhé!” Tôi chân thành gửi lời chúc phúc, sau đó nghe giọng mình điềm đạm: “Nhưng mà, tôi không nghĩ mình quen thân đến mức phải tiếp nhận quả bom hồng này của cậu!”

“Mình với cậu không thân...” Lý Tuyết Nhi nói, ánh mắt trượt xuống ngón áp út bàn tay trái của tôi. Theo trực giác, tôi những muốn chạy trốn khỏi cái nhìn soi mói của cô ta nên vô thức nắm chặt tay lại.

Trên ngón áp út, có một tình yêu khác đang chờ tôi chấp thuận.

“Tuy nhiên, chú rể có thể coi là thân với cậu...” Cô ta nói, chiếc phong bì màu hồng khê đung đưa trước mắt tôi, hương nước hoa sực nức khiến tôi chóng mặt, phải vịn vào va li mới có thể đứng thẳng.

“Trưa ngày thứ Bảy cuối cùng của tháng.” Cô ta chậm rãi nói, nụ cười ấm áp nơi khóe môi thực ra không hề đáng ghét, “Cậu tới nhé! Trình Dịch sẽ muốn gặp cậu!”

Không đau! Thật đấy! Trái tim đã đánh mất sao còn đau được nữa!

“Ừ.” Tôi ngẩng đầu, đôi mắt bình thản mà trống rỗng trần trần nhìn cô ta, không quên nở nụ cười, “Được rồi!”

Thấy tay tôi vẫn nắm chặt không định nhận thiệp mời, cô ta mỉm cười vẻ thông cảm, đặt tấm thiệp lên trên va li của tôi, tự nói “Hẹn gặp lại!” rồi bỏ đi.

Dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng, thậm chí tôi còn đủ dũng khí để mở phong bì, rút tấm thiệp được thiết kế tinh xảo ra, hàng chữ Trung-Anh nhũ vàng mời dự tiệc đập vào mắt, trên thiệp dính một bức ảnh cưới hình trái tim, trong hình Lý Tuyết Nhi nở nụ cười xinh xắn ngọt ngào, chú rể hướng mắt về phía cô dâu, dù nghiêng mặt nhưng nụ cười hạnh phúc đủ khiến người khác ngưỡng mộ. Tôi chưa từng bắt gặp nụ cười ấy trên khuôn mặt anh, hoặc có lẽ nên nói, anh chưa từng cười như vậy khi nhìn tôi.

Tình yêu của chúng tôi có khởi đầu, trong quá trình cũng có nhiều niềm vui, tại sao lại kết thúc như vậy?

Còn chưa kịp lật xem nội dung bên trong tấm thiệp, di động trong túi áo đã đổ chuông, tôi dứt tấm thiệp vào phong bì, nhét xuống túi, hít thở sâu rồi nhận điện thoại.

“Bưởi à, tao đến rồi, mày căn giờ chuẩn thật đấy.” Tôi mỉm cười: “Đến đón tao hả? Tất nhiên cảm động rồi... cảm động phát khóc đây!”

Che đây giỏi lắm, Vương Hiểu Hạ, mấy năm qua đúng là không hề sống phí.

“Em để quên đồ trên tàu rồi!” Đôi tình nhân mang dáng vẻ học trò đứng phía trước tôi, cô bé khóc thút thít, cậu bé choàng lấy vai cô bé: “Không sao, nếu quan trọng thì bọn mình quay lại tìm...” Nhờ cậu bé nhẹ nhàng an ủi, cô bé nhanh chóng lấy lại nụ cười, đưa mu bàn tay quạt nước mắt vương trên má, hai người tay trong tay biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Để quên.

Hắn cũng có thứ gì rất quan trọng tôi đã đánh rơi trong miền ký ức ấy...

Năm tháng thanh xuân dường như chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới, chẳng rõ tự lúc nào đã rời xa tôi đến thế...

CHƯƠNG 1

Về chuyện tớ thích cậu, vẫn còn là một bí mật.

Nếu nói, trái tim mỗi chàng trai đều có một nữ thần Thẩm Giai Nghi, vậy thì, trong lòng mỗi cô gái cũng đều có chàng hoàng tử Lớp trưởng. Từ nhỏ đến lớn, lớp trưởng trong ấn tượng của tôi đều là những sinh vật tỏa ánh sáng lấp lánh.

Anh trai tôi là lớp trưởng, tên Vương Hiểu Phong, hơn tôi hai tuổi. Từ nhỏ đến lớn, cúp và bằng khen của anh nhiều đến mức phải mang vào kho cất, còn phân môn chia loại đủ kiểu! Có lẽ khuyết điểm duy nhất trong đời anh chính là đưa em gái kém cỏi tôi đây. Các thầy cô trong trường hay nhìn tôi rồi nói: “Vua Thuấn là người thế nào? Ta là người thế nào? Nếu như lập chí cố gắng thì ta cũng được như thế”⁽¹⁾, “Trời đã sinh ta ắt có đất dụng”.

(1) Lời của Nhan Hồi, trích trong Mạnh Tử, Đẳng Văn Công Chương Cú.

Tôi nghĩ họ có ý cổ vũ tôi. Vậy nên, tôi hỏi anh, làm sao để làm được lớp trưởng? Hoặc, làm thế nào mới trở thành học sinh ưu tú bước trên con đường rộng lớn thênh thang?

“Không cần quá chăm chỉ đâu!” Anh tôi nhíu mày, như thể chưa từng nghĩ tới câu hỏi này, “Nhìn qua là nhớ rồi!”

Khó trách đời tôi chẳng thể nào làm nổi lớp trưởng.

Tôi thường nghi ngờ, liệu có phải mình được nhật ngoài đường hay đột biến gen, hoặc thuộc dạng bị bệnh viện trả nhầm không, nếu cùng bố mẹ sinh ra, tại sao đầu óc lại khác nhau đến thế?

Có lần cả nhà đi du lịch, tôi say xe nôn vào người anh, anh chỉ thẳng mặt tôi quát: “Vương Hiểu Hạ! Bố mẹ mày sinh mày ra không có tiểu não à? Đường bằng phẳng thế cũng nôn.”

Sao vậy? Lẽ nào bố mẹ em không phải bố mẹ anh?

Nỗi hoài nghi này tồn tại trong lòng lâu dần, cộng với trí tưởng tượng thêm mẫn giảm muối, tôi đi đến kết luận “Mình có lẽ không phải do bố mẹ sinh ra”.

Vừa lên tiểu học, một hôm sau khi ăn trưa xong, bàn tay yếu ớt vụng về của tôi đang nỗ lực làm bài thì, “Mày viết thế loại giun để gì thế kia!” anh tôi vợ lấy cục tẩy xoẹt, xoẹt, xoẹt ba tiếng, vụn tẩy bay tứ tung, vở bài tập ngữ văn của tôi trắng xóa cả mảng.

“Não mày để ở trường không mang về hả? Quên sạch những gì thầy dạy rồi! Câu này cả câu này nữa, sai hết!” Lại ba tiếng xoẹt, xoẹt, xoẹt vang lên, vụn tẩy vung vãi, vở bài tập toán của tôi cũng trắng trơn.

“Vương Hiếu Phong thôi! Anh quản chuyện bài vở của em làm quái gì!” Tôi tức giận nhảy lên ghế, túm bút chì, vở bài tập, sách giáo khoa trên bàn, đập vào người anh.

“Mày ngu chết được, nói mày là em tao chẳng ai tin!” Anh vừa né vừa gào lên, không chịu lép vế.

“Ai thèm làm em anh! Mặc kệ em! Mặc xác em!” Tôi cũng gào lên.

“Được thôi! Vậy mày đừng làm em tao nữa! Tao kệ mày! Mặc, xác, mày!” Trước khi đóng rầm cửa phòng, anh tôi còn giơ tay hình cái kéo ra hiệu cắt đứt quan hệ.

Được! Em không phải em gái anh!

Lã chã lã chã, nước mắt rơi trên những trang giấy trắng.

Nhân lúc mọi người không chú ý, tôi nhét vội ít đồ ăn vặt cùng bánh mì, quyết định xách túi bỏ nhà ra đi.

Bước ra khỏi căn nhà cuối ngõ, tôi men theo con đường cạnh ray tàu hỏa, đi về phía trung tâm thành phố. Chẳng nhớ đi được bao lâu, bao xa, đến lúc thấm mệt, tôi bắt gặp một công viên không rõ tên, bên trong có chiếc xích đu lẻ loi cô độc, tôi bước tới ngồi lên xích đu, thi thoảng đu qua đưa lại, thần thờ ngắm trời xanh.

Một chú cún đen ngồi từ xa nhìn tôi.

Tôi quăng cho nó miếng bánh vòng đang ăn dở, nó hít hà một hồi, tọt vài ba miếng đã chén sạch, rồi từ từ tiến lại gần hơn.

Tôi tiếp tục vứt cho nó chiếc bánh mì dứa⁽²⁾, nó ăn ngấu nghiến, lại tiến sát hơn chút nữa. Đến khi nó chỉ còn cách tôi chưa đầy ba bước chân, giương cặp mắt to tròn long lanh ngây thơ nhìn về phía tôi, tôi đã vứt hết số lương thực trong cái túi mang theo.

(2) Một loại bánh mì ngọt phổ biến ở Hồng Kông, Đài Loan, được đặt tên theo hình dạng chứ không phải vì thành phần có dứa, tương tự bánh mì dưa gang của Nhật Bản.

“Cún con, em cũng đang tìm mẹ đúng không?” Nước mắt tôi hết như vòi nước, một khi đã mở van thì chẳng tài nào đóng lại.

Đương lúc nước mắt giàn giụa, tôi chợt nhớ ra hôm nay Người máy siêu đẳng sẽ có trận quyết đấu với Robot quái thú của Người hai mặt, không biết kết quả thế nào; nhớ tới vỏ hộp sữa bột đựng đầy bi giấu dưới gầm giường, kho tàng sau

bao nhiêu năm chinh chiến của tôi! Còn cả nồi chân giò khoai tây mẹ hầm trong bếp, lúc tôi đi đang bốc khói thơm phức, sau này chẳng được ăn nữa rồi...

Tôi ngồi xồm xoa đầu cún con, nó lẩn lưng ra, để lộ cái bụng đen tròn ửng. Một bóng đen phủ xuống, tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp một tên nhóc trạc tuổi đang đứng trước mặt, chân giẫm quả bóng, thích thú ngắm nhìn chú cún.

“Nó tên là gì thế?” Tên nhóc hỏi.

“Tiểu Bạch.” Tôi trả lời.

“Tiểu Bạch? Nhưng, nó màu đen mà.” Cậu ta tỏ vẻ khó hiểu.

“Chỗ này màu trắng!” Tôi ôm cún con lên, chỉ vào đám lông tơ màu trắng hình trái tim trên bụng nó.

“Ra thế.” Cậu ta sực hiểu, ngồi thụp xuống đưa tay ra gọi: “Tiểu Bạch, đến chỗ anh nào...”

Cún con liếm tay cậu ta.

“Tớ chưa gặp cậu bao giờ, cậu mới chuyển đến à?”

“Không, tớ từ một nơi rất xa, rất xa tới đây...”

“Rất xa rất xa cơ à? Xa đến mức phải ngồi máy bay không?”

Nhất thời tôi không biết trả lời sao, chỉ lắc đầu.

“Tiểu Bạch là chó của cậu à?”

“Không, Tiểu Bạch bị lạc đường, không tìm thấy mẹ.”

“VẬY, người từ rất xa rất xa tới đây, cùng với chú chó lạc đường...” cậu ta cười vô cùng rạng rỡ, “có muốn chơi bóng cùng tớ không?”

Chiều hôm ấy, chúng tôi chạy nhảy chơi đá bóng trong công viên nhỏ.

Tên nhóc rất phấn khởi, chạy mãi chạy mãi, phá lên cười khanh khách.

Công viên không lớn lắm, chúng tôi chạy hết vòng này đến vòng khác, ánh mặt trời rọi đỏ ửng khuôn mặt. Hai đứa đùa nghịch chạy nhảy, cố ý đẩy nhau ngã ra đất, sau đó cười không ra hơi. Cún con quần quýt bên cạnh vừa sủa vừa nhảy cẫng lên.

Mặt trời lặn xuống phía chân trời xa, vàng rực tựa như lòng đỏ trứng gà, bụng tôi bắt đầu sôi òng ọc.

“Ê, bạn sống ở đây ơ, tớ phải về nhà rồi!” Tôi nói.

Cậu bé tắt ngấm nụ cười.

“Tạm thời Tiểu Bạch có thể về sống ở nhà cậu không?” Tôi nhờ cậu ta tạm thu nhận cún con.

“Nếu như, tớ đưa cún con về nhà...” cậu ta im lặng hồi lâu, nhìn chú cún, rồi lại nhìn sang tôi, rụt rè hỏi: “ngày mai, cậu có tới nữa không?”

“Có chứ! Nhất định tớ sẽ tới tìm cậu.” Tôi trả lời.

“Ngôi nhà ở đằng kia, qua ba cây cột điện rẽ phải, có cánh cổng sắt màu xanh chính là nhà tớ đấy.” Cậu ta chỉ ra sau lưng, tôi nhìn theo hướng ấy thấy một dãy biệt thự kiểu Nhật, bề ngoài gần như giống hệt nhau.

“Đúng rồi, ông nội tớ trồng rất nhiều loại cây này, cậu ngửi thấy mùi này sẽ biết đó là nhà tớ.” Cậu bé lấy ra một nắm cỏ từ trong túi áo, vò bằng đầu ngón tay rồi đưa lên sát mũi tôi.

Thứ hương thơm không rõ tên ủa tới, thoang thoảng, phảng phất mùi chanh.

“Cây gì đây?”

“Sả chanh.”

Thấy tôi vẫn ngỡ ngác, cậu ta bật cười nói: “Hay là, mai tớ đợi cậu ở công viên này nhé!”

“Ừ! Ngoắc tay nào, ai xỏ lá là con cún!” Tôi ngoắc tay với cậu ta, thận trọng đóng dấu ngón cái.

Tôi men theo đường cũ chạy về nhà, chạy được một lúc thì bắt gặp anh trai đang đứng bên vệ đường nước mắt giàn giụa đợi tôi. Thấy tôi lại gần, anh quệt má, xách cổ tôi đi về.

Chuyến bỏ nhà ra đi đầu tiên của tôi đã kết thúc chẳng mấy hào hùng trước cả khi nhạc hiệu chương trình hoạt hình lúc 6 giờ chiều vang lên. Bữa tối mẹ còn gấp miếng chân giò to nhất vào bát tôi coi như an ủi.

Hôm sau, tôi lại men theo đường ray, nhưng chẳng thể tìm thấy công viên hôm trước đâu nữa. Liệu tên nhóc có đứng mãi trong công viên đợi tôi không? Tôi đã hẹn với cậu ta mà lại thất hứa, cậu ta có giận không? Có khi nào cậu ta nghĩ tôi là đồ tiểu nhân thất tín lật lọng? Cậu ta sẽ chăm sóc Tiểu Bạch chu đáo chứ? Sẽ giúp Tiểu Bạch tìm lại mẹ chứ?

Nhiều năm sau, hình ảnh tên nhóc và Tiểu Bạch dần trở nên mơ hồ trong ký ức của tôi, cuối cùng cuốn theo thời gian, chẳng còn chút dấu vết.

Qua lần bỏ nhà ra đi ấy, tôi thu được một bài học sống động, tươi rói, chính là “Hiếu đồ ăn mới xứng bậc anh hùng”! Từ đó tôi giác ngộ triệt để, đầu óc ngu si không cần xoắn, lấp đầy cái bụng mới là quan trọng nhất!

Xếp thứ nhất, khá lắm thì nhất toàn khối, giỏi hơn là nhất toàn trường, giỏi hơn nữa nhất toàn quốc, nhưng trên giấy khen sẽ không bao giờ ghi bạn là “Đệ nhất siêu đẳng”, hay “Thiên hạ đệ nhất không đối thủ”, cũng chẳng vì thi đứng đầu bảng mà được ăn miếng chân giò to nhất.

Nói vậy mới thấy, xếp thứ nhất quả thật lỗ vốn.

Mà Trình Dịch lại đúng kiểu lớp trưởng “luôn luôn xếp thứ nhất”.

Lần đầu tiên gặp cậu là vào năm tôi học lớp bốn. Hôm đó, tôi và Bưởi đến phiên trực nhật, hai đứa đứng đập cái lau bảng ngoài hành lang, nô đùa ầm ĩ, thổi bụi phấn vào mặt nhau. Nhân lúc có cơn gió thổi qua, tôi cầm cái lau bảng lên vỗ bôm bốp loạn xạ, gió ôm trọn bụi phấn, phủ trước mắt một màn sương trắng xóa mịt mù.

Chính vào khoảnh khắc ấy, Trình Dịch bước xuyên qua màn sương, hết như thước phim quay chậm trong phim điện ảnh, ánh mặt trời soi rọi từng hạt bụi phấn trở nên óng ánh trong suốt, vây quanh người cậu.

Làn da trắng ngần, đôi mắt đen sáng ngời, cặp mi dài hơn cả mi con gái, sống mũi cao thẳng, mặc dù có phần thanh tú, nhưng nhờ đôi lông mày làm nền lại toát lên vẻ khí khái ngút trời, môi đỏ hồng hồng, góc cằm hoàn hảo, y sì đúc một cực phẩm thiếu nam trong manga.

Đáng tiếc, dường như ấn tượng đầu tiên của shota về tôi không được đẹp lắm.

Cậu cau mày, nắm tay đưa lên miệng, ho húng hắng.

“Minh... mình xin lỗi!” Tôi hoảng loạn xin lỗi, định lấy tờ khăn giấy đưa cậu, nào ngờ mò mãi trong túi váy đồng phục chỉ lôi ra được một mẫu giấy vệ sinh nhăn nhúm.

Cậu càu càu có hơn.

Bàn tay tôi nắm chặt mẫu giấy vệ sinh, lúng túng chìa ra giữa tôi và cậu.

“Tránh đường.” Cuối cùng cậu mở lời.

Tôi vội rụt tay lại, đứng tránh sang một bên.

Cậu sai bước băng qua, tôi trông thấy dòng tên thêu trên ngực cậu - Trình Dịch.

Chẳng phải một khởi đầu hoa mỹ gì, chỉ có bụi phấn bay lơ lửng khắp trời, vào một chiều đầu hạ bình thường, tôi như bị sét đánh, phải lòng cậu.

Con gái, một khi gặp ai đó, thích họ rồi, sẽ bắt đầu làm những việc ngốc nghếch.

Thôi được! Ít nhất là tôi làm thế!

Bằng không, sao tôi lại viết tên cậu nhỏ xíu vào góc sách giáo khoa, lẽ vờ bài tập; hể nghĩ tới cậu liền bất giác cười ngơ ngẩn; chuông reo báo vào lớp vẫn còn quần quanh gần lớp cậu, len lén ghi lại thời khóa biểu cùng mỗi hoạt động ngoại khóa cậu tham gia, sau đó vờ như cố tình đụng mặt dưới sân trường.

Tôi còn bám đuôi cậu về nhà, biết được cậu nuôi một con chó đen cực kỳ hung dữ. Có lần bị phát hiện, con chó lao bổ tới tôi, Trình Dịch không chút mảy may định sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ ung dung đứng chấp tay sau lưng, vè mặt nửa cười nửa không, nhìn con chó nhỏ dãi từng bước ép sát tôi như chờ xem kịch hay, tôi sợ đến mức gào bố khóc mẹ bỏ chạy mất dép, từ hôm ấy không dám đến gần nhà cậu nữa.

Trình Dịch đảm nhận vai trò đệm nhạc cho dàn hợp xướng của trường.

Để có thể hằng ngày danh chính ngôn thuận gặp cậu, một đứa đến nốt nhạc còn chưa thuộc hết, cộng thêm chuyên hát sai nhạc như tôi đã dũng cảm đăng ký vào dàn hợp xướng.

Dàn hợp xướng kỷ luật rất nghiêm, trước giờ thể dục buổi sáng từ thứ Hai đến thứ Sáu đều phải tập luyện, trước mỗi giải thi đấu, ngay cả ngày nghỉ cũng phải tới trường luyện hát.

Trình Dịch có thói quen đến sớm tập đàn.

Nói là tập đàn, nhưng cậu thường đánh những bài ngoài danh sách tập hát, càng bất ngờ hơn, đó hầu hết đều là những ca khúc Âu Mỹ thịnh hành.

Mỗi buổi sớm, chỉ vòn vện nửa tiếng đồng hồ trước khi thầy cô bạn bè tới, cậu đánh đàn, còn tôi ngồi một góc đọc sách, ăn sáng, ngắm trộm cậu, cảm giác chẳng còn gì có thể hạnh phúc hơn niềm hạnh phúc này nữa. Như thế bị tiếng đàn của cậu bỏ bùa mê, tôi biến thành chú chuột lẻo đẻo chạy theo người thổi sáo trong chuyện cổ tích, bất kể mưa gió bão bùng, dù cho cảm lạnh sốt cao, một phút trước

vẫn còn nằm rên rỉ trên giường, một phút sau, đôi chân đã không chịu nghe lời lao thẳng tới phòng luyện hát.

Hôm ấy, sáng sớm mưa phùn lất phất bay, khi tôi tới phòng tập của dàn hợp xướng, Trình Dịch đã ngồi đàn một bản nhạc, giai điệu nghe có vẻ bi thương, nhưng khuôn mặt cậu lại phảng phất nụ cười, nét mặt dịu dàng thư thái.

“Bài này tên là *The Rose*.” Cậu có vẻ rất xúc động, còn khẽ ngân nga.

Oa! Lần đầu tiên Trình Dịch chủ động bắt chuyện, lại còn hát cho tôi nghe nữa.

Nhưng, đũa bình thường mau mồm mau miệng, thao thao bất tuyệt, khéo ăn khéo nói là tôi, chẳng ngờ giờ phút này lại cảm như hến.

“Ừm.” Tôi nuốt nước miếng, mặt nóng bừng, cổ họng đau rát.

Bỗng cậu tiến tới, đưa tay sờ trán tôi. Cái mát lạnh từ lòng bàn tay cậu truyền tới khiến tôi giật mình, bất giác rụt cổ lại.

“Cậu bị cảm à.” Cậu khẽ nhíu mày.

“Ha ha, tớ có cảm đâu, tớ khỏe lắm...” Tôi lè lưỡi.

Cậu cởi áo khoác ngoài, choàng lên người tôi: “Hôm nay trời sẽ mưa suốt đấy, lạnh lắm, mai trả tớ cũng được.”

Trên áo khoác vẫn còn lưu hơi ấm của cậu, dường như vương vất cả hương sả chanh thoang thoảng, thanh mát mà ngọt ngào.

“Cảm ơn cậu.” Tôi cười ngây ngô.

“Việc nên làm mà.” Cậu liếc tôi, mặt tỉnh bơ, “Sắp thi đấu rồi, cẩn thận đừng lây bệnh cho người khác.” Giọng điệu lạnh nhạt, nói đoạn, lại quay về ngồi trước cây đàn piano.

Sắp thi đấu rồi, cẩn thận đừng lây bệnh cho người khác?!

Cái con người này sao có thể kỳ cục như vậy, nói mấy câu dễ nghe thì chết à?

“Trình Dịch!”

Một giọng con gái vui tươi trong trẻo vang lên, cậu ngẩng đầu nhìn.

Lý Tuyết Nhi xuất hiện trước cửa phòng tập, tung tăng đi tới trước piano, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cậu, ngón tay thon dài gõ lên phím đàn một chuỗi những nốt nhạc.

“Vừa này cậu đàn bài này đúng không?” Cô nàng nhìn cậu cười khúc khích.

“Ừ.” Cậu mỉm cười đáp lại.

Lý Tuyết Nhi, giọng ca chính bè cao, lớp trưởng lớp B.

Gì thế này? Nữ phụ xấu xa xuất hiện nhanh vậy sao!

Tôi mân mê áo khoác của Trình Dịch, túi trong ngực áo có vật gì cứng cứng, lấy ra xem, chàng trai trên tấm thẻ học sinh mỉm cười nhìn tôi.

Tôi nảy ra ý đồ xấu xa, lấy trộm thẻ học sinh của cậu, cất dưới đáy hộp bút, vùi lên đủ loại bút màu, hết như chôn vùi một bí mật nào đó. Tôi không nói với cậu, thật ra hôm đó tôi cũng mang theo áo khoác, có điều đã giấu trong tủ đựng đồ. Nhìn cậu cả ngày co ro run rẩy chốc chốc lại đưa tay hà hơi tâm trạng tôi vô cùng khoan khoái!

Hôm sau, tôi trả áo khoác cho Trình Dịch, cậu cầm lấy lục túi áo trong, hỏi tôi: “Vương Hiểu Hạ, cậu có thấy thẻ học sinh của tớ không?”

“Thẻ học sinh nào cơ?” Tôi giả ngây giả ngô.

“Lạ thật, rõ ràng mình đã nhét vào túi áo khoác, sao lại không thấy đâu?”

“Có chắc cậu đã nhét vào túi áo khoác không? Không chừng cậu cất chỗ khác rồi quên mất, hay là đi loanh quanh tìm xem?”

“Tớ đâu suốt ngày quên này quên kia như cậu, tớ nói để trong túi áo khoác thì chắc chắn là để trong túi áo khoác!” Cậu lườm tôi, lại hỏi: “Cậu không thấy thật hả?”

“Không!” Hóa ra, tôi mới chính là nữ phụ xấu xa.

Thích một người có thể thích đến mức không biết xấu hổ, tôi nghĩ, đây mới là tình yêu đích thực!

Tình yêu tôi dành cho Trình Dịch có lẽ đến ông trời cũng phải cảm động, từ lớp năm cho tới cấp hai, tôi và cậu đều được xếp chung một lớp.

Những ngày tháng ấy, cô gái nhỏ còn ngờ nghệch, mơ mộng về tình yêu.

Thích cậu vì cậu thẹn thùng lại học giỏi, mỗi khi gặp tôi đều khẽ gật đầu.

Thích cậu nhìn trộm cuốn nhạc phổ bị tôi giảng đây chú âm cùng hình vẽ nguệch ngoạc, khoe môi hơi nhếch nụ cười, thấy vậy tôi lại càng ra sức vẽ.

Thích cậu những khi căn môi trầm ngâm, động tác khi quay bút, thích cậu mỗi khi hô vang: “Nghiêm, chào” hơi lên giọng cuối câu.

Thích giờ thể dục buổi sáng, cậu đứng đầu hàng ngũ, tư thế ưỡn ngực nghiêm trang, ánh ban mai chiếu qua từng tán lá, như đang nhảy múa trên vai, trên

gương mặt cậu.

Ngay cả căn bệnh bói lông tìm vết đúng chuẩn Xử Nữ, thói khó tính lập dị khác người, cả vẻ già đời và lăm lì khó hiểu của cậu, tôi cũng nhất loạt thu nạp yêu thích hết.

Ngoài như vậy, “thích” ở cái tuổi này còn làm được gì nữa đây?

Mấy trò thâm yêu trộm nhớ tặng bánh kẹo, sô cô la, hỏi bài toán khó kiểu mấy đứa con gái khác, tôi đây chẳng thêm.

Tỏ tình trực diện? Mười đứa sẽ có tới mười một đứa khóc lóc quay về, đứa thứ mười một chính là người qua đường bị dọa sợ phát khóc.

Viết thư tình? Thư nào rõ tên rõ tuổi đều đồng loạt bị trả về, thư không ghi tên lập tức được dính lên bảng thông báo.

Tôi dùng bộ não tí hon và tâm địa xấu xa của mình, phân tích tính toán tỉ mỉ trước sau. Khiến Trình Dịch thích mình dễ hơn? Hay khiến cậu ấy ghét mình dễ hơn? Câu hỏi này không có lời giải, nhưng mấu chốt nằm ở chỗ, nhất định phải thu hút được sự chú ý của đối phương! Vì vậy, tôi cố ý hát sai nhạc, chuyên gây phiền phức, chuyên ngáng chân cậu.

Tôi bắt đầu gọi cậu là “Cá chình”. Cá chình không chỉ là cách gọi lái họ Trình Dịch mà còn mang hàm nghĩa động vật máu lạnh. Có thời gian tôi thường xuyên xúi giục mọi người cùng gọi cậu như vậy, có điều trước sự uy hiếp đến từ ánh mắt đặng đặng sát khí, cùng số trật tự lăm lăm trên tay cậu, đám bạn chỉ có thể lặng lẽ ủng hộ tôi về mặt tinh thần.

Lúc cả lớp bỏ phiếu đi du lịch, Trình Dịch đề cử núi Vạn Thọ, tôi lại khăng khăng tới Kỳ Tân.

“Núi Vạn Thọ có vườn thú, các cậu có thể bắt gặp rất nhiều động vật bình thường chỉ thấy trong sách vở, ‘học mà chơi, chơi mà học’ không phải rất hay sao?” Trình Dịch định bụng thuyết phục phe phản đối, nói đâu ra đấy, còn dùng cả thành ngữ nữa.

“Tớ bị say xe!” Tôi vẫn hùng hồn, “Hể ngồi xe đi đường núi là tớ nôn ngay!”

Ánh mắt Trình Dịch liếc sang đứa bạn bàn bên của tôi.

“Tha cho tớ đi, lớp trưởng đại nhân! Tớ không muốn ngồi cạnh nó đâu!” Bưởi bung mặt gào khóc thảm thiết.

“Được rồi...” Trình Dịch nghiêng răng, “Hôm đi du lịch, cậu ngồi cạnh tớ, tớ sẽ nghĩ cách giúp cậu.”

Ngày xuất phát, tôi hào hứng bước lên ô tô. Sau khi ổn định chỗ ngồi, tôi còn đang suy tính nên làm thế nào nắm bắt cơ hội hiếm có này nói chuyện cùng Trình Dịch, thì cậu liếc nhìn cái túi chất đầy đồ ăn vặt của tôi, nói giọng cay nghiệt: “Vương Hiếu Hạ, cậu nghĩ đây là cuộc bộ hành dành cho học sinh tiểu học à? Chính vì ăn mấy thứ rác rưởi này mới bị say xe đấy!”

Mặc kệ sự phản đối của tôi, cậu tống hết đồng đồ ăn cho Bưởi ngồi ghế sau, nhét tai nghe vào một bên tai tôi, tiếng piano êm ái du dương truyền tới, nghe mà chỉ muốn ngáp.

“Cái của khi gì vậy?” Tôi hết chịu nổi tháo tai nghe ra, cậu giơ tay nhét lại.

“Richard Clayderman.” Cậu trả lời.

“Không phải chứ! Nghe thứ này chỉ thấy buồn ngủ thôi”

Trình Dịch tự đeo bên tai nghe còn lại, khoanh tay trước ngực tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nói: “Vương Hiếu Hạ, tớ cho cậu hai lựa chọn, một là ngủ một mạch từ giờ tới núi Vạn Thọ, hai là tớ đập cậu hôn mê luôn.”

Ngoài hai lựa chọn đó, tôi còn lựa chọn nào khác không?

Còn! Lớp trưởng đại nhân nói: Mời xuống xe!

Trình Dịch, đồ độc ác!

Đến nơi, Trình Dịch vốn tính lạnh lùng quái gở nên chẳng ai muốn chơi cùng, tôi lập tức không so đo tính toán hiềm khích trước kia, lôi cậu đi thăm thú, chụp ảnh khắp nơi.

“Trình Dịch, bọn mình giống đang hẹn hò nhỉ!” Khi cậu mỉm cười đưa tôi cây kem, nàng thiếu nữ mới chớm yêu không thể kìm lòng bèn thốt lên.

“Nghĩ quá rồi.” Trình Dịch tặng kèm cho tôi ánh nhìn khinh khinh, “50 đồng một que, mau trả tiền đây!”

Xí! Đồ keo kiệt!

Ngày hôm ấy trôi qua rất nhanh, xe ô tô chạy bon bon trên đường cao tốc, mặt trời buổi hoàng hôn treo giữa vùng điền dã, chẳng còn ngạo nghễ mà đỏ ửng mặt cùng vầng trăng mới nhú lạng lẽ ngắm nhìn nhau.

Xung quanh, đám bạn cùng lớp đều ngủ ngật ngà ngật ngưỡng, tôi cũng không chống cự lại được tiếng gọi của Chu Công, gật đầu lia lịa tỏ lòng trung thành.

Lớp trưởng đại nhân xê dịch vai, nói với tôi: “Vương Hiếu Hạ, cậu không được phép tựa lên vai tớ chấy nước miếng...”

Câu nói này được tôi lý giải là: Chỉ cần không chảy nước miếng thì có thể tựa lên vai cậu. Trước khi để mặc cho mình tiếp đi, tôi mơ hồ nghĩ: Thật ra tên nhóc này cũng ga lăng phong độ đấy chứ!

Thời gian vô tình mà cũng công bằng lắm, bất kể bạn cao thấp béo gầy, thông minh tuấn tú hay tầm thường ngốc nghếch, cũng bất kể bạn có hay không một loạt từ mới tiếng Anh chưa học thuộc, bảng tuần hoàn các nguyên tố hóa học chưa nhớ hết... hoặc sớm hoặc muộn, đến một lúc thích hợp, nó sẽ tặng bạn món quà khiến bạn khó lòng mở miệng, chào mừng bạn bước vào tuổi thanh xuân.

Trình Dịch cũng nhận được món quà bí mật ấy - vỡ giọng tuổi dậy thì.

Trong tiết âm nhạc, tôi phát hiện cao âm của cậu căng như dây đàn. Khi hô khẩu lệnh đầu giờ, giọng cậu không thể vút cao ở cuối câu mà thậm chí còn hơi khàn khàn. Trước khi nói chuyện cậu phải hắng giọng, chốc chốc lại lén uống nước, thỉnh thoảng cắn môi ho không ra hơi.

Một người không thích nói chuyện như cậu, giờ lại càng trầm lặng hơn.

“Lớp trưởng, cậu bị cảm à?” Tôi hỏi nhỏ.

“Đâu có.” Cậu lập tức phủ nhận.

Có nhận ra những thay đổi nho nhỏ ấy, tôi cũng chẳng liên tưởng ra đây chính là giai đoạn vỡ giọng của đám con trai. Mà hoàn toàn nhờ công ông anh tôi vừa hay cách đây không lâu cũng đón nhận món quà này. Anh vui nỗ trời, gõ trống khua chiêng chỉ sợ cả làng không biết, tuyên bố tin này cho cả nhà vào giờ cơm tối.

“Con sắp trở thành đàn ông rồi!” Anh khắp khởi thông báo, vạch cho chúng tôi xem cái yết hầu hơi nhô lên giữa cổ, cùng thứ anh vẫn hay rêu rao là “vết râu” quanh cằm mà có lẽ phải dùng đến kính hiển vi mới thấy.

Nhà có đứa con trai mới lớn, mẹ tôi vui mừng khôn xiết, tối đến còn đun một nồi trà giúp “dài xương dưỡng họng”.

“Con trai, đây đây, mai mang cái này đến trường uống, bà ngoại con bảo con trai lúc ‘trở giò, uống thứ này là tốt nhất đấy.” Mẹ đổ đầy một bình chất lỏng đen sì, đặc sệt đưa anh.

Tôi ngồi bên cạnh ra sức hít hà, đánh hơi thứ mùi vị kỳ dị bay ra từ trong nôi.

Hôm sau là thứ Hai, kết thúc buổi chào cờ, Trình Dịch đứng trước cửa lớp, chân chưa kịp bước qua ngưỡng cửa, đã thấy tôi cầm bình nước của cậu há miệng thật to.

“Vương Hiếu Hạ! Đây là bình nước của tớ chứ!”

Tôi mặc kệ, cầm bình lên tu ừng ực, chớp mắt bình nước chỉ còn lại một nửa.

“Cậu... cậu...” Trình Dịch lao tới, lấp ba lấp bấp chỉ vào mặt tôi.

Tôi hả lòng hả dạ xùy một tiếng.

“Trời nóng thật đấy! Lớp trưởng, đây là nước khoáng đúng không! Vừa mát vừa ngon!” Tôi chép chép miệng tỏ ý chưa đã, giấu bình nước của cậu ra sau lưng.

Mặt Trình Dịch rúm ró.

“Con người tớ trước giờ nhận của người giọt nước, nhất định khơi trả cả dòng suối. Thế này đi! Tớ không thích trực lợi từ cậu, cũng không thích hôn gián tiếp với cậu.” Tôi hào phóng lôi bình nước của mình ra, chìa trước mặt Trình Dịch: “Hôm nay cậu uống của tớ đi!”

Trình Dịch nhìn tôi, rồi nhìn sang chiếc bình Hello Kitty màu hồng trên tay tôi, lại tiếp tục nhìn tôi, trong lòng đến tám phần mười là đang đấu tranh nội tâm vì ba chữ “hôn gián tiếp”.

Cuối cùng, cậu cũng nhận lấy bình nước, bộ dạng khi mở nắp trông như kiểu muốn vật dứt đầu tôi. Cậu tu ực một hơi, mắt bỗng mở to, như vừa uống phải thuốc độc, muốn nôn ộc ra ngoài.

Tình hình này vẫn tiếp diễn vào ngày hôm sau, sắc mặt Trình Dịch khó coi hơn cả ngày hôm trước.

Sang ngày thứ ba, vừa đến lớp Trình Dịch liền mang chai nước “giấu” vào tủ đựng dụng cụ vệ sinh phía sau phòng học. Tôi đổ hết nước trong chai đi, thay bằng loại trà dài xương dưỡng họng đặc chế gia truyền của nhà họ Vương mà hễ ai “trở giò” đều buộc phải uống.

Ngày thứ tư, cậu đưa chai nước nhờ Bưởi giữ, tôi dùng một chai Coca đã đổi được nó từ tay Bưởi. Mỗi lần uống một ngụm trà trong bình nước của tôi, Trình Dịch đều trừng mắt nhìn tôi bằng ánh mắt ai oán.

Ngày thứ năm, nhân lúc cậu không để ý, tôi trộm phắt bình nước mang về. Trước khi đi ngủ còn nâng niu mang ra nghịch dưới đèn.

Bình nước của cậu thực ra là một bình giữ nhiệt màu lam đậm, dưới ánh đèn sáng trắng ánh lên màu xanh của biển, trên thân bình có vài vết xước nông, lật ngược lại xem, dòng chữ màu đen dưới đáy đã hơi mờ nhưng vẫn nhìn rõ tên chủ nhân - Trình Dịch. Tôi khẽ sờ lên cái tên ấy, ngẩn ngơ cười, nghĩ đến việc đồ cậu hay mang bên mình giờ nằm trong tay tôi, lòng lại trào dâng niềm hạnh phúc khó tả. Hạnh phúc nhỏ nhoi ấy chỉ kéo dài được vài ngày cuối tuần, thứ Hai đi học, tôi thấy cậu mang theo một bình nước mới tinh cũng màu lam đậm!

“Lớp trưởng, cậu thay bình nước mới à?” Tôi biết mà vẫn cố tình hỏi.

“Cái cũ bị cậu lấy trộm rồi.” Cậu ngồi vào chỗ, chẳng buồn ngẩng đầu lên, mắt dính chặt lấy cuốn sách giáo khoa, còn không quên nhấn mạnh từ “trộm”.

Tôi lặng người.

Thấy tôi không lên tiếng, cậu bèn ngẩng đầu lờ mắt nhìn.

“Bị phát hiện thì đâu coi là ‘trộm’...” Tôi cũng lăm lý sự cùn, thường xuyên đổi trắng thay đen.

Tôi lấy bình nước cũ từ trong cặp ra trả cậu, tất nhiên đã trút đầy thứ nước thần gia truyền nhà họ Vương, nhân tiện lên lớp cậu một bài: “Mẹ tớ bảo làm người không được lãng phí, cái cũ còn dùng được, sao phải mua cái mới?”

“Vừa hay bình nước của tớ bị hỏng, cho tớ mượn bình mới của cậu dùng tạm đi!” Nói đoạn tôi liền vợ lấy chiếc bình mới tinh của Trình Dịch.

“Cậu... cậu...” Cậu chỉ thẳng mặt tôi, không thốt thành lời.

“Giờ cậu có thể oán trách tớ, sau này cậu sẽ phải cảm ơn tớ đấy!” Tôi thốt ra những lời mẹ thường hay nói.

Đương nhiên phải cảm ơn tôi! Trình Dịch, cậu là đồ thản lặn lập dị mắc bệnh sạch sẽ vô địch lại còn cuồng thể diện! Nếu không làm vậy cậu có chịu uống thứ nước này không? Suốt ngày ho không ra hơi sau lưng tôi! Ho nhiều hỏng hết cổ họng, sau này sao còn chất giọng êm ái bắt tai khiến tôi mê đắm nữa? Sao có được chiều cao tăng nhanh như thổi, để đại sát chốn tình trường nữa?

Về sau, mẹ đun thêm trà Đỗ Trọng, trà Quyết Minh Tử giúp sáng mắt, trà Thanh Xuân dưỡng gan, còn cả Tứ Vật Thang mà con gái đến tuổi dậy thì đều cần phải uống, trà kỷ tử táo tàu... Tôi không từ thứ gì, có gì mang đấy, nghĩ đủ mọi cách đổ vào bụng Trình Dịch.

Sau đó, tôi cũng thăm hồ nghi, không biết có phải vì khoảng thời gian đó bị tôi ép uống một bụng toàn trà với nước, nên sau này tính cách của Trình Dịch ngày càng khó đỡ, kỳ quặc quái gở hay không.

Nhưng, giờ cậu cứ uống mãi, uống mãi, coi thuốc đắng như thuốc bổ, chút khuyết điểm nhỏ trong tính cách ấy thôi chẳng so đo nữa!

Giờ nghỉ trưa, tên Bưởi ngồi kế bên sớm đã ngủ say như chết, lại còn ngáy khò khò. Tôi quay người, với một tư thế rất không tự nhiên, rất không phù hợp với công thái học, gối đầu lên cánh tay, ngoẹo cổ nằm rạp ra bàn, mắt mở thật to nhìn về phía sau bên trái.

Cặp mi dài của Trình Dịch tựa như chiếc quạt giấy màu đen dính trên khuôn mặt đường nét ngay ngắn, trắng trẻo tinh tươm của cậu, đôi môi khép chặt, hơi thở đều đều.

Cậu chàng đẹp trai này không biết về sau lớn lên sẽ ra sao nhỉ? Có mọc râu quai nón không? Có cao lớn rần rỏi như mấy anh người mẫu không?

Mãi mê ngắm nhìn, đầu óc tôi quần quanh với những ảo tưởng màu hồng trong truyện tranh thiếu nữ.

Lớp phó kỷ luật đi đi lại lại giữa các dãy bàn, mỗi lần ngang qua lại gõ lên bàn một cái, tôi vội vàng nhắm mắt, cúi gằm mặt yên phận được một lúc, đến khi len lén mở ra chợt bắt gặp Trình Dịch đang ném một ánh nhìn khinh khinh về phía mình... Bị phát hiện rồi!

Cơ thể bỗng như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến bò lên. Tôi hoảng loạn định xoay đầu lại, nào ngờ khắp người tê dại, không tài nào cử động, cả hai cứ căng mắt lờm nhau như vậy một lúc lâu, Trình Dịch cau mày, đưa tay vuốt mặt, ý nói: “Nhìn cái gì? Mau ngủ đi!”

Tôi đành gắng gượng điều chỉnh lại tư thế, nào ngờ dùng sức quá mạnh, chiếc bàn rung lắc làm lon Coca uống dở để trong ngăn bàn cứ thế đổ ồng ộc xuống sàn, nghe đặc biệt âm vang trong phòng học tĩnh lặng, và rồi chiếc lon bắt đầu lăn lông lốc.

Tôi chỉ biết trơ mắt nhìn nó lăn tới chân ghế phía sau bên trái, dừng lại, một thứ chất lỏng màu hổ phách chảy ra từ miệng lon. Thuận theo chân ghế nhìn lên trên, đôi mắt Trình Dịch ngùn ngụt lửa, như muốn giết thịt tôi.

Lớp phó kỷ luật vừa dùng ánh mắt sắc bén hạ gục đám học sinh đang nhốn nháo, vừa nhanh chóng di chuyển tới hiện trường xảy ra vụ việc, chỉ vào lon Coca

màu đỏ vô tội dưới đất, nhìn tôi, rồi nhìn sang Trình Dịch, điểm đầu ngón tay xuống bàn hai chúng tôi, tiến hành xét xử trong im lặng, mọi thứ đều lấy “yên lặng” làm nguyên tắc chỉ đạo tối thượng.

Cuộc xét xử thử thách nhân tính con người ta!

Tôi đang định mở lời thì Trình Dịch bỗng khom lưng nhặt lon Coca lên, đi ra ngoài phòng học đứng chịu phạt. Tôi thề tôi không phải đứa vô lương tâm đâu, nhưng giây phút này, trong lòng tôi lại trào lên một niềm sung sướng khó tả, không phải kiểu “nguy hiểm quá, nguy hiểm quá, may có người chịu tội giúp mình”, mà giống như tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp, nam chính quyết không chùn bước đỡ hộ nữ chính một nhát dao, một mũi tên, một loại ám khí, chính là cái cảm giác mỹ nhân được anh hùng cứu đó.

Tôi biết suy nghĩ này cực kỳ đáng xấu hổ, nhưng... tôi thật sự rất sung sướng!

Hết giờ nghỉ trưa, Trình Dịch lấy cây lau nhà đi lau chỗ Coca còn đọng lại trên sàn.

“Lớp trưởng... để tớ lau cho!” Sau khi được anh hùng cứu, nàng thiếu nữ vắn vẹo chiếc giẻ lau nói.

“Không cần.” Có lẽ anh hùng muốn nói chút chuyện nhỏ nhặt đâu đáng nhắc đến chẳng? Được rồi được rồi, Trình Dịch kiệm lời, hai chữ ấy cũng mang nghĩa na ná vậy thôi.

“Sao thế được chứ...” Thiếu nữ mặt ửng hồng.

“Tránh xa tớ ra!”

Lấy lon Coca làm mốc, cậu lau hết một lượt, trái phải trước sau xung quanh chỗ ngồi, sau đó lấy chiếc khăn đã nhúng qua nước khử trùng chùi thêm lần nữa, cuối cùng tiếp tục dùng giấy vệ sinh thấm những chỗ nước đọng chưa khô. Dường như thứ chảy tới địa bàn của cậu học sinh giỏi kia không phải một lon coca, mà là cả vũng nước bẩn.

Từ trước đến nay đại hội thể thao vẫn luôn là sự kiện lớn trong trường.

Với anh tôi, chẳng qua lại thêm vài tờ giấy khen vẽ vang trên tường.

Còn tôi tứ chi bất lực, lại là đứa “không có tiểu não” như lời anh nói, nên lễ khai mạc vừa kết thúc, ngoại trừ đứng cổ vũ đám bạn cùng lớp, cả ngày tôi gần như rảnh rỗi chẳng có việc gì. Mong mỗi duy nhất chính là bữa trưa được ăn món sushi rong biển mẹ làm.

Đến trưa, nhận lấy hộp cơm từ tay mẹ, tôi lần ra sau căng tin, chuẩn bị ngoạm miếng thật to thì bắt gặp Trình Dịch đang đứng cách đó tầm năm bước chân. Có lẽ vừa thi đấu xong, cậu thở dốc, mặt đỏ bừng, tóc mái trước trán vẫn còn đọng vài giọt mồ hôi. Tôi để ý thấy tay cậu đang cầm chai sữa tươi cùng một chiếc sandwich, mắt nhìn chăm chăm vào hộp sushi của tôi.

“Lớp trưởng, cậu vẫn chưa ăn trưa à?” Tôi nhìn chiếc sandwich, hỏi một câu ngớ ngẩn.

Cậu lắc đầu.

“Muốn ăn sushi không? Mẹ tớ làm nhiều lắm, chia cho cậu một ít.”

Cậu vẫn lắc đầu.

“Tớ muốn ăn sandwich, đổi một nửa phần sushi với cậu!” Tôi nói.

“Tớ không muốn ăn sushi.” Cuối cùng cậu cũng lên tiếng.

“Nhưng mà... đột nhiên tớ muốn ăn sandwich!”

“Tự vào căng tin mà mua.” Cậu quay người định bỏ đi.

“Mẹ tớ mang cơm hộp cho nên không đưa tớ tiền ăn trưa nữa.” Tôi chặn đường cậu, giật luôn chiếc sandwich, đưa lên miệng cắn một miếng thật to rồi trả lại.

“Sao con người cậu có thể như vậy?” Cậu đỏ phừng phừng mặt lườm tôi.

“Tớ vừa muốn ăn sushi lại vừa muốn ăn sandwich đấy!” Tôi trừng mắt nhìn lại, “Nếu không... thế này đi! Coi như tớ chịu thiệt một chút, cho cậu hết hộp sushi này!”

Cậu nhìn chiếc sandwich bị tôi cắn mất một miếng đang cầm trong tay, lại nhìn hộp sushi của tôi, cơm giấm óng ánh, trứng cuộn vàng ươm mềm mại.

Cuối cùng, cậu nhọc nhằn ra quyết định: “Thôi được, cùng ăn đi.”

Hôm ấy, chúng tôi ngồi trên bậc thềm của căng tin trường chia sẻ một hộp cơm, cậu vô cùng ấm áp, và nói rất nhiều.

“Trưa nào mẹ cậu cũng mang cơm hộp cho cậu, thích thật đấy...”

“Nhà tớ bình thường lắm! Bố là công chức nhà nước, mẹ ở nhà nội trợ, sở thích lớn nhất là nấu nướng vỗ béo anh em tớ.” Tôi cắn đũa, “Nghe nói ông nội cậu là hiệu trưởng trường Đại học Sư phạm, còn lên cả ti vi nữa, thật oách!”

Cậu trầm ngâm hồi lâu.

“Vương Hiếu Hạ, cậu biết tại sao tớ lại cố sống cố chết để đoạt giải không?” Cậu đột nhiên hỏi.

“Bởi vì, cậu rất giỏi! Đoạt giải là chuyện đương nhiên!” Cố sống cố chết đoạt giải? Tôi không hiểu lắm.

“Cậu có từng nghĩ, thật ra tớ chẳng hề giỏi giang, chẳng hề lợi hại chút nào.” Cậu nhìn thẳng vào mắt tôi, như muốn tìm kiếm sự đồng tình.

“Tớ biết rồi!” Tôi cười ha ha, lấy đũa gắp một miếng sushi, “Những học sinh giỏi toàn nói như vậy.”

Trình Dịch chăm chú nhìn trời cao, hết như có một hang động giữa không trung.

“Mỗi sáng chưa đến 6 giờ tớ đã phải thức dậy học bài, hằng ngày về nhà cần luyện đàn ít nhất hai tiếng, học toán cao cấp, trừ đi thời gian tắm rửa ăn cơm, gần như cả trong giấc ngủ tớ cũng phải học thuộc từ mới tiếng Anh. Tớ không thông minh tẹo nào, học hành vô cùng vất vả.” Giọng cậu rất nghiêm túc.

“Này! Trình Dịch, cậu lòe tớ đấy à! Sao thế được? Sao lại ép mình khổ sở vậy chứ?” Tôi ngây người.

“Bởi vì chỉ khi đoạt giải, tớ mới có thể đứng trên bục, để ông nội nhìn thấy tớ...” Cậu chậm rãi nói: “Dù chỉ một lần thôi cũng được, tớ hy vọng ông nội không ngồi ở bàn đại biểu trên bục, mà giống như bố mẹ của các bạn khác, ở bên dưới cổ vũ cho tớ.”

Tôi nhìn cậu đầy kinh ngạc, trong ánh mắt cậu chất chứa quá nhiều, quá nhiều nỗi đau đáng ra không nên thuộc về lứa tuổi này, tôi không sao hiểu nổi, chợt thấy một làn sương ướt thoảng qua dưới lông mi cậu.

“Thế... bố mẹ cậu đâu?” Một kiểu hỏi dò mìn đâm trúng nỗi đau của người khác, vừa dứt lời tôi liền thấy hối hận.

Trình Dịch không thích người khác hỏi chuyện gia đình mình. Quả nhiên, mặt cậu tối sầm lại, cúi đầu xuống nhìn hộp cơm trống trơn.

“Ra nước ngoài công tác từ hồi tớ còn bé.”

“Bố nói, nếu học kỳ nào tớ cũng đứng thứ nhất, bố mẹ sẽ về Đài Loan thăm tớ.” Cậu kể.

“Vậy nên, lần thi nào cậu cũng đều đứng thứ nhất?” Tôi hỏi.

“Ừ...” Cậu gật đầu, “Mỗi học kỳ, mỗi năm học... cho đến tận giờ, chưa từng bỏ sót một lần nào.”

“Hằng năm bố mẹ cậu đều về chứ?”

“Hiếm khi về lắm.” Cậu nhìn bầu không xa xăm.

“VẬY, cậu có từng ra nước ngoài thăm bố mẹ không?”

“Chỉ một lần duy nhất, tớ ghét nơi đó.”

“Bố mẹ đều không ở bên, ông nội lại rất bận, cậu đã lớn lên thế nào vậy?”
Tôi không tài nào tưởng tượng được.

“Một mình lớn lên thôi.” Cậu yên lặng hồi lâu, rất lâu, sau đó nói bằng giọng điềm nhiên: “Một mình tớ trưởng thành, hấp thụ tinh hoa đất trời...”

“Này! Hay hóm quá nhi!” Tôi đẩy cậu, “Gì mà hấp thụ tinh hoa đất trời? Cậu tưởng mình là Tôn Ngộ Không chắc!”

“Vương Hiếu Hạ, tay cậu khỏe lắm đấy!” Cậu bị tôi đẩy khỏi bậc thềm, ngồi bệt dưới đất cười. “Thảo nào Bưởi nói cậu là Người máy siêu đẳng, còn bảo nếu đại hội thể thao có phần thi ném đĩa, chắc chắn cậu sẽ đứng thứ nhất!”

“Đúng rồi! Đúng rồi! Tớ đang định học kỳ sau chuyển đến trường nào có đội ném đĩa đây.” Tôi tức giận nói.

Quả Bưởi chết tiệt, thật biết cách giúp tôi xây dựng hình tượng!

“Không chỉ ném đĩa, cả đội phi lao, bi sắt tớ đều tham gia hết, còn đi du đấu nước ngoài gặt tiền thưởng nữa!”

Trình Dịch cười lớn, mắt híp thành hình trăng khuyết.

“Lớp trưởng, cậu phải cười nhiều vào.” Tôi ngồi trên thềm cúi xuống nhìn cậu, nói đầy chân thành: “Cậu cười đẹp lắm.”

Cậu ngấn người, xoa xoa mặt vế bối rối.

Lúc này loa phát thanh vang lên thông báo từ phía đại hội: “Môn thi tiếp sức sắp bắt đầu, xin mời các em học sinh tham gia thi đấu nhanh chóng tập hợp trước bục chỉ huy của sân vận động!”

“Này, tớ sắp phải thi đấu rồi, cậu đừng trốn ở đây nữa, ra cổ vũ cho tớ đi!”
Cậu đứng dậy, phủ bụi đất trên người, nhìn tôi.

“Để sau đi!” Tôi đóng hộp cơm lại.

“Này! Dù gì bọn mình cũng cùng lớp mà!”

“Lớp trưởng, cậu yên tâm, đám con gái cổ vũ cho cậu nhiều vô kể, còn chưa đến lượt tớ đâu!” Tôi đứng dậy, đẩy cậu đi cho mau.

Số nữ sinh cổ vũ cho Trình Dịch đông đến mức có thể xếp thành mấy vòng quanh sân vận động, tôi thật sự không chen vào nổi, chỉ đành ngăm nhìn từ xa. Dáng chạy như bay về phía trước, cái vẻ hết mình, chuyên tâm, cả mái tóc và vạt áo tung bay trong gió của cậu...

Sau này, tôi phát hiện ra, thực chất sự kiêu ngạo và lạnh lùng của Trình Dịch đều xuất phát từ nỗi đau và cô độc tột cùng mà cậu phải chịu đựng. Giống như cứ mãi ngẩng đầu nhìn trời cao để ngăn nước mắt khỏi rơi, lâu dần, bạn cũng ắt sẽ quen với tư thế hiên ngang ấy.

Xế chiều, sau khi kết thúc môn thi tiếp sức các khối, cuộc đua kỳ thú ngay lập tức bắt đầu.

“Các bạn học sinh! Trật tự!” Thầy trọng tài tiến lên một bước, giải thích về môn thi với khuôn mặt không chút biểu cảm: “Môn thi này có tên ‘Ném đá hỏi đường’, quy tắc rất đơn giản, mỗi lớp cử ra một đội ba nam ba nữ, bạn nam công bạn nữ chạy tới bên kia sân, để bạn nữ ném hòn đá trong tay vào chiếc giỏ cách đó hơn một mét, cuộc thi sẽ kết thúc sau mười phút, đội nào có số đá trong giỏ nhiều hơn sẽ giành chiến thắng, hiểu cả chưa?”

“Rồi ạ!” Các học sinh tham gia đồng thanh hô vang.

“Này! Mà làm sao đây?” Tôi vỗ vai Bưởi.

“Chân tao... vừa nãy lúc thi chạy tiếp sức, hình như bị tẹo rồi...” Bưởi rầu rĩ mặt mày, ngồi thụp xuống đất.

“Hứ! Mà đúng là rắc rối! Ai bảo cứ khăng khăng đòi cùng tao tham gia cuộc đua kỳ thú, thấy chưa! Giờ thành ra thế này...” Tôi vừa năn vừa bóp mắt cá chân cho nó, khiến nó kêu la ầm ĩ.

Đến nước này rồi, rút lui cũng không được, bắt Bưởi công tôi cũng thực không đành lòng. Thôi vậy! Coi như tôi chịu thiệt... Lúc này, tôi đã thầm nghĩ xem phải vác Bưởi lên thế nào.

“Để tớ thay Dương Tông Hựu công cậu!”

Một giọng nói trầm ấm rót vào tai tôi, ngay lập tức tiếng ồn ào xung quanh biến thành một khúc nhạc nền. Tôi ngẩng đầu lên, Trình Dịch với mắt sáng long lanh đứng phía sau Bưởi, mỉm cười nhìn tôi.

Như vậy... được không?

Tất nhiên... được rồi!

Được được! Tôi ngàn vạn lần đồng ý!

Hiện giờ chỉ có ba chữ để diễn tả tâm trạng của tôi, đó chính là: Vớ bẫm rồi!

Còi hiệu vang lên, Trình Dịch khom lưng, vì sợ cậu hối hận, tôi trèo phắt lên lưng cậu. Cậu công tôi tiến bước về phía trước, duy trì một tốc độ không nhanh không chậm. Chiếc áo thể dục màu xanh lam cậu mặc vẫn còn ướt, tôi vòng tay ôm lấy lồng ngực gầy gò mà vững chãi của cậu, tóc sau đầu cậu cọ vào mũi tôi, vành tai cậu có nốt ruồi nho nhỏ... Tôi hít thở sâu, hận nỗi không thể thò tay bóp chặt trái tim đang nhảy múa điên cuồng nơi lồng ngực.

Vương Hiếu Hạ, mày, tuyệt đối đừng để lớp trưởng phát hiện!

Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi tiếp xúc cơ thể với một cậu con trai, không phải người thân. Nghĩ vậy, tôi bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Lớp trưởng, tớ nặng lắm nhỉ!”

“Ừm... cũng bình thường...” Cậu thở hốt hển.

“Cậu vừa thi chạy tiếp sức xong, chắc giờ mệt lắm! Hay là lượt thứ hai để tớ công cậu.” Tôi sốt sắng, bắt đầu ngọ nguậy. “Dù sao tớ cũng khỏe lắm, công cậu chắc là được thôi!”

“Vương Hiếu Hạ!” Người cậu chùng xuống. “Cậu còn sức luyện thuyền trên lưng tớ thì chi bằng nghiên cứu xem lát nữa làm sao để ném đá trúng rổ ấy! Tay cậu cầm mấy viên, phải ném hết vào rổ không được rơi viên nào biết chưa!”

“Trước giờ tớ chưa từng biết thua đâu đấy!” Cậu bổ sung bằng giọng cực kỳ hung hãn.

Chỉ một câu khích tướng của lớp trưởng đã kích thích được tiềm lực trong tôi, cuộc đua kỳ thú đợt này không ngờ là lần đầu tiên trong đời tôi được nhận bằng khen thi đấu thể thao.

Về đến nhà, tôi cẩn thận ép plastic tấm giấy khen, kẹp dưới mặt bàn kính trong suốt.

“Thời gian như tên bắn, năm tháng tựa thoi đưa.” Số lần câu nói cũ rích này xuất hiện trong sổ nhật ký, vở tập làm văn nhiều không đếm xuể. Candy đã lãng quên Terry, có được kết thúc hạnh phúc bên ngài Albert⁽²⁾ rồi.

(2) Các nhân vật trong Candy Candy, tiểu thuyết của nữ tác giả Kyoko Mizuki. Về sau được Yumiko Iragashi chuyển thể thành truyện tranh, phát hành tại Việt Nam lần đầu tiên với tên gọi Candy - cô bé mồ côi.

Mặc dù học cùng nhau suốt từ lớp năm lên đến cấp hai, tình yêu thầm kín của tôi dành cho Trình Dịch tựa như một cuộc marathon không có điểm cuối, mãi miết đuổi theo cậu, nhưng vẫn mãi cách xa như thành tích trên bảng xếp hạng của cả hai, mỗi người chiếm cứ một phương.

Tình địch của tôi ngày một gia tăng, ngoài Lý Tuyết Nhi còn thêm cả Giang Giai Lăng nữa.

Hai người giống hệt cặp trai xinh gái đẹp xứng đôi vừa lứa trên poster quảng cáo, Trình Dịch là lớp trưởng, Giang Giai Lăng mãi mãi là lớp phó, với bề ngoài khiến người khác ngưỡng mộ, mặt trái xoan, miệng anh đào, đôi mắt phượng biết cười, lại còn mới học cấp hai đã thấp thoáng những đường cong yêu kiều.

Trên đường về nhà, nó thở vắn than dài.

“Còn chuyện gì được nữa? Haizz...” Giang Giai Lăng khẽ thở hắt ra một hơi, “Còn không phải vì dạo này Trình Dịch rất thân với Lý Tuyết Nhi.”

“Lý Tuyết Nhi? Con bé lớp trưởng lớp B hả? Rất cao rất xinh, nghe nói còn là con lai đấy!” Bọn con gái nhao nhao trao đổi tin tình báo.

“Lý Tuyết Nhi từng công khai nói rất thích Trình Dịch, muốn theo đuổi cậu ấy!”

“Quả nhiên phong cách của mấy em Tây, rất to gan!” Mọi người đồng loạt cảm thán.

“Không phải lo! Tao nghĩ tên Trình Dịch đó kiểm soát được thôi, chắc sẽ không bị yêu nữ mê hoặc đâu...” Tôi vờ an ủi nó.

Từ xa đã trông thấy đôi nam nữ chính vừa được bàn luận hăng say trên chợ buôn dưa lê đang kề vai bước tới, cô gái chốc chốc nghiêng đầu vào vai chàng trai, vẻ ngoài lấp lánh nói nói cười cười, hết như khung cảnh yêu đương trong mấy bộ phim học đường.

Gì vậy! Không thèm chào hỏi luôn sao!

“Lớp trưởng! Đợi đã!” Kẻ qua đường không cam tâm, tay chân múa may lớn tiếng gọi.

Trình Dịch dừng bước, nhìn về phía chúng tôi.

“Bọn tớ sắp đi ăn kem, lớp trưởng đi cùng không?” Tôi cố tình không đếm xỉa đến Lý Tuyết Nhi đang đứng bên cạnh cậu.

“Không, tớ còn có việc.” Trình Dịch thẳng thắn từ chối.

“Bận hèn hò à? Không để bụng bọn tớ xin chút thời gian của hai bạn chứ? Lớp mình cần thảo luận về bữa tiệc cảm ơn thầy cô, muốn nghe ý kiến của lớp trưởng...” Tôi vừa nói với Trình Dịch, vừa đưa mắt ra hiệu cho Lý Tuyết Nhi nên biết thức thời hiểu chuyện.

Lý Tuyết Nhi mỉm cười: “Cậu đi đi, tớ đợi cậu ở nhà.”

Chỉ một câu nói của cô nàng, khiến ánh mắt cả bọn bỗng chốc đổ dồn vào Trình Dịch.

Trình Dịch hăng giọng vẻ không tự nhiên, nói: “Tớ không đi, mấy cậu tự bàn với nhau được rồi, tớ không có ý kiến gì!”

“Lớp trưởng đại nhân đừng đẩy trách nhiệm gọn gàng quá nhỉ!” Tôi mỉa mai.

“Thôi!” Giang Giai Lăng giữ lấy tôi, “Lớp trưởng bạn thật, đừng làm khó cậu ấy, đến trường thảo luận cũng được.”

Mắt dõi theo Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi cùng nhau biến mất nơi góc đường, bọn tôi lại tiếp tục chủ đề tán phét còn dang dở.

“Tháng trước Lý Tuyết Nhi vừa đoạt giải quán quân cuộc thi piano toàn quốc, nghe nói lần này định cùng Trình Dịch song tấu trong lễ tốt nghiệp đấy.”

“Thật sao?”

“Lừa bọn mày làm gì! Đã có danh sách tiết mục rồi.”

“Nghe nói Lý Tuyết Nhi đã chủ động đề cập với thầy mời Trình Dịch ghép đôi cùng biểu diễn, nên bây giờ hể hết giờ phụ đạo, Trình Dịch đều tới nhà Lý Tuyết Nhi luyện đàn.” Lương Tinh Tinh, biệt danh “Đài phát thanh” kể.

Về đến nhà, vội vã ăn xong bữa cơm, tôi ngồi trước bàn học mở vở bài tập ra.

Mặc dù hôm đại hội thể thao, Trình Dịch đã ăn cùng tôi một hộp cơm, tâm sự với tôi, vẻ như đã rất có tiến triển, nhưng tôi luôn cảm giác vì sushi của mẹ khiến cậu ấy nhất thời chập cheng nên mới kể chuyện gia đình cho tôi nghe. Lại chiếu theo bản tính không thích nợ ai nên cậu mới thay Bưởi cũng tôi tham gia cuộc đua kỳ thú.

Nhưng, giờ nghỉ trưa hôm ấy, tại sao cậu lại chịu phạt giúp tôi? Cậu có thể nói với lớp phó kỷ luật lon coca ấy do chính tôi làm rơi, chỉ vì đen đui nên mới lần tới chỗ cậu.

Còn nữa... lần cả lớp đi du lịch, trên đường quay về, tôi mệt lả ngủ gục trên vai Trình Dịch, trong lúc mơ màng có cảm giác cậu dịu dàng dịch vai, nhẹ nhàng vén tóc vương trên mặt tôi, còn cả thứ xúc cảm mềm mại ấm ướt nơi bờ môi...

Khoan! Xúc cảm mềm mại ấm ướt?

Lẽ nào, Trình Dịch... đã hôn trộm tôi?

Hay, đó chỉ là ảo giác?

Tôi nằm rạp xuống bàn, tấm giấy khen mạ vàng lấp lánh nằm bên dưới mặt bàn kính trông đến chói mắt, trong đầu tôi rập hình bóng Trình Dịch cùng Lý Tuyết Nhi đi xa dần, chẳng tài nào xua nổi.

Tôi thở dài thườn thượt, ném bút đấy, đi vào bếp lục lọ tủ lạnh tìm nước giải khát, không ngờ bắt gặp ông anh chuẩn bị ra ngoài.

“Vương Hiếu Phong! Anh định đi đâu đấy?” Tôi lớn tiếng.

“Đến nhà bạn làm bài.” Anh vừa đáp vừa thắt dây giày, chẳng buồn ngẩng đầu.

“Bạn học sao?” Một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu, tôi từng gặp bạn học của anh một lần, đường nét sắc sảo giống hệt con lai.

“Anh ấy có đứa em gái tên là Lý Tuyết Nhi đúng không?” Tôi hỏi.

“Sao mà biết?” Anh thấy lạ bèn hỏi vặn.

“Gần đây tiểu muội em chuyên tâm tu hành, bấm đốt ngón tay bói được đấy.” Hi hi! Thế giới này thật nhỏ bé!

“Cẩn thận tẩu hỏa nhập ma!”

“Cái này anh không cần lo, người ta đạo cao một thước, em đây ma cao một trượng!”

“Cũng đúng, anh quên mà vốn là tà ma ngoại đạo.” Anh trả treo với tôi vài câu, rồi khoác áo bỏ đi.

Anh đi chưa đầy nửa tiếng, tôi và Giang Giai Lăng đã thập thò đứng trước cánh cổng sắt chạm hoa lộng lẫy nhà Lý Tuyết Nhi.

“Hiểu Hạ... thế này ổn không? Liệu có làm phiền người ta không?” Giang Giai Lăng bất an vịn vẹo ngón tay.

“Ngó chút rồi đi, chắc không sao đâu.” Tôi nhấn chuông cửa.

Bạn của anh đi ra.

“Anh em quên đồ, bảo em mang đến ạ!” Tôi lúc lắc chiếc túi xách, cười rạng rỡ.

Bạn anh mở cửa, dẫn chúng tôi đi xuyên qua vườn hoa, vào phòng khách.

Trông thấy đứa em gái lù lù xuất hiện, anh tôi ngây ra một lúc: “Anh có bảo mày mang đồ đến hộ anh đâu!”

Tôi nháy mắt chu môi với anh, anh húng hắng vài tiếng, sau đó tôi chỉ thấy khẩu hình anh nói: “Mấy đứa đang làm trò gì đấy?”

“À, nghe nói em gái của bạn anh tên là Lý Tuyết Nhi, cùng khối với bọn em, là lớp trưởng lớp B hả?” Tôi ngó nghiêng xung quanh.

“Lý Tuyết Nhi? Ô! Là bạn sẽ biểu diễn song tấu piano cùng Trình Dịch, lớp trưởng lớp mình trong buổi lễ tốt nghiệp đúng không?”

Tôi với Giang Giai Lãng kẻ tung người hứng, nói chuyện rôm rả.

“Đã tình cờ thế này, vậy cũng nên chào hỏi rồi hẵng về nhỉ!” Cuối cùng tôi cũng nói ra mục đích của chuyến đi với ý đồ không mấy tốt đẹp.

Anh lập tức trợn mắt nhìn tôi, tôi vờ như không thấy.

“Ok!” Bạn anh xởi lời tán thành.

“Vậy em xin phép ạ, thank you!” Tôi buông câu nhẹ bẫng, quay đầu lè lưỡi với ông anh.

Trước ánh mắt dõi theo lạnh giá của anh trai, chúng tôi theo chân chủ nhà đi tới căn phòng sâu tít bên trong. Cửa phòng đang khép hờ, hắt ra thứ ánh sáng dịu nhẹ, nhưng lại yên tĩnh khác thường, cảm giác có chút kỳ quái.

Tôi khẽ khàng mở cửa, bắt gặp một cảnh tượng mờ ám đang diễn ra trong phòng. Trước cây đàn piano màu trắng đối diện với khung cửa sổ, Lý Tuyết Nhi cúi đầu, mặt gần như dính chặt vào ngực Trình Dịch. Trình Dịch cũng cúi xuống, tay trái đỡ lấy cánh tay Lý Tuyết Nhi, tay phải giương cao giữa không trung, giữa kẽ tay vương vài lọn tóc đen dài của cô nàng.

Tôi há hốc miệng, cổ họng tắc nghẹn.

Trình Dịch chợt ngừng đầu lên, vì ngược sáng nên tôi không nhìn rõ nét mặt cậu. Bàn tay phải đang giơ giữa không trung cứng ngắc rớt xuống vai Lý Tuyết Nhi,

đẩy vội cô nàng ra. Lý Tuyết Nhi ngồi thẳng người dậy, lấy tay vuốt lại tóc mái trước trán, lúc này mới nhận ra vị khách không mời mà tới.

Đầu tôi nhanh chóng lóe lên vài lời, định dùng để xoa tan tình huống khó xử này. Nhưng vài giây sau, chỉ nghe giọng mình gượng gạo nói: “Hi! Ha ha!”

“Trùng hợp thật đấy! Không ngờ lại gặp lớp trưởng ở đây!”

“Không có chuyện gì đâu... tạm biệt...”

Đứt lời, tôi vội vàng rời khỏi hiện trường, kéo Giang Giai Lãng chạy ra khỏi nhà Lý Tuyết Nhi. Chạy được một đoạn, Giang Giai Lãng dừng lại, vùng mạnh khỏi tay tôi.

“Vương Hiếu Hạ, sao mà chạy nhanh thế? Vừa nãy đã nhìn thấy cái gì?” Giang Giai Lãng quả nhiên sinh lòng nghi ngờ.

“Làm gì có! Tao chẳng thấy gì cả!” Tôi chột dạ, vội lảng sang chuyện khác, “Trời nóng quá, bọn mình đi ăn kem đi...”

Ăn xong kem, tôi tạm biệt Giang Giai Lãng, tha thẩn đi bộ về nhà, vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung.

Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi?

Tuy ông trời như trêu người, từ đầu tới cuối không để hai người học chung lớp, nhưng mỗi liên kết giữa họ chưa khi nào đứt đoạn. Ai nói “ở gần chùa được ăn oản”? Tôi học cùng lớp với Trình Dịch đến năm năm, trước giờ chỉ nhận được hai con mắt lờm nguýt từ cậu ấy.

“Này! Vương Hiếu Hạ!” Có người gọi tôi.

Tôi vội quay đầu, nhìn thấy Trình Dịch đang đứng dưới gốc cây bên đường, mím chặt môi.

“Cậu... sao cậu lại đứng đây?” Tôi giật mình, “Không phải cậu đang tập đàn ở nhà Lý Tuyết Nhi à?”

“Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Tớ không có chuyện gì để nói với cậu!” Tôi lùi lại sau mấy bước.

“VẬY CẬU NGHE TỚ NÓI ĐƯỢC RỒI.” Cậu nhanh gọn hóa giải chiêu thức của tôi.

“Sao? Có chuyện gì?” Giọng tôi không chút thiện ý.

“Ừ thì, là chuyện... vừa nãy...” Trình Dịch lấp bấp.

“Chuyện nào?”

“Chuyện cậu nhìn thấy ban nãy...”

“Hả?”

“Thật ra... tóc cậu ấy mắc vào cúc áo của tớ, chỉ vậy thôi, không có chuyện gì hết!” Cậu liền thoáng, đưa mắt nhìn tôi.

“Tóc mắc vào cúc áo?” Kiểu tình tiết nhạt nhẽo trong tiểu thuyết lãng mạn này ai tin chứ!

“Ừ, chỉ vậy thôi, dù sao cậu cũng đừng hiểu lầm, thật sự tớ với Lý Tuyết Nhi không có gì cả.”

“Tớ chẳng hiểu nhằm gì chuyện đấy!” Tôi ngắt lời cậu, “Kể cả cậu với Lý Tuyết Nhi thật sự có gì đi nữa, cũng chẳng liên quan đến tớ!” Hai người mới chỉ ôm nhau, chứ đâu hôn hít gì, đồ thần lẩn lập dị có vậy đã hoảng hồn, lại còn hốt hơ hốt hải chạy đến giải thích.

“Tất nhiên có liên quan đến cậu!” Có vẻ Trình Dịch chưa chịu buông tha tôi.

“Tại sao?” Tôi cau mày nghĩ ngợi, “À há! Cậu sợ tớ đi lan truyền lung tung, sợ tớ nói với Giang Giai Lăng... đúng không?”

“Con người cậu suốt ngày cố tình gây sự,” cậu ngập ngừng rồi lại nói: “giờ không nói cho rõ ràng, ai biết được sáng mai cậu có gây phiền phức cho tớ không? Ai biết được cậu lại nghĩ ra trò khi gì đày đọa tớ?”

“Thật á? Tớ gây phiền phức cho cậu lúc nào? Tớ đày đọa cậu lúc nào? Cậu là lớp trưởng đấy! Tớ là cái cóc khô gì chứ!” Tôi lớn tiếng vạch lại.

“Thật chứ! Thường xuyên! Luôn luôn!” Cậu còn lớn tiếng hơn.

Giờ sao nào? Chẳng qua bị tôi bắt gặp thứ không nên gặp, định viện cố tính số với nhau chắc?

“Lúc kiểm tra ngữ văn, thầy bảo đổi bài cho nhau chữa điểm, cậu cứ soi mói đáp án, làm tụt điểm tớ.”

“Vòng sơ tuyển cuộc thi hùng biện trường, cậu phụ trách tính giờ, đến lượt tớ kết luận, cậu lại tính thiếu mất năm giây!”

“Còn nữa, bao nhiêu lần đấu bóng rổ, rõ ràng Bưởi phạm quy ngáng người tớ, cậu cứ khăng khăng đổ lên đầu tớ!”

“Lại nhắc đến Bưởi, trong lớp cậu với nó suốt ngày chuyển giấy cho nhau, hại tớ không tài nào tập trung được...” Nói đến đây, mặt Trình Dịch đỏ phừng phừng, vẻ kích động.

“Tớ có chuyển giấy cho cậu đâu, tự cậu không tập trung sao lại trách tớ!”
Tôi hết chịu nổi bèn cãi.

“Đương nhiên phải trách cậu! Hai đứa cậu cứ nhìn nhau hi hi ha ha trước mặt tớ, không chịu học hành nghiêm túc, chuyển giấy làm gì, ảnh hưởng đến người khác học bài, làm vậy có đúng không?”

“Đó là vì cậu chưa đủ tập trung, có chút chuyện mà cũng bị dao động!” Tôi hứ một tiếng.

“Còn nữa, có thể đừng giúp người khác chuyển thư tình hay quà cho tớ nữa được không! Cũng đừng như trưa nay nhao nhao bàn tán về chuyện tớ và Lý Tuyết Nhi. Coi như tớ nhờ cậu đấy...” Cậu cắn môi, trên trán lấm tấm mồ hôi, “Cứ thế này... thật sự khiến tớ thấy rất phiền phức, rất mệt mỏi.” Thích Lý Tuyết Nhi đến vậy cơ à! Nói đi nói lại chẳng phải vì sợ cô nàng chịu ấm ức sao!

“Dù sao cũng sắp tốt nghiệp rồi, chúc mừng cậu được giải thoát! Còn nữa, cậu yên tâm! Chuyện hôm nay của hai cậu tớ sẽ coi như không nhìn thấy gì! Vậy là xong đúng không?”

“Cảm ơn!” Trình Dịch nói

“Không-cần-khách-sáo!” Tôi rít qua kẽ răng.

Tôi không kể cho Giang Giai Lãng chuyện Trình Dịch đến giải thích với tôi. Theo tôi thấy, màn giải thích lỗ chỗ đó của cậu chỉ có thể hình dung bằng một câu: “Lạy ông tôi ở bụi này!”

Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi, chúc hai cậu thiên trường địa cửu, biển cạn đá... mòn vẹt bên nhau!

Vài ngày sau khi chuyện này xảy ra, Giang Giai Lãng tập hợp tôi, Lương Tinh Tinh cùng vài đứa bạn gái thân thiết trong lớp. Một số nữ sinh cấp hai trốn trong phòng thí nghiệm sinh vật của trường, nơi quanh năm phảng phất thứ mùi khó chịu trộn giữa phóc môn và nước khử trùng, nếu không phải vào tiết thí nghiệm, sẽ chẳng ai dám đến gần.

“Các chị em! Tao nghe được một thông tin!” Lương Tinh Tinh vận cực nhỏ âm lượng, “Tin từ lớp B truyền đến, bọn nó bảo ngay sau lễ tốt nghiệp, Lý Tuyết Nhi sẽ tỏ tình với Trình Dịch!”

Chuyện trong dự tính! Tôi nghĩ bụng.

“Tao còn nghe nói, đám con gái lớp B đang định hẹn Bưởi đi hát KTV.”
Lương Tinh Tinh nói tiếp.

“Vậy mới nói... ngày tốt nghiệp, đám con trai lớp mình sẽ bị con gái lớp khác coi là đồ nhắm bưng cả bát mang đi!” Sắc mặt Giang Giai Lãng trở nên trầm trọng.

Nghĩ kỹ lại, mấy hôm trước gây chuyện không vui với Trình Dịch, nói không buồn là nói dối. Mình không có được thì thôi, song lớp trưởng lớp mình lại bị con gái lớp khác cuỗm mất, cứ để yên như thế quả cũng khó chấp nhận!

“Vậy phải làm sao?” Tôi hỏi.

Giang Giai Lãng nói mình đã hạ quyết tâm tỏ tình với Trình Dịch, tất nhiên con gái trong lớp đều ủng hộ, chỉ có điều phải ra tay trước Lý Tuyết Nhi, cần nghĩ cách để Trình Dịch và Giang Giai Lãng có cơ hội ở riêng bên nhau sau buổi lễ tốt nghiệp.

Nói vậy chứ, qua kinh nghiệm thực chiến nhiều năm, chúng tôi đều biết Trình Dịch khó đối phó, có lẽ cậu ấy sớm đã chuẩn bị xong xuôi “chính sách ba không một chưa” rồi - không nói, không cười, không trả lời cùng với chưa rảnh! Cuối cùng tất cả đều dồn mắt vào tôi.

“Hả? Nhìn tao làm gì?” Tôi xua tay lia lịa, “Tao hết cách rồi!”

“Sao mà hết cách được?” Giang Giai Lãng cười ngọt ngào, “Mày có vũ khí bí mật - chính là Bưởi đó!”

Haizz!

Bưởi, tên thật là Dương Tông Hựu, biệt danh do tôi đặt cho nó, trông mặt mà bắt hình dong, từ bé da trắng nõn nà, người tròn ung ủng giống y quả bưởi. Năm ấy, mẹ tôi và mẹ Bưởi cùng khám thai ở một bệnh viện, nên nói bọn tôi quen biết nhau từ trong bụng mẹ cũng không hề quá đáng. Nhà họ Dương mở một xưởng in trên thị trấn, lúc xuất hàng bận đầu tắt mặt tối, thường nhờ mẹ tôi trông con giúp.

Bé Bưởi trắng trẻo phúng phính ai nhìn cũng yêu, mẹ cho nó ăn kẹo, ăn bánh, còn anh chơi người máy, ô tô cùng nó, bỏ mặc tôi một góc, khiến tôi siêu khó chịu, chỉ chực có cơ hội là lao vào véo nó, đá nó, cắn nó, chọc cho nó phát khóc, xong thì mẹ giúp nó lau khô nước mắt nước mũi, anh kể chuyện dỗ dành nó, còn tôi bị phạt đứng một góc, nuốt ngược xốt xa vào bụng, nổi xốt xa ấy tích tụ dần theo năm tháng, biến thành một niềm oán hận to lớn, hệt như có con Sadako⁽³⁾ bị nhốt trong trái tim bé nhỏ của tôi cào xé tìm đường ra.

(3) *Sadako là con ma trong phim kinh dị Nhật Bản chuyển thể từ tiểu thuyết Ring - Vòng tròn ác nghiệt.*

Một hôm, cuối cùng tôi cũng tung chường với quả Bưởi béo trắng ấy, tôi đẩy nó lăn xuống ao. Về sau, bờ ao bị san phẳng biến thành mảnh đất trống trước cửa nhà. Ngờ đâu tạo hóa trêu ngươi, suốt từ tiểu học đến nay, con người ấy như vong hồn không siêu thoát, học cùng lớp với tôi suốt chín năm!

Nói nó là vong hồn không siêu thoát quả thật không ngoa. Số hiệu học sinh khi vào tiểu học được căn cứ theo ngày sinh, tôi và Dương Tông Hựu đều sinh cuối năm, coi như học sớm một khóa, mà tôi phúc tổ ba đời còn cao lớn hơn cả Bưởi, bắt đầu từ hôm đăng ký, xếp hàng kiểm tra sức khỏe, nhận sách giáo khoa, xếp chỗ ngồi trong lớp, lúc nào nó cũng quanh quẩn sau lưng tôi. Từ đó về sau, mối “nghiệt duyên” giữa tôi và nó giống như Kabuto Koji và Người hai mặt trong *Người máy siêu đẳng*, chết đi sống lại, chém mãi không lia.

Con trai thường phát triển muộn hơn con gái, Bưởi thấp hơn tôi nửa cái đầu, ngày đầu tiên đi học ngồi bên cạnh, nhát như cáy khư khư túm lấy gấu áo tôi, nhìn tôi với ánh mắt chực khóc, bộ dạng hệt cô dâu mới về nhà chồng nước mắt ầng ậng, ngập ngừng không dám nói.

“Vương Hiếu Hạ, tao... tao muốn... đi tè!” Kìm nén đến tận khi sắp tan học, cuối cùng cậu trai bé nhỏ mới mở miệng, giọng nghèn nghẹn, đi kèm với tiếng nước chảy tồ tồ.

Tôi đang nháy mắt ra hiệu với mẹ bên ngoài phòng học, nghe thấy vậy bèn quay phắt lại, mặt vẫn còn hơn hớn, mắt đã liếc thấy thứ chất lỏng đang chảy dưới gầm bàn, chạy dài tới bên đôi giày trắng mới tinh của tôi, tạo thành một vũng nước màu vàng.

Không ngờ nó lại căng thẳng đến mức tè dầm! Đúng là tên nhãi vẫn chưa biết cách khống chế bàng quang.

“Thưa cô... tè...” Tôi sợ hãi kêu lên, giọng như thể hết hơi, vốn định bảo “Thưa cô, có bạn tè dầm...” vậy mà lại bất cẩn vút chủ ngữ đi, ánh mắt của các bạn trong lớp từ bốn phương tám hướng đổ dồn về chỗ tôi, hệt như tôi mới là con cún tè bậy. Tôi vô cùng ảm ức, bắt đầu òa khóc.

Bưởi, nguồn cơn của câu chuyện, vốn chỉ hai dòng nước mũi sụt sịt sà sịt sịt, vừa nghe tôi khóc cũng bắt đầu ban họng gào theo.

Hai đứa bé ngồi trong lớp khóc lóc om sòm kinh thiên động địa, cô giáo và các bạn phá lên cười, phụ huynh học sinh đứng ngoài cửa thích thú, có người còn tiện tay chụp lại cảnh ấy, xong chuyện còn tốt bụng rửa ra hai tấm, tặng cho nhà tôi và nhà họ Dương.

Tôi đồ rằng bức ảnh gửi đến nhà Bưởi đã nhanh chóng bị nó phanh thây ngàn mảnh, tiêu hủy không để lại dấu vết. Còn tôi thì cẩn thận cắt bức hình vào ngăn lửng hộp bút, biến nó thành vũ khí bí mật để sai khiến Bưởi, bắt nó xếp hàng mua hộ cơm hộp, mượn chép bài bút ký nhật ký, tham khảo đáp án bài kiểm tra... quả là vạn linh đan cầu được ước thấy.

Sau này lớn lên, tôi đặc ý nhận ra, Bưởi ngày một đẹp trai tuấn tú, ngày càng nhận được nhiều thư tình, sô cô la từ các các bạn gái, cũng có nghĩa, câu chuyện nhục nhã khi xưa có lực sát thương ngày một lớn đối với nó.

Ai có thể tưởng tượng người khoác cái mã ngoài mộng ảo tựa hoàng tử mặt trời như Dương Tông Hựu, hồi nhỏ lại có bộ dạng đáng xấu hổ kia! Nhiều năm sau, mỗi khi có người tấm tắc khen ngoại hình xinh trai ngon nghề của nó trước mặt tôi, trong đầu tôi lại tự động ráp thành hình ảnh thằng Bưởi hai hàng nước mũi thò lò, tè dầm ướt quần, thật sự chẳng ngầu nổi!

Lay lắt trôi qua những năm đầu cấp với nước mắt nước mũi đầm đìa như một bộ phim thảm họa, sau khi lên lớp ba, những tưởng có thể thở phào, người nào theo đuổi hạnh phúc riêng của người nấy, nhưng kể từ khi cô giáo mỹ thuật bùng bùng nhiệt huyết luôn coi việc khai quật được một Cổ A Minh trong Hoa Lupin⁽⁴⁾ là trách nhiệm của mình, phát hiện ra năng khiếu hội họa của tôi và Bưởi, chấn động sững sốt, bắt đầu đăng ký đủ các cuộc thi vẽ vờ lớn nhỏ cho chúng tôi, tôi với Bưởi như biến thành cặp song sinh dính liền, đừng nói đến chuyện tách lớp, ngay cả chỗ ngồi cũng chưa từng chia xa.

(4) Bộ phim điện ảnh đề tài thiếu nhi được sản xuất năm 1989 của Đài Loan, chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của nữ nhà văn Chung Triệu Chính, với nhân vật chính là cậu bé Cổ A Minh, một học sinh lớp 4 có tài năng hội họa đặc biệt.

Tất nhiên, chúng tôi cũng không phụ lòng mọi người, ôm về một loạt giải thưởng lớn nhỏ. Thời kỳ đỉnh cao, còn từng lên trang chuyên đề “Vinh quang nhà trường” của tờ Nhật báo Quốc ngữ, đến thầy giám thị còn phải cử xe chuyên dụng đưa đón, giành ký tên vào ô giáo viên hướng dẫn.

Có thể quang minh chính đại không cần đi học, tất nhiên tôi rất sung sướng! Tuy nhiên ngồi cạnh nhau có nghĩa chúng tôi không chỉ dính lấy nhau cả giờ học

chính, giờ tự học, giờ ngủ trưa mà còn phải cùng trực nhật, cùng bị sai vặt, cùng đi lấy cơm hộp, cùng đổ rác phân loại tái chế, cùng quét dọn sạch sẽ một khu vực.

Một hôm, tiếng chuông vào học vừa vang lên, sau khi chém giết tờ bìa trong căng tin, Bưởi xách chiến lợi phẩm bước vào lớp hô to: “Ê ‘Chim Cu’, ai là ‘Chim Cu’? Thầy bảo đi thi đạt giải, giờ lên phòng hiệu trưởng trả lời phỏng vấn đấy!”

Còn chưa nói hết câu, cả lớp đã dừng mọi động tác, đồng loạt lia mắt về phía tôi, phát ra thứ âm thanh quái dị “Ồ!Ồ!” kèm theo tiếng xì xầm và điệu cười gian manh.

Mặt đỏ ửng, tôi đành phải đứng dậy, bước ra cửa nói với nó: “Đi!”

“Sắp vào học rồi, đi đâu đấy?” Nó ngơ ngác hỏi.

“Phòng-hiệu-trưởng!” Tôi gằn giọng thốt ra ba chữ.

Đúng vậy, “đôi chim cu” các thầy cô vẫn hay gọi chính là chỉ tôi và Bưởi.

Từ đấy, tôi lại có thêm một biệt danh không thể xóa nhòa: Chị Bưởi!

Tiết thể dục, bạn bè trêu đùa gọi tôi là “chị Bưởi”, Bưởi lập tức nói: “Tao không có hứng thú với con trai!”

“Mặt mày mù à, tao là gái nhé! Con gái đấy!” Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, không chịu thua.

“Thế á? Thế á? Không nhận ra đấy!” Nó cười hí hửng, đưa mắt liếc tôi.

“A! Đồ rác rưởi, mày nhìn ngực tao!” Tôi gào lên.

“Thì cũng phải có... mới có cái mà nhìn chứ!” Nó cãi.

“Ai bảo tao không có?”

“Mỗi tí thế này... cũng gọi là ngực à?” Bưởi vươn tay tới trước ngực tôi ra hiệu.

“Á! Thưa thầy! Dương Tông Hựu sờ ngực em!” Tôi vội tố cáo.

Thầy giáo hỏi nhân chứng đứng bên: “Lớp trưởng, vừa nãy em có nhìn thấy không?”

“Em không để ý ạ.” Chuyện không liên quan đến mình, câu trả lời đúng chuẩn phong cách Trình Dịch.

“Bạn ấy có nhìn thấy!” Tôi nháy mắt với Giang Giai Lãng.

“Dạ, nhìn từ góc độ của em...” Nó ngập ngừng: “Hình như là có ạ!”

Bưởi à! Chỉ cần mọc trên người con gái, bất kể lớn bé, đều gọi là “ngực” hiểu không?

Con trai chạm vào ngực con gái, chính là quấy-rối-tình-dục!

Cái giá Bưởi phải trả cho việc “tình nghi chạm ngực tôi” chính là: ngồi xổm bật nhảy luân phiên ba vòng quanh sân!

Sau khi lên cấp hai, vì áp lực bài vở, chúng tôi ít tham gia thi vẽ hơn, nhưng chỗ ngồi của tôi và Bưởi vẫn không hề bị chia tách. Nguyên nhân chủ yếu ở chỗ, nó học toán cực giỏi, văn sử lại cực dốt; còn tôi văn sử rất tốt, nhưng toán kém vô cùng.

Tôi mãi mãi không thể xếp ngay ngắn các phép tính cộng trừ nhân chia khai căn dính líu đến số má, cũng như nó mãi mãi mập mờ giữa quá khứ hiện tại tương lai, những thứ liên quan đến văn tự. Vì vậy, đối với thầy chủ nhiệm, người cả đời nỗ lực nâng cao thành tích trung bình của lớp, đồng thời cố gắng đưa được càng nhiều học sinh vào top 3 các trường nguyện vọng một càng tốt, trói bọng tôi lại với nhau là lựa chọn tuyệt vời nhất. Thầy cảm thấy để tôi và Bưởi tối ngày bên nhau, sớm chiều nhìn mặt, hòa hợp khăng khít... ắt có ngày âm dương bổ trợ, đẩy mạnh dạy và học, giúp nhau gánh vác môn học người kia yếu nhất.

Cứ vậy, chúng tôi lại ngồi cùng bàn gần ba năm.

Không tài nào cắt nổi cái đuôi này, phiền chết được!

Người ta nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, tôi ngày ngày phải nhìn quá Bưởi ấy, ngày ngày bị kẻ trước người sau gọi vang “chị Bưởi”, tình chẳng thấy bén, chỉ thấy anh ách một bụng đầy phân.

Đừng nhắc chuyện tiến triển với Trình Dịch, ngay cả hoa cỏ đại ven đường cũng chẳng đến lượt tôi giẫm. Nghĩ đến đây tôi vô cùng phẫn nộ, nhất là giờ ngủ trưa, tên xấu xa còn thường xuyên chiếm cứ phân nửa cái bàn, rút dài quanh co uốn lượn sắp biến thành sông.

Một hôm, cuối cùng tôi không thể chịu đựng thêm nữa, vợ lấy con dao rọc giấy cật lực khắc lên bàn một đường ranh giới sâu hoắm.

“Làm trò gì đấy?” Bưởi đang ăn mì trẻ em hiệu Prince, trở mắt nhìn mặt bàn xuất hiện vết dao cắt xiên xẹo, vụn mì rớt xuống.

“Đây chính là kết giới giữa chúng ta, bàn tay dâm đăng của mày dám vượt qua chỗ này, liệu hồn!” Lưỡi dao lóe ánh bạc, tôi hẩn học vạch một nhát lên bàn.

Bưởi tiếp tục lẳng lẳng ăn mì trẻ em, vụn bay ra khỏi vùng trời của nó, vượt qua ranh giới, rơi xuống vở ngữ văn của tôi.

Bốp! Tôi đập lên cánh tay đang lộ ra ngoài áo đồng phục, in hằn năm đốt ngón tay.

“Làm gì thế! Con điên này... đau lắm đấy!” Nó ôm lấy cánh tay, hít một hơi thật sâu lườm tôi.

“Hứ!” Tôi hếch cằm, chỉ vào vụn mì.

Nó định thò tay phải, tôi lập tức gõ sớ dao lên tay nó.

“Tay không được phép vượt qua ranh giới!”

“Con điên!”

Hai đứa giằng co không ai chịu ai. Cuối cùng, nó bất lực lấy tờ giấy kiểm tra nhân nhúm từ trong ngăn bàn, cuộn thành chiếc ống hút, thổi phù phù bay vụn mì rơi trên vở tôi.

Nữ sinh cấp hai đều vô cùng mê muội thế lực siêu nhiên, đặc biệt mấy trò hợp xung cung hoàng đạo, số tay ngày sinh sớ xịch xịch hồi đó... Tôi cũng chạy theo trào lưu.

Tan học, tôi đẩy cuốn số tay 12 cung hoàng đạo sang phía bàn Bưởi.

“Ê Bưởi, mà xem này...” Tôi chọc chọc vào tay nó.

“Gì đấy?” Bưởi đang nằm rạp lên bàn ghi số đầu bài thì bị tôi quấy rầy, giọng rất khó chịu.

“Cung hoàng đạo!” Tôi lật lật cuốn số, “Mày biết mày thuộc cung gì không?”

“Tao ‘làm từ thịt’⁽⁵⁾ đấy...”

(5) Trong tiếng Trung, từ để chỉ cung hoàng đạo (座) đồng âm với từ làm (做). Ở đây câu Vương Hiểu Hạ hỏi: “Mày thuộc cung gì?” có thể nghe thành “Mày làm từ gì?”

Tôi vung thiết sa chưởng đập nó.

“Đã bảo người tao làm từ thịt mà! Vương tiểu thư, đau lắm đấy!” Bưởi lườm, xoay ngang cuốn số đầu bài, ngồi quay lưng lại với tôi.

Tôi lật tiếp mấy trang sau của cuốn số: “Ở đây có viết.. ‘cặp đôi dù cho miễn cưỡng ở bên nhau, cũng khó lòng hòa hợp’, mày là Nhân Mã, thuộc nhóm Hỏa, tao là Thiên Yết, thuộc nhóm Thủy.”

“Liên quan?”

“Nước lửa bất dung chứ sao!” Tôi đưa ra chú giải cho mỗi nghiệt duyên rồi rằm giữa chúng tôi.

“Vớ vẩn!”

“Còn lâu mới vớ vẩn, tao thấy rất hợp lý đấy chứ!” Mặt trời chân lý chói qua tim, tôi nhìn lưng nó, nghĩ tới việc bao năm qua nó lớn lên trong những trận thượng cẳng chân hạ cẳng tay của mình, lòng bỗng trào dâng cảm giác tội lỗi.

“Ê, Bưởi...” Tôi xích lại gần, nhìn nó viết số đầu bài, “Mày có thấy, bọn mình vốn số mệnh xung khắc, từ nhỏ đến lớn, ngày nào cũng cãi chửi đánh lộn, vậy mà hết năm này đến năm khác cùng lớp lại cùng bàn, duyên phận này đúng là rất kỳ lạ không?”

“Có gì mà lạ!” Bưởi đột nhiên quay người lại, chỉ vào đường ranh giới trên bàn, lớn tiếng: “Chính bởi vì cứ sang học kỳ mới được đổi bàn, mày lại vạch cái đường xấu đau xấu đớn này, khiến thầy cô phòng quản lý hậu cần ra lệnh không đổi bàn mới cho mày đấy.”

“Thật à? Có chuyện này sao?” Chẳng trách tôi nhìn chiếc bàn thấy vô cùng thân thuộc.

“Đúng thế! Hằng năm chiếc bàn này đều sánh bước cùng bọn mình chuyển sang phòng học mới.” Bưởi liếc tôi rồi nói tiếp: “Hơn nữa mày nổi tiếng là con diên, con trai trong lớp chẳng ai dám ngồi cạnh mày!”

“Vậy nên, ý mày là vì sự bình yên của cả lớp, nên mày mới hy sinh thân mình để hoàn thành nghiệp lớn đúng không?”

“Tao không xuống địa ngục thì còn ai nữa!”

Tôi thực lòng muốn lao vào bóp cổ nó: “Vậy nên, lần nào xếp chỗ mới, chắc mày đều thích ngồi cạnh những đứa dịu dàng đáng yêu như Giang Giai Lãng đúng không? Máy lần liền tao bắt gặp bọn mày ở hành lang, cười cười nói nói cũng thăm thiết đấy chứ!”

“Phải rồi, Giang Giai Lãng thuộc cung Sư Tử, sách viết ‘hai người cùng thuộc nhóm Hỏa, đều nhiệt tình dũng cảm, sẵn sàng hy sinh tất cả vì tình yêu, không màng hối hận...’ Ù ôi! Chỉ số xứng đôi tận 90 lận! Bưởi ơi Bưởi à, mày gặp may rồi, hay tao giúp mày theo đuổi nó nhé?”

Tôi lật sách soàn soạt.

Bưởi quay lưng lại không trả lời.

“Ê...” Tôi chọc vào vai nó, “Có phải mày rất ghét tao không?”

Bưởi vẫn cầm cúi viết.

Hồi lâu sau, mới nghe nó thì thào: “Trước giờ chơi với mày, tao đều không thấy ghét bỏ gì!”

“Thật không? Tại sao?” Tôi cười toe, tiếp tục chọc vai nó.

Bưởi vẫn quay lưng lại với tôi, vai không ngừng co giật sau đó nó xoay người phá lên cười: “Bởi vì mày toàn chia đồ ăn cho tao!”

Tôi nhằm đúng chân nó giẫm thật mạnh, cho đến khi nó kêu lên ai oán.

Những cuộc cãi vã vặt vãnh như vậy diễn ra không ngớt, cuối cùng vào ngày đầu tiên lên lớp chín, hai đứa chúng tôi đã được giải thoát. Không còn nhớ nguyên nhân do đâu, hôm ấy chúng tôi cãi nhau tóe khói, nó lườm tôi, tôi lườm lại, cả hai đều hùng hực khí thế. Bỗng, nó vơ lấy hộp bút tôi đặt trên bàn, một cú xoay người, hộp bút bay ra khỏi tay, vẽ một đường vòng cung hoàn hảo trên không, vừa khéo bị cánh quạt trần tung đòn trí mạng, lao ra thế giới tự do bên ngoài bức tường dây thép gai của trường.

Lập tức, cơn giận bùng nổ, tôi nhảy bổ vào người Bưởi, nó va đổ chiếc bàn ngã lăn xuống đất, sách vở, giấy kiểm tra trong ngăn bàn rơi vãi tung tóe.

Tôi đè lên người nó túm chặt lấy cổ áo, cắn thật mạnh vào cánh tay, nó vừa gào thét đau đớn, vừa ra sức đẩy tôi, còn tôi vẫn cắn chết không chịu buông, mãi đến khi thấy vị máu mặn mặn trong miệng, tiếng ồn ào, kêu la của các bạn xung quanh sao nghe như từ hành tinh khác vọng lại.

Giờ ăn trưa, phòng học tràn ngập mùi thức ăn, nhưng lại trống vắng không bóng người. Bưởi mất tích, thầy chủ nhiệm và cả lớp nháo nhào chạy khắp nơi tìm nó. Còn tôi bình tĩnh ngồi yên tại chỗ, xé ăn từng miếng bánh mì.

Dần dỗi một trận, đến tiết đầu giờ chiều Bưởi cũng toàn thân lấm lem tự động quay về quy án, xuất hiện ngay trước cửa lớp. Thầy chủ nhiệm giận đến mức tưởng sắp trúng gió, hét lên bằng giọng địa phương: “Đổi chỗ! Đổi hết chỗ cho tui! Vương Hiếu Hạ sang ngồi với lớp phó, Dương Tông Hựu ngồi cạnh lớp trưởng, lớp trưởng lớp phó quản lý thật chặt hai đứa ngỗ ngược này cho tui!”

Tan học, tôi lặng lẽ lấy Coca, truyện tranh, sách vở từ trong ngăn bàn, nhét hết vào cặp. Bỗng, chiếc hộp bút màu hồng dính bết đất đập vào mắt, Bưởi lấy tay phủi phủi, sau đó đẩy tới trước mặt tôi. Tôi lừa cả vào cặp, không nói nửa lời. Thu dọn xong, chúng tôi gần như đứng dậy cùng một lúc. Bưởi vung cặp lên vai, cúi đầu

vẻ đằm chiêu, tay mân mê đường ranh giới in hằn trên bàn, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên người nó, tạo thành một vầng hào quang bao quanh, cánh tay lộ ra bên ngoài áo đồng phục vẫn còn lưu lại vết răng của tôi.

Nhìn nó như vậy, tôi có chút lạ lẫm, tên nhóc giống hệt quả bưởi học cùng tôi suốt từ năm lớp một, hồi ấy còn thấp hơn tôi cả nửa cái đầu, béo trắng tròn quay, lúc cười thì toe toét, có cặp má lúm đồng điệu nông choẹt, từ khi nào lại cao lớn, xương gò má bạnh ra, cằm nhọn, da dẻ đen thui, trông đã hơi ra dáng... với cả rất đẹp trai!

“Ê Bưởi! Hình như mày cao hơn tao chút xíu...” Tôi giơ tay đặt nhẹ lên đỉnh đầu nó.

“Tao lúc nào chẳng cao hơn mày!” Nó bật cười, ánh mắt tươi rói, lúm đồng điệu hiện bên má.

Ngày diễn ra lễ tốt nghiệp cấp hai, Trình Dịch đại diện cho học sinh toàn khối đọc diễn văn. Dưới ánh đèn rọi, cậu trông thật tuấn tú, khoác trên người áo vest đen vừa vặn, thắt cà vạt mảnh màu đen trên cổ áo sơ mi trắng ôm trọn thân hình dong dỏng, tựa như chàng hoàng tử đứng nơi bục cao chúng tôi chẳng thể nào chạm đến. Thần thái cậu cao ngạo mà trầm tĩnh, ánh mắt lạnh lùng khép kín, nhưng lúc vô ý để lộ nụ cười thẹn thùng lại vẫn giống một thiếu niên non nớt.

Tôi ngồi bên dưới, say sưa ngắm nhìn cậu.

Sau đó, chỉ mong ngóng mau đến màn biểu diễn song tấu piano tình tứ giữa Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi.

Sau màn diễn văn của học sinh và giáo viên nhà trường, trao thưởng, diễu hành đặng đặng... cuối cùng, 11 giờ 55 phút trưa, tôi cùng Giang Giai Lãng đứng trước cửa phòng thí nghiệm sinh vật. Ở đây trồng một cây phượng nhỏ, không rõ vì sao từ mùa hạ năm ngoái đã không còn nở hoa. Nắng xuyên qua tán lá, đánh rơi những vệt sáng lốm đốm, gió thổi rung rinh lá, vệt sáng đập dềnh như sóng cuộn.

Giang Giai Lãng sớm đã thay một bộ váy chiffon màu hồng kiểu Âu, càng tôn lên gương mặt yêu kiều động lòng người. Nó căng thẳng đi đi lại lại, lúc tự lẫm bẫm một mình, lúc lại kiễng chân ngóng về phía đằng xa.

“Này, Hiếu Hạ, mày nói xem... liệu Bưởi có đưa Trình Dịch đến đây thật không?”

“Sẽ đến thôi! Bưởi bảo không thành vấn đề...” Tôi miệng đáp tay chỉ, “Mày nhìn kia! Đến rồi.”

Xa xa, quả nhiên xuất hiện vài bóng dáng quen thuộc, ngoài Bưởi và Trình Dịch, còn thêm mấy đứa con gái lớp B. Hai người ghé đầu thì thầm hồi lâu, Trình Dịch gật gật đầu, Bưởi dẫn đám con gái rời đi, để lại mình Trình Dịch từ từ tiến về phía phòng thí nghiệm.

Tôi chạy tới nấp dưới bóng cây, nam nữ chính đều đã có mặt, tôi cũng coi như xong nhiệm vụ, chuẩn bị rút lui. Nào ngờ Giang Giai Lãng túm chặt lấy tay tôi, giọng run run: “Vương Hiểu Hạ, tao nói với mày một chuyện, đừng đánh tao!”

“Chuyện gì?”

“Tao đột nhiên nhận ra,” nó nói: “người tao thích là Bưởi!”

“Cái gì?” Tôi hỏi đi hỏi lại như đài vấp băng: “Bưởi á? Bưởi sao? Dương Tông Hựu á?”

“Ừ! Bưởi, Dương Tông Hựu.” Giọng Giang Giai Lãng chắc nịch.

Giang Giai Lãng! Mày đang đùa tao đúng không? Trình Dịch, người mày thầm yêu trộm nhớ bao năm qua sắp đến rồi! Vào thời khắc này, mày lại nói mày thích người khác!

“Thế... làm sao đây!” Tôi gặng hỏi.

“Xin lỗi! Tao phải đi tìm Bưởi đây, Trình Dịch mày tự xử đi!” Giang Giai Lãng bỏ lại một câu rồi chạy mất.

Chuyện gì thế này? Tôi phải tự xử thế nào?

Lập tức bỏ trốn? Giả vờ cảm nắng ngất lịm?

Không kịp nữa rồi.

Đúng 12 giờ trưa, Trình Dịch bước tới trước mặt tôi.

Cậu vẫn mặc áo sơ mi trắng như lúc đọc diễn văn tốt nghiệp, cà vạt nới lỏng hơn một chút, tay móc chiếc áo vest quàng lên vai, gương mặt như cười như không, chăm chú nhìn tôi.

“Vương Hiểu Hạ!” Cậu gọi giật đờ đang định bỏ chạy là tôi lại, “cậu muốn nói gì với tớ?”

Không phải tớ! Vốn dĩ Giang Giai Lãng định tỏ tình với cậu, nhưng một phút trước khi cậu đến, nó bỗng nhận ra người nó thích là đồng đội của cậu, Dương Tông Hựu, nên không thể tỏ tình với cậu nữa!

Trước ánh mắt trong veo kia, sao tôi có thể nói ra được chứ!

“Cậu... không phải cậu có hẹn với Lý Tuyết Nhi sao, còn đến đây làm gì?”

“Xem ra cậu rất không mong tớ đến nhỉ.” Cậu như chực cười, “Không phải cậu hẹn tớ à? Cậu hẹn, tất nhiên tớ phải đến rồi! Đến nghe xem cậu định nói gì?”

Sao lại thành ra tôi hẹn cậu ấy? Rõ ràng tôi đã nói với Bưởi người hẹn Trình Dịch là Giang Giai Lăng mà! Nhất định đã có nhầm lẫn!

Đầu óc trống rỗng, tôi chỉ biết cúi gằm nhìn xuống đất.

“Ê! Thế này đâu giống cậu, đừng cúi đầu mãi thế, Vương Hiếu Hạ, mau ngẩng đầu lên nhìn tớ!” Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo của Trình Dịch xuyên thấu ánh nắng chói chang buổi trưa hè, ấm áp, ngọt ngào, tựa như mang trong mình sức mạnh dẫn lối.

Tôi ngẩng đầu.

Thôi xong! Trình Dịch lại còn đang mỉm cười nhìn tôi!

Mắt cậu cong cong, đôi mi chớp chớp, môi đỏ ướm át, khiến người ta chỉ muốn cắn một miếng!

“Cậu muốn nói gì?” Cậu kiên nhẫn hỏi.

Nói thì nói! Ai sợ ai chứ! Tôi liều một phen!

“Trình Dịch!”

“Ơi?”

“Xin lỗi, chính tớ đã lấy trộm thẻ học sinh của cậu!” Tôi rút tấm thẻ học sinh trong cặp ra, “Trả cậu này.”

Cậu bé mặt búng ra sữa trên tấm thẻ học sinh, giờ đây đã trở thành chàng thiếu niên mặt mày thanh tú, đứng trước mặt tôi.

Cậu không tức giận, chỉ ngây người một lát mới nói: “Cái này à, hóa ra ở chỗ cậu thật, giờ cũng không cần dùng đến nữa, tặng cậu làm kỷ niệm đấy.”

“Vậy ngại lắm!” Haizz! Tôi còn dám nói ngại sao, chiếm đoạt đồ người ta lâu như thế.

“Cậu chỉ muốn nói với tớ chuyện này thôi sao?” Cậu hơi nhếch môi, vẻ thấy rất thú vị.

“Tại sao cậu không hỏi lý do tớ lấy thẻ học sinh của cậu?”

“Chuyện lâu vậy rồi sao phải truy cứu chứ?”

“Cậu không giận à? Ý tớ là, đáng lẽ cậu phải rất tức giận hỏi tớ vì sao lấy trộm đồ của cậu!”

“Sao tớ phải tức giận?”

“Bởi vì...” tôi mân mê đuôi tóc, che đi gương mặt nóng bừng, đỏ ửng vì căng thẳng, “cậu không hỏi như vậy, tớ không biết phải nói tiếp thế nào!”

“Thôi được! Vậy tại sao cậu lấy trộm thẻ học sinh của tớ?”

“Bởi vì... tớ-thích-cậu!” Tôi lấy hết sức bình sinh, mới có thể nói thành lời đồng thời nhìn thẳng vào mắt cậu.

Trình Dịch! Tớ thích cậu!

Phụ họa theo tôi chỉ có tiếng lá xào xạc do gió thổi qua.

“Tớ biết!” Cậu đáp, giọng nhã nhặn, biểu cảm giống như tôi đang nói với cậu mai kiểm tra 15 phút, còn cậu sớm đã xếp nó vào bản kế hoạch học tập của mình.

“Cậu, biết sao?” Tôi nhìn vào đôi mắt bình thản kia, lặp ba lặp bập: “Cậu biết từ khi nào?”

“Cậu bắt đầu thích tớ từ khi nào, tớ biết từ khi đó.”

“Ồ...” Hóa ra cậu ấy sớm biết cả rồi.

“Sau đó thì sao?” Cậu tiếp tục hỏi.

“Sau đó cái gì?” Chẳng ngờ cậu lại hỏi như vậy, tôi ngẩn người.

“Cậu thích tớ, sau đó thì sao?” Cậu hỏi.

“Vậy, cậu... cậu... cậu có thích tớ không?”

“Sau đó thì sao? Cậu vẫn không trả lời, tiếp tục hỏi.

“Nếu như, cậu... cậu... cậu cũng thích tớ, vậy chúng ta làm... làm bạn trai bạn gái...” Tôi kém cỏi nói ra những lời này, mặt đỏ bừng từ cổ đến tận mang tai.

“Sau đó thì sao?” Cậu vẫn hỏi.

“Làm bạn trai bạn gái, sau đó... sau đó... cùng học lên cấp ba...”

Tôi đang nói gì vậy! Tôi cùng Trình Dịch vào học trường nam sinh sao? Lẽ nào phải đến nước đi chuyển giới?

Cũng may Trình Dịch không để ý, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Học... học xong cấp ba... sau đó... sau đó... cùng học đại học...” Bí đến cùng cực, tôi mới chợt nhận ra cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi quan trọng nhất.

“Trình Dịch, rốt cuộc cậu có thích tớ không?”

Cậu im lặng rất lâu, môi khép chặt, đôi mắt nhìn tôi vừa sâu vừa đen láy.

Trái tim tôi dần nặng trĩu, sắp chìm ngìm vào ánh mắt tĩnh lặng thâm trầm tựa hồ nước của cậu. Sau đó, cậu nói:

“Giám thị đến kìa!”

Dứt lời, liền quay lưng bỏ chạy.

Bỗng chốc ý thức tôi như thể bị bốc hơi, chẳng tài nào suy nghĩ được điều gì, mãi lâu sau, đến khi giám thị tới gần, gọi lên mấy câu: “Em kia! Em kia! Em làm gì ở đây?” tôi mới sực tỉnh.

Hóa ra, tôi đã bị Trình Dịch chơi xỏ.

Bình thường tôi luôn là đứa chơi khăm cậu, giờ đây sau khi bị ép thừa nhận thích cậu, tôi liền trở nên giống mấy đứa mê trai vẫn hay lẻo đẹo sau môn cậu. Trình Dịch liên tục hỏi tôi “Sau đó thì sao?”, nhưng cậu muốn học ở trường cấp ba số một, trường đại học số một, thậm chí đi du học nước ngoài... Mỗi một bước đều là những “sau đó” tôi chẳng thể nào vượt qua nổi, phía sau của “sau đó” là chẳng còn “sau đó” nữa!

Trình Dịch đang cười nhạo tôi ngu ngốc! Huống hồ, cậu đã biết tôi thích cậu từ lâu! Cũng có nghĩa, mấy trò hề, mách khéo vặt vãnh tôi hay làm để thu hút sự chú ý, sớm đã bị cậu nhìn thấu!

Với tôi, chuyện thích cậu vẫn luôn là bí mật, tôi chưa từng kể với ai, hóa ra chẳng qua chỉ lừa người dối mình, phí hoài bao công sức, còn cậu ngồi xem hết vở kịch hay, rồi thầm cười nhạo tôi hàng ngàn hàng vạn lần.

Liệu có phải nếu không nói ra, tôi vẫn có thể tiếp tục âm thầm thích cậu?

Xét cho cùng, thầm thích một người đau khổ hơn? Hay bị người mình thích từ chối đau khổ hơn?

Đổ mưa rồi.

Trận mưa rào giữa trưa hè điển hình của vùng Nam Bộ, vừa vội vã vừa chóng vánh, ngay cả mặt trời còn chưa kịp chạy trốn.

Ngày thi lên cấp ba, Trình Dịch không xuất hiện.

Ngày niêm yết kết quả thi, tên cậu cũng không xuất hiện trên bảng tên của bất kỳ trường cấp ba nào. Trình Dịch đi rồi, không một lời từ biệt, giống như cuốn

tiểu thuyết viết gần đến hồi kết bỗng dừng gác bút, chỉ để lại cho tôi một dấu hỏi, cùng một tràng những dấu ba chấm kéo dài vô tận...

Nhiều năm sau, tôi mới chợt hiểu, hóa ra những dang dở trong tình yêu cũng là một kiểu viên mãn.

Nó mang tên “tiếc nuối”.

CHƯƠNG 2

*Chúng ta chờ đợi tình yêu,
nhưng lại dễ lỡ nhau*

Tôi không khóc.

Xạo đấy.

Ngày tôi biết tin Trình Dịch ra nước ngoài, vừa khéo đúng ngày công bố kết quả thi lên cấp ba, tôi không ăn không uống, nhốt mình trong phòng, khóc lóc rờn rã đúng ba ngày. Đến mức bố mẹ đứng ngoài cửa phòng thì thầm bàn tán: “Thi được từng này đều trong dự tính rồi, có ai trách nó đâu...”

Nghe thấy vậy tôi càng khóc to hơn.

“Áp lực học hành lớn thế, gửi nó đi học cao đẳng nghề hệ 5 năm cho xong...”

“Thời sự đưa tin có thí sinh nhảy lầu đấy, hay mình khóa cửa trên sân thượng vào?”

Cuối cùng, anh trai đi ngang cửa phòng tôi, thản nhiên buông một câu ẩn ý lộ lộ: “Chỉ vì một cái cây, từ bỏ cả cánh rừng, hà tất!”

Giọng anh không lớn, ngăn cách bởi cánh cửa mỏng manh, len lỏi vào còn có mùi gà viên chiên lay động lòng người, tôi mở cửa đánh “rầm”, nhanh nhẹn nâng lấy túi gà chiên to nhất trong tay anh, mắt sừng húp giọng khàn đặc hỏi: “Đồ uống ở đâu? Em muốn uống thật lạnh!”

“Ngăn thứ hai tủ lạnh, có nước ép, nước có ga, còn cả trà và coca, rất nhiều lựa chọn, tự đi lựa đi, kiểu gì cũng có thứ mà thích.” Anh ung dung nói.

Trình Dịch! Cậu là thứ cóc khô gì? Chẳng qua chỉ hơi đẹp trai một chút, học hơi giỏi một chút, vì một cọng cỏ khô như cậu mà từ bỏ cả cánh rừng, tôi bị lỗ lớn rồi! Anh tôi nói đúng! Trong cánh rừng bất tận kia có bao nhiêu lựa chọn, bà đây không tin không chọn được một cây thông lấp lánh ánh vàng!

Tôi thi đỗ trường cấp ba công lập xếp hạng trung bình gần nhà nhất. Ở đây nam nữ học chung trường nhưng không chung lớp, hai tòa giảng đường ngăn cách bởi một sảnh chung, nam sinh một tòa, nữ sinh một tòa. Trong sảnh trồng mấy cây tương tự, ngoài ra còn có thêm đầm sen nhỏ, mỗi khi tan học, thường thấy nam sinh một hàng, nữ sinh một hàng, dựa trên lan can hành lang ngóng sang nhau, tạo nên một cảnh tượng vô cùng đặc biệt chốn vườn trường, vì chuyện này mà khu giảng đường của nữ sinh bị gọi đùa là “hòn vọng phu”.

Ai nấy đều đi con đường riêng.

Lý Tuyết Nhi, vì chuyện luân chuyển công tác của bố, thi đỗ trường cấp ba nữ sinh Cao Hùng nhưng không nhập học mà theo gia đình ra nước ngoài học tập, nghe nói là sang Anh.

Giang Giai Lãng thi trái tuyến đỗ vào trường cấp ba nữ sinh Đài Nam, mẹ nó thấy phong cách học tập ở Đài Nam thật thà chất phác, kiên quyết ép nó thi trái tỉnh, sau khi thi đỗ phải ở ký túc xá của trường suốt ba năm. Tôi rất ngưỡng mộ nó có thể xa nhà tự lập, nhưng Giang Giai Lãng lại nói sống ở đó chẳng khác gì trong am ni cô.

Còn Bưởi, điểm thi cao bất ngờ, tên chuyên đội số còn có thể thi đỗ vào trường cấp ba nam sinh Cao Hùng, nhưng lại đăng ký học cùng trường với tôi, tôi hỏi nó tại sao cam lòng hạ mình nơi miếu nhỏ, vị thiếu gia lập tức trả lời: “Một là vì gái, hai vì không muốn bắt xe!”

Tôi thay nó chú thích thế này: Vì gái, bảo tên này sống ở một nơi không có gái ba năm, chẳng khác gì bắt nó ăn chay ba năm, thôi đừng mơ. Điều thứ hai căn bản do lười, bớt được thời gian bắt xe, đồng nghĩa với việc mỗi sáng nó có thể ngủ nướng thêm chút, sau khi tan học có thể về nhà ăn cơm sớm hơn chút! Những học sinh hạ cố vào trường như nó ắt được lấy lễ báo đáp, nó vào lớp chuyên toán, lớp duy nhất nam nữ học chung trong trường.

Tôi ngồi trong phòng học mới, vị trí mới, nhìn quanh quất, ngó nghiêng một hồi, nổi huyệt hăng chột dâng trào, miệng cắn bút như kẻ mất hồn.

“Hi! Vương Hiểu Hạ!” Một giọng nói dịu dàng kéo tôi quay trở về với hiện thực. Tôi nhìn theo hướng phát ra âm thanh, ra là cô bạn ngồi bàn dưới, khuôn mặt bầu bĩnh xinh xắn, đôi mắt sáng tròn xoe, tràn ngập vẻ vui tươi đang nhìn tôi. Tôi vừa ngại ngùng gật đầu chào, vừa lục lọi trong mớ ký ức có hạn của mình những bạn gái đã học cùng từ nhỏ đến lớn, bạn gái sao, ba phút sau, ký ức dần cạn kiệt, tôi đành hỏi: “Cho hỏi... trước đây bọn mình có quen nhau không?”

“Không quen.” Cô ấy mỉm cười nói: “Nhưng tớ nhận ra cậu, tháng Năm vừa rồi tham gia cuộc thi ký họa nhà máy đường, cậu mượn hộp màu của tớ.”

Hình như có chuyện đó!

Quả Bưởi chết giẫm kia dùng hết sạch màu bột đen của tôi, hại tôi phải đi mượn của người khác.

“Hi hi! Trí nhớ cậu tốt thật đấy.” Tôi xấu hổ gãi đầu.

“Cũng bình thường thôi! Bức tranh của cậu khiến tớ vô cùng ấn tượng, nên mới nhớ tên cậu. Hôm đó, cậu đã vẽ một đồng hồ nát, đúng không? Đi cùng cậu còn có một cậu bạn cùng trường trông rất đáng yêu” Chưa nói hết câu, cô ấy đã phá lên cười.

“Ha ha ha! Nó vẽ một con đường chứ...” Tôi cũng bật cười.

“Hai người đúng là ‘cặp bảo bối’!” Cô ấy nói.

“Tớ với nó không phải ‘cặp’ đâu!” Tôi vội vã đính chính.

“Tớ tên là Hà Nhược Kỳ, rất vui được làm quen với cậu.” Cô ấy nháy mắt.

Mẹ của Hà Nhược Kỳ là giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi, dạy tiếng Anh, khác xa với cô con gái thích cười, mặt cô lúc nào cũng hăm hăm, nghiêm nghị cần mẫn. Tiết đầu tiên lên lớp cô đã nói thế này: “Thiên chức của quân nhân là phục tùng, thiên chức của học sinh là học tập, học sinh cấp ba trong điều kiện tâm lý chưa vững vàng, sinh lý chưa hoàn thiện, học đòi yêu đương đều là ấu trĩ, ngu ngốc và bông bột, không những không đem lại kết quả, còn ảnh hưởng đến việc học hành, gây tổn hại đến danh dự của cha mẹ!”

Nói đến đây cô tạm ngừng, nhìn quanh lớp với ánh mắt sắc lạnh, đầu tôi gật như giã gạo: Không sai không sai! Trình Dịch là cái thá gì! Tình yêu là cái thá gì! Cố gắng bao lâu đến cuối cùng đều chả là cái thá gì!

Cô đẩy kính lên, kết bài còn bồi thêm một câu thoại kiểu trong mấy bộ phim quân đội: “Cách mạng chưa thành công, các em học sinh vẫn phải tiếp tục nỗ lực” làm tôi suýt phì cười, đành giả bộ húng hắng ho.

Đến lúc bầu cán bộ lớp, Hà Nhược Kỳ bỗng vỗ vỗ vai tôi, nói nhỏ: “Vương Hiếu Hạ, lát nữa chọn lớp phó văn thể mỹ, tớ sẽ tiến cử cậu nhé!”

“Á? Ờm, tớ không được chọn đâu, mọi người lại đâu quen tớ!”

“Cậu biết vẽ mà.” Nhược Kỳ nói: “Hơn nữa có tớ quen cậu!”

Hà Nhược Kỳ được chọn làm lớp trưởng, nhờ sự dốc sức giới thiệu của cô ấy, tôi lên làm lớp phó văn thể mỹ. Chẳng ngờ mình lại có thể đổi đời từ một diễn viên hài, thăng cấp làm lớp phó ngập tràn hơi thở văn nghệ, đẳng cấp bỗng chốc nâng cao không ít. Bước đi trên đường người nhẹ lâng lâng, quả có cảm giác như thiếu nữ xinh đẹp đầy khí chất.

Tuy nhiên, thực tế chứng minh, tất cả đều chỉ là ảo giác của Vương Hiếu Hạ. Đến khi trải qua huấn luyện cán bộ lớp, tôi đứng ngồi không yên, càng nghe càng cảm thấy hư cấu. Tại sao số tay công tác của lớp phó văn thể mỹ còn dày hơn cả của

lớp trưởng? Không phải chỉ cần thu vở bài tập, vẽ vờn mấy tấm áp phích sao? Bỏ nhân nhân tự do như mây trôi quen rồi, trời sinh tính cách trầm lặng, không màng thế sự, danh lợi chỉ là phù vân, ngay đến việc tham gia thi vẽ cũng chỉ bởi có thể xin nghỉ học rong chơi khắp chốn... Hăng nên quay về xin phép cô giáo bạn bè chọn vị cao minh khác vậy!

Tôi đang định lần lần chuồn khỏi phòng huấn luyện cán bộ thì có kẻ ngáng chân chặn đường.

“Còn chưa kết thúc mà! Mà định đi đâu đấy? Vương Hiếu Hạ.” Bưởi liếc mắt nhìn tôi.

Âm thầm chào hỏi cả nhà nó xong, tôi nhìn nó cười ngọt ngào: “Nhà-vệ-sinh!”

Sau khi về nhà, tôi mở cuốn sổ tay huấn luyện xem đi xem lại kỹ càng mấy lượt, sắp xếp ra được ba công việc chính của lớp phó văn thể mỹ:

Một, mỗi tiết học phải ghi chép đầy đủ nội dung bài giảng vào sổ đầu bài.

(Nội dung bài giảng? Tôi lên lớp nếu không phải ngồi thần thờ thì cũng ngáp ngủ.)

Hai, nhắc nhở các bạn nộp vở bài tập.

(Vốn cùng gốc sinh ra, đốt nhau sao khốc liệt, chính tôi cũng thường hay nộp muộn!)

Ba, đẩy mạnh phong trào văn nghệ của lớp.

(Ôi xin... Không thấy bà đây trách nhiệm nặng nề à!)

Mục hai, ba tạm thời không bàn đến, cái khó nằm ở mục một, cần điền nội dung bài học vào sổ đầu bài, hằng ngày trước khi tan học còn phải mang đến phòng giáo vụ kiểm tra. Chết nỗi tôi hồ nghi trên người mình cài chế độ tự ngắt, bất kể tối hôm trước có ngủ đầy mắt đến đâu, chỉ cần giáo viên mở quyển sách giáo khoa ra, chưa đầy mười phút, tôi sẽ tự động ngắt nguồn. Ở cái trạng thái sống dở chết dở đó, lấy đâu ra nội dung bài giảng để viết chứ?

Vậy nhưng, trong sổ tay huấn luyện cán bộ trái một câu xử phạt, phải một lời cảnh cáo, tôi đọc mà thấy tim đập thành thạch, toát mồ hôi hột.

Haizz! Cuộc đời cấp ba của tôi, vừa bắt đầu đã gặp ghềnh khó đi.

Sáng hôm sau, tôi tới lớp Bưởi tìm nó.

Mặc dù tên Bưởi này đầu chứa đầy phân, nhưng, dù sao hồi cấp hai nó cũng đảm nhiệm chức lớp phó văn thể mỹ suốt mấy năm (có vài lần coi như tôi nhường nó), rất thân với tôi, quan hệ lại đặc biệt (bị gọi là đôi chim cu bao nhiêu năm), còn chung giường (lúc ngủ trưa) gần chín năm, nhờ nó giúp chắc không quá đáng đâu nhỉ?

“Có chuyện gì?” Bưởi tựa người cạnh cửa, ra cái vẻ ông đây rất bận, có rắm mau đánh.

Kìm nén nộ khí, lúc có chuyện nhờ vả người khác, tôi vô cùng hòa nhã.

“Bưởi ạ, chuyện là thế này, hôm qua tao về nghiên cứu thời khóa biểu, phát hiện trong tất cả các lớp thuộc khối mười, các môn các tiết, còn cả giáo viên bộ môn của lớp tao với lớp mày đều rất sát nhau nhé!” Tôi lấy tờ thời khóa biểu về kín các loại ký hiệu, gí vào mắt nó.

“Mày nhìn đi! Thời khóa biểu thứ Ba, thứ Tư của lớp mày giống hệt thứ Năm, thứ Sáu của lớp tao, thứ tự các tiết thay đổi tẹo thôi.”

“Ừ.” Bưởi lạnh nhạt đáp.

Tôi lật qua lật lại tờ thời khóa biểu, sau đó mừng rỡ huých nó như kiểu phát hiện ra lục địa mới: “Ha ha ha! Mày xem này! Giáo viên chủ nhiệm lớp tao dạy tiếng Anh lớp mày đấy, mà giáo viên chủ nhiệm lớp mày cũng vừa khéo dạy toán lớp tao, đúng là trời sinh một cặp!”

“Trời sinh một cặp?” Nó nhướn mày, dường như đã có chút hứng thú.

“Tiếng Anh với toán là hai môn chính, giáo viên giống nhau, chứng tỏ chương trình học và tiến độ làm bài kiểm tra đều giống nhau! Nói không chừng đến đề kiểm tra cũng giống nhau! Ha ha ha...” Tôi càng nói càng hưng phấn.

“Rồi sao?”

“Mày cũng biết đấy! Trong số bạn bè cấp một cấp hai, giờ học cùng trường với tao lại giỏi giang nhất chỉ còn mình mày...” Tôi lại hỷ nhệ nó một cái.

“Đợi đã, Vương Hiếu Hạ, không phải mày định sao chép số đầu bài của lớp tao đấy chứ!” Nó la lớn, khiến đám bạn trong lớp thi nhau nghển cổ ngó ra ngoài.

Bính boong! Chính xác!

“Bưởi à, mày đúng dân chuyên nghiệp, không bỏ công chị thương mày!” Tôi mừng rơn.

“Này! Mày lớn hơn tao có vài ngày...”

“Ai bảo vài ngày? Tao lớn hơn mày gần hai tháng đấy.” Tôi đầu Thiên Yết, nó cuối Nhân Mã, những chuyện thế này không mập mờ được, vậy nên có lòng nhắc nhở nó.

Bởi vì đây là sự thật, nó không thể nào chối cãi nên chỉ biết trợn mắt lườm, hồi lâu mới thốt ra ba chữ: “Không giúp được!” rồi quay người định bỏ vào lớp.

“Đừng thế mà!” Tôi sốt sắng, vốn định tóm gấu áo nó, nhưng không may lại chụp phải eo, cả người nó rung lên như bị điện giật.

“Dù gì mình cũng quen nhau lâu như thế, anh em tốt có chút chuyện mà cũng không giúp.” Tôi bèn dùng tình cảm lay động nó.

“Anh em tốt sống dưới mười tám tầng địa ngục, ai là anh em tốt với mày!” Nó cực lực phủ nhận mối quan hệ giữa chúng tôi.

“Không phải mày rất thích ăn đồ mẹ tao nấu sao? Hay tao bảo mẹ chuẩn bị cơm hộp nhiều thêm rồi chia cho mày.” Trông tên này có vẻ quyết không nể tình thân, tôi đành dụ nó bằng lợi.

“Tao không cần!” Nó vẫn tiếp tục châm ngôn ba chữ.

Cái thẳng này!

Chuyện nhờ vả, chẳng qua chỉ là thuyết phục hết nước hết cái, vừa dấm vừa xoa, nắm được thóp của đối phương thì lựa gậy mà đánh răn.

“Ê Bưởi, nhân lúc tao còn nói chuyện tử tế, mày nên biết điều một chút!” Tôi thở dài, ra vẻ ta đây vuốt tóc, “Con người tao ấy, mặc dù trí nhớ không tốt, nhưng thù cực dai, ví dụ như lớp phó văn thể mỹ của quý lớp đây ngày đầu tiên đi học lớp một...”

Bưởi vội vàng bịt miệng tôi, lôi ra ngoài cửa.

“Vương Hiếu Hạ! Giờ biến về lớp mày đi, tiết cuối tan học đừng chạy lung tung, tao sẽ đến tìm mày!”

Tiết cuối cùng, chuông báo tan học còn chưa reo hết, Bưởi đã đứng trước chỗ ngồi của tôi, hằm hằm đập quyển sổ đầu bài xuống bàn.

“Mau chép đi nhanh lên! Hôm nay tao bận lắm!” Nó nói.

Sau khi chép xong, tôi nhân tiện đưa quyển sổ đầu bài của lớp mình cho nó: “Tiện thể nộp lên phòng giáo vụ hộ tao!”

Nó nghiêng răng, cầm hai quyển sổ đầu bài, bước thẳng ra khỏi lớp tôi.

Ngày hôm sau, cùng thời gian, ngoài quyển sổ đầu bài Bưởi còn vớt lên bàn tôi một tờ giấy.

“Cái gì đây?” Tôi hỏi.

“Của lớp mày! Rất quan trọng!” Mặc dù vẫn là châm ngôn ba chữ, nhưng giọng điệu dễ chịu hơn hôm qua nhiều, xem ra Bưởi đã nghĩ thông suốt rồi.

Tôi đáp “Ừ”, cẩn thận gập tờ giấy làm đôi, kẹp trong vở bài tập, sau đó cất vào cặp.

“Khoan đã! Sao mày lại cất vào cặp?”

“Mày bảo rất quan trọng còn gì?”

Nó sục tay vào cặp tôi lục lọi, vừa lục vừa kiên nhẫn giải thích: “Thầy toán phải đi bồi dưỡng nghiên cứu hai ngày, nên đổi tiết cho cô tiếng Anh, mày biết chuyện này chưa? Lớp tao đổi tiết, lớp mày cũng sẽ đổi theo, tiết toán hôm thứ Năm của lớp mày sẽ chuyển sang học vào thứ Sáu, tiếng Anh hôm thứ Sáu chuyển sang thứ Năm.”

“Vậy nên?”

“Vậy nên, mày phải nhắc các bạn trong lớp thứ Năm mang sách vở tiếng Anh đi, thứ Sáu thì mang sách vở toán, phải thông báo trước, nếu không các bạn sẽ mang sai sách, bốn tiết này trong sổ đầu bài phải đánh dấu vào cột ‘Đổi giờ’... Đây là tờ thông báo thay đổi tiết học.” Nó tìm ra tờ thông báo, mở quyển sổ đầu bài, xếp ngay ngắn hai thứ lên bàn, tay gõ xuống cốc cốc.

“Còn nữa,” nó lật thêm vài tờ, “sổ ghi chép tuần, sau khi giáo viên chủ nhiệm phê xong, mỗi tuần phải rút ra mười quyển mang đến tổ hỗ trợ đời sống để kiểm tra. Trang cuối cùng là cuộc thi trang trí lớp, thời gian rất gấp, mày phải chú ý một tí.”

Tôi mơ màng nhìn nó, tưởng như thấy toàn thân Bưởi lấp lánh một vòng hào quang thánh khiết nhân ái, các thiên sứ nhỏ bay lượn xung quanh tung hoa nhảy múa.

“Bưởi, mày tốt thật đấy, vậy mà tao còn định lấy chuyện nhục nhã của mày ra uy hiếp...” Tôi cảm thấy áy náy hổ thẹn, lấy từ hộp bút ra bức hình cũ rích đã ố vàng nhẵn nhúm, ngắm nghía tỉ mỉ một hồi. Đừng nói vũng nước tè dưới đất, khuôn mặt của hai đứa nhỏ phía trên cũng đã mờ tịt, chẳng còn phân biệt nổi ai với ai.

Tôi thẳng tay xé nát bức hình!

“Thế sau này mày còn cho tao mượn số đầu bài để chép không?”

“Còn!”

“Vậy nếu tao có chuyện nhờ mày giúp thì sao?”

“Được!” Bưởi cắn răng gật đầu, trông như bị đè dưới cái vạc ngàn cân.

“Nhưng mà, bài kiểm tra thì đừng mơ!” Nó hăm hè bổ sung.

Hoạt động quan trọng nhất của học kỳ mới, cuộc thi trang trí lớp đã đến!

Khi tôi vừa nhắc đến việc ở lại trang trí cho lớp, những đứa lúc nào cũng mạnh miệng kêu sống tình nghĩa tương thân tương ái đột nhiên bận đi học phụ đạo, tham gia hoạt động câu lạc bộ, dự sinh nhật con chó con mèo trong nhà... chớp mắt đã bỏ lại mình tôi trong căn phòng trống, im lặng ngắm nhìn di ảnh của Quốc phụ Tôn Trung Sơn.

Ăn trưa xong, tôi tới cửa hàng văn phòng phẩm gần trường mua dụng cụ trang trí. Lúc thanh toán, tôi bàn khoản không biết nên mua thêm một tờ giấy dán tường màu lam đậm nữa hay không.

“Chú ơi, nhà mình còn loại màu này không?” Tôi hỏi.

“Cậu học sinh đằng kia đang cầm tờ cuối cùng rồi.” Ông chủ gắp một miếng thịt quay bỏ vào miệng, chỉ dũa về phía sau.

“Tông Hựu, cậu thấy màu này được không?”

Một cô gái đang rút mấy tờ giấy dán tường từ trên kệ xuống, Bưởi góp thêm tờ giấy màu lam đậm, hai người ghé mặt nghiên cứu hồi lâu.

“Vậy thôi, tính tiền những thứ này cho cháu!” Tôi nói với chủ hàng.

Xách cả một túi to tướng, tôi lững thững quay về phòng học.

Tại sảnh chung đang có hoạt động chiêu mộ thành viên của các câu lạc bộ, nhóm Hot dance mở nhạc âm trời, tiếng ồn ào, tiếng cười đùa, tiếng gào thét âm ỉ tràn ngập ngôi trường, có câu lạc bộ còn kiêm bán bắp rang bơ, nước giải khát, giống hết một buổi tiệc sân vườn cỡ nhỏ.

Có người gõ nhẹ lên kính cửa sổ.

Tôi ngẩng đầu lên, Bưởi đang đứng bên ngoài, tay xách túi ni lông, nặng trĩu.

“Trang trí lớp à?” Nó hỏi.

“Ừ...”

“Một mình mày?” Nó nhìn ra sau lưng tôi.

“Có mắt không biết nhìn à?” Giọng điệu tôi rất khó chịu.

Bưởi không giận, mò trong túi ni lông ra một cốc trà sữa trân châu.

“Cho mày này, trà sữa, một phần ba đường, nhiều đá, ít trân châu.”

Không ngờ tên này vẫn nhớ sở thích của tôi!

“Bao nhiêu tiền?” Tôi móc tiền lẻ ra.

“Chủ quán tặng, không cần tiền.” Nó mỉm cười, để lộ hai lúm đồng điệu.

“Nếu đã vậy, tao không khách sáo nữa!” Tôi cất tiền đi, hút rụp một ngụm, bỗng như sực nhớ ra điều gì liền hỏi: “Ê Bưởi, hôm tốt nghiệp cấp hai, sao mày lừa được Trình Dịch đến thế?”

“Hỏi làm gì?”

“Tao cứ thấy là lạ, mày đã nói gì với cậu ấy?”

“Chẳng có gì lạ cả, nếu nói Giang Giai Lãng tìm gặp, chắc chắn nó sẽ không đến, tao liền bảo mày muốn tỏ tình, thẳng nhóc ấy bèn đi luôn!”

“Sao mày biết tao thích Trình Dịch?” Tôi lườm, hút nước rọt rọt.

“Tao đoán ra từ lâu rồi, không phải trong hộp bút của mày còn cất thẻ học sinh của nó à?”

“Hóa ra mày lục trộm hộp bút tao!”

“Đâu có! Là hôm mày cắn tao, lúc tao đi tìm hộp bút cho mày lỡ nhìn thấy thôi.”

“Có lẽ Trình Dịch cảm thấy tao rất nực cười! Muốn xem tao lại giở trò gì để hành hạ cậu ấy đúng không? Dù gì, lúc nào tao cũng cầm đầu chống đối cậu ấy, ngày ngày gây phiền phức, chẳng thể nào tưởng tượng được một đứa con gái như tao lại thích cậu ấy nhỉ?” Tôi thở dài.

Bưởi im lặng hồi lâu, rồi nói: “Khả năng... có thể không phải như mày nghĩ thì sao?”

Tôi nhìn Bưởi, ánh mắt nó như muốn thổ lộ điều gì, khoảnh khắc ấy tôi gần như muốn hỏi: Mày nói vậy là sao?

Nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể thốt thành lời.

Bưởi cũng không tiếp tục câu chuyện.

Sự im lặng lạ lùng ngăn cách giữa chúng tôi.

“Hôm ấy, không phải Giang Giai Lãng đi tỏ tình với mày sao, rốt cuộc giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì?” Tôi lảng sang chuyện khác.

“Tao nói với nó tao thích người khác rồi.”

“Ai cơ?” Tôi ngậm đầy miệng trân châu, hỏi.

“Mày!” Nó nói.

“Phụt!” Tôi không kìm nổi phun một nắm trân châu ra ngoài.

“Sặc! Vương Hiếu Hạ, mày tởm quá đấy!” Bưởi nhảy lùi về phía sau.

“Sao lại lôi tao ra làm lá chắn!” Mấy trò này của mày, tao mà coi là thật thì Vương Hiếu Hạ tao cùng họ với mày.

“Không tin à? Tao bị kịch lắm ấy, hôm tốt nghiệp mắt trân trân nhìn người con gái mình thích tỏ tình với huynh đệ mình...”

“Mày lừa ai đấy, rõ ràng hôm đó Giang Giai Lãng đá mày!” Tôi chỉ vào mặt nó, “Dương Tông Hựu, mày cũng đều thật đấy, làm bạn trai người ta chưa đầy một ngày đã bị đá! Nói nghe xem, rốt cuộc mày đã làm chuyện tốt đẹp gì với người ta? Nắm tay? Hôn? Hay động tay động chân?”

“Mày nói cái của nợ gì thế!” Bưởi nhón ngón trỏ, búng hạt trân châu dính trên áo, miệng làu bàu cắn nhả: “Vương Hiếu Hạ, lúc ăn mồm mày ngậm lại chút có được không? Phun tung tóe ghê chết đi được.”

“Mau kể đi! Rốt cuộc giữa bọn mày đã xảy ra chuyện gì?” Tôi lấy giấy ăn lau giúp nó, vẫn không quên tiếp tục gặng hỏi.

Giang Giai Lãng sống chết không nói chỉ thờ dài, kìm nén suốt cả mùa hè, thật hiếu kỳ chết mất.

“Mày bắt đầu mang giấy ăn theo từ khi nào thế?” Nó đột nhiên hỏi, miệng cười mắt không cười.

“Không học cùng lớp với mày, đi mượn các bạn mãi cũng thấy ngại...”

“Trước đây mày suốt ngày xin tao, sao không thấy ngại?”

“Giao tình đâu giống nhau chứ!” Tôi xua tay về phía phức, sao tên này bỗng dưng để tâm mấy chuyện đàn bà con gái có mang giấy ăn hay không thế?

“Tao cũng là bạn học, giao tình khác chỗ nào?”

Tôi ngược mắt lườm, cật lực chà tờ giấy lên người nó: “Này, Dương Tông Hựu, mày đừng tưởng làm thế sẽ lảng được sang chuyện khác! Rốt cuộc hôm đó

mày với Giang Giai Lãng đã xảy ra chuyện gì? Mau nói đi! Á! Đồ háo sắc, không phải mày cậy mạnh bức hiếp người ta đấy chứ?”

Bưởi trợn mắt nhìn tôi: “Cậy mạnh bức hiếp cái gì, Vương Hiếu Hạ, sao đầu óc của mày lại xấu xa thế nhỉ!”

“Ai xấu xa hơn ai? Hôm đó đưa nào bao phòng hát, còn học người lớn uống rượu! Chủ tịch Dương, tôi thấy anh rất khoái chí đấy chứ!” Nhắc đến chuyện này tôi lại tức anh ách, “Mày hại tao suýt nữa bị coi là tiếp viên! Dương Tông Hựu, mày đã hủy hoại sự trong sạch của tao!”

Nó thờ dãi: “Sao cảnh sát lại nghĩ mày là tiếp viên được nhỉ? Không có mắt nhìn người, trông mày chẳng giống tẹo nào!”

Tôi chống hai tay lên eo đợi nó nói tiếp.

“Nhìn sao cũng thấy mày giống má mì!”

Tức chết mất, tức chết mất! Con người này quả đúng sinh ra để khắc mình đây mà! Đáng lẽ hồi bé tôi đã phải dìm chết nó!

Tôi hút roạt một hơi hết sạch cốc trà sữa, dồn sức bóp méo chiếc cốc nhựa, quăng vào người nó.

Sau khi Bưởi đi, tôi cố gắng làm việc, không để cho mình có thời gian nghỉ ngơi, cắt cắt dán dán lẫn lộn cả nửa ngày, tiến độ cực kỳ chậm chạp.

“Cần giúp không?” Chẳng biết Hà Nhược Kỳ xuất hiện từ lúc nào, hỏi: “Phải dán hết những thứ này à?”

“Không sao đâu, mình tớ được rồi...” Tôi vội xoa tay.

“Sao phải khách sáo! Đợi tớ, tớ tìm người đến giúp.” Cô ấy chạy ra khỏi lớp.

Người Hà Nhược Kỳ tìm đến giúp là Bưởi và hai cậu bạn lớp nó.

“Lớp tớ đông nhân lực, thiếu vài người cũng không sao!”

“Các bạn nữ cần giúp đỡ, tất nhiên chúng tớ không thể nào thoái thác.”

Bạn nam cười gian xảo.

“Vì ở đây có gái xinh chứ gì! Đến lớp phó văn thể mỹ của quý lớp cũng đến...” Tôi liếc xéo Bưởi.

Nó nhún vai như chẳng can hệ gì đến mình, cầm tờ giấy dán tường màu lam đậm chìa trước mắt tôi: “Lớp tao không dùng tới, cho mày đấy!”

“Không dùng nên mới cho à, coi tao là cái thùng rác chắc!”

“Đỡ hơn cái thùng rác một chút, giấy là vật liệu tái chế đấy.”

“...” Tôi lờm nó.

“Không cần hả?” Nó làm bộ rụt tay lại.

“Thôi được rồi, tao miễn cưỡng nhận vậy.” Tôi vội giăng lấy tờ giấy dán tường.

Chập tối, nhờ sự giúp đỡ của mấy người họ nên việc trang trí lớp cũng coi như hoàn thành. Bỏ qua những đoạn chuyện trò luyện thuyên chẳng có gì bổ béo, liên tục bị chọc nổi giận, thì tôi vô cùng cảm kích sự tương trợ đó, chỉ có điều hai chữ “cảm ơn” thực quá khó để nói với Bưởi.

Khóa cửa xong, xua được hai cậu bạn kia đi đổ rác, sảnh chung lúc này đã vắng bóng người, chỉ còn lác đác vài học sinh đang thu dọn bãi chiến trường. Tôi thờ thẩn ngắm nghía đại sảnh, bất chợt bắt gặp người con trai ấy, đang ngồi đánh ghita, gió thổi bay tóc mái, thần thái chăm chú, đôi môi khép chặt, nhìn nghiêng giống hệt Trình Dịch.

Một cô gái tóc ngắn cũng đang ôm ghita, ngồi sát bên chàng trai, khẽ ngân nga bài hát.

Tôi vô thức cất bước, đi tới trước mặt chàng trai kia.

“Cho em hỏi, câu lạc bộ còn nhận thành viên không ạ?” Tôi thận trọng dò hỏi.

Chàng trai ngẩng đầu, nhìn tôi mỉm cười vẻ lấy làm tiếc, đoạn chỉ sang cô gái ngồi bên: “Hỏi chị này này.”

Cô gái đứng dậy, lúc này tôi mới phát hiện chị ấy rất cao, thân hình thon thả cân đối giống hệt người mẫu, còn cả cặp mắt sắc sảo như mắt mèo.

Chị lạnh lùng quan sát chúng tôi một lượt, rồi hỏi: “Cả ba em à?”

Hà Nhược Kỳ lắc đầu, nói nhỏ: “Mẹ tớ không cho tham gia đâu.”

“Em và cậu ấy!” Tôi kéo Bưởi lên trước một bước.

Chị gái nọ rút trong ngăn kéo bàn dài ra hai tờ A4, tôi nhanh chóng điền xong, đang chuẩn bị đưa cho “sư tử” thì bị Bưởi ngăn lại, thì thào vào tai: “Vương Hiếu Hạ, mày điên đấy à? Đưa mù nhạc như mày mà tham gia câu lạc bộ ghita nổi gì?”

“Ai quy định mù âm nhạc không được tham gia? Cần cù bù ngu dốt hiểu không hả!” Tôi gạt tay nó, nở nụ cười cầu tài tự giới thiệu: “Em tên là Vương Hiếu

Hạ, nó là Bưởi, mong anh chị chỉ bảo ạ!”

“Sư tử” khẽ gật đầu, đưa cho mỗi đứa một tờ “Những điều cần biết về Câu lạc bộ”, trình bày ngắn gọn: “Phí tham gia là một nghìn tệ, nộp ngày đầu tiên đến học, những mục khác đều ghi hết trong đây.”

“Sư tử” tên Tạ Tinh Hủy, chủ tịch câu lạc bộ ghita, “sư huynh” tên Tiêu Nhân Kỳ, phó chủ tịch câu lạc bộ.

Tôi từng vì Trình Dịch mà tham gia dàn hợp xướng, giờ đây, vì anh Nhân Kỳ, một người trông giống cậu ấy mà gia nhập câu lạc bộ ghita, nói một cách chính xác thì là “chẳng màng chi nhạc chi mê người”, về cơ bản các hợp âm đều bấm được, đầu ngón tay không đánh nhau là ổn.

Còn Bưởi, mặc dù bị tôi cưỡng chế lôi vào câu lạc bộ, nhưng càng đánh càng hăng say, cây ghita lúc nào cũng kè kè sau lưng, lúc bảnh chọe sải bước qua sảnh chung, thu hút không ít ánh mắt dõi theo của đám nữ sinh. Không hiểu nó đeo đẳng chấp niệm gì, mà sớm cũng đánh tối cũng đánh, đánh đến mức đầu ngón tay phồng rộp nổi chai, sau khi dàn hợp âm lên tay, còn nói muốn luyện chơi ghita điện. Lên lớp mười một, thậm chí còn đả bại vô số đối thủ, đảm nhận vị trí chủ tịch câu lạc bộ ghita.

Tôi đã nói rồi mà! Cần cù bù ngu dốt! Cần cù chính là Bưởi, bù đắp cho sự ngu dốt của tôi.

Tháng ngày rong ruổi giữa ba việc lên lớp, học phụ đạo, sinh hoạt câu lạc bộ, chớp mắt đã sang học kỳ hai lớp mười một.

Đối với anh Nhân Kỳ, tôi luôn tuân thủ đúng bốn phạm “yêu thầm”, yên lặng lắng nghe anh nói chuyện, ca hát, đánh đàn, không làm phiền, không chủ bụng lôi kéo chú ý, lẳng lặng, bí mật, chỉ đơn thuần... thích anh thôi.

Giang Giai Lãng nói tôi đã thay tính đối nết.

“Vương tiểu thư, từ khi nào tiểu thư lại suy nghĩ thông suốt không sát sinh nữa vậy?” Nó chọc vào trán tôi, “Nhớ khí thế năm xưa tiểu thư tỏ tình với Trình Dịch đi đâu mất rồi? Càng lớn gan mà càng bé lại à...”

“Từ ngày tao phát hiện ra mình kết nhầm bạn đố, nên muốn tích thêm chút công đức.” Tôi đáp với vẻ ừ ừ, trong lòng hối hận vô bờ, hối hận không nên tỏ tình với Trình Dịch, càng hối hận không nên kể với con bé to mồm Giang Giai Lãng!

Tháng Tư, bước chân của mùa xuân còn đang lưu luyến chưa nở rời, mặt trời Cao Hùng đã hăng hái báo hiệu mùa hạ sắp tới. Hoạt động ở câu lạc bộ kết thúc, trên đường về nhà, mặt Bưởi ủ ê.

“Ăn kem không Bưởi?”

“Ừ...”

Tôi mua hai cây kem, hai đứa đứng trước cửa hàng tiện lợi, vừa ăn vừa kiểm chuyện để nói.

“Ê, mà có thấy anh Nhân Kỳ trông rất giống Trình Dịch không?”

“Bình thường.” Giọng điệu qua quýt.

Anh Nhân Kỳ hay đeo một cặp kính gọng lớn, lúc nào cũng lòa xòa mái tóc rối tung, mới nhìn sẽ thấy khác hẳn dáng vẻ trắng trẻo thanh tú của Trình Dịch.

“Nếu anh ấy không đeo kính, tóc ngắn hơn một chút, nhất là khi nghiêng mặt... cực giống!” Tôi thuyết phục nó.

“Ừ, cũng hơi giống.” Bưởi nghĩ ngợi một hồi.

“Nhưng mà, anh ấy với Trình Dịch là hai tính cách khác hẳn nhau! Một người nóng một người lạnh!”

“Ừ, anh ấy rất lạc quan.”

“Lạc quan? Hài hước mới đúng! Đây, mà biết không? Anh ấy từng nói muốn lập nhóm với anh Đông Niên đấy, đoán xem tên nhóm là gì?”

“Là gì?”

“Là ‘Đông đến thì tiêu’! Ha ha ha!” Tôi cười vang.

Anh Nhân Kỳ thích pha trò nhạt nhẽo, thường xuyên nhạt đến mức mọi người hận nỗi không đem thêm ít muối.

“Hôm nay anh ấy hỏi bọn tao, có ba con gà, vịt, chim bị nhốt vào một cái kho đông lạnh, một tuần sau chỉ còn con chim sống sót, mà biết tại sao không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì... đấy là chim cánh cụt! Ha ha ha!”

Bưởi lườm tôi, hai ba miếng ăn hết vèo cây kem.

“Nghe nói một hôm rảnh rỗi, gấu Bắc Cực định ngồi đếm xem mình có bao nhiêu sợi lông, bứt một sợi đếm sợi, bứt hết lông trên mình nó liền bảo: ‘Trời! Hóa ra Bắc Cực rét cóng thế này!’ Ha ha ha! Buồn cười nhỉ! Rét cóng nhỉ!”

Không thể không thừa nhận, tôi là đứa rất dễ cười.

Sắc mặt Bưởi càng lúc càng ủ rũ, tôi kể liền mấy chuyện cười mà sư huynh từng kể, vừa nói vừa minh họa giữa đường, lại còn tự cười như nắc nẻ, khiến ai đi qua cũng phải liếc sang.

Bỗng, Bưởi túm lấy cổ tay tôi, bấy giờ tôi mới nhận ra trên tay mình chỉ còn lại que tre trơ trụi, kem sữa dâu tan chảy rớt xuống bộ đồng phục trắng tinh của nó.

“Á! Tao xin lỗi!” Tôi ngay lập tức lấy tay phủi, nào ngờ kem chảy quá nhanh, thoáng cái đã thấm vào vải áo đồng phục.

“Gay to rồi, càng lau càng bẩn...” Tôi lẩm bẩm, lấy khăn giấy ra chùi, càng chùi vết bẩn càng loang thành một mảng hồng nhợt nhợt trước ngực, xuyên thấu làn da vàng sạm dưới lớp áo đồng phục mùa hè.

Hơi thở nó váng vất trên đỉnh đầu, hương sữa dâu thoang thoang xộc vào mũi, tôi chợt nhận hai đứa đang dựa sát nhau thế nào, ngón tay tôi ghì chặt tờ giấy ăn lên ngực Bưởi, dưới lớp áo đồng phục, tim Bưởi đập thành thịch.

Dường như bị nhịp đập của trái tim đó làm rối trí, đầu óc tôi cũng dần rối tung. Con người này đối với tôi vô cùng thân thuộc, từ nhỏ đến lớn, thời gian tôi quen hẳn có thể nói dài bằng cả đời mình! Hồi nhỏ, tôi gọi hẳn là Bưởi, bởi hẳn béo tròn trắng trẻo, đáng yêu phúng phính hết như trái bưởi đã gọt vỏ. Bắt đầu từ khi nào, tên nhóc phiền phức từng tè dầm vào ngày đầu tiên đi học, thi vẽ quên mang màu, suốt ngày lẻo đẻo theo sau tôi đã lớn đến nhường này?

Giờ đây, hẳn mười bảy tuổi đứng ngay trước mắt, cao hơn tôi cả cái đầu, da rám nắng, cặp mắt hai mí hẹp dài, yết hầu giữa cổ đập dềnh lên xuống, đôi môi căng mọng, bờ vai rộng lớn dần bắt đầu ra dáng đàn ông, thứ duy nhất không thay đổi, chính là đôi lúm đồng điệu hẳn trên khóe miệng mỗi khi nở nụ cười.

Có chút thân thuộc, lại đôi phần lạ lẫm.

Giống như cây kem dâu tan chảy, dù cho vẫn phảng phất mùi hương, nhưng đã chẳng còn hình dạng ban đầu. Trưởng thành thực chất là một cuộc đổi thay chậm rãi, khiến ta hoàn toàn không cảm nhận được mình đang sánh bước cùng thời gian đi về phía trước, đợi đến một thời điểm bất chợt nào đó, mới kinh ngạc nhận ra nhiều chuyện đã khác xa so với ngày xưa, thời điểm ấy sẽ trở thành cột mốc, đánh dấu những thứ chỉ có thể để lại trong quá khứ xa xôi, có những chuyện xảy ra trong thực tại mà ta vẫn mơ mơ màng màng, còn tương lai luôn đến vào ngày mai khiến ta

trở tay không kịp. Sau khi đã hơi hiểu chuyện, lại bắt đầu sợ hãi ngày mai, cùng với những ẩn số đang tới quá nhanh.

Tôi vội ngừng phất đầu, tóc tung lên theo sự giật qua đôi môi khép hờ của Bưởi, nhìn thẳng vào thứ ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt nó.

Bưởi nhanh chóng quay mặt đi, hệt như cậu bé phạm lỗi bị bắt quả tang.

“Này, Vương Hiểu Hạ, duyên dáng tí được không? Mà làm ơn cẩn thận chút! Bắn chết đi được!” Nó cau mày.

“Duyên dáng? Với mày thì không cần!” Tôi dúm cả túi khăn giấy vào tay Bưởi: “Tự lau đi!”

“Nhoe nhoét hết cả rồi, còn lau cái quái gì!” Bưởi tức tối vứt túi giấy xuống đất.

“Sao phải làm toáng lên! Tao có cố ý đâu!” Tôi cáu.

“Tất nhiên không phải cố ý, mày chỉ cố tình thôi! Cũng không nghĩ xem buổi biểu diễn báo cáo thành quả của câu lạc bộ sắp đến rồi, tao thấy hợp âm mày còn chả thuộc được bao nhiêu, đánh có mỗi bài cũng rời rạc nghe chán chết đi được, thế mà chuyện cười của anh Nhân Kỳ thì nhớ rõ mồn một! Chuyện cười gì chẳng buồn cười tẹo nào, lại còn một điều ‘anh Nhân Kỳ nói’ hai điều ‘anh Nhân Kỳ nói’, thật hết chịu nổi!”

“Tao thích kể lại mấy chuyện cười anh Nhân Kỳ kể đấy, không được à? Không chịu nổi thì đi đi! Chẳng ai ép mày nghe!” Khóe mắt nóng bừng, tôi quay lưng đi.

Vương Hiểu Hạ, không được khóc! Mày khóc là thua đấy!

“Đi thì đi! Từ sau tao không bao giờ đi về cùng mày nữa!” Giọng giận dữ của Bưởi từ sau lưng truyền tới.

“Tao -thèm-vào!” Tôi hét lên.

Tôi bắt đầu đi về một mình.

Tuy nhiên, tôi nhanh chóng biết được, dù cho chúng tôi không giận nhau, Bưởi cũng sẽ không thể đi cùng tôi đoạn đường về nhà nữa.

Nó bận chuẩn bị buổi biểu diễn báo cáo thành quả của câu lạc bộ.

Lần này còn có câu lạc bộ ghita của trường khác tới giao lưu học hỏi, nên không thể thiếu màn độ tài cao thấp. Bưởi là chủ tịch câu lạc bộ nên rất coi trọng

việc này, hòa chị Tinh Hủy, anh Nhân Kỳ, anh Đông Niên cùng mấy thành viên lớp mười một lập nhóm biểu diễn, đảm nhiệm tiết mục đình.

Anh Nhân Kỳ lấy lý do bài vở lớp mười hai nặng nề nên từ chối, về sau rất ít khi đến câu lạc bộ. Sau khi tan học, hầu như Bưởi đều chạy tới văn phòng câu lạc bộ, luyện tập đến tối muộn mới về, sáng sáng lại bưng hai con mắt thâm quầng xuất hiện ở trường. Quãng thời gian dài tập luyện quá gấp rút, có vẻ làm dấy lên mấy lời đơm đặt trong câu lạc bộ, lan truyền âm ỉ giữa các thành viên.

Vài tuần sau, để thể hiện tấm lòng rộng lượng bao la không so đo với nó mấy lời lẽ ác độc trước kia, tôi đặc biệt xách đồ ăn khuya đến tiếp sức cho Bưởi. Nào ngờ văn phòng câu lạc bộ vắng tanh không một bóng người.

Tên này nói luyện nhóm mà, không biết chạy đi đâu ăn chơi trác táng cùng ai rồi! Tôi cầm ghita lên, lòng dạ rối bời gảy bừa vài tiếng.

“Lệch âm hết rồi kìa.”

Tôi ngẩng đầu, ngực thắt lại, bắt gặp Trình Dịch... không, là anh Nhân Kỳ đứng trước cửa.

“Anh Nhân Kỳ? Sao anh lại đến đây?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Vừa chơi bóng xong, anh tiện đường qua câu lạc bộ ngó nghiêng một chút, uống cốc nước mát!” Anh cười với tôi, đi tới tủ lạnh tìm đồ uống.

Tôi nhận ra anh đã cắt tóc ngắn, cũng không đeo kính nữa.

“Anh cắt tóc ẹ?”

“Trời nóng lên rồi, tóc dài quá phiền phức lắm.” Anh cào trán, hớt cao phần tóc mái ngắn, để lộ đôi mắt và cặp lông mày.

“Thế kính của anh đâu?”

“Lúc chơi bóng không cần thận giảm hồng rồi.” Anh nheo mắt, mũi hơi sun lại, “Mà hình như anh ngửi thấy mùi gà viên chiên.”

“Anh qua ăn đi!” Tôi cười, ngồi dịch sang bên.

“Hay quá! Anh còn đang nghĩ xem đi đâu mua đồ ăn khuya? Chẳng ngờ đã có Hiếu Hạ đáng yêu mang đến cho mình!” Anh mở lon bia, vui vẻ nói: “Gà viên chiên ăn cùng bia lạnh mới đúng điệu! Em cũng uống nhé!”

Bọt bia trắng trào ra từ miệng lon, tôi lắc đầu: “Các anh giấu bia trong tủ lạnh câu lạc bộ từ bao giờ thế? Không sợ giáo viên phát hiện à?”

Anh nhún vai, cầm lon bia lên tu ừng ực.

“Để cảm ơn đồ ăn khuya, anh sẽ chỉnh dây ghita cho em!” Anh ôm cây ghita của tôi, gảy vài tiếng không bấm dây, đóng tai lắng nghe, xoay xoay bộ khóa, rồi lại gảy đàn, lặp đi lặp lại những động tác đó vài lần.

“Anh lợi hại thật, cảm âm đúng là hết sảy!” Tôi buột miệng khen.

“Vì nhiều nguyên nhân như va phải bộ khóa đàn, hoặc nhiệt độ, độ ẩm đều khiến ghita khó tránh khỏi tạo ra âm thanh không chuẩn, vậy nên mỗi khi đàn, nhất định phải luyện thành thói quen điều chỉnh âm trước!” Mặc dù ra vẻ tiền bối, nhưng giọng anh nói lại rất dịu dàng.

“Xin lỗi, em không biết...” Tôi lè lưỡi.

Thực ra không phải không biết, mà là tôi không rõ cách chỉnh âm, dù Bưởi từng dạy, nhưng đáng tiếc chẳng thể nào thay đổi sự thật tôi bẩm sinh đã là đứa mù nhạc, âm cao một chút, thấp một chút, vào tai tôi đều giống nhau, sau khi Bưởi phát điên mấy lần, đã đưa ra đề nghị chân thành:

“Vương Hiếu Hạ, mà có muốn dùng ‘điện thoại chỉnh âm’ không?”

Tôi hỏi: “Điện thoại chỉnh âm được hả? Cao siêu vậy sao? Điện thoại hãng nào?”

Bưởi tự chỉ mình, nói oang oang: “Gọi điện thoại cho tao!”

“Không sao, giờ anh sẽ dạy cho em.” Sư huynh nắm tay tôi chỉ, “trước hết đánh thử dây số một buông, nghe xem có giống cao âm dây số hai phím năm không, từ đó cứ suy theo cách tương tự...”

“Đây gọi là phương pháp chỉnh âm tương đối, nguyên lý rất đơn giản, em sẽ học được nhanh thôi!” Anh gảy đàn.

Anh Nhân Kỳ uống bia nên có phần chệnh choáng, đôi mắt đang chăm chú nhìn tôi lơ đãng mơ màng, hết như hai viên trân châu đen láy chìm dưới biển xanh sâu thẳm.

“Đàn thử xem, có phải khác với lúc trước không?” Anh trả ghita lại cho tôi.

Tôi gảy thử vài dây, âm sắc trong trẻo lạnh lốt của ghita thùng tuôn ra từ những ngón tay, không còn vẩn đục nặng nề như trước.

“Đúng là khác thật!” Tôi kinh ngạc nói, tay không thể nào ngừng lại, cuối cùng đánh ra bài hát vương vấn trong lòng đã lâu, giai điệu không thể quen thuộc hơn được nữa.

Anh Nhân Kỳ lấy một chiếc đàn khác, hòa âm giúp tôi.

Tôi khép hờ mắt, hát rất khẽ, gần như lí nhí:
Some say love, it is a hunger, an endless aching need
I say love, it is a flower
And you, it's only seed...

Tôi đang làm gì vậy? Nhân cơ hội bày tỏ tình cảm ư?
Với Trình Dịch sao? Hay với anh Nhân Kỳ?
Giữ dây đàn, len lén nhìn sang anh, tôi không hát nữa, mặt bắt đầu đỏ ửng lên.

“Sao em không hát tiếp?” Anh hỏi.

“Em quên đoạn sau rồi...” Tôi cúi đầu.

“Em có muốn luyện thêm không, hôm biểu diễn báo cáo có thể biểu diễn bài này.” Anh khẽ gảy đàn, tiếp tục đánh những nốt tôi bỏ dở.

“Em không hợp hát *The rose*, đây là bài em không thể nào xử lý được.” Tôi lắc đầu.

Bài hát này vốn do Bette Midler hát, giọng hát trầm ấm động lòng người, còn giọng tôi lại mỏng đến mức chỉ cần chạm vào sẽ vỡ tan.

“Nhưng anh thấy, em rất hợp hát bài này! Không phải theo cách của Bette Midler, mà theo phong cách của riêng em, phong cách của Vương Hiểu Hạ! Nếu nói Bette Midler hát về những trải nghiệm tình yêu, thì em...” Ngừng một lúc, anh đưa tay nâng cằm tôi, buộc tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

“Thì em, em hát về... chờ đợi! Sự chờ đợi tình yêu của cô gái.”

Anh nói, lớp sương mờ nơi khóe mắt chẳng rõ khi nào đã tan biến, đôi mắt lấp lánh sáng ngời.

Chờ đợi?

Tôi bất giác thu mình về sau, dẫn rộng khoảng cách với anh.

“Bài này... em không muốn hát trước đám đông xa lạ giữa nơi công cộng, bởi vì bài hát này... em chỉ muốn hát cho người em thích nghe.” Tôi quay mặt đi, nói khẽ.

“Người em thích?” Lòng mày sư huynh nhướng lên, như cười như không.

Chợt nhận ra câu nói này có thể khiến anh Nhân Kỳ hiểu nhầm, tôi vội vàng giải thích: “Anh đừng hiểu nhầm, ý em là bài hát này có ý nghĩa rất lớn với em...”

Tôi thuật lại ngắn gọn chuyện giữa mình và Trình Dịch, nhìn qua giống như một mối tình đơn phương dài đằng đẵng nhiều năm, thực ra chỉ hai ba câu đã kể hết.

“Vậy nên, em tham gia câu lạc bộ ghita, chỉ vì nhìn anh giống Trình Dịch sao?” Trên gương mặt anh thoáng vẻ khó hiểu.

Tôi gật đầu.

“Anh cũng khá tự tin về ngoại hình của mình, cũng biết nhiều bạn nữ vì anh nên mới gia nhập câu lạc bộ, tuy nhiên, vì anh giống một ai đó nên mới tham gia, thì em là người đầu tiên!”

“Em xin lỗi...” Bản thân lẽ kể chuyện này ra, tôi cảm thấy thật xấu hổ.

“Đừng nói xin lỗi.” Anh xoa đầu tôi, thoáng cười, “Là anh chẳng may biết được bí mật của em, đáng lẽ anh phải xin lỗi mới đúng.”

Anh Nhân Kỳ quả là một người chín chắn tâm lý, khác hẳn với ai kia ấu trĩ hẹp hòi chỉ biết sinh sự vô cớ!

Lúc này, không biết tên ấu trĩ kia lù lù xuất hiện từ lúc nào, hằm hằm đứng sau tôi.

“Anh Nhân Kỳ sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây thế này?”

Còn hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của tôi.

“Anh cắt tóc Ạ? Sao lại không đeo kính?”

Phì! Nghe tới câu này, tôi liền phì cười, nhưng anh Nhân Kỳ lại có vẻ không được thoải mái.

“Sao hôm nay nhiều người quan tâm đến kính và tóc của anh thế nhỉ?” Anh xoa sống mũi rồi lại cào tóc, nhìn tôi bằng ánh mắt bất lực.

“Xem ra anh phải mau chóng khôi phục nguyên dạng mới được. Muộn quá rồi, anh đi đây!” Anh Nhân Kỳ cầm lon bia rỗng không lên, đứng dậy.

“Em chào anh!” Tên ấu trĩ vội nói, như chỉ mong ngóng đàn anh biến đi cho mau.

“Anh Nhân Kỳ!” Tôi gọi với theo, anh quay đầu lại, tôi tặng anh một nụ cười ngọt lịm, “Cảm ơn anh nhé!”

“Về nhà sớm đi.” Anh vẫy tay chào chúng tôi, bước khỏi cửa.

Tôi thu dọn đồng giấy ăn bóng mỡ trên bàn, tên ấu trĩ khoanh tay trước ngực đứng bên nhìn, mưa gió xầm xì trên mặt.

“Tại sao...” Nó lên tiếng: “Tại sao gà viên chiên của tao bị ăn hết sạch rồi?”

Mặc kệ nó.

“Sao không phần tao miếng nào?”

Cứ mặc kệ nó.

“Coca, món khoái khẩu của tao đâu?”

Khốn kiếp, giận dỗi mấy tuần liền, câu đầu tiên mở mồm ra lại hỏi tôi sao gà viên của tao bị ăn hết? Coca đâu?

“Cái gì là gà-viên-chiên của mày? Đây là gà-viên-tao-mua-cho-anh-Nhân-Kỳ!” Tôi đập tay xuống bàn, túi giấy nảy lên.

“Hơn nữa, vừa này mày cũng thấy rồi đấy, anh ấy uống bia! Không uống Coca cái thứ nước đường chỉ bọn ranh con ấu trĩ mới uống...”

Không cãi lại được tôi, Bưởi bèn rút di động trong túi quần ra, gọi một cuộc điện thoại, nói oang oang: “Con chào cô Vương! Cô cho con gặp Hiếu Hạ ạ. Vâng, cậu ấy tắt di động, không có nhà ạ? Vẫn chưa về sao ạ? Hoạt động ở câu lạc bộ? Nhưng hôm nay bọn con có hoạt động nào đâu, cũng không có tiết phụ đạo! Cậu ấy đi đàn đúm ở đâu rồi ạ? Con không rõ, chắc đi uống bia với mấy anh khóa trên chẳng!”

Câu cuối cùng, nó nói chậm rãi từ tốn còn không quên nhấn mạnh, sợ mẹ tôi không nghe rõ.

Tôi giật lấy chiếc di động, hét lớn trong điện thoại: “Mẹ! Mẹ đừng nghe Dương Tống Hựu nói linh tinh, làm gì có anh lớp mười hai nào? Uống rượu... ôi trời con nào dám, cũng đâu phải thích ăn đòn! Con... con đang ở thư viện! Bọn con đều đang ở thư viện...”

Tràng cắn nhả của mẹ truyền tới từ đầu dây bên kia giống như lời niệm chú kim cô của Đường Tam Tạng không thể dừng lại trong chốc lát.

Tôi lườm Bưởi, tay bịt chặt điện thoại, bảo nó: “Mau nghĩ cách đi!”

Nó hăng giọng hát nhạc nền: “Thư viện đã đến giờ đóng cửa, đề nghị các bạn học sinh hợp tác đúng 9 giờ ra về...”

“Mẹ, mẹ nghe thấy chưa... Thôi không nói nữa, thư viện sắp đóng cửa rồi, sao ạ? Bảo nó đưa con về á?”

Tôi một bụng ấm ức nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, Bưởi giật lại chiếc di động đặc ý nói: “Cô không phải lo đâu ạ, con sẽ đưa cậu ấy về.” Vừa nói còn vừa lè lưỡi với tôi.

Ấu trĩ!

Trên đường về, chúng tôi kẻ trước người sau lững thững bước, ai cũng mang tâm sự riêng, sự im lặng càng kéo dài thêm khoảng cách.

“Này, nói chuyện gì đi chứ!” Tôi mở miệng.

“Nói chuyện gì?” Nó hỏi.

“Chuyện gì cũng được!”

“Chẳng có gì để nói...” Nó khẽ đáp gọn lỏn.

Chẳng có gì để nói? Nhưng sao tôi nghe người khác bàn tán nhiều thế?

“Vây đổi lại mà nói chuyện gì đi!” Bưởi bỗng đứng lại, kéo quai cặp sách tôi.

“Chẳng có gì để nói!” Tôi bắt chước nó, giật lại quai cặp, tiếp tục đi về phía trước.

“Sao lại không có gì để nói? Không phải mà rất thích kể chuyện anh Nhân Kỳ sao? Mà với anh ấy...”

“Như những gì mà thấy đấy, tiến triển rất tốt” Không muốn tỏ vẻ yếu thế, tôi cố ý nói.

“Vương Hiếu Hạ,” giọng nó rất hung dữ, “anh Nhân Kỳ không phải Trình Dịch.”

“Tao biết!”

“Mày biết? Vậy tao hỏi mày, mày có thực sự thích anh ấy không? Mày có định ở bên anh ấy không? Nếu một ngày Trình Dịch quay về, mày sẽ thế nào? Đả anh ấy đi à?” Nó ép tôi quay người nhìn thẳng vào mắt nó, hừng hờ xõ ra một tràng những vấn đề tôi chưa từng suy nghĩ tới.

“Mày nghĩ quá rồi thì phải! Tao thừa nhận tao từng thích Trình Dịch, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ. Dù cho cậu ấy quay lại, cũng chẳng liên quan đến tao!”

“Không liên quan sao? Vậy sao mày lại tham gia câu lạc bộ ghita? Chỉ vì anh Nhân Kỳ rất giống Trình Dịch còn gì?”

“Tao chưa bao giờ vì anh Nhân Kỳ giống Trình Dịch mà có ý định đặc biệt gì với anh ấy.” Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, trả lời rành rọt từng câu: “Tuy nhiên, đó là suy nghĩ trước đây, giờ tao thấy, nếu như mày muốn ở bên chị Tinh Hủy, thì tao cũng có thể quang minh chính đại thích anh Nhân Kỳ!”

“Đừng quàng sang chuyện tao với chị Tinh Hủy!” Bưởi quay mặt đi, giọng nói rành mạch bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng, “Tao với chị ấy chỉ đơn giản nói chuyện rất hợp nhau thôi.”

“Nói chuyện rất hợp? Lừa ai thế! Dương Tông Hựu, mày dám làm không dám nhận, mày có biết chị Tinh Hủy là bạn gái anh Nhân Kỳ không? Chuyện mày với chị ấy tao nghe nói cả rồi, mày biết những hành động ấy, người khác nhìn vào thấy rất-mờ-ám không? Chủ tịch câu lạc bộ có quan hệ mờ ám với bạn gái của đàn anh!”

“Mày nghe mấy chuyện này ở đâu?” Nó cau mày, tôi bắt gặp vẻ bàng hoàng sượng qua đáy mắt nó, nhưng ngay lập tức được chủ nhân che đậy rất khéo.

Thân làm “chị Bưởi”, ưu điểm lớn nhất chính là những việc liên quan đến mày, tao đều không cần mất công đi nghe ngóng, ắt có người vô tình hữu ý đến nói cho nghe.

Nghe nói, mày có vẻ dỗi xử với chị Tinh Hủy rất đặc biệt? Mỗi buổi luyện tập nhóm, bất kể muộn đến đâu cũng đưa chị ấy về tận nhà! Mấy lần liên mày cùng chị ấy ở lại phòng tập đến tận trời sáng, chỉ duy có hai người! Sinh nhật chị Tinh Hủy, mày còn tặng nhẫn bạc cho chị ấy. Đời mày lần đầu tiên cúp học, cũng là vì chị Tinh Hủy, tâm trạng chị ấy không vui, mày đưa chị ấy đi ngắm biển. Luôn miệng nói “Giữa tao và chị Tinh Hủy không có gì”, cứ nói không có gì thực chất mới là có điều mờ ám đấy!

Không rõ tại sao mình lại tức giận đến thế, suy cho cùng là bởi phần nộ trước sự đổ vỡ của tình bạn, đôi bên không còn chuyện gì cũng kể cho nhau nghe nữa, hay thực chất tôi đang sợ hãi nguyên nhân sâu xa khiến cho tình bạn chúng tôi sụp đổ kia?

Nhẫn nhịn rồi chịu đựng, những cảm xúc bị đè nén lâu ngày cuối cùng cũng bùng nổ, tôi hét lên, trên con đường dần chìm vào đêm tối, âm thanh vang vọng vô cùng chói tai.

“Chị Tinh Hủy và anh Nhân Kỳ là cặp đôi được cả trường công nhận, còn chuyện giữa mày với chị ấy lại đang lan truyền âm ỉ, mày cố gắng che đậy không muốn ai biết, điều này tao có thể hiểu được, nhưng sao phải sợ tao biết thế? Bạn bè thân thiết chẳng lẽ đến chuyện này cũng không được quan tâm à?” Tôi gào vào mặt nó, mỗi câu hỏi đều như dùng hết toàn bộ sức lực.

“Tao đã nói tao và chị Tinh Hủy không có gì cả!” Nhìn bề ngoài nó rất bình tĩnh, nhưng giọng nói lại lộ vẻ kiêu căng.

“Có hay không không phải mày nói là được! Mày có từng nghĩ, anh Nhân Kỳ sẽ nghĩ thế nào? Người khác sẽ nghĩ thế nào? Hiện giờ gần như hơn nửa trường đang nói mày cướp bồ người khác! Còn bảo anh Nhân Kỳ nghĩ tập chính là vì mày và chị Tinh Hủy! Sao hai người có thể ích kỷ như thế! Liệu mày có từng nghĩ sẽ có người bị tổn thương không?”

“Vương Hiếu Hạ, đứ ả ích kỷ là mày! Mày chỉ đang lợi dụng anh Nhân Kỳ để quên Trình Dịch!” Nó nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt ngập tràn sự phẫn nộ, và nhiều hơn cả là một nỗi buồn không tên. “Tao cảnh báo mày, đừng đem tình cảm dành cho Trình Dịch đôn sang anh Nhân Kỳ, đến cuối cùng người bị tổn thương chính là mày đấy!”

Tôi chỉ lợi dụng anh Nhân Kỳ để lãng quên Trình Dịch sao?

Tôi đã làm thế sao?

“Dù là vậy, thì sao nào? Mày dựa vào cái gì mà quan tâm đến chuyện tình cảm của tao?” Tôi lùi lại mấy bước, lẩn tránh ánh nhìn của nó.

Mày là ai chứ? Chẳng qua là bạn học thôi mà!

Chỉ vừa khéo học cùng lớp nhiều năm, lại trùng hợp sống trên cùng một con phố nên mới cùng nhau đến trường, cùng nhau tan học, nói “thanh mai trúc mã” tao còn cảm thấy buồn nôn!

Còn nữa...

Tao chẳng để bụng chuyện giữa mày và chị Tinh Hủy tẹo nào!

Một-chút-cũng-không!

“Mày đúng thật là...” Nó thoáng thờ dãi, khẽ nói: “Không mạnh mẽ như tao nghĩ.”

“Đừng nói như mày hiểu tao lắm ấy!” Tôi cắn môi, đến đau điếng: “Mày chưa từng thích một ai đó giống như tao, năm năm trời trong lòng chỉ có duy nhất một người, mày cũng chưa từng phải trải qua việc dù mình cố gắng đến đâu, cuối cùng vẫn bị coi là trò cười, nỗi đau ấy...”

“Ai bảo tao chưa từng...” Nó như phải kìm nén không bật ra những lời muốn nói, ngoảnh mặt đi.

“Tùy mày, tao không muốn nói chuyện với mày nữa!” Ngay cả lời tạm biệt cũng không buồn nói, Bưởi quay người bỏ đi, để lại tôi phía sau, xa dần.

Tôi chợt nhớ tới đoạn ranh giới mình tự tay khắc lên bàn khi xưa.

Không được vượt qua ranh giới! Anh bạn!

Hóa ra đường giới hạn đó, vẫn rõ rệt đến thế.

Vương Hiểu Hạ, không được khóc! Mày khóc chứng tỏ thực chất mày chỉ là con ngựa non háu đá...

Cuối cùng buổi biểu diễn báo cáo thành quả cũng tới, tổ chức vào tối thứ Sáu.

“Hiểu Hạ, cậu có biểu diễn tại buổi báo cáo không?” Hết tiết cuối, Hà Nhược Kỳ hỏi tôi.

“Không, tớ chỉ làm chân sai vặt, nhưng Bưởi biểu diễn đấy, cậu đến nghe không?”

“Ừ, cậu ấy có mời tớ...” Cô ấy lấy ra một tấm thiệp màu hồng, bên trên viết hàng chữ rồng bay phượng múa: “Dear Hà: Hãy đến cổ vũ cho tớ nhé! Mong chờ-ing! Bưởi”, bên cạnh còn vẽ trái tim đỏ thắm đang ngoác miệng cười lớn.

Lại còn trái tim đỏ thắm! Tên này đúng là hết thuốc chữa, tà lừa hết người này đến người khác, chẳng trách thị phi ngập trời.

“Nhưng mà, tớ không đi được, hôm nay nhà đột xuất có khách, mẹ tớ bảo phải về sớm...” Nói đến đây Hà Nhược Kỳ ngừng lại, lấy trong cặp ra một chiếc hộp nhỏ thắt nơ vàng, “Cậu chuyển cái này cho Bưởi giúp tớ được không?”

Tôi do dự hồi lâu.

“Chỉ là món quà nhỏ thôi, không có ý gì khác đâu, chúc cậu ấy biểu diễn thành công.” Cô ấy nói, lè lè lưỡi, vẻ mặt đáng yêu khiến người khác khó lòng từ chối. “Cậu cũng biết tớ không thể tặng hoa cho cậu ấy, bị mẹ phát hiện chắc chắn lại một trận hoảng hồn.”

“Được rồi!” Mặc dù đồng ý, nhưng tôi lại gật đầu vô cùng nặng nề.

“Yeah! Hiểu Hạ cậu là tốt nhất...” Cô ấy vỗ tay hoan hô, nói tiếp: “Vây phiền cậu nhé, nhất định phải đưa cho cậu ấy đấy!”

Buổi biểu diễn bắt đầu bằng tiết mục của nhóm nhạc trường bạn.

Tôi cùng với mấy em lớp dưới bận tối mắt tối mũi, kêu gọi các bạn ổn định vị trí, phát danh sách tiết mục biểu diễn, chụp ảnh, làm chân lon ton đi mua đồ ăn và nước uống, chẳng lâu sau áo thun đã ướt đẫm mồ hôi, tóc tai rối bời dính bết trên mặt, cực kỳ nhếch nhác.

“Cho em này.” Anh Nhân Kỳ đứng sau cánh gà kéo tôi lại, đưa cho một chai nước khoáng.

Tôi nhận lấy, uống ừng ực, vừa buông chai nước xuống, bỗng tay anh vòng qua mặt tôi, theo bản năng tôi vội lùi lại sau một bước.

“Đừng cử động!” Anh nói nhỏ, rồi càng xích lại gần hơn, những ngón tay thon thả lạnh giá nhẹ nhàng lướt qua cổ tôi, giúp tôi buộc chiếc đuôi ngựa sau gáy.

Tôi không dám động đậy, mặt cúi gằm.

“Được rồi, làm việc đi!” Anh vỗ nhẹ đầu tôi, mỉm cười.

Cuối cùng cũng được dừng lại nghỉ ngơi, chợt nhận ra đến lượt Bưởi lên biểu diễn. Thứ âm nhạc heavy metal ồn ào mặc ý tuôn trào qua loa, làm màng nhĩ của tôi rung lên bần bật, đau nhói. Nhưng vì xung quanh sớm đã bị đám đông chen chúc đến một hạt bụi cũng không thể lọt qua, tiến thoái lưỡng nan, tôi đành đứng yên tại chỗ, hơi ngước đầu lên, Bưởi đang đứng trên sân khấu cách tôi không xa.

Khác hẳn bộ dạng lúc tập luyện mặc độc cái áo thun ghê, hôm nay nó diện sơ mi đen, phóng túng cài vài chiếc cúc, để lộ làn da rám vàng trước ngực, quần bò màu đen bó sát đôi chân thon dài, tóc mái thường ngày vẫn nằm im lìm trước trán, giờ được tạo mẫu, nhìn hết như ngọn lửa đen tuyền đang rừng rực cháy. Tôi chưa từng thấy Bưởi trong bộ dạng này, nhất thời có phần không quen, suýt nữa không nhận ra nó.

Một đoạn độc tấu vang lên, đôi mắt nó nhắm hờ, vẻ mặt lạnh lùng rất phiêu, phảng phất chút đau khổ, bàn tay đeo chiếc nhẫn bạc ra sức gảy đàn, ánh lên lấp lánh dưới ngọn đèn sân khấu, tôi chụm tay bắc loa hét thật to: “Bưởi ơi, cố lên!” Nó như nghe thấy, hơi quay đầu, hai ánh mắt bắt gặp nhau, đôi lúm đồng điệu hiện bên má, khóe môi hơi nhếch lên thành nụ cười.

Chị Tinh Hủy chịu trách nhiệm hát chính, vốn rất cao lại xỏ thêm đôi giày cao gót, giống hệt nữ vương tòa hào quang bốn phương. Chất giọng trong veo cao vút, khả năng bùng nổ tràn trề, sau vài bài tiết tấu nhanh đã đốt cháy cảm xúc của khán giả, tiếng “encore” vang lên không ngắt.

“Cảm ơn các bạn! Ban nhạc thành lập rất vội vàng, bọn mình chỉ tập được vài bài, tối nay đều đã mang ra biểu diễn rồi!” Chị mỉm cười, vẻ như khó xử, tiếng hô yêu cầu hát tiếp vẫn tiếp tục như sấm rền.

“Thế này đi, thêm một bài...” Chị ấy ghé vào tai Bưởi thì thầm, Bưởi gật đầu, đổi sang ghita thùng.

Chị Tinh Hủy hát một bản nhạc trữ tình, tiếng ghita trong trẻo ấm áp, điệu dàng ôm trọn giọng hát rung động lòng người của chị, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, lúc mỉm cười nhìn nhau, lúc khe khẽ hòa âm, trời sinh một cặp, tưởng như bài hát được dành riêng cho họ vậy.

Tôi cúi đầu, chuẩn bị quay người bỏ đi thì nghe thấy xung quanh vang tiếng la hét bất thường, ngẩng lên nhìn, chị Tinh Hủy quàng tay qua cổ Bưởi, hôn lên môi nó!

Giây phút ấy, trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹn.

Liên quan gì đến tôi? Tại sao lại buồn đến mức chỉ chực rơi nước mắt...

Vương Hiếu Hạ, không được khóc!

Khóc sẽ chứng tỏ... dường như mày, dường như... đang ghen!

Ghen chứng tỏ mày thích tên đó rồi?

Mẹ kiếp! Ai ghen chứ!

Môi mọc trên người Bưởi, nó thích hôn ai thì hôn, liên quan quái gì đến mình!

Mình chỉ đang buồn hộ anh Nhân Kỳ thôi! Nhất định là như vậy!

Nhìn bạn gái của đàn anh ôm ấp kẻ khác, hơn nữa còn trước mắt bàn dân thiên hạ, người có lòng chính nghĩa, hay chút đạo đức đều sẽ bất bình chẳng tha! Dù cho phái nữ chủ động ngã vào lòng, nam tử hán đường đường chính chính phải biết cất lời cự tuyệt chứ. Lại còn làm bộ nửa muốn nửa không, đồ dâm tặc như mày hẳn đã thè cả lưỡi ra rồi đúng không?

Tức đến mức đau quặn bụng, tôi yếu ớt vịn tay lên tường đi vào sau cánh gà, bắt gặp anh Nhân Kỳ đang lấp sau tấm màn che, không rõ đã đứng đó bao lâu, ánh mắt mơ hồ trống rỗng.

Anh cũng nhìn thấy rồi, có lẽ trong lòng rất khó chịu!

“Anh Nhân Kỳ! Anh Nhân Kỳ!” Tôi gọi liên mấy câu, kéo áo anh, “Buổi diễn kết thúc rồi.”

“Kết thúc rồi à?” Anh định thần lại, gượng gạo cất tiếng, “Đi thôi, bọn mình đi ăn mừng!”

“Ăn mừng? Nhưng lát nữa câu lạc bộ cũng tổ chức tiệc mừng mà?” Tôi chưa nói hết câu, anh bỗng nắm lấy tay tôi, cái lạnh giá truyền tới từ đầu ngón tay khiến tôi rùng mình.

“Ăn mừng cùng anh... được không?” Giọng anh mang cảm giác cầu xin, khiến người ta khó lòng từ chối.

Một đêm đầu hạ, rời xa khỏi đám đông, mới nhận ra có phần se lạnh.

Anh Nhân Kỳ đã quên câu mình từng nói, “Bia ăn cùng gà viên chiên mới đúng điệu”. Anh chỉ mua bia, ngồi trên bậc thềm nhà thể chất, uống hết lon này đến lon khác.

Tôi ngồi bên cạnh, bật một lon bia, uống vài ngụm, bia đọng lại trong miệng dư vị đắng chát, rồi trôi dần xuống bụng, chậm chậm trào lên một luồng khí ấm áp.

“Anh đừng nghĩ đến chuyện không vui nữa, nào nào nào, em kính anh!” Tôi hào khí ngất trời.

“Chị Tinh Hủy hôn Bưởi? Anh nói xem tại sao có thể xảy ra chuyện như vậy cơ chứ?” Để bày tỏ sự phẫn nộ của mình, tôi biểu diễn một tay bóp rúm lon bia, chiếc lon cũng rất biết phối hợp phát ra tiếng răng rắc.

Anh Nhân Kỳ nhướng mày, ngửa đầu uống bia.

“Bạn gái mình ngay trước mặt mình, à không, ngay trước mặt học sinh toàn trường hôn kẻ khác! Trống trợn như thế chẳng thềm quan tâm đến cảm nhận của anh! Trong mắt chị ấy còn có anh không chứ?” Tôi vơ lấy chiếc lon rỗng trong tay anh, đưa cho anh một lon bia mới.

Anh trầm ngâm, móc ngón trở vào khoen nắp lon rồi thả ra, hết lần này đến lần khác, tạo thành tiếng kim loại va đập. Vài lần nắp lon phát ra thứ âm thanh chát chúa, tưởng như sắp đứt lìa nhưng rồi vẫn bị ghì chặt.

Rắc! Cuối cùng cũng đứt.

“Thực ra, anh với Tinh Hủy... đã chia tay rồi.” Anh nói.

“Chia tay rồi?” Não tôi vẫn chưa kịp định hình, vội hỏi: “Chuyện từ khi nào? Tại sao? Cãi nhau à?”

“Từ học kỳ trước,” anh nói, ánh mắt rầu rĩ, “còn về tại sao...”

“Cô ấy nói hết yêu rồi, không còn cảm giác, như vậy có được coi là lý do không?” Sư huynh cười đau khổ.

Hết yêu rồi...?

Có trăm ngàn lý do để chia tay, hóa ra tất cả đều là nguy hiểm, hai người chẳng thể kiên trì bên nhau, thật ra chỉ vì một lý do vô cùng đơn giản, chính là - hết yêu rồi! Đáng tiếc số đông đều không dám thừa nhận, chẳng thà bịa ra một lý do phức tạp nào đó, lừa mình và cũng là lừa người.

“Nóng quá...” Tôi kéo cổ áo, bỗng cảm thấy một luồng khí nóng cuộn cuộn trong người.

“Em uống nữa sẽ say đấy...” Anh Nhân Kỳ giành lại lon bia, tôi giữ chặt không buông, anh mạnh tay kéo cả người tôi sà vào lòng.

“Hiểu Hạ,” anh nhìn xuống, ánh mắt mơ màng nguy hiểm, “em đừng có uống say khướt, anh không biết nhà em ở đâu đâu.”

“Chưa say chưa say, tửu lượng của em ngàn ly không say, càng uống càng tỉnh.” Tôi xua tay, cười lớn.

“Em chưa say, nhưng anh say rồi...” Ngón tay thon dài lạnh giá của anh lướt qua mặt tôi, dừng lại trên bờ môi.

Tôi bỗng thấy khó thở.

“Em biết loài động vật nào nguy hiểm nhất trên đời không?”

“Anh đang kể chuyện cười nhạt à?” Tôi cười ngô nghê.

“Là thằng đàn ông đã thất tình lại say rượu, Hiểu Hạ, em phải cẩn thận, đàn ông, không được tùy tiện an ủi họ đâu...”

Anh không ngừng ép sát, tôi không ngừng lùi về sau, cho đến khi cái lạnh lẽo của bức tường xuyên qua lớp áo thun mỏng dính chặt lên lưng, tôi mới nhận ra không còn đường lùi nữa!

Tôi ra sức vùng vẫy, hai tay bị ghì chặt sang hai bên, môi anh gần như sắp chạm vào tôi.

“Giống như thế này, đàn ông rất dễ được nước lấn tới...”

“Anh Nhân Kỳ, anh, anh định làm gì? Em, em không phải loại người tùy tiện đâu.” Mặc dù khi tôi tùy tiện thì chẳng còn giống người nữa.

“Em nói xem?” Anh lật ngón tay vuốt nhẹ qua má tôi, những xúc cảm truyền tới từ vết chai tay giữa các khớp xương khiến tôi suýt chút nữa hét lên.

“Mặc dù, anh rất giống cậu ấy...” Tôi mím chặt môi, ngoảnh mặt đi.

“Trình Dịch sao? Vậy hôm nay em hãy coi anh là cậu ấy! Anh mời gọi: “Em muốn làm gì với cậu ấy, giờ có thể làm hết với anh, anh sẽ không giận đâu...”

Tôi trừng mắt nhìn.

“Không dám sao?” Anh khẽ cười, “Đáng yêu quá, mặt đỏ lên rồi, hay để anh chủ động nhé?”

Bờ môi đỏ hây ửng át còn phảng phất men bia nồng, đôi mắt đen sâu lắng được bao phủ một làn sương mù, mức độ đẹp trai không thua kém Trình Dịch, nhìn đầy vẻ cáng đỗ.

Không được, tôi sắp không kiềm chế được nữa!

Mặc dù thuộc thành phần mê trai điên dại, tôi cũng biết nụ hôn đầu vô cùng quý giá. Mỗi tình đầu đã trút cả lên Trình Dịch, tôi không còn lời nào để nói, nhưng ngay cả nụ hôn đầu cũng ù ù cạc cạc dành cho một người giống cậu ta sao? Nếu vậy chẳng phải tôi lỗ lớn ư!

Chút lý trí còn sót lại nói với tôi hãy dừng cảm từ chối.

“Anh Nhân Kỳ, trước giờ em chưa từng coi anh là người thay thế Trình Dịch, tuy nhiên, nếu như anh cũng thích em, em không ngại để anh theo đuổi em, khi nào em bị lừa dối, anh mới được hôn em.”

Như vậy có được coi là tỏ tình không? Tôi quả thật muốn hoan hô cho độ mặt dày của chính mình!

“Hiểu Hạ, anh thích em...” Anh nở một nụ cười gian tà đầy mê hoặc, từng hơi thở ngập tràn sự quyến rũ.

“Anh Nhân Kỳ...” Tôi bất giác nhắm mắt.

“Hiểu Hạ, anh thích em, nhưng anh không thể theo đuổi em, cũng không thể hôn em...” Anh ghé sát tai tôi, thì thầm: “Bởi vì...”

“Người em thích là Trình Dịch, em trai anh.” Anh nói.

Đùa phải không? Sao có thể như vậy?

Hai người khác họ, trước giờ chưa từng nghe nói Trình Dịch còn một người anh trai!

Hời ôi... tại sao có thể xảy ra chuyện xấu hổ như thế này? Vương Hiểu Hạ, việc mà của trai tạm cho qua, không ngờ lại còn của phải cả anh trai người ta!

Bà đây sống đến ngày hôm nay, mua xổ số còn chưa từng trúng mấy số cuối, cào mãi chỉ được mỗi số kế bên, mở nắp lon cũng toàn mấy lời cảm ơn chúc may mắn lần sau, lần này ông trời có cần yêu mến tôi hết mực vậy không!

Không thể nào! Không thể nào!

Nhất định do tôi uống say nên nghe câu nọ xọ câu kia.

“Nói dối!” Nhân Kỳ, anh chỉ đang lấy em làm trò tiêu khiển chứ gì, đừng như trong khoảnh khắc nào đó tôi nghe thấy anh nói: Ha ha! Vương Hiếu Hạ, em dễ bị lừa thật đấy...

“Vốn dĩ anh tên là Trình Kỳ, Trình Kỳ và Trình Dịch, ngay cả tên bọn anh cũng có liên quan đến nhau.”

Đâu chỉ kinh ngạc, tôi sợ hãi tới mức chẳng tài nào suy nghĩ, đầu óc quay cuồng, như muốn lên tiếng hỏi mà miệng há mãi không thốt được thành câu.

“Đừng kể với ai.” Anh áp ngón trỏ lên môi tôi, tôi mở mắt thật to, toàn thân run rẩy.

“Tại sao...” Còn chưa kịp hỏi, bỗng cảm giác cơ thể nhẹ bẫng, một đôi bàn tay to lớn từ trên trời chụp xuống, túm lấy cổ áo anh Nhân Kỳ từ phía sau, quăng anh lên không trung, ngã liếng xiếng một bên.

Mẹ ơi! Trong trường có ma!

Xem ra tôi không những say, mà còn thấy xuất hiện cả ảo giác.

Anh Nhân Kỳ co rúm người, nằm rên rỉ dưới đất.

“Hai người đang làm gì đấy?” Bóng đen mở miệng hỏi, cơn giận bùng nổ, khuôn mặt hung dữ, ánh nhìn thiêu đốt chẳng khác nào tia laser đang hận nỗi không thể xuyên thủng hai lỗ trên người tôi.

Tôi loạng choạng đứng dậy, đưa lon bia ra lấy lòng: “Ha ha, bọn tao đang uống bia! Mà cũng uống nhé...”

Bưởi cầm lấy, bật nắp, tu cạn một hơi đầy khí phách, sau đó quăng lon rỗng qua một bên, lon nhôm đập xuống đất bật nảy liền mấy cái.

“Còn không?”

“Còn một lon Coca...”

“Đưa đây!” Không một lời thừa thãi, nó chìa tay.

Lúc này, Bưởi hừng hực khí thế, chỉ dựa vào ánh mắt cũng đủ hạ gục tôi, tôi vội vàng dâng Coca cho nó bằng cả hai tay, nó một tay cầm Coca, tay kia nắm chặt

cổ tay tôi, giống như tóm gọn một con thỏ non, thừa cơ kéo tôi qua bên cạnh.

Tôi gắng sức vùng ra, muốn thoát khỏi vòng kìm kẹp của nó, nhưng chỉ đổi lại được ánh mắt uy hiếp đáng sợ, cùng cổ tay đau nhức thấu xương.

“Đã uống hết, đi được rồi chứ!” Nói đoạn, nó kéo tôi bỏ đi.

“Bưởi, mày đến buổi tiệc ăn mừng rồi chứ? Vui không? Chị Tinh Hủy đâu? Sao không đi tặng hai?”

Con đường vắng vẻ chìm vào đêm tối, giọng tôi lé xé rạch tan bầu không khí tĩnh lặng xung quanh, Bưởi sốt ruột lôi xềnh xệch tôi đi, như sợ thứ quái quỷ gì đó đuổi theo sau lưng.

“Vì chạy đi tìm mày, nên tao không hề tới buổi tiệc!”

Nó đột nhiên quay ngoắt lại, khiến tôi nhất thời đứng không vững, ngã nhào vào lòng nó.

“Tìm tao có việc à?” Tôi ôm chiếc mũi đang đau điếng.

“Có!” Cơn giận bùng nổ, nó quát: “Mẹ mày tìm mày! Bảo mày không nghe điện thoại! Nên phải gọi cho tao đấy!”

“Tao... quên không mang di động...” Tôi yếu ớt giải thích.

“Quên không mang di động?” Nó vỗ vào sau đầu tôi, “Quên không mang theo nào luôn đúng không?”

Bị đau, tôi rất không vui: “Mày cứ nói với mẹ tao không thấy người đâu là xong, sao phải nghe lời thế, khăng khăng đi tìm bằng được, không thấy tao với anh Nhân Kỳ đang nói chuyện rất vui về à...”

“Đang nói chuyện rất vui về?” Nó nghiêng chặt răng, “Tao không nhận ra hai người đang nói chuyện đấy!”

“Đúng thế! Mày sớm không đến muộn không đến, cứ phải xuất hiện đúng lúc ấy, mày có biết suýt chút nữa tao...” Tôi suýt hỏi được bí mật động trời.

“Mày suýt nữa sao?”

“Tao suýt nữa *hỏi* ⁽¹⁾...” Tôi nhất thời run giọng, vội lấy tay che miệng, không được kể... không được kể, đây là một quả lựu đạn thần cấp, còn chưa hỏi rõ ràng không thể tùy tiện loan tin.

(1) Trong tiếng Trung, hỏi và hôn phát âm gần giống nhau.

“Hôn á?” Giọng nó cứng ngắt, “Không ngờ mày cũng chủ động thật đấy, tự ngã vào lòng người ta. Đồ không biết xấu hổ!”

“Cái gì mà ngả vào lòng người ta? Được thôi, mặc dù cũng từng có ý bố nhào vào anh Nhân Kỳ, nhưng tao đã rất mạnh mẽ kiềm chế, gìn giữ trinh tiết quý giá của mình! Mà không khen thì thôi, lại còn mắng tao ‘không biết xấu hổ’?”

“Thế mà muốn tao nói gì? Xin lỗi đã làm phiền hai vị, xin mời tiếp tục à?”

“Đúng thế!” Tôi hùng hồn đáp trả, “Làm phiền người khác nói chuyện rất mất lịch sự!”

“Vương Hiếu Hạ!” Giọng Bưởi oang oang trên đỉnh đầu, “Mày hám trai hay ngớ ngẩn hả! Nói chuyện? Như thế gọi là nói chuyện à? Nói chuyện đến mức anh ta đề lên cả người mày à? Nhìn bộ dạng vừa nãy, tao mà đến muộn chút nữa mày đã bị hấn xơi tái rồi!”

“Bị xơi thì sao? Mày có tư cách gì nói tao, không phải mày cũng bị chị Tinh Hủy xơi gọn à!”

Con người này làm sao vậy nhỉ? Chuyên đến để cãi nhau với bà đây mà!

Không kiềm chế được cảm xúc kèm theo men say xộc lên tận đỉnh đầu, thêm việc vừa trải qua nỗi khiếp sợ đến từ sư huynh, giờ đây chút lý trí còn sót lại cũng nói lời tạm biệt, giống như những con ma men khác, tôi nắm lấy cổ áo Bưởi, xộc xệch rồi bù, miệng lè nhè quát tháo những lời đến chính mình cũng không rõ đầu cua tai nheo.

“Mày với chị Tinh Hủy đứng hôn nhau giữa bàn dân thiên hạ, khoa trương như thế tao cũng có nói gì đâu, mày không muốn nhìn thấy tao thân thiết với anh Nhân Kỳ, cứ thích đến phá hoại! Dương Tông Hựu, mày suốt ngày làm hỏng chuyện của tao, chỉ một chút nữa thôi là tao *hỏi* được rồi! Mày nói đi mày tính đền bù thế nào đây? Mày lấy gì ra đền? Mày nói đi nói đi nói đi...” Haizz, dù sao cũng vì bị ma men nhập.

Nếu đã vậy, đũa bị dồn ép chỉ đành chóc cùng rút giậu.

Bưởi bị dồn đến phát cáu, buột miệng nói: “Hôn tao đi! Mày muốn hôn trai như thế, vậy thì hôn tao đi! Tao đền cho mày!”

Hôn tao đi!

Vào khoảnh khắc câu nói ấy vang lên, thế giới dường như trống rỗng trong tích tắc.

Đầu nặng trĩu...

Hai đũa đang cãi vã như ma nhập, tại sao lại thốt ra câu này?

Hôn tao đi!

Hôn tao đi!

Hôn tao đi!

“Hôn tao.” Giọng nói thấp trầm mạnh mẽ, như vọng tới từ nơi sâu thẳm nhất, trong lành nhất dưới hồ nước, mê hoặc đến mức chỉ muốn nhảy ào xuống.

“Là tự mày nói đấy!” Tôi tiến lên trước một bước, ngẩng cao đầu, “Đừng tưởng tao không dám...”

Dưới ánh trăng, Bưởi cup mắt nhìn xuống, đôi mắt đen sâu lắng, mặt đối mặt với tôi ở khoảng cách rất gần khiến nó đánh mất tập trung, đôi môi hé mở phả ra hơi thở nóng rực tưới đẫm khuôn mặt tôi. Nó có vẻ căng thẳng, cơ bắp căng cứng, xương quai xanh hoàn mỹ nằm bên dưới cổ áo sơ mi đen để mở cũng nặng nhọc nhấp nhô theo từng hơi thở. Còn nữa, đỉnh bên khóe môi căng mọng, ướt át, là đôi lúm đồng điệu nhỏ xinh hút hồn chết tiệt.

Tôi ra sức chớp chớp mắt, rồi lại tiếp tục chớp chớp mắt, chàng trai đứng trước mặt tựa như chiếc bóng in trên mặt nước, lắc lư xiêu vẹo, rung chuyển đến độ khiến tôi căng đầu nhưc óc.

Bưởi quay mặt đi, từ giữa những kẽ răng thốt ra một câu: “Mày say rồi!”

“Đừng có động đây...” Tôi bưng lấy mặt nó, “Mày cao lên nhiều đấy...”

Tôi kiễ chân, nhằm chuẩn môi nó mà ngoạm.

“Ê, mày ăn vụng thạch lúc nào đấy, lại còn có mùi Coca...” Nói rộng chút khoảng cách, tôi hỏi vẻ khó hiểu.

“Đó là lưỡi tao.” Có chút thờ đốc, nhưng giọng vẫn khá bình tĩnh, nó trả lời.

Tôi thềm hứ một tiếng, sau đó...

Không còn sau đó nữa.

Tôi không nhớ nổi...

Thật sự quên rồi, bạn định căn tôi chắc!

CHƯƠNG 3

Không chắc chắn thì đừng hôn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cảm giác có thứ gì đó vũng chãi ấm áp bao trọn, tôi vùi đầu vào bên trong, dường như còn ngửi thấy mùi hương thơm ngát tươi mới.

“Máy giờ rồi?” Tôi nhắm mắt, nói như kẻ mộng du.

“Sắp 2 giờ...” Hồi lâu, một giọng khàn khàn trả lời.

“Mới 2 giờ...” Tôi nhớ hôm qua lúc về đến nhà đã rất muộn, cuối cùng ông trời cũng nghe thấy lời nguyện cầu của tôi, để thời gian trôi chậm chậm thôi.

“Không phải 2 giờ đêm, là 2 giờ chiều.”

“Ờ...” Tôi không nở mở mắt, tiếp tục chui rúc vào nơi ấm áp kia sờ sờ mó mó, chợt nghe thấy một tiếng rên khẽ của loài động vật giống đực.

Hả? Cái tiếng này?

“Á!” Đây là tiếng hét của tôi, cường độ âm thanh ngang với việc bắt phải con gián trong chiếc hộp kính dị, tôi lập tức tặng kèm một cú Phạt Sơn Vô Ảnh Cước.

“Á!” Đây là tiếng kêu đau đớn của Bưởi, nó đang trong cơn mê không hề có chút đề phòng liền bị tôi tung chân đá xuống giường, ngã vật dưới đất, toàn thân co rúm.

Nhân đó tôi vội vàng xem xét quần áo mặc trên người, chiếc áo ngủ Hello Kitty màu hồng thường ngày hay mặc, cúc vẫn ngay ngắn chỉnh tề cài đúng vị trí, xem ra chỗ cần che đều đã được bọc kỹ, chắc không lộ đâu... Thật ra cũng chẳng có hàng để lộ nên căn bản không cần lo lắng.

Tôi tự dưng thở phào, cũng may cũng may.

Vương Hiếu Hạ, may cái đầu mày! Thực ra mày đang lo mình uống say làm chuyện bậy bạ đúng không?

“Ê sao mày lại ở đây?” Tôi lấy ngón chân đá Bưởi.

Nó lật người, nằm giạng tay giạng chân chử đại dưới đất, đầu tóc bù xù, trên má vẫn còn in vết hằn màu hồng nhạt, mặc một chiếc áo thun đỏ cùng quần thể thao màu lam đậm. Hình bánh hamburger trên áo lên xuống dập dềnh theo đường nét cơ bắp trên ngực, vô cùng sống động, trông thật ngon lành.

Vương Hiếu Hạ, mày đang nghĩ gì vậy? Sao mày có thể xấu xa đến thế?

“Hôm qua tao đưa mày về nhà, mẹ mày giữ lại ngủ qua đêm.”

“Thế tại sao lại ngủ trên giường tao?”

Bưởi hứ một tiếng ra về chuyện đương nhiên: “Nếu không thì tao nằm đất à?”

Ừ, cũng có lý.

Nhớ đến nụ hôn tối qua, tôi cảm thấy bắt buộc phải kiểm điểm lại một chút.

“Hóa ra, hôn sẽ có cảm giác như vậy...” Tôi thở dài, hơi thất vọng, giống như cắn một miếng thạch, ngoài cảm giác lạnh lạnh man mát, vậy còn dòng điện xẹt qua người được miêu tả trong tiểu thuyết đâu? Trời long đất lở đâu? Cánh hoa hồng tung bay ngập trời đâu?

Không có! Chẳng có gì hết!

Trước mặt chỉ có tên con trai bị tôi cướp gôn thành công, nhìn tôi bằng đôi mắt nheo nheo mơ màng.

“Bưởi này, tối qua... tao hôn mày...” Con gái hỏi con trai về vấn đề này cũng thật đáng xấu hổ, do dự một hồi, tôi mặt dày nói: “Mày cảm thấy thế nào? Mặc dù tao hơi bị lỗ một chút, nhưng nể tình bọn mình từ nhỏ lớn lên bên nhau, bất kể thế nào cũng phát biểu cảm nghĩ đi...”

“Hôn? Như thế cũng gọi là hôn à?” Bưởi ngại ngần quay đi, dưới góc ngược nắng, tôi bắt gặp hàng lông mi nó khẽ rung rinh mãi.

“Ừ hứ”. Tôi mân mê góc chần bông, nhấn mạnh: “Hơn nữa còn là nụ hôn đầu đấy!”

“Mày thích tao không?” Nó nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hỏi: “Nếu không tại sao lại hôn tao?”

Lần này, chẳng ai né tránh ánh nhìn của ai, hai chúng tôi giăng co trong im lặng.

Cảm giác càng lúc càng bất an, giống như thổi quả bong bóng có thể vỡ tan bất cứ lúc nào ngăn cách giữa chúng tôi, chúng tôi luôn sợ nó sẽ nổ, luôn cẩn thận từng li từng tí giữ gìn, luôn căng thẳng phấp phỏng lo âu.

Tôi, có thích hẳn không?

Câu hỏi này, sớm muộn tôi hoặc hẳn cũng cần phải trả lời!

Vương Hiếu Hạ, mày phải suy nghĩ thật kỹ!

Đối với Trình Dịch, đã thất bại một lần, lần này thất bại nữa, thứ mày đánh mất không chỉ là tình yêu, mà còn cả tình bạn.

Vậy nên...

“Còn lâu ấy!” Tôi nói.

Ít nhất không phải lúc này, tôi vẫn chưa đủ dũng khí.

Khoảnh khắc thốt ra ba chữ ấy, tôi cảm giác Bưởi có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Bạn thân, giữ nguyên vị trí này vẫn tốt hơn đúng không?

Thứ trước giờ chưa từng có, sẽ không cần lo sợ mất đi.

“Nhất thời rượu say làm loạn thôi!” Tôi viện cớ.

“Câu trả lời hệt như tao nghĩ.” Nó phì cười, giơ tay xìa mạnh vào trán tôi, “Này, tao cảnh cáo mày, tuyệt đối, không được thích tao đâu đấy!”

“Tại sao?” Tôi hỏi, trước giờ truy rõ ngọn nguồn vẫn luôn là phong cách của tôi.

“Mày thật sự thích tao rồi à?”

“Đâu có!” Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột, “Giả dụ thôi...”

“Vậy thì đừng hỏi!” Nó nói.

“Ồ nhỏ mọn...”

“Muốn biết thật hả?”

“Tất nhiên!”

“Vậy mày nghe cho rõ đây, Vương Hiếu Hạ, nếu như mày thật sự thích tao...”

“Thì sao?” Tôi hỏi.

“Vậy bọn mình không thể làm bạn được nữa!” Nó nhìn tôi, tắt hẳn nụ cười, giọng nói không giống uy hiếp mà như một lời tuyên cáo đã được hạ quyết tâm.

Một câu quá thâm! Nó cảnh cáo tôi không được phép vượt ra khỏi khuôn khổ.

Lòng giật thót, tôi chăm chăm nhìn nó, rõ ràng là một chiều nắng gắt, vậy sao người như rơi xuống hố đen, rơi xuống miền tối đen sâu thẳm trong đôi mắt nó.

“Kinh thế á?”

“Đúng!” Bưởi hơi nghiêng mặt, mảng bóng đổ ngược sáng sà xuống khuôn mặt nó, “Với cả tối qua, tao bảo ‘hôn tao’ chỉ là đùa thôi.”

Không ngờ tao lại hôn mày thật...

Tiếng cười khô khốc phát ra từ cổ họng, tôi cố tỏ vẻ thoải mái: “Lúc đó mày nên đẩy tao ra chứ, không nên để tao được nước lấn tới.”

“Tao xin lỗi.” Bưởi tạ lỗi với tôi.

Không sao, thật ra... tao cũng không để bụng lắm, sao mà phải xin lỗi chứ?

Rốt cuộc ai đang xin lỗi ai?

Tối Chủ nhật, tôi lên giường từ sớm, nằm trên giường, trần trọc không sao ngủ được.

Tâm sự cứ ngoằn ngoèo tầng tầng lớp lớp, giăng mắc đầy đầu, cảm giác di động rung, tôi nhấc máy.

“Vương Hiếu Hạ, mà với Bưởi hẹn hò rồi à?” Giọng nữ cao the thé của Giang Giai Lãng vang lên, đi thẳng vào vấn đề chính.

“Hả?” Vốn đã bày bàn cờ cùng Chu Công xong xuôi⁽¹⁾, tôi bị câu hỏi của nó dọa đến tỉnh người, “Ai hẹn hò với ai?”

(1) Chu Công là nhân vật thường xuất hiện trong giấc mơ của Khổng Tử, người Trung Quốc hay dùng cách nói mơ gặp Chu Công để chỉ hành vi ngủ, ngoài ra còn có lối nói “hẹn gặp Chu Công”, “đánh cờ với Chu Công”, “câu cá cùng Chu Công”...

“Mày với Bưởi đó, hi hi, tao nghe nói cả rồi! Tin đồn về bọn mày phải nói là lầy lừng vang dội, lan đến cả trường tao!” Giang Giai Lãng rất hưng phấn.

“Mày đang nói cái khi gì thế...”

“Trên BBS đăng đó, lượng người đọc sắp vượt mốc mười nghìn rồi, hàng loạt người còn đang cầu phần tiếp theo kìa!”

Tôi trở mình, ngồi trước bàn học mở máy tính, lướt vài forum học sinh cấp ba hay vào, thấy ngay mấy dòng tiêu đề được bôi đỏ dính trên đầu trang:

Nhấp chuột ngay! Buổi biểu diễn báo cáo thành quả tại một trường cấp ba gây náo động! Đàn chị lớp 12 hôn đàn em là chủ tịch câu lạc bộ đầy mãnh liệt!

Đàn chị tỏ tình bị từ chối, tức giận tặng đàn em một bạt tai!

Cuộc tình mờ ám nơi vườn trường, ai mới là kẻ thứ ba? Nhấp chuột tìm hiểu ngay chân tướng thực sự!

Tôi biết chuyện chị Tinh Hủy hôn Bưởi trước mặt mọi người, nhưng, chị ấy tỏ tình bị từ chối ư? Bưởi từ chối rồi sao? Còn bị ăn tát nữa?

Gay cấn thế mà tôi lại có thể bỏ lỡ?!

“Tao xin, chuyện khoa trương như vậy mà mày cũng tin!” Tôi ra sức gõ phím kéo xuống, bàn phím phát ra những tiếng lạch cạch đầy ai oán.

“Không có lửa làm sao có khói, tao còn nghe nói sau đó mà với Bưởi hôn nhau say đắm trên đường, rất nhiều người đều nhìn thấy! Ủ ôi! Hôn say đắm cơ đấy, Vương Hiếu Hạ, tao không nghĩ mà ghê gớm vậy! Dư vị thế nào? Không tồi chứ? Ôi trời! Tao biết tên Bưởi ngày càng ngon nghề mà, chẳng trách đến đàn chị ở trường cũng không thể kìm lòng ra tay với nó.”

Giang Giai Lãng càng nói càng duyên thuyên, tôi kiềm chế cơn kích động muốn đập chiếc di động vào màn hình máy tính, chỉnh lại lời nó: “Mày đừng ăn không nói có, cái gì mà ‘rất nhiều người đều thấy’? Lúc đó muộn lắm rồi, rõ ràng trên đường không còn ai!”

Á! Chết dở! Quăng hộ tôi khẩu súng máy, tôi muốn bắn nổ cái miệng mình!

“Ha ha ha! Vậy là có chuyện đó thật hả?” Giang Giai Lãng phá lên cười.

“Haizz! Tao với Bưởi vốn không phải kiểu quan hệ như bọn mày nghĩ đâu!” Tôi cất lực biện minh: “Bạn bè, bọn tao chỉ là bạn bè thôi!”

“Vương tiểu thư, chị tỉnh táo lại đi, chuyện giữa chị và Bưởi, không chỉ mình chị nói là xong, năm tốt nghiệp cấp hai, tao tỏ tình với nó nhưng bị từ chối, nó bảo nó có người thương rồi. Còn nữa, tên này đủ điểm vào trường nguyện vọng một, nhưng lại học cùng trường với mày, mày nghĩ là vì cái gì? Tao nói cho mày biết, nó vào học trường mày bằng điểm nguyện vọng một, không phải vì bại não mà là vì nó-thích-mày!”

Giọng Giang Giai Lãng vọng qua loa, nghe hệt như lưỡi dao sắc cứa vào cổ tôi, khiến tôi không thể nói thành lời.

“Không thể nào!” Tôi kịch liệt phản bác.

“Trời ạ, không phải mày vẫn còn thích Trình Dịch đấy chứ?” Kẻ ngoài cuộc luôn nói trúng tim đen.

Tôi tắt máy tính, trốn vào trong chăn.

“Hiếu Hạ, sao mày không nói gì?” Giang Giai Lãng hơi ngại ngùng, “Có phải tao không nên nhắc đến cậu ấy không?”

“Không liên quan tới Trình Dịch, tao buồn ngủ...” Tôi cố gắng khiến giọng mình nghe như đang ngái ngủ, chứ không phải bỗng nhiên nấc nghẹn.

“Ngủ ngon nhé.” Tôi nói, không đợi nó trả lời bèn cúp máy.

Không liên quan đến Trình Dịch.

Dù cho không có cậu ấy, chuyện giữa tôi và Bưởi cũng là không thể!

Bọn tôi là bạn bè, chỉ vậy thôi, cũng chỉ có thể như vậy.

Bởi vì cô gái Bưởi thích... không phải tôi!

Bất ngờ lắm đúng không? Thật ra không hề! Mọi người đều bị lừa rồi!

Cũng may tôi thì không, hơn nữa còn sớm đã phát hiện ra từ trước.

Ngày công bố điểm thi vào cấp ba, tôi đến trường nhận bảng điểm, qua những lời tiếc nuối của thầy cô biết được tin Trình Dịch đã ra nước ngoài. Cầm tờ bảng điểm trong tay, tôi lang thang vô định trong trường, đi tới gần lớp mình học ngày trước, chợt nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh văng ra từ phòng học. Nhìn qua ô cửa sổ, có cô bạn lạ mặt đang ngồi trên ghế, cậu bạn ngồi ở mép bàn bên cạnh ngăn cách nhau bởi lối đi, song cửa làm hạn chế tầm nhìn, nhưng dáng hình cậu bạn kia rất đỗi quen thuộc với tôi.

“Tiếc quá không quen cậu sớm hơn...” Cô bé nửa nũng nịu nửa nghiêm túc, “Này, Tiểu Hựu, bọn mình cùng học một trường cấp ba được không?”

Bưởi im lặng, cúi người xuống khẽ gật đầu.

Cô gái ngẩng lên, đôi mắt to tròn lấp lánh ý cười, rạng rỡ như ánh bình minh đầu tiên.

Tôi đã nhìn thấy khuôn mặt cô ấy, nhưng sau khi chuyện xảy ra mới sức nhớ lại.

Là... Hà Nhược Kỳ.

Người năm xưa chỉ có duyên gặp mặt một lần, chưa thể coi là quen biết, về sau học cùng trường cùng lớp cấp ba với tôi.

Đây chính là lý do Bưởi dù đủ điểm vào nguyện vọng một, nhưng lại học cùng trường với tôi.

Đây là lời hứa Bưởi dành cho Hà Nhược Kỳ, không liên quan đến tôi.

Hai người ra khỏi phòng học, nhưng không hề phát hiện tôi đang đứng dưới ô cửa sổ, đứng mãi một hồi vừa định rời đi, bỗng một ánh sáng xanh lọt vào đáy mắt, tôi cất bước vào phòng, bình nước màu lam lạnh lẽo nằm trong ngăn bàn tôi, hắt ra ánh kim loại lạnh lẽo.

Không thể nào nhầm được, màu lam đậm như biển cả, còn cả những vết xước trên thân bình...

Bình nước của Trình Dịch, tại sao lại ở trong ngăn bàn tôi?

Ôm lòng mong chờ ngó ngẩn, tôi mở ra xem, trống trơn!

Chỉ có tiếng thân bình lắc lư và đập với khayên quai đeo kim loại, vang vọng trong căn phòng trống trải không bóng người, nghe hết như tiếng cười nhạt chói tai.

Cười nhạt niềm mong mỏi của tôi!

Đó chỉ là một chiếc bình rỗng! Trình Dịch quên không đem theo, bị người khác tiện tay vứt vào ngăn bàn tôi mà thôi.

Vương Hiếu Hạ, rốt cuộc mày còn chờ mong điều gì?

“Trình Dịch, rốt cuộc cậu có thích tớ không?”

Tôi đang chờ đợi cũng như mong mỏi đáp án cho câu hỏi này, từ đầu hạ năm ấy cho đến tận hôm nay, gạt bỏ niềm kiêu ngạo và tự tôn luôn tự cho là đúng, ngày qua ngày, thật ra tôi chỉ đang cố chấp đợi chờ... câu trả lời của một chàng trai.

Ngốc lắm đúng không?

Đến chính tôi cũng rất căm ghét thói quá khích và cố chấp của cung Thiên Yết, những thứ không thể đạt được lại khăng khăng giành bằng được! Không giành được vẫn còn liều mạng cố chấp! Để cuối cùng, ngay đến chính mình cũng chẳng phân biệt nổi, rốt cuộc thứ mình chờ đợi là người ấy? Hay câu trả lời của người ấy?

Tôi giữ lại chiếc bình nước bị Trình Dịch bỏ quên, sau khi về nhà nhét cả tấm thẻ học sinh của cậu vào, rồi cất sâu trong ngăn kéo. Để nó cùng những ký ức của quá khứ không còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Không tài nào vứt bỏ, chỉ đành chôn giấu thật sâu.

Ngờ đâu hôm ấy, cuộc điện thoại của Giang Giai Lãng lật tung miền ký ức của tôi, rồi ren không sao sắp xếp, nằm trên giường nhớ lại mọi chuyện trước kia, nước mắt muốn rơi nhưng bất lực, trời đêm lặng gió khiến người ta nghệt thờ đến hoảng loạn.

“Vương Hiếu Hạ, mày ngủ chưa?” Anh trai gõ cửa phòng, mở hé một khe rồi thò đầu vào hỏi: “Mày có lấy đĩa game Diablo của anh không?”

“Không có.”

“Nói dối, lần trước rõ ràng thấy mày chơi.”

Chán không thèm đôi co với anh, tôi nói: “Không tin tự đi mà tìm.”

Anh xông vào, sau một cuộc tìm kiếm quy mô lớn trên bàn học vẫn không thấy, lại mở đến ngăn kéo, lật tung đồ đạc bên trong.

“Cẩn thận, đừng làm loạn ngăn kéo của em.” Tôi bực bội.

“Ngăn kéo của mày ngăn nắp lắm à?” Anh ném cho tôi một nụ cười chẳng hiểu ẩn ý gì.

“Có chứ!” tôi lẩm bẩm: “Chỉ có điều xác suất tìm được đồ hơi thấp chút thôi.”

Cuối cùng anh cũng tìm được một chiếc đĩa từ sâu trong ngăn kéo.

“Xác suất hơi thấp à?” Anh hươ hươ chiếc đĩa, “Đây là cái gì?”

Tôi hứ mũi: “Tìm thấy rồi thì mau biến đi, ở đâu ra lắm lời thế.”

“Có thời gian thì dọn dẹp lại đi, cái ngăn kéo của mày chẳng khác gì bãi chôn rác!” Anh chép miệng, đóng rầm ngăn kéo, khệnh khạng bỏ đi.

Dù sao cũng không ngủ được, tôi đứng dậy thu dọn ngăn kéo bị anh đảo lộn.

Những thứ bên trong, không thể vứt đi hoặc không nỡ vứt đi nhưng lại không biết phải xử lý thế nào, tích tụ từ năm này qua năm khác rồi biến thành một núi rác. Bài kiểm tra toán điểm kém, cuốn tạp chí truyện tranh lỗi thời, bút màu phát quang, pin hết điện, số liên lạc chẳng còn liên lạc với ai, những tấm hình ngày càng chẳng giống mình, quyển album tốt nghiệp đầy ắp kỷ niệm... Dần dần mọi thứ đều được sắp xếp ngay ngắn.

Bỗng, bình nước của Trình Dịch lặn ra, tôi thất thần nhìn nó hồi lâu, cầm lên định nhét vào khe ngăn kéo thì bị trượt tay, bình nước rơi đánh cộp, để lại trên sàn gỗ một vết tích nhàn nhạt.

Tôi nhặt nó lên, vô ý lật xuống đáy, chợt nhìn thấy những nét chữ màu đen thanh tú, nhỏ nhỏ nơi đáy bình.

Như sét đánh ngang tai, tôi ngồi bệt xuống sàn.

Tớ cũng thích cậu.

Với tay, nhưng chẳng tài nào nào chạm tới, bốn chữ ấy thoáng chốc như rơi tõm xuống nước, nhảy nhót dập dềnh trước mắt tôi, mỗi lúc một mơ hồ.

Nổi chua xót cuộn trào mãnh liệt, không ngừng bốc hơi, mịt mù giăng kín mắt, nghi ngút thành một màn hơi nước dày đặc, cuối cùng che lấp hoàn toàn tầm nhìn của tôi.

Trình Dịch, tớ thích cậu, cậu có thích tớ không?

Tớ cũng thích cậu.

Câu hỏi ấy, cuối cùng cũng có lời giải.

Hóa ra, Trình Dịch cũng thích mình...

Đáng lẽ nên vui mừng, cứ sao chỉ muốn bật khóc vì cay đắng?

Lời tỏ tình từ hai năm trước, hai năm sau tôi mới tìm ra câu trả lời, còn người để lại câu trả lời ấy đã rời khỏi thế giới của tôi đi tới một nơi rất xa.

Năm xưa Trình Dịch đã mang tâm trạng gì khi viết ra bốn chữ ấy?

Cậu vẫn luôn biết, tớ thích cậu!

Cậu cũng thích tớ, vậy tại sao năm xưa không nói?

Từ trước đến nay, bốn chữ ấy cứ mãi âm ứ, lặng yên, bí mật nấp dưới đáy bình nước, nếu như tớ mãi mãi không phát hiện ra thì sao?

Hay là, ngay từ khi bắt đầu cậu đã không định để tớ phát hiện?

Sao cậu có thể kiêu ngạo đến thế?

Thích tớ là một chuyện rất đáng xấu hổ ư?

Nếu vậy, cậu có từng nghĩ, mãi sau này khi phát hiện ra câu trả lời, tớ sẽ có cảm giác gì không?

Tớ cũng thích cậu.

Vậy sao chứ?

Cậu đã chẳng còn ở bên tớ.

Không biết phải làm thế nào, chuyện đã qua bị bỏ lại trong quá khứ, thời gian vẫn vội vã đẩy ta về phía trước.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn sống qua mấy ngày.

Hằng ngày lên lớp, tan học, học phụ đạo, đọc sách, ứng phó với kỳ thi cuối kỳ sắp tới, việc nào cũng khiến người ta mệt mỏi, tối đến nằm trên giường, lại nặng nề không tài nào chợp mắt.

Tiết ngoại khóa hôm ấy, Hà Nhược Kỳ kéo tôi ra chân tường bao, mặt mày buồn bã hỏi: “Hiếu Hạ, nghe nói cậu với Bưởi...”

“Hai người hẹn hò thật sao?” Cô ấy hỏi, gương mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ, đôi mắt to xinh đẹp long lanh nước.

Tôi không trả lời thẳng mà cố ý hỏi: “Cậu thích Bưởi à?”

“Cậu đừng nói linh tinh...” Cô ấy cúi đầu, mặt đỏ tới tận mang tai đã nói lên tất cả. “Đừng để mẹ tớ nghe thấy.”

“Yên tâm! Tớ với Bưởi chỉ là bạn thân thôi!” Tôi ra vẻ nghiêm túc giải thích bằng giọng điệu mập mờ: “Hôm ấy điện thoại tớ hết pin, mẹ tớ bảo nó chạy đi tìm tớ, ai ngờ vừa đúng lúc chị Tinh Hủy đang tỏ tình, nói chung nhập nhà nhập nhằng một hồi chuyện liền thành ra thế.”

“Nhưng mà... những tin đồn kia?”

“Là tin vệt đó!” Sợ cô ấy không tin, tôi căn răng nói thẳng, “Hơn nữa, tớ thích người khác, Bưởi cũng thích người khác.”

“Thật sao?” Hà Nhược Kỳ có vẻ căng thẳng, giọng nói hơi run rẩy, “Vậy cậu biết Bưởi thích ai không?”

“Muốn biết hả?” Tôi vỗ vai cô ấy, “Cậu có thể tự mình đi hỏi Bưởi!”

“Nó sẽ rất vui vẻ nói cho cậu.” Tôi tặng cô ấy một nụ cười khích lệ.

Có thể được nghe chính miệng người mình thích nói ra câu “Tớ cũng thích cậu”, là một điều may mắn, cũng là một niềm hạnh phúc. Đối với tôi, điều may mắn ấy đã bị bỏ lỡ, còn niềm hạnh phúc xa vời chẳng thể chạm tới.

Ngày diễn ra lễ tốt nghiệp của các anh chị khối trên, bầu trời một màu xám xịt, mây đen giăng kín trên đầu như đang đè nén điều gì, chẳng chịu đổ mưa. Những sạp hàng dọc cổng trường bắt đầu bày bán hoa hướng dương, trông tươi sáng rực rỡ khiến tôi khó kìm lòng liền ôm về một bó lớn, trước khi đi lại nhìn thấy hoa hồng cũng đang nở rộ, bèn mua thêm một bó.

Dòng người đã ùa về khu lễ đường đông nghẹt. Anh Nhân Kỳ đại diện toàn thể học sinh tốt nghiệp đọc diễn văn, áo sơ mi trắng tinh, tóc cắt ngắn hơn, cặp kính gọng gỗ không thể che khuất đôi mắt rạng ngời. Anh đứng trên bục, phong thái thoải mái, nét mặt bình thản như biến mọi vật xung quanh thành khung nền xám xịt.

Hai anh em bất kể là ai, cũng đều phát sáng giữa đám đông.

Suy nghĩ một hồi, tôi bèn tặng hoa hướng dương cho anh Nhân Kỳ, anh đón lấy bó hoa, mỉm cười với tôi, còn chưa kịp nói gì phía đằng xa có người gọi anh tới chụp ảnh kỷ niệm.

“Anh biết em muốn hỏi điều gì.” Anh rảnh ra một tay, xoa đầu tôi như đang an ủi đứa trẻ, “Đừng chạy lung tung, đợi anh xong việc.”

Lấy anh làm trung tâm, đám đông vây quanh hết vòng này đến vòng khác, không rõ mất bao lâu mới vãn.

Chị Tinh Hủy đứng trong một vòng tròn khác, tôi chen vào, định tặng chị hoa hồng. Nhìn thấy tôi, nụ cười bỗng tắt lịm trên khuôn mặt chị.

Chị hứ một tiếng: “Ai cần thứ hoa này?” giọng không lớn lắm, nhưng đủ để thu hút những ánh nhìn sắc lẹm nhiều chuyện xung quanh.

“Nghe nói chị thích hoa hồng...” Còn chưa kịp hiểu rõ ẩn ý trong câu nói kia, tôi ngơ ngác đờ lờ, đột nhiên sau lưng có người xô đẩy, tôi bị huých lên phía trước, bó hoa hồng trên tay cứ thế vô tình ập thẳng tới trước mặt chị.

Chị Tinh Hủy lùi lại sau vài bước, cay nghiệt buông một câu: “Đồ giả tạo!” đoạn giật lấy bó hoa ném thẳng vào người tôi.

Giấy gói hoa rách toạc, dải ruy băng bị tuột, những cánh hồng đỏ thắm rơi lả tả, cánh tay để lộ bên ngoài áo đồng phục bị gai quệt xước thành vệt, rỉ ra vài giọt máu tươi.

Không đau... thật đấy.

Tôi ngây người nhìn chị.

Nhất định chị cho rằng vì tôi nên Bưởi mới từ chối mình.

Vương Hiếu Hạ, mày phổi bò quá thể, cứ thích cửa vào nỗi đau của người khác, chẳng trách ai cũng ghét!

“Em xin lỗi...” Không hề giải thích, tôi lập tức xin lỗi, giọng khó giữ được bình tĩnh: “Hóa ra chị không thích hoa hồng.”

“Cô...” Sắc mặt chuyển từ trắng bệch sang xanh xao, chị vung tay lên. Tôi nhắm mắt lại theo bản năng, nghiêng mặt qua một bên, nghe “bốp” một tiếng bập tai chát chúa, nhưng má không hề có cảm giác bỏng rát.

Mở hé mắt, liền nhìn thấy anh Nhân Kỳ đang đứng chắn trước mặt tôi.

“Đủ rồi! Tinh Hủy!” Anh nắm chặt cổ tay chị Tinh Hủy, trầm giọng.

Chị Tinh Hủy như vẫn còn điều muốn nói, đôi môi mím chặt cuối cùng bật ra tiếng thút thít, vài người xúm lại tranh nhau an ủi, phần đông trợn mắt lườm tôi.

Những lời xì xầm vang lên, từng câu từng chữ lọt vào đôi tai không còn sức chống cự của tôi. Lúc này bên ngoài lẽ đường bắt đầu đổ mưa, tiếng sấm rền vang, mưa rơi tầm tã, ngông cuồng phong tỏa cái thế giới tôi đang vội chạy trốn. Cứ bất chấp mà bỏ chạy đi, dù cho ướt sũng có sao? Còn hơn đắm mình trong những ánh mắt lạnh lẽo này.

Nhưng mấy ngón chân kém cỏi chỉ biết co quắp bên trong giày, đông cứng không thể cử động, tôi đành như quả bóng bay bị đâm thủng, mệt mỏi dựa vào tường.

“Mình đi thôi!”

Cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng bàn tay, là ai đã nói ba chữ này, vì tôi chặn gió che mưa, đưa tôi chạy trốn...

Anh Nhân Kỳ nắm chặt tay, kéo tôi chạy khỏi lối đường.

Luồng khí Tây Nam đầu hạ đến nhanh đi cũng nhanh.

Mưa tạnh, ánh mặt trời khảm lên tầng mây từng vầng sáng lấp lánh, hương hoa dàn dàn tươi mát phảng phất trong không khí, thấm đẫm lòng người.

Chúng tôi ngồi trong một ngôi đình nhỏ ở góc trường, gần như được cây phượng cao lớn phủ kín, trên cành lá lấm tấm sắc đỏ tươi, điểm xuyết những giọt nước long lanh trong suốt, chập chờn trong sắc xanh.

Anh Nhân Kỳ lấy trong cặp ra chiếc áo khoác mỏng, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng lau khô vệt nước dính trên người tôi. Đôi mi cong dài sụp xuống tạo thành một bóng đen in trên hốc mắt, dưới sống mũi cao thẳng, khuôn miệng khép hờ hơi nhếch lên, dáng vẻ cười như không cười, thật sự rất giống.

Ngay cả thói quen cất áo khoác trong cặp cũng y hệt, hóa ra là anh em ruột, sao tôi không nghĩ đến việc này nhỉ!

“Chỗ này,” anh ấn vào vết thương trên cánh tay tôi, “không đau à?”

Nóng nóng, âm ấm, thân nhiệt anh liên tục truyền tới qua đầu ngón tay khiến cơ thể tôi ấm dần lên.

Tôi lắc đầu, chỉ nhìn anh, rất chân thành, rất chăm chú, lo sợ chỉ cần chớp mắt thôi, gương mặt kia sẽ tan biến ngay tức khắc.

“Ê...” Sư huynh chọc tay lên ấn đường của tôi, miệng nhếch lên vẻ giễu cợt, “Anh không phải Trình Dịch đâu, đừng nhìn anh như thế, nếu phải lòng anh thật thì sao?”

Chớp mắt đã bị đâm trúng tim đen, tôi hoảng hốt nhìn về nơi khác.

“Trình Dịch... em anh, cậu ấy vẫn khỏe chứ?” Sau khoảng lặng ngắn ngủi, tôi cố gắng khiến câu này nghe giống như lời thăm hỏi bình thường.

Anh dúm một mảnh giấy nhỏ vào tay tôi, tôi xòe tay, một dãy số dài lạ lẫm ghi trên giấy.

“Đây là số điện thoại ở bên Anh của Trình Dịch.” Anh di đầu ngón tay khoanh lên mảnh giấy, cẩn thận giải thích: “022 với 44 là mã nước, phía sau là số di động, em gọi thử xem, anh cũng không biết có liên lạc được không.”

Tôi nhìn anh với vẻ hoài nghi.

“Nói thật, lâu lắm rồi anh với Trình Dịch không liên lạc, cũng rất lâu rồi không gặp nhau, mặc dù là anh em nhưng chẳng khác gì người xa lạ.” Anh như nhìn thấu nỗi nghi hoặc của tôi, khẽ nói: “Nếu không phải gặp em, anh cũng sẽ không nói ra chuyện này.”

Nguyên do của nỗi cô độc khổng lồ, trước giờ Trình Dịch đều không kể, giờ được sư huynh Nhân Kỳ từng chút, từng chút vén mở: “Năm anh bảy tuổi còn Tiểu Dịch lên sáu, bố xin được học bổng tiến sĩ chuyên ngành, thậm chí phía bên kia còn trao cả vị trí giảng dạy và nhà ở, vốn dĩ định cả nhà cùng đi, nhưng thời gian ấy Tiểu Dịch ốm nặng, sau khi khỏi bệnh nó trở nên nhạy cảm và dị ứng với tất cả mọi thứ, nên bất đắc dĩ đành để nó lại Đài Loan.”

“Chẳng trách, cậu ấy bảo chỉ cần thi xếp thứ nhất, bố mẹ sẽ về nước thăm mình.”

Tôi nhớ lại lúc Trình Dịch nói câu ấy, sự kiêu ngạo và cô độc ẩn giấu sâu trong mắt.

“Về sau bố mẹ ly hôn...” Anh cup mắt xuống, bình tĩnh kể lại: “Không lâu sau mẹ dẫn theo anh cải giá, vậy nên anh cũng đổi họ. Sau khi trở về Đài Loan, mẹ từng thử đi tìm Tiểu Dịch mấy lần, nhưng ông nội không muốn cho mẹ tiếp xúc với thằng bé, liền đưa nó ra nước ngoài ở với bố.”

“Trình Dịch, cậu ấy không biết bố mẹ đã ly hôn à?” Tôi thoáng ngạc nhiên.

“Ừ, ông nội không thể nào thông cảm cho việc bố mẹ anh ly hôn hơn nữa mẹ chẳng bao lâu đã lại tái hôn, nên mới luôn giấu giếm Trình Dịch. Dù sao đối với người già, đây cũng không phải chuyện về vang gì...” Anh cười đau khổ, “Trong mắt Tiểu Dịch, chắc hẳn từ lâu đã không có người anh trai này rồi.”

“Sau khi Trình Dịch sang Anh phát hiện ra chân tướng sự việc, có lẽ đau lòng lắm? Cậu ấy đã hy vọng được đoàn tụ cùng cả nhà biết bao, sao mọi người có thể lừa dối cậu ấy? Mọi người có biết làm thế rất tàn nhẫn không?” Tôi nói, tay vo

mạnh mảnh giấy ghi số điện thoại, giọng điệu chỉ trích khiến sắc mặt anh tối sầm lại.

“Anh cũng đâu muốn tàn nhẫn như vậy!” Anh vùi mặt vào lòng bàn tay, “Em bảo anh phải nói với nó thế nào? Tiểu Dịch đừng chờ đợi nữa! Bố mẹ không về thăm em đâu, họ đã ly hôn từ lâu rồi! Tiểu Dịch đừng gọi anh là anh trai, giờ anh đã thành con của người khác! Những điều ấy, em bảo anh phải nói với nó thế nào! Lúc đó bọn anh vẫn chỉ là những đứa trẻ!”

Cổ họng tắc nghẹn, xót xa, nóng rực, hồi lâu tôi mới nghe giọng mình cất lên: “Nhất định cậu ấy đã cảm thấy mình bị bỏ rơi...”

Anh khựng lại không nói năng gì một lúc lâu, cảm xúc đè nén ánh lên trong đôi mắt, cuối cùng anh thốt ra một tiếng thở dài: “Chẳng ai tàn nhẫn với ai cả, vốn dĩ khi trưởng thành con người ta luôn phải đối diện với việc vứt bỏ và bị vứt bỏ, đó là sự kiên cường nó cần phải học.”

Bỏ lại tất cả ở Đài Loan, sau khi đến Anh, mới phát hiện hóa ra mình từ lâu đã bị tất cả bỏ lại.

Khoảnh khắc lời nói dối bị vỡ vụn luôn khiến ta tổn thương hơn nhiều so với sự thật được che đậy lâu ngày, cậu ấy chịu đựng mọi thứ, như bao năm qua kiêu ngạo và cô độc đóng chặt trái tim mình, đây là nguyên nhân Trình Dịch không muốn liên lạc với bất kỳ ai ư!

Khi biết được mọi chuyện, khóe mắt tôi chợt cay sè, giống như bóc từng lớp hành tây, xót đến mức không tài nào mở mắt.

“Muốn khóc thì khóc đi anh đâu cười em.” Sư huynh khum mu bàn tay nhẹ nhàng lau khóe mắt tôi.

“Bị bụi bay vào mắt...” tôi cãi, ra sức chớp mắt cố kìm nén cảm xúc, “khó chịu lắm ấy.”

“Nhắm mắt vào, anh thổi giúp em.” Anh cười nhạt, rất tự nhiên tiếp lời tôi.

Tôi nhắm mắt, mí mắt chạm phải đầu ngón tay se lạnh của anh, hơi thở nóng rực phả ra từ miệng anh quấn quanh trên khuôn mặt, cảm giác nóng lạnh rõ rệt chợt khiến tôi nhận ra tình huống này có phần mờ ám, tôi hoảng loạn mở mắt, liền bắt gặp đôi mắt trong veo ôn hòa của anh ngay sát gần.

Trước mặt Trình Dịch, tôi đã từng biết bao sợ hãi, biết bao rón rén khi thích cậu, sau đó tôi phải lấy hết dũng khí mới có thể tỏ tình với cậu, còn cậu lại keo kiệt không chịu nói thành lời, cuối cùng, tôi phải nhẫn nhịn biết bao, kiên cường biết

bao mới đối diện được với bốn chữ năm xưa cậu viết, còn cậu đã rời xa thế giới của tôi!

Cố gắng không ôm bất cứ hy vọng nào, tôi buột miệng hỏi: “Trình Dịch sẽ quay về chứ?”

“Câu này em không nên hỏi anh,” anh Nhân Kỳ nhìn vào mắt tôi, “nếu như ở đây vẫn còn điều níu kéo, ắt sẽ quay về thôi.”

Lòng chợt giật thót.

Tôi là thứ bị vứt bỏ hay điều níu kéo Trình Dịch?

Cúi đầu nhìn mảnh giấy trong tay, rìa nét chữ bị nước mưa làm ướt nhòe, tôi nhìn qua một lượt rồi lại thêm một lượt, cho đến khi cả dáng vẻ loang lổ của vết mực đen hằn sâu trong trí óc.

Sau đó, tôi trả mảnh giấy cho anh.

“Tại sao? Em không muốn liên lạc với nó à?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Anh nói đúng, nếu như ở đây còn điều níu kéo, cậu ấy sẽ quay lại thôi.” Tôi nói rất bình thản, nhưng lại nhận ra dù chỉ khẽ nhếch khóe miệng, tại nơi chiếm cứ hai phần ba khoang ngực trái vẫn cảm thấy đau nhói.

“Kiêu ngạo vậy à? Ngại sao? Người làm anh trai như anh đứng về phe em đấy!” Anh cười nói, giọng pha chút trêu chọc.

“Không phải kiêu ngạo, là kiêu hãnh!” Tôi đáp.

Là vứt bỏ hay níu kéo?

Nếu như tôi là điều níu kéo cậu ấy, vậy cậu sẽ quay lại!

Đó là niềm kiêu hãnh của tôi, cũng là chút tự tôn tôi muốn bảo vệ.

Anh Nhân Kỳ ngẩn người, chậm chậm gập tờ giấy lại, cất vào cặp.

“Tốt nghiệp rồi, thời gian trôi nhanh quá, không biết sau này còn cơ hội gặp lại không.” Anh hướng tầm mắt về đám mây trôi lững lờ phía chân trời xa, lẩm bẫm một mình.

Nhưng, nếu như tôi là vật bị bỏ rơi... Không thể gặp, cũng sẽ không bao giờ gặp lại!

Nỗi đau chợt ứa tới như khiến tôi ngạt thở, tôi nhìn sang anh Nhân Kỳ đang ngồi bên trái, nắng rơi vãi qua những kẽ lá, cắt góc nghiêng khuôn mặt anh thành bóng đen với đường nét rõ rệt, giống hệt như chàng trai ấy, người tôi từng rất thích,

giờ đây đã biến mất, và chẳng rõ sau này liệu có còn gặp lại... gương mặt nghiêng của chàng trai ấy.

“Anh này...”

“Ồi!” Anh lơ đễnh trả lời, phía xa có người đang vẫy tay, anh cũng huơ huơ tay lại phía họ.

Không biết tôi lấy dũng khí từ đâu, trong đầu bỗng nảy ra một ý định, còn chưa kịp suy nghĩ kỹ đã buột miệng nói: “Anh Nhân Kỳ, hai năm trước Trình Dịch từng nợ em... Anh có thể thay cậu ấy nói với em ‘Tớ cũng thích cậu’ được không?”

Tôi vừa nói gì vậy? Chắc hẳn tôi bị điên rồi, nếu không là vì dính mưa bị ẩm IC!

Thoáng chốc bầu không khí trở nên gượng gạo đến đỉnh điểm.

Thôi được! Có thể chỉ vì hiện giờ mặt tôi đỏ ửng nên mới cảm thấy ngượng ngùng, anh Nhân Kỳ sau một thoáng sững sờ, không ngờ lại nhìn tôi nở nụ cười ấm áp.

“Được!” Anh mỉm cười đồng ý.

Anh đưa tay, phủ lên mắt tôi, dưới lòng bàn tay ấm nóng của anh, lông mi tôi run rẩy.

“Tớ cũng thích cậu.” Câu nói năm xưa Trình Dịch chưa cất thành lời, được anh Nhân Kỳ thì thầm vào tai tôi.

Mắt bị che kín, mọi cảm quan trên cơ thể tựa hồ chỉ còn lại thính giác, âm thanh như tiếng hít thở vang lên bên tai, hệt con chuồn chuồn ớt vỗ đôi cánh trong suốt trong không trung, khẽ chạm vào má tôi.

Tớ cũng thích cậu.

Tưởng như nghe thấy giọng Trình Dịch xuyên qua không gian và thời gian vọng lại, dịu dàng trong trẻo.

Câu nói ấy nghe thật đẹp, đẹp tựa cõi mộng chỉ chớp mắt thôi đã phải tỉnh giấc.

“Này, em cứ không mở mắt, đến hôn anh cũng làm thay nó luôn đấy!”

Mặc dù biết anh đùa nhưng tôi vẫn vội vàng mở mắt.

Mắt vừa mở, liền thấy nụ cười trên môi anh, như cơn gió hiu hiu đầu hạ khoan khoái dễ chịu, có thể cuốn đi mọi nỗi muộn phiền.

Cảm ơn anh, anh Nhân Kỳ!

Còn nữa, có thể gặp được anh, thật tốt!

Sau khi tốt nghiệp trường học sẽ có một tấm bằng, vậy khi tốt nghiệp một mối tình thì sao?

Đứng trước anh Nhân Kỳ, tôi tỏ ra rất tự nhiên thoải mái, thậm chí còn trả lại số điện thoại của Trình Dịch, nhưng khi vừa quay người, đối diện với chính mình thì sao?

Tôi biết mình chỉ đang hiểu thẳng.

Âm thầm chịu đựng đợi đến khi anh Nhân Kỳ rời đi, vết thương do gai hoa hồng cửa mới bắt đầu nhức nhối, tôi xắn tay áo lên, cố để không quệt vào. Mặc dù người và đầu tóc đều sắp khô, nhưng vừa chạy điên cuồng trong cơn mưa tầm tã, chân giẫm phải vũng nước, cảm giác ướt sũng, nhớp nháp khiến tôi rất khó chịu, đến mức bước đi thôi cũng tập tễnh.

Tôi đi về phía lớp học với bộ dạng nhếch nhác, bắt gặp Hà Nhược Kỳ ở sảnh chung, ôm cặp sách bước đi vội vã, sắc mặt rất khó coi.

“Cậu sao thế?” Tôi giữ cô ấy lại.

Im lặng hồi lâu, cô ấy ngẩng đầu lên cùng khuôn mặt đầy vệt nước mắt: “Hiểu Hạ, cậu nói đúng một nửa. Bưởi có người thương thật, nhưng người đó... không phải tớ!”

“Sao có thể như vậy...” Nước mắt của cô ấy khiến tôi sợ hãi, giọng nghẹn đặc lại không sao thốt nên lời, đành ôm lấy cô bạn trước mặt. Hà Nhược Kỳ gục đầu lên vai tôi khóc thút thít một hồi rồi mới chịu lau khô nước mắt, mở miệng nói: “Không nên nói thẳng ra, cứ giả ngây giả ngô không cần biết sự thật có lẽ sẽ vui hơn nhỉ!”

Không biết gì có lẽ sẽ vui hơn!

Thứ cảm xúc giằng co mãi trong lòng cuối cùng cũng đứt phứt, không thể chịu đựng thêm nữa...

Tôi sai bước qua sảnh chung, đi tìm Bưởi.

Nếu như năm ấy Bưởi không kéo Trình Dịch đến, tôi đã không sơ sẩy tỏ tình với cậu ấy, tất cả đã sớm kết thúc vào năm tốt nghiệp cấp hai!

Dù cho tôi thích Trình Dịch, và cậu ấy cũng thích tôi thì sao chứ? Ai chẳng từng có thời thầm thương trộm nhớ, chỉ cần không nói ra ta vẫn có thể tiếp tục vờ

như không biết, thời gian lâu dần sẽ lãng quên thôi đúng không!

Có lẽ nhiều năm sau, tôi còn có thể tươi cười nhắc lại chuyện cũ cùng bạn bè, cuộc sống của tôi vẫn bình dị mà vui vẻ! Chứ không như giờ đây, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tôi thật giống con ngốc!

Bưởi ngồi cạnh cửa sổ, nhạc phổ rải đây trên bàn, ôm ghita luyện đánh một bài còn chưa rõ giai điệu, lưng tựa tường, cả khuôn mặt vui trong bóng râm ngược nắng, chuyên chú lạ thường. Lúc tôi lại gần, nó chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ lạnh nhạt nói: “Mày chắn ánh sáng của tao.”

“Tại sao không đến dự lễ tốt nghiệp?” Tôi hỏi, vẫn đứng im trước mặt nó.

Nó không trả lời, ngón tay thon dài khẽ gảy đàn, tôi để ý thấy chiếc nhẫn bạc trên tay không biết đã được tháo ra từ khi nào.

Tôi vươn tay giữ tay nó lại.

“Chơi bóng cùng tao!” Tôi nói, không phải mời mọc, không phải dò hỏi, là cưỡng ép.

Dưới chiếc bảng rõ trong sân thể dục, chúng tôi xô đẩy, cướp bóng, lao chạy, ném rổ, dưới bầu trời xanh biếc, quả bóng màu cam quay mòng mòng trên vành rổ trắng, đập vào bảng rơi xuống đất.

Tôi mạnh mẽ ném bóng lên rổ, bất kể đứng ở vị trí nào, vẫn chỉ có thể sượt qua. Bực mình, tôi thay đổi mục tiêu, ném về phía Bưởi, mới đầu nó luôn tóm gọn chuẩn xác, sau đó tôi điên cuồng quăng bóng, mấy lần cố ý nhắm thẳng vào người nó.

“Vương Hiếu Hạ!” Cuối cùng Bưởi không thể chịu đựng thêm nữa, khóa chặt tay tôi, quát: “Nhìn đằng trước, rổ ở đằng trước chứ không phải trên người tao!”

Tôi ngẩng đầu nhìn nó, chẳng thể giữ mãi những giọt lệ dâng trong vành mắt.

“Hình như tao bị tẹo chân rồi, đau quá!” Tôi cúi đầu, nước mắt tí tách rơi trên quả bóng đang ôm ghì trong lòng, ngăn cách giữa chúng tôi, một giọt, hai giọt, ba giọt... và rồi không còn đếm được có bao nhiêu vệt nước lăn dài trên đó.

Chưa từng bị mất kiểm soát đến vậy, tôi đứng trước mặt Bưởi khóc thảm thiết, nước mắt xuôi theo bờ má uốn lượn thành hai hàng méo mó, chắc hẳn rất xấu xí. Không biết tự lúc nào, quả bóng trượt xuống đất, nước mắt rơi trên bộ đồng phục đã dẫm mồ hôi của Bưởi, khiến khuôn ngực nó đập dềnh lên xuống.

Hai tay nó nắm lấy vai tôi, nhẹ nhàng đẩy dần ra chút khoảng cách.

“Ngốc thế, trọ chân rồi còn không biết.” Nó hạ giọng trách móc, có phần không tự nhiên xen lẫn chút ngượng ngùng.

Nó dìu tôi ra ngoài sân ngồi xuống.

“Chân phải à?” Nó đặt tay lên mắt cá chân tôi, bất giác tôi rụt người về phía sau, nhưng bị nó nhanh tay giữ chặt rồi cởi tất ra. Bàn chân trần trụi trong không khí, tôi cựa quậy bất an.

“Đau không?” Nó hỏi, tay nhẹ nhàng xoa bóp mắt cá chân cùng bắp chân tôi, những nơi được mát xa bắt đầu nóng rực.

“Cũng tạm.” Giờ đổi thành tôi mất tự nhiên, sứt sứt mũi đưa tay quệt đi những giọt nước mắt, tự giải thích: “Chắc lâu lắm rồi không vận động nên bị chuột rút.”

“Không đau lắm ư?” Nụ cười thoáng qua trên môi Bưởi, “Vậy sao mà lại khóc? Vương Hiếu Hạ mà tao quen dù cho đánh nhau với bọn con trai đến sứt đầu mẻ trán cũng không khóc cơ mà!” Giọng điệu cực kỳ thân thiết tự nhiên, bàn tay vẫn ắp trên cẳng chân tôi, không mấy may có ý định buông ra.

“Mày hiểu tao lắm mà...” Không còn lời nào để cãi, chỉ đành thừa nhận nó nói đúng.

“Sao lại khóc?” Nhìn bộ dạng xấu xí của tôi, tên này lúc nào cũng đầy tinh thần truy tậ cùng gốc rễ.

“Cần mà lo!”

“Sao chỗ này cũng bị thương?” Nó dịch lên trên cánh tay, chỉ vào vết máu khô.

Khẽ cắn môi, tôi nhấc tay lên định đẩy nó ra nhưng lại bị nó lật tay nắm nhẹ, cả cánh tay rơi vào lòng bàn tay nó, tôi thử rút ra, nhưng càng bị giữ chặt hơn, cho đến khi tay tôi dần đau điếng.

Nó nắm chặt tay tôi, ngồi xổm trước mặt mà vẫn cao hơn tôi hẳn một cái đầu, che khuất ánh nắng chói chang phía sau lưng, tạo thành một bóng râm lạng lạng thỉnh yên tĩnh.

“Hiếu Hạ.” Đột nhiên giọng nó chùng xuống gọi tên tôi, lần đầu tiên không gọi cả họ lẫn tên.

“Ờ?” Tôi giương đôi mắt mở to khó hiểu, nhìn nó, bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Không hề báo trước, nó dường đột cúi người xuống, nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng: “Lúc nào muốn khóc nhớ tìm đến tao đầu tiên.”

Hả? Câu thoại này quen lắm nhé, căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm nghiên ngẫm tiểu thuyết lãng mạn cùng truyện tranh thiếu nữ của mình, tình hình thế này... Bưởi đang chuẩn bị tỏ tình sao?

Người nó thích không phải chị Tinh Hủy, không phải Hà Nhược Kỳ, lẽ nào... là tôi?

Vương Hiểu Hạ, mày ăn may rồi!

Má tôi nóng rức, theo trình tự tiêu chuẩn trong tiểu thuyết lãng mạn, nữ chính còn phải ra vẻ ỏn ẻn hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Sau hai từ này là khoảng lặng dài đằng đằng, khiến trái tim thiếu nữ e then đập loạn nhịp tưởng muốn vỡ cả thành động mạch vành mỏng manh, chàng thiếu nam then thùng mới từ tốn mở lời: “Bởi vì mày khóc xấu hoặc! Tao sợ người đi đường bị dọa khiếp vía.”

“Vốn dĩ đã chẳng có tí duyên nào...” nó tiếp tục giậu đổ bìm leo, “lại còn khóc lóc trông như ma.”

Trông tôi có vẻ rất bình tĩnh, kỳ thực trong lòng đang nhắm tính xem làm sao có thể ra tay chém lia quả bưởi chết tiệt này mà không để người khác phát hiện là tôi giết nó. Kiểm chế tốt độ cơn kích động của cơ thể dẫn đến việc não bộ không kịp hoạt động, rơi vào trạng thái treo máy, đến tận khi người nó cử động, đôi lúm đồng điệu bên khóe môi nở toe toét trước mắt mình, tôi định đẩy ra nhưng đã quá muộn, nó ghé sát tai tôi cất tiếng thở dài khe khẽ...

“Nhưng mà... chết thật, e là cả thế giới này chỉ mình tao thấy đáng yêu thôi nhỉ?”

Tôi chột bưng tỉnh, hăng giọng: “Mày có ý gì?”

Bưởi khẽ bật cười, hơi thở có phần gấp gáp, một ngón tay co lại, búng nhẹ lên trán tôi: “Chậm hiểu hơn cả khủng long!”

Còn mắng tôi nữa!

Tôi hậm hực dẫu môi: “Chậm hơn nữa cũng không liên quan đến mày!”

“Sao lại không liên quan đến tao?”

“Đây là chuyện của tao, liên quan quái... au ui!” Còn chưa nói hết câu, trán tôi đã tiếp tục gánh chịu đợt công phá mới.

“Đương nhiên liên quan đến tao!” Mắt nó hơi nheo lại, bên trong đồng tử bị co nhỏ cất giấu ánh sáng lấp lánh, điệu bộ rất nghiêm túc, “Sao mà lại bảo Hà Nhược Kỳ đến hỏi tao thích ai?”

“Không hỏi mà hỏi ai?”

“Tao tưởng mà phải biết chứ!”

“Mày còn chưa từng kể với tao, sao tao biết được?” Có phải ký sinh trùng sống trong bụng mày đâu, sao tao biết? Dựa vào cái gì mà biết?

Cảm giác ngón tay nó xích lại gần, tôi phản xạ nhanh nhẹn đưa tay lên đỡ, miệng chớp thời cơ phát huy tác dụng, liên tiếp tung ra ba câu hỏi: “Không phải mày thích Hà Nhược Kỳ sao? Không phải vì cậu ấy mà từ bỏ nguyện vọng một à? Không phải mày hứa học cùng trường cấp ba với cậu ấy à? Hôm công bố điểm thi, tao nghe thấy hết rồi!”

Bưởi ngăn người, rụt tay lại: “Mày nghe trộm bọn tao nói chuyện!”

“Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm!” Tôi hứ một tiếng, không chịu kém thế, hất hàm thật mạnh, ánh mắt sượt qua vai nó bắt gặp đám học sinh lúc trước đang đánh bóng quyết liệt trên sân, giờ gần như đều đang đổ dồn cái nhìn tọc mạch về phía chúng tôi.

Tôi chậm chậm xê người, âm thầm nở rộng khoảng cách giữa mình và Bưởi. Nó như cảm nhận được, bàn tay nắm chặt vai tôi, mỉm cười giải thích: “Hứa với cậu ấy chỉ là trùng hợp thôi, tao sớm đã quyết định vào đây học rồi.”

“Không phải chính mày nói vì gái nên nguyện từ bỏ trường cấp ba Cao Hùng sao?”

“Phải.” Nó thẳng thắn thừa nhận, “Vậy mới nói mày ngốc thế, khiến tao rất khổ sở!”

Lại mắng mình!

“Bạn Hựu này...” tôi nhắc nhở nó, “bạn không thấy tư thế nói chuyện của bọn mình bây giờ không được ổn lắm à?” Thực chất rất chi mờ ám.

“Cũng được đấy chứ, tao thấy thế.” Nó thờ ơ trả lời, tặng kèm nụ cười đáng ghét.

“Tao không muốn bị bàn tán nữa đâu!”

“Mọi người đều biết những lời bàn tán lúc trước là giả...” Nó cúi người, ánh mắt rớt xuống môi tôi, trầm giọng nói, “Giờ mới thật này!”

Còn chưa kịp phản ứng, mắt tôi bỗng chốc tối sầm, môi Bưởi lướt nhẹ qua môi tôi như chuồn chuồn chấm nước, sao mà mềm mại, khoảnh khắc môi chạm môi, cảm giác tê dại trống rỗng chạy dọc tứ chi, trí óc bốc hơi, không biết đáp lại ra sao, tôi đành mím chặt môi. Mang theo nỗi bất an, nghi hoặc, thăm dò, lần này không phải rượu say làm loạn nữa, chúng tôi lại hôn nhau.

Bưởi ghì chặt người tôi lên chiếc lưới sắt bên cạnh sân bóng rổ, ngón tay bấu mạnh vào bờ vai. Hơi thở mạnh mẽ của nó bao trùm lên tôi, một thứ cảm giác ướt át nóng bỏng, mơn trớn trên bờ môi, từng chút từng chút, sự dịu dàng và tinh tế ấy lại khiến tôi toàn thân cứng ngắc, căng thẳng đến độ thở không ra hơi, chẳng tài nào kháng cự cũng không còn đường bỏ trốn, chỉ có thể ngẩng mặt tấn công.

Tôi bất giác cắn thật mạnh.

Có lẽ rất đau! Tôi cảm nhận được vị máu còn vương vất, dần dần lan tỏa trong miệng.

Nó không lùi lại cũng không lập tức đẩy ra, vẫn tiếp tục liếm láp môi tôi, không biết làm sao để vùng ra, tôi đành cắn mạnh môi dưới của nó, duy trì tư thế cắn nhau như vậy hồi lâu, nó dần bấu chặt các đầu ngón tay, khiến vai tôi đau đến tê dại.

Chẳng rõ bao lâu đã trôi qua, cuối cùng nó cũng hít một hơi thật sâu, từ từ nhả ra, tôi mở mắt, nhìn thấy môi dưới nó hằn lên vết răng cắn tươi mới. Tựa như có đốm sáng ngưng tụ trong đáy mắt nó, phản chiếu bóng hình tôi, hơi thở của nó xáo trộn, lông mi nghiêng nghiêng khẽ rung rinh, không ngừng run rẩy. Có những chuyện dường như đã tỏ tường, nhưng cũng có những chuyện lại ngày càng khó hiểu.

Không phải hẳn từng nói mình đừng thích hẳn sao?

Không phải hẳn từng nói nếu như mình thích hẳn, bọn mình còn chẳng thể làm bạn với nhau nữa sao?

“Bắt đầu từ lúc nào?” Tôi hỏi, giọng run run.

“Tao không biết.” Nó khẽ thở dài.

“Mày... sao lại thích tao?” Tôi thì thầm, nhận ra ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt ấy dần tan biến, ảm đạm đến mức không nỡ nhìn thẳng.

“Tao không được sao?” Nó chăm chăm nhìn tôi, giọng khản đặc, trong câu nói còn phảng phất nỗi bi thương, “Chỉ cậu ấy mới có thể thích mày...”

Chỉ cậu ấy mới có thể thích mày...

Tao cảnh báo mày, đừng đem tình cảm dành cho Trình Dịch dồn sang anh Nhân Kỳ, đến cuối cùng người bị tổn thương chính là mày đấy!

Nếu có một ngày Trình Dịch quay về, mày sẽ thế nào?

Những lời ấy như ánh chớp trắng lóa xẹt qua bộ não hỗn loạn của tôi.

Cậu ấy... cậu ấy trong câu nói của Bưởi.

“Tại sao mày biết Trình Dịch thích tao? Sao mày biết cậu ấy sẽ quay về? Có phải mày còn biết anh Nhân Kỳ chính là anh trai cậu ấy?” Mặc dù mọi thứ đã vỡ vụn nhưng vẫn có thể ghép lại được sự thật tàn nhẫn kia, toàn thân tôi run rẩy: “Có phải mày vẫn còn liên lạc với cậu ấy? Mày bảo cậu ấy bật vô âm tín, là lừa tao!”

Bưởi lặng thinh, không có bất kỳ lời ngụy biện nào.

“Chơi xỏ tao như thế vui lắm sao?” Hóa ra trong mắt mấy người tôi là đứa nực cười như vậy.

“Tao xin lỗi.” Nó nói nhỏ, ngang với việc gián tiếp thừa nhận.

“Đừng xin lỗi, tao ghét phải nghe ba chữ đó!” Cuối cùng cũng bùng nổ, tôi quát lên, buồn bã, thất vọng, đau đớn, phẫn nộ, mọi cảm xúc tiêu cực dâng trào, tập trung lại thành một suy nghĩ – tìm Trình Dịch nói chuyện rõ ràng.

“Đưa di động cho tao!” Không đợi nó đưa, tôi liền giật lấy, tay run bần bật, thử vài lần mới mở được khóa, ấn vào mục danh bạ, nhanh chóng kéo xem danh sách, tìm kiếm trong mớ ký ức con số vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Bỗng, chiếc di động trong tay rung lên “rè rè”, màn hình hắt ra thứ ánh sáng xanh báo hiệu có cuộc gọi đến, như bị bỏ bùa, tôi bất giác ấn nghe điện.

Ngăn cách bởi đại dương mênh mông, ngăn cách sau hai năm đặng đặng, giọng nói trong trẻo truyền tới từ trong điện thoại, xuyên qua không khí, tươi mới như ngày hôm qua.

“Tao đây.”

Gần như không tài nào hít thở, cuối cùng tôi cũng thốt lên cái tên ấy...

“Trình Dịch...”

Đầu dây bên kia không trả lời, vài giây yên lặng ngỡ dài như mấy tỉ năm ánh sáng, tôi nắm chặt chiếc di động, lòng bàn tay đầm mồ hôi, trong một khoảnh khắc

gần như muốn lập tức tắt phụt cuộc điện thoại.

“Vương... Hiếu Hạ? Vương Hiếu Hạ?” Bằng giọng nghi ngờ, hoặc có lẽ không thể tin nổi, Trình Dịch gọi tên tôi.

Cậu khẽ thốt lên tên tôi, qua loa ngoài chiếc di động, ngay cả hơi thở cũng sao mà rõ rệt, hệt như tiếng thở dài lảng vảng bên tai.

“Là cậu thật sao?” Câu hỏi ấy như một lời nguyện, khiến nước mắt tôi trào lên, rưng rưng nơi khóe mắt, tôi kìm nén rồi lại tiếp tục kìm nén, mới ngăn không cho mình bật khóc.

Bưởi đưa khăn giấy, tôi hất tay nó ra, tự lấy tay quệt.

Nước mắt của mình phải tự mình lau, không cần người khác bố thí sự thương hại!

Từ di động truyền tới lời hỏi han sốt sắng của Trình Dịch: “Sao cậu không nói gì? Còn ở đó không? Có nghe thấy tiếng tớ không?”

Tôi lắc đầu nguây nguậy, rồi lại gật gật, mới sực nhớ cậu ấy không nhìn thấy, nên bổ sung thêm một tiếng “Ừ” coi như câu trả lời.

“Sao cậu lại khóc?” Giọng dịu dàng chết tiệt, dụ dỗ nước mắt tôi.

“Đâu có.” Mong tôi khóc vậy sao, quyết không để cậu toại nguyện!

Đủ rồi, nước mắt tôi rơi vì cậu đã quá đủ rồi, nếu còn khóc nữa ngay cả trái tim tôi cũng sẽ bị đục khoét mất.

“Cậu... vẫn ổn chứ?” Cậu ấy hỏi, như kèm theo cả tiếng thở dài sâu lắng.

Không ổn, không ổn, Trình Dịch, cậu thông minh như vậy, rõ ràng cậu biết tôi chẳng ổn chút nào!

Nhưng cậu không nhìn thấy! Cậu vẫn chẳng thấy gì hết!

Hai năm qua, đau khổ buồn bã vẫn chỉ là chuyện của riêng tôi, cậu dựa vào đâu mà nói cậu thích tôi?

“Khi nào cậu quay về?” Luôn nghĩ rất khó mở lời, chẳng ngờ có thể nói ra dễ dàng đến thế, giọng bình thản như vừa buột miệng hỏi, còn người trả lời chỉ đang tạm thời đi du lịch vài ngày.

Cậu lặng thinh, trả lời tôi chỉ là thứ âm thanh rè rè phát ra từ đường truyền sóng điện thoại quốc tế.

Khoảng lặng ấy khiến tôi khó xử, cũng khiến tôi sực tỉnh, thậm chí tôi còn có thể tưởng tượng ở đầu dây bên kia cậu ấy đang nở một nụ cười tàn nhẫn, cười

nhạo sự tình ngộ muộn màng của tôi!

Tôi đã mệt mỏi rồi, thậm chí chẳng còn quan tâm cậu sống có tốt không, tại sao hai năm qua không liên lạc với tôi, liệu vẫn còn thích tôi chứ? Đáp án đã quá rõ ràng!

Đối với cậu ấy, tôi chỉ là một con cún lãng xãng chạy bên, lúc vui sẽ chơi đùa cùng, nói thích tôi, khích lệ tôi hãy cứ tiếp tục vẫy đuôi nũng nịu, hãy cứ cố gắng bày ra những trò ngu ngốc mua vui, thỏa mãn thói ham hư vinh của cậu, đợi đến khi cậu dùng hết sự thương hại, phũ mông quay người bỏ đi, ngay cả những lời giả dối cũng chẳng buồn nói!

“Tớ hiểu rồi.” Tôi mệt lắm, đến mức chẳng còn sức để truy hỏi.

Hóa ra đau lòng đến cực độ, lại là một nỗi tê dại.

Giọng lạnh nhạt như chẳng còn cảm xúc, tôi nói với cậu ấy: “Hiện giờ tớ sống rất tốt, nếu có thể không phải gặp cậu, không nghe thấy giọng cậu sẽ càng tốt hơn!”

Vậy đấy, không đợi cậu mở lời, tôi cúp máy, trả di động cho Bưởi.

CHƯƠNG 4

*Số phận thật hài hước,
khiến kẻ đang yêu lúng ta lúng túng.*

Nước mắt rơi quá nhiều sẽ không đáng tiền.

Nhưng cứ gặp Trình Dịch, nước mắt tôi lại như chẳng cần tiền.

Chỉ biết khóc lóc vô dụng thật đáng ghét!

Tôi trả di động cho Bưởi, nó lặng lẽ cầm lấy, đút vào túi áo.

Càng vô dụng hơn, bụng tôi phát ra tiếng sôi ùng ục, bấy giờ mới biết đã tới buổi trưa.

“Này... tao mời mày ăn McDonald's nhé?” Bưởi nịnh nọt.

“Đừng tưởng một bữa McDonald's tao sẽ tha thứ cho mày.” Tôi hừ một tiếng.

Nửa tiếng sau, chúng tôi ngồi trong cửa hàng McDonald's.

Đám bọt khí lúc nhúc trong cốc Coca rất cuộc không chống đỡ nổi sức đẩy của chính mình men theo thành cốc trào ra ngoài, tạo thành vũng nước trên mặt bàn, tôi vô thức lấy ngón tay dính nước viết chữ, hết lần này đến lần khác, không khí quá khô hanh, chữ vừa viết xong thoáng chốc đã khô coong chỉ để lại vệt di.

Khi định thần lại, tôi mới chợt nhận ra những vệt nước trên bàn đều viết cùng một cái tên, thậm chí dài rồi vội lấy giấy ăn lau đi.

“Mày vẫn ổn chứ?” Bưởi hỏi.

Không ổn! Cảm giác như vừa bị đâm một nhát ứa máu, hung thủ thì đã xa tận chân trời, còn kẻ đồng phạm lại ở đây hỏi tôi có ổn không?

“Cậu ấy bắt mày không được nói hả?”

“Trình Dịch, nó...” Bưởi nghiêng đầu nhìn tôi, nói: “Thật ra luôn...”

“Mày không cần nói đỡ.” Tôi ngắt lời Bưởi, định nhếch miệng, có điều dù cố gắng đến đâu cơ mặt cũng chỉ có thể hơi nhúc nhích, chật vật một hồi đành cất tiếng thở dài, quyết định trưng ra bộ mặt còn khó coi hơn cả lúc khóc nhè: “Bưởi...”

“Ồi?” Nó hút Coca, nhai đá rôm rốp.

“Bọn mình hẹn hò đi!” Tôi nói.

Bọn mình hẹn hò đi!

Bưởi nuốt ực viên đá xuống bụng, ho liên mấy tiếng, đến mức mặt mũi đỏ bừng, nước mắt giàn giụa.

Tôi đưa giấy cho nó, ngoảnh mặt đi.

“Mày vừa nói gì nói lại lần nữa đi?” Giọng nó khàn đặc, lồng ngực phập phồng.

“Tao bảo...” Tôi cúi đầu mân mê mười đầu ngón tay, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Bọn mình hẹn hò được không?”

Mặc dù cúi gằm đầu, nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt như thiêu như đốt đang chăm chăm nhìn mình.

“Không được!” Nó trả lời thẳng thừng, tiếp tục nhai đá.

“Gì cơ?” Tôi bị từ chối rồi sao?

Tôi vội ngẩng đầu lên nhìn nó, thôi được, không phải nhìn, là lờ mờ với vẻ đầy phần nộ.

“Không phải mày thích tao sao?” Tôi lắp bắp, “Vừa nãy không phải mày...”

Vừa nãy trên sân bóng rổ không phải mày đã cưỡng hôn tao sao? Lại còn nói mấy lời kỳ quái.

Lẽ nào là ảo giác? Tôi lại hiểu lầm điều gì ư? Hay Bưởi cũng giống Trình Dịch, chuyên làm những chuyện ăn xong đổ vỏ, phui mông bỏ đi, chết không chịu thừa nhận? Sớm biết vậy lúc đó bà đây đã cho mày cái tát!

“Có phải mày nhầm lẫn gì không?” Bưởi từ tốn đáp.

Quá mất mặt!

Tôi cầm khay thức ăn đứng lên, phân vân không biết nên đập vào đầu nó hay quay người bỏ đi, Bưởi nhanh nhẹn túm lấy cánh tay tôi, kéo trở lại chỗ ngồi.

“Tiểu thư, chị không để người khác nói hết câu à!” Nó tùm tùm.

“Có rắm mau đánh!” Tôi vừa dứt lời, khay thức ăn cũng rơi xuống bàn, tiếng động khiến mọi người xung quanh đổ dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía chúng tôi.

Tôi ngồi xuống, lờ mờ nó.

“Đúng là tao thích mày!” Nó nói, nụ cười nơi khóe miệng dần tan biến.

“Nhưng đó là chuyện của tao.” Bưởi khẽ hỏi: “Mày có thật sự thích tao không? Tao rất ích kỷ, cũng rất tham lam, có thể còn kiêu ngạo hơn cả Trình Dịch...” Kèm theo vẻ xót xa, trào phúng, và cả nỗi buồn, nó nói: “Nếu như trong lòng mày vẫn còn người khác, vậy đừng thích tao!”

Dù cho Trình Dịch xa tít tận chân trời, nhưng tôi vẫn chẳng thể nào thoát khỏi cậu, như hình với bóng, cậu mang thái độ gần như cố chấp ngang giữa tôi và Bưởi, thắt thành nút chết.

Tôi nắm chặt nút chết không buông, dựa vào đầu bám víu lấy tình cảm của người con trai khác?

Cô chủ nhiệm nói đúng, quả nhiên tình yêu là nắm mồ của học sinh cấp ba.

Thi cuối kỳ tôi làm bài cực kỳ ngớ ngẩn, môn toán vốn đã cao xa vời vợi, lần này còn sa vào cảnh ngộ nghỉ hè phải đi ôn thi lại.

Bưởi cũng chẳng khá khẩm hơn, thành tích trượt từ số một xuống số sáu, tôi cũng rơi xuống số sáu, có điều nó đứng thứ sáu từ trên xuống, còn tôi thứ sáu từ dưới lên!

Bưởi đang tính thi vào đại học ngành Thiết kế công nghiệp bằng hình thức phỏng vấn, xếp hạng cuối kỳ hai năm lớp mười một vô cùng quan trọng với nó, thấy hồ sơ xét tuyển đã dính điểm trừ, nó gần như ném cả mùa hè vào việc chuẩn bị cho bộ portfolio, cả ngày cầm cửa dây, dao rọc giấy lăn lóc giữa đồng mô hình.

Có lần, mẹ bắt tôi mang đến cho nó ít sa lát bà tự tay làm, vừa mới nhấn chuông cửa đã thấy Bưởi từ trong sân bước ra, tóc tai rối bù hình như còn dính cả sơn màu, bên dưới lúm đồng điệu ngây thơ... e hèm, nó cười trần, nhìn là biết thể dục thể thao rất chăm chỉ, dù nghỉ hè cũng không quên vận động.

Đợi đã, mình đang nghĩ gì vậy, nói chính xác tôi đã tỏ tình và bị nó từ chối đấy, đâu cần phải kích thích tôi như vậy!

Tóm lại, tôi ngại ngừng nhìn nó, đặt đồ ăn trước cửa rồi chạy mất.

Nhân dịp nghỉ hè Giang Giai Lãng cùng anh người yêu không quân đi Hoa Liên thác loạn vài ngày. Nó lên đường được thuận lợi như vậy không thể không kể đến công lao của đứa bạn thân sống chết có nhau kiêm quả bom mù thượng hạng là tôi. Không những phối hợp kẻ tung người hứng lừa bố mẹ nó xin cho sang nhà tôi ở chơi mấy ngày, tôi còn giúp nó ký tên vào giấy cam đoan của phụ huynh trẻ vị thành niên cho hàng loạt trò mạo hiểm như điều lượn, dù lượn, nhảy bungee, hại tôi nơm nớp lo sợ suốt mấy ngày.

Thật ra, tôi còn biết được một bí mật không thể nói, cảm giác như tiễn chân đứa bạn thân bước qua ngưỡng cửa trưởng thành, chỉ có điều lúc ấy chẳng ai nói thẳng toẹt ra. Cuối cùng khi nó trở về, xách hai hộp mochi đến thăm tôi, tôi không kìm lòng nổi ôm chầm lấy nó hồi lâu.

“Ê, Vương Hiểu Hạ, mày lên cơn thần kinh à?” Nó vỗ lưng tôi, đôi má ửng hồng, nụ cười tươi tắn ngọt ngào lóa mắt.

“Trước khi khai giảng, bọn mình tổ chức họp mặt đi!” Nó nói.

“Họp mặt gì chứ?” Tôi ưỡ oải.

“Họp mặt cấp hai!”

Không hứng thú. Người muốn gặp chỉ quanh đi quẩn lại mấy người vốn có thể gặp, người không gặp được dù sao cũng không cần thiết phải gặp lại!

Giang Giai Lãng trái lại vô cùng hào hứng, báo cáo tiến độ qua loa rồi đẩy tôi: “Lần này bọn mình liên kết với lớp B, vốn dĩ học sinh hai lớp A, B cũng khá thân thiết, giáo viên bộ môn cũng giống nhau, tốt nghiệp hai năm rồi mới tổ chức họp mặt lần đầu, làm hoành tráng chút cũng được!”

“Ờ...” Tôi trả lời qua quýt, nằm rạp trên bàn, thờ ơ lật lật quyển sách toán, xác suất cùng giá trị kỳ vọng khiến đầu tôi đau nhức.

“Địa điểm là phòng tiệc tầng 16 khách sạn Phúc Hoa, có thể ngắm biển, nghe nói khó đặt chỗ lắm! Hi hi, nếu không phải người nhà Lý Tuyết Nhi làm tổng giám đốc ở đó, đặc biệt giữ chỗ giúp bọn mình...”

Nghe thấy từ khóa quan trọng, tôi bỗng sững người: “Lý Tuyết Nhi? Không phải đang ở Anh à?”

“Mới về đợt nghỉ hè này, hóa ra mà không biết à! Lần họp mặt này có thể coi là do cậu ta khởi xướng, nữ thần nói muốn tụ tập bạn học cũ, cái thương hiệu Lý Tuyết Nhi cũng oách thật đấy, vừa nghe tin hầu như ai cũng đều chủ động báo danh.”

Tôi nuốt khan, khó khăn mở lời hỏi: “Nó quay về nghỉ hè hay là...”

Giang Giai Lãng gí trán tôi, cười hỏi: “Thật ra, mà muốn hỏi Trình Dịch có về hay không chứ gì?”

Buổi họp mặt được tổ chức ở phòng tiệc kiểu Âu trên tầng 16 khách sạn Phúc Hoa, từ trên cao nhìn xuống, có hẳn một mặt cửa sổ hướng thẳng ra cảng Cao Hùng.

6 giờ tối, sắc trời nhập nhoạng, hoàng hôn màu cam rực rỡ như sơn dầu, tô một vệt vàng óng ả lên con đường ven cảng biển. Phòng tiệc không lớn lắm, sàn lát đá cẩm thạch bóng loáng có thể soi gương, trái phải mỗi bên đặt một quầy buffet, chính giữa treo đèn chùm pha lê hoa lệ, ngay bên dưới bày cây đàn piano ba chân,

nhìn giống như một phòng tiếp khách riêng tư cao cấp, lúc này lại chen chúc lúc nhúc một đám học sinh cấp ba đang cãi vã om sòm.

Mặc dù hỗn loạn, nhưng vẫn có thể nhận ra tâm điểm giữa đám đông. Một số người từ khi sinh ra đã là kẻ chiến thắng, được người người vây quanh, ví như Lý Tuyết Nhi.

Lý Tuyết Nhi mặc một bộ váy chiffon màu vàng nhạt, mái tóc xoăn nhẹ rủ trên vai, vài lọn tóc mái cụp trước trán tôn lên gương mặt yêu kiều đảm thắm, dáng người vốn dong dỏng cao, giờ đi thêm đôi giày cao gót strappy, chiều cao hạ gục hẳn mấy cậu con trai.

“Bên Anh vui không? Cậu đã đi những nước nào? Pháp, Ý, cả Thụy Điển nữa à? Ôi chao, ngưỡng mộ thật đấy!”

“Cái xác cậu đang cầm là mẫu mới nhất của Burberry à?”

“Cậu có định học đại học ở Đài Loan không?”

Từng câu hỏi của đám đông đổ cả về Lý Tuyết Nhi, cô ta từ đầu đến cuối giữ nụ cười mỉm, ung dung nhã nhặn trả lời: “Về Đài Loan học đại học chắc là không đâu, bởi vì tớ và Trình Dịch...” Cô ta ngừng lại, như cảm nhận được ánh mắt của tôi, bèn nghiêng đầu mỉm cười lịch sự.

Tự dưng cảm thấy không khí trong phòng ngột ngạt khó thở, tôi chậm chậm lùi ra ngoài cửa, cho đến khi lưng đụng phải một bức tường thịt.

“Ê, mày không vào đứng ở cửa ngáng đường làm gì hả?” Bưởi đứng sau lưng bá vai bá cổ, chặn đường lui của tôi, “Hay là đang đợi tao?”

Tôi quay ngoắt lại, cơn giận chực bùng nổ thì chợt nghe tiếng hú hét: “Cặp đôi đầu tiên của lớp ta cuối cùng cũng xuất hiện, mọi người mau vỗ tay nghênh đón!”

Trong tiếng hoan hô rào rào, tôi ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Ngây ra làm gì!” Bưởi huých tôi, thì thầm vào tai mấy lời trách móc: “Đang nói hai bọn mình đấy, xem ra quan hệ giữa tao với mày nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch được...”

Mỗi bước đi dường như đều kèm theo tiếng huýt sáo, khí chất thiếu nữ xinh đẹp khó khăn lắm mới bồi đắp được sau hai năm làm lớp phó văn thể mỹ tuyệt đối không thể phá tan tành trong lúc này, tôi kìm nén cơn giận, quay lưng lại với những ánh mắt nhiều chuyện kia, chọn chiếc bàn gần cửa ra vào nhất, kéo Bưởi ngồi xuống.

Chẳng biết nữ thần bay đến bên tôi tự lúc nào: “Cuối cùng hai người cũng về với nhau à? Hiếu Hạ, chúc mừng cậu nhé! Sau khi tốt nghiệp hai cậu mới bắt đầu hẹn hò sao?”

Câu hỏi tiếp theo có phải muốn biết khi nào chúng tôi kết hôn? Khi nào sinh con? Tôi chỉ là người trần mắt thịt không quen với nữ thần, có thể ngừng chủ đề này lại được không?

Mặc kệ cô ta, tôi đập mạnh bàn, đứng dậy nói to: “Bưởi, mày muốn ăn gì? Tao đi lấy cho!” Xung quanh đột nhiên im bật, tựa như cảnh dừng hình đột ngột trong phim.

Ánh mắt tôi hướng ra ngoài cửa sổ, sắc trời rạng rỡ lúc này theo ánh hoàng hôn dần buông trôi ra từng mảng, để lộ màu nền xanh xám, hết như sắc mặt ngây dại của tôi lúc này.

Người người dồn mắt về phía tôi, nói chính xác hơn là xuyên qua cơ thể tôi, nhìn ra phía sau, bên ngoài cánh cửa.

Tôi chậm chậm quay đầu.

Trình Dịch, đứng bên ngoài.

Cùng lúc đó ánh mắt cậu như không kịp đề phòng chạm ánh mắt tôi, trong thoáng chốc, đôi bên đều chẳng kịp né tránh, cái nóng hừng hực bắt đầu nhen nhóm trên khuôn mặt.

Vương Hiếu Hạ, những tưởng mày đã không còn bận tâm, những tưởng mỗi ngày đều nhắc bản thân nhớ phải quên đi, nhưng tại sao chỉ vừa nhìn thấy cậu ấy, mày đã quên luôn cả lý trí của mình!

Tiếng bước chân, tiếng cười đùa, tiếng huyên náo, nhanh chóng hòa quyện vào nhau, còn tôi lại như bị ngăn cách trong thế giới chân không tĩnh lặng im lìm, chỉ sót lại những trang ký ức rời rạc vụn vặt đang lật thoăn thoắt ngay trước mắt, trong lúc vụt qua, dần ngưng tụ thành một bóng hình đậm nét, vừa thân thuộc lại vừa lạ lẫm.

Cậu có vẻ cao lên nhiều, dù cho cách một cánh cửa, không gần cũng chẳng xa, tôi vẫn phải hơi ghéch đầu lên mới nhìn rõ gương mặt cậu. Trút bỏ hết nét trẻ thơ, mắt mày sống mũi rõ rệt đến từng đường nét, đôi mắt đen láy sâu thăm vẫn chẳng hề để lộ bất kỳ cảm xúc nào, khóe môi mím thành nụ cười nhạt, ngay cả dáng đứng cũng vẫn ngạo nghễ như xưa.

“Tớ và Trình Dịch đều giành được một suất vào Oxford...” Giọng Lý Tuyết Nhi văng vẳng bên tai tôi.

Người như cậu ấy, dù cho giờ phút này đứng ngay trước mặt tôi, vẫn xa vời tựa một giấc mộng.

Cậu thu ánh mắt, liếc sang vị trí kế bên tôi, Bưởi nhẹ nhàng kéo dịch ghế, tôi mới sực nhớ bên trái vẫn còn chỗ trống! Thế rồi cậu ta từ từ tiến đến, ngược tôi mỗi lúc một thụt lại, khi cậu chỉ còn cách vài ba bước chân, tôi gần như nghẹt thở. Để giấu giếm cảm xúc sắp trào ra từ đáy mắt, tôi quay ngoắt mặt đi, bắt gặp một vật to lớn công kênh đang đứng ngó nghiêng trước cửa.

“Hồng Đại Bao! Chỗ này chỗ này... ở đây vẫn còn chỗ trống!” Tôi ban họng gào, thô lỗ ấn cậu bạn xuống chiếc ghế bên trái, “Lâu lắm không gặp, hôm nay tâm trạng bốn cô nương rất tốt, đặc biệt ân chuẩn cho nhà người ngồi bên hầu chuyện!”

Hồng Đại Bao bất ngờ bị ấn xuống ghế, rên rỉ: “Chỗ này chật lắm, mà tao chả có chuyện gì để nói với con hung tợn như mày!”

Tôi ngồi xích về phía Bưởi, dành ra khoảng trống phía bên trái vừa khéo để lọt thân hình của Hồng Đại Bao, nói oang oang: “Ai bảo không có chuyện gì, bọn mình thường xuyên gặp nhau tất nhiên đây chuyện để nói!”

Trình Dịch khẽ cau mày, đứng xem vở kịch ồn ào giữa chúng tôi.

Nhìn tôi như vậy làm gì? Tưởng tôi sẽ vẩy đuôi bay nhào ra sao? Hay nếu máo cầu xin cậu đến bên tôi?

“Thật ngại quá, không biết lớp trưởng sẽ tới...” tôi ngược lên nhìn cậu, không chút mềm yếu, “nên không giữ chỗ cho cậu, bàn bọn tớ đủ người rồi!”

Không nói bất cứ câu nào, ngay cả chào hỏi cũng không, cậu băng qua trước mặt tôi không chút chần chừ, ánh mắt dưới hàng lông mi cong dài vẫn giữ vẻ lạnh lùng, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên như đang cười nhạo.

Cười nhạo thói hoang tưởng của tôi!

“Trình Dịch! Qua bên mình đi!” Lý Tuyết Nhi khoác tay cậu, giọng điệu dàng điệu đà, “Mình giữ chỗ cho cậu rồi.”

Bạn nghĩ hợp mặt là để nối lại tình cảm sao?

Không, đó là một cuộc khoe mẽ và so bì!

Nhìn những đứa bạn trước kia từng học chung một phòng, cùng đọc sách ăn cơm trên một chiếc bàn, từng chiếm cứ khoảng thời gian quan trọng nào đó trong cuộc đời nhau, dần trở thành những người xa lạ không sống trong cùng thế giới với bạn. Chẳng ai nói thẳng ra, nhưng mọi hoạt động trong căn phòng này đều được phân nhóm, lấy chiếc đàn piano ba chân làm ranh giới, nhóm chiến thắng kể lể chuyện mua túi hàng hiệu, đầu đầu vì nhiều người theo đuổi, tương lai muốn đến nước nào học lên cao; chủ đề của nhóm so đo thì xoay quanh việc ai mới mua di động, buồn phiền vì không cần thận mọt thêm mấy cái mụn, lát nữa nên đến quán karaoke nào chơi tặng hai...

“Sau khi tốt nghiệp mọi người định học chuyên ngành gì?” Nhóm so đo hiềm hoi mới thấy suy nghĩ về kế hoạch cuộc đời.

“Ấm thực hay du lịch đều được.” Hồng Đại Bao xoa xoa bụng, ợ một tiếng, “Đi khắp nơi ăn uống vui chơi quá sướng, Hiếu Hạ mà thì sao?”

“Ngoại ngữ đi!” Tôi suy nghĩ hồi lâu: “Tao cứ nhìn thấy số má là đau đầu, học quản trị thương mại chắc uất chết, nếu học ngoại ngữ ít nhất bốn năm không phải động vào toán, nghỉ hè trường còn tổ chức trại hè du học.”

Mọi người náo náo khen ngợi phân tích tinh tế của tôi, tôi lắc đầu nói với vẻ tự đắc: “Chuyện tất nhiên ấy mà!”

Là tôi quá nhạy cảm ư? Cứ có cảm giác ánh mắt nào đó lảng vảng sau lưng, mơ hồ song lại dính chặt lấy mình hết như tơ nhện, khiến tôi cảm giác đang bị theo dõi, mấy lần quay đầu lại chỉ bắt gặp Trình Dịch đang cúi đầu thì thầm cười đùa cùng Lý Tuyết Nhi, thỉnh thoảng còn khoe khoang mấy câu đối thoại bằng tiếng Anh, thật ngứa mắt. Lần thứ sáu tôi quay lại, không ngờ còn bắt gặp hai người họ đang chia nhau một miếng tiramisu!

Hứ! Không biết xấu hổ.

Hai năm uống mực Tây, liền đem lời dặn “nam nữ thụ thụ bất thân” của Khổng lão phu tử vứt xuống Thái Bình Dương rồi.

Tôi vơ cốc nước ép trên bàn đổ vào miệng.

“Ê, Vương Hiếu Hạ, mà uống cam ép của tao!”

Bưởi chống cằm nhìn tôi, chu mỏ nói không thành tiếng ba chữ “hôn-gián-tiếp”.

Hôn gián tiếp đã là gì? Còn hôn trực tiếp rồi ấy chứ, đồ nhỏ mọn!

Tôi xiên một miếng chuối trong đĩa của nó, buột miệng: “Uống nước ép của mày đã làm sao? Tao còn ăn luôn cả...” chưa kịp nói hết câu, nó nhanh như cắt đứt bánh gato vào miệng tôi.

Bánh chặn ngang họng, trong lúc nuốt không trôi nhè không nổi, tôi mới ý thức được chỉ số mờ ám trong câu nói bị Bưởi cắt ngang quả là phá đảo, vừa ngưỡng vừa xấu hổ, nhìn quanh bốn phía, cũng may mọi người đều đang đắm chìm trong viễn cảnh tương lai với mộng tưởng tươi đẹp hy vọng kề bên, chỉ có đứa ngồi cạnh chọc ngoáy: “Tình cảm vợ chồng nhà này ngọt ngào nhỉ.”

Bất chợt thấy lạnh sống lưng, như có người vừa tung ra đường kiếm sắc lạnh, tôi vội vã ngồi thẳng hiên ngang.

“Trình Dịch bảo món tiramisu của nhà hàng này ngon lắm, nếm thử xem!” Bưởi cười tít mắt hỏi: “Ngon không?”

Vốn định cảm kích vào thời khắc quan trọng nó đã gìn giữ sự trong sạch cho tôi, nhưng vừa nghe thấy cái tên đáng ghét kia, tôi liền cau mày, vặn to âm lượng như sợ ai kia không nghe thấy: “Kinh chết được, ngọt quá, ai khen ngon chắc chắn vị giác có vấn đề!”

Bên nhóm chiến thắng đột nhiên truyền tới một tràng nhốn nháo.

Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi cùng nhau đứng dậy.

“Không ngờ những năm cuối đời thầy còn được nghe Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi biểu diễn piano.” Thầy Phan, giáo viên âm nhạc suốt ba năm cấp hai của chúng tôi rưng rưng xúc động lau vội khóe mắt, kích động lắc tay Lý Tuyết Nhi, “Thầy những tưởng... không bao giờ được nghe nữa, thầy... vui quá!”

Có cần khoa trương vậy không? Thầy Phan, thầy diễn cũng sâu quá đấy!

Trình Dịch đi tới cây đàn piano đặt chính giữa căn phòng, ném về phía tôi ánh mắt hằn học, u ám và dữ tợn, tôi rụt lại về chỗ, chợt thấy bàn tay cậu buông thõng bên người siết lại thành nắm đấm rồi nhanh chóng thả lỏng, bộ dạng chẳng hề giống kẻ đi đánh đàn, mà như đi đập đàn vậy!

Giống như trút bỏ cơn phẫn nộ, khúc nhạc êm dịu có vẻ giống kiểu Richard Clayderman bị cậu đàn thành bài hành khúc quân đội, đã thế một đám nịnh bợ vẫn vỗ tay nhiệt liệt. Đợi Trình Dịch chơi hết bài, Lý Tuyết Nhi mới lại gần vỗ nhẹ lên cánh tay cậu, nói nhỏ: “Thầy bảo muốn nghe bọn mình biểu diễn song tấu piano.”

“Cậu thấy bọn mình nên đánh bài nào?” Dưới ánh đèn pha lê, Lý Tuyết Nhi ửng mặt, ngồi sát bên cạnh cậu.

Trình Dịch khép hờ mắt, lúc mở ra, vẻ ảm đạm nơi đáy mắt gần như đã tan biến, cậu mỉm cười: “Vây đánh bài bọn mình đã tập ở Anh đi!”

Cậu hơi nghiêng mặt, khoe môi khê nhếch nụ cười, lông mi cong dài rung rinh theo từng động tác của cơ thể, dưới ánh đèn chùm rực rỡ, những ngón tay thon thả gần như trong suốt, hào quang bao trùm khiến ta khó lòng mở mắt, nhưng lại chẳng nỡ rời mắt khỏi cậu.

Hai năm trước, dù cho cậu mở lời nói câu “Tớ cũng thích cậu” thì sao chứ? Mọi chuyện liệu có thay đổi hay không?

Cậu vẫn sang Anh, và giờ đây người ngồi bên cậu vẫn sẽ là Lý Tuyết Nhi!

Trong lúc đánh một đoạn hợp âm rải, tựa hồ vô tình, hoặc cũng có thể cảm nhận được ánh nhìn không chút giấu giếm của tôi, cậu ngẩng đầu liếc về phía tôi, vón vện chỉ một cái liếc mắt, hết như ngày trước bắt quả tang tôi đang nhìn trộm cậu, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ châm biếm khiến tôi phút chốc sục sôi máu nóng, phải cực kỳ kiềm chế mới không hất cốc nước đang cầm trong tay về phía trước.

“Hai người họ ăn ý thật đấy...”

“Bài này cực khó, xem ra tập luyện cùng nhau lâu lắm rồi...”

Không thể xem tiếp được nữa! Tay sắp sửa chõng cả lên nhau rồi thì sao?

Vì không thể hất cốc nước đi, tôi chỉ đành đổ hết vào bụng. Sau khi uống sạch cốc cam ép của Bưởi, vẫn thấy mồm miệng khô khốc, tôi bèn đứng dậy lung sục khắp nơi, cuối cùng xách hai chai vang đỏ quay lại chỗ ngồi.

“Hả? Rượu phải tính tiền riêng đúng không?” Bưởi thức thời tỏ ý nghi hoặc, quả nhiên là cậu bé thông minh, thân chai màu đen tuyền cùng nhãn thép vàng thể hiện giá trị bất phàm của hai chai rượu.

“Nhắc chuyện tiền nong ảnh hưởng đến tình cảm, có người bảo sẽ chiêu đãi mà!” Tôi vịn mạnh chiếc nút gỗ bần, nó nhanh chóng bật ra khá suôn sẻ, nảy tung tung trên sàn rồi dừng lại trước khi lăn đến chân piano, không xảy ra một trận đột kích trúng vào phe địch khiến tôi có phần thất vọng.

“Không phải phim truyền hình nước ngoài toàn diễn thế này à? Vừa nghe nhạc vừa uống rượu vang, không có ly nên mọi người dùng tạm bát vậy.” Tôi đổ đầy vang đỏ vào hai cái bát rỗng không của Bưởi và Hồng Đại Bao.

Bưng bát lên uống một ngụm thật to, đắng đắng chan chát không giống bia với bọt khí phun trào, vị đắng chát chằm chằm lan tỏa trong cổ họng rồi xộc lên khiến tôi chỉ chực trào nước mắt.

Buổi họp mặt, khó khăn lắm mới gặp lại đám bạn bè cũ, đáng ra phải rất vui vẻ chứ! Tại sao tôi lại giống như bà già thất tình ngồi một góc uống rượu giải sầu?

“Lớp trưởng! Lớp trưởng! Chọn bài chọn bài, tớ muốn chọn bài!” Tôi gõ bát, kêu oai oái.

“Bạn muốn nghe bài gì?” Cậu liếc tôi, giọng từ tốn.

Bạn?

Áo giác xuất hiện trong khoảnh khắc, quay ngược thời gian, trở về khung cảnh cãi vã tranh đấu năm xưa. Tôi hát sai nhạc chọc phá cậu, thật ra chỉ hy vọng cậu có thể nhảy dựng lên vì bị tôi chọc tức, như vậy khiến tôi cảm thấy mình cũng có phần đặc biệt trong mắt cậu. Nhưng bất kể tôi cố gắng đến đâu, cậu vẫn thản nhiên thản thái, đáng vẻ ung dung bình tĩnh thật đáng ghét.

“Liszt? Mozart? Chopin? Schubert?” Cậu hỏi.

Chính thế! Phải thế mới đúng! Đây mới chính là Trình Dịch chua ngoa cay nghiệt lại kiêu căng tự đại trong ký ức của tôi.

Vương Hiếu Hạ, mà còn ngu ngốc đến mức tự cho rằng cậu ấy sẽ nói những lời dễ nghe với mà sao?

“Hứ, lớp trưởng chỉ biết đàn mấy thứ đó à? Chẳng có chút tiến bộ nào!” Tôi phê bình, giọng khinh thường.

“Vậy cậu muốn nghe ai nào? Cậu nói được tớ cũng sẽ đàn được!” Cậu rất bình tĩnh.

“*Dám đi tới nghĩa địa của Ngũ Bách!*” Bài này cực bốc! Nhất định có thể khuấy động bầu không khí!

Cậu vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ngón tay gõ nhẹ trên phím đàn.

“Không biết à?” Tôi lại “hứ” một tiếng, “*Chí Minh và Xuân Kiều? Motor Rock?* Nhạc của Ngũ Nguyệt Thiên nổi tiếng lắm đấy!”

Vẫn rất bình thản, ngón tay chỉ lướt nhanh hơn trên phím đàn.

“Đến mấy bài quen thuộc như vậy cũng không biết sao?” Tôi đành thỏa hiệp, nở nụ cười tươi rói, “Nếu không thì đánh bài người ta hay phát lúc xe rác tới ấy, hình như tên là *Thư gửi Elise* à!”

Cuối cùng cậu cũng mất bình tĩnh, khuôn mặt đỏ ửng lườm tôi, tốc độ và lực ngón tay giã xuống phím đàn như muốn đục một lỗ trên đó, bộ dạng sắp phát điên.

Cần cổ trắng ngần nổi lên những đường gân xanh nhàn nhạt, Trình Dịch cắn chặt môi, ngón tay vì ra sức gõ đàn nên dần chuyển sang trắng bệch, mặc dù bản về phía tôi ánh mắt lạnh lùng dữ tợn, đầy tính uy hiếp, nhưng gương mặt thiếu niên non nớt hơi ửng hồng kia nhìn sao vẫn thấy ngon nghề, không có lực sát thương!

“Cậu coi tớ là cái xe rác à?” Cậu ấy muốn xác nhận lại.

“Cậu muốn nghĩ vậy tớ cũng hết cách.” Tôi nhún vai, thái độ gọi đòn, “Là tự cậu nói nhé, tớ nói được cậu cũng sẽ đàn được. Đây là bản nhạc nổi tiếng thế giới đó, lớp trưởng ạ!” Tôi cố ý dài giọng nhắc nhở cậu.

“OK!” Cuối cùng cậu cũng chịu thua, trên thực tế hẳn là không muốn tiếp tục đôi co với tôi, giống như mỗi lần sắp bị tôi chọc điên, trước bờ vực bùng nổ cảm xúc cậu luôn nhanh chóng kìm nén xuống.

Ngón tay cậu quay lại bên phím đàn, dáng ngồi ngay ngắn khác thường, gõ vài nốt coi như đoạn dạo đầu: “Hai năm không gặp, Vương Hiểu Hạ, cậu vẫn hết như xưa!” Giọng nói vẫn bình thản, không rõ khen hay chê, nhưng tôi tin chắc nó nghiêng về phía chê bai!

Trình Dịch nhanh chóng đàn hết bản nhạc xe rác, trong lúc mọi người đang do dự không biết nên vỗ tay hay không, cậu bèn bước khỏi bục piano, đi về phía tôi, hiên ngang đứng đối diện.

Cậu cúi thấp người, rất gần, đến mức tôi gần như có thể chạm vào đôi hàng mi đang hấp háy ấy, hơi thở ấm áp chân thực, khuôn miệng suýt chút nữa cắn vào tai tôi.

Gần quá, tôi không thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt cậu, cũng chẳng cần nhìn rõ, tôi biết chắc hẳn khóe môi đó đang hằn lên một nụ cười.

“*Thư gửi Elise...*” bằng giọng gần như thì thào, cậu nói: “thực ra là một bản piano Beethoven viết tặng cho người tình Elise.”

Lời nói đột ngột rót vào tai, đầu óc không kịp phản ứng, tôi chỉ biết ngây ra. Cậu nhanh chóng đứng thẳng lưng lên, tôi ngẩng đầu nhìn về phía bóng hình đang chuyển động ấy.

Cậu quay người, đi về phía chỗ ngồi của mình, ném cho tôi một câu cực kỳ đáng ghét:

“Tớ phải đi rồi, sao cậu còn ngồi ở đó?”

Cả phòng rộ lên cười.

Đặt hai câu đó cạnh nhau thì tôi đã hiểu, trong lời cậu ẩn chứa sự khinh bỉ khó chịu, dù nghe thế nào cũng tuyệt đối không có ý tốt.

Tôi mà là rác rưởi, thì cậu chính là xe-chờ-rác!

Phút chốc đánh mất lý trí, tôi vợ lấy chai rượu định đập vào gáy Trình Dịch, Bưởi liền giữ chặt tay tôi, giật lại chai rượu, lắc đầu.

Tôi lườm nó hồi lâu, bắt đầu buồn rầu nghĩ đến cả Bưởi cũng giúp kẻ đó. Bưởi từ tốn nói: “Rượu đắt lắm, uống hết rồi đập.”

Có lý!

Hết bát này đến bát khác, Bưởi uống tôi cũng uống, hết như đang uống bia, cộng thêm Hồng Đại Bao ra tay trợ giúp, chúng tôi nhanh chóng uống cạn hai chai vang đỏ, nằm rạp xuống bàn.

Vào giây phút Bưởi gục mặt hôn hít chiếc bàn, tôi đặc ý nghĩ từ lượng của mình cũng khá, mới chỉ gần say chưa đến mức bất tỉnh nhân sự, cả người lâng lâng, ấm áp dễ chịu như đắm mình trong dòng suối nóng để mặc làn nước cuốn trôi, những thứ nhìn thấy, nghe thấy đều như được phủ lên một làn hơi sương, mịt mù mờ ảo không thực.

Trong lúc mơ màng, cảm giác có người chọc chọc vào vai tôi.

“Ê, Vương Hiểu Hạ, dậy đi, kết thúc rồi.” Giọng của Giang Giai Lăng.

“Đôi này uống say rồi!” Giọng của Hồng Đại Bao.

“Hết cách, đành nhét lên taxi vậy...” Ờ, giọng của kẻ đáng ghét.

Tôi miễn cưỡng nhắc một cánh tay lên, đẩy Bưởi: “Ê, hôm nay mày ngủ nhà tao không?”

“Hử?” Bưởi chống cằm, gật gật rồi lại đổ rạp xuống.

“Để tớ đưa bọn họ về cho.” Kẻ đáng ghét lập tức nói.

“Hiểu Hạ, mày vẫn ổn đấy chứ?” Giang Giai Lăng dìu tôi bước ra khỏi nhà hàng, bị cơn gió lạnh tạt qua khiến tôi tỉnh táo hơn phần nào, đang định mở miệng, bỗng liếc thấy nhân viên phục vụ đuổi theo.

“Này mấy em! Các em vẫn chưa thanh toán tiền hai chai vang đỏ.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Cuvee Madeleine Collignon của Pháp mỗi chai 7.500, hai chai 15.000.” Nhân viên đưa tờ hóa đơn, “Tuy nhiên, vì là khách của cô Lý Tuyết Nhi nên giám đốc nói chiết khấu 20%.”

Chân tôi mềm nhũn, đầu óc quay cuồng, say khướt.

“Quẹt thẻ này đi.” Thôi được, mặc dù là tên đáng ghét nhưng lúc này tôi công nhận cậu là thiên sứ.

Đưa Bưởi về xong, trên taxi chỉ còn lại mình tôi và thiên sứ tốt bụng.

“Bác tài xế, phiền bác đến địa chỉ...” Cậu đọc một tràng tên đường không nằm trong trí nhớ của tôi.

Bàn chân lạnh cóng, tôi ngồi thẳng dậy kêu thất thanh: “Đây không phải nhà tớ!”

Dưới ánh đèn đường hiu hắt, thiên sứ dần để lộ hàm răng đều tăm tắp.

Trình Dịch nghiêng đầu nhìn tôi, cười nguy hiểm: “Là nhà tớ.”

“Tỉnh nhanh thế à?” Cậu khẽ bật cười, xê dịch người, vẻ như vô ý chạm vào ngón tay tôi, “Vừa nãy trả tiền rượu thấy cậu say lắm mà.”

Như bị điện giật tôi vội rút tay lại, không biết do men rượu hay do ở cùng cậu trong một không gian chật hẹp, tôi căng thẳng đến độ không còn sức để hít thở sâu lấy luồng không khí trong lành nữa.

“Nhà cậu?” Tôi nuốt nước miếng, từ từ ngả vào cửa xe.

Cậu đáp “ừ”, bổ sung: “Yên tâm, vừa đúng lúc ông nội tớ đi công tác, trong nhà không có ai.”

Đây mới chính là điều tôi cần phải lo chứ!

“Nhà cậu không có ai?” Tôi lại nuốt nước miếng, nhắm tính phải nhảy xuống xe tháo chạy, hay đập cho tên vô lại có ý đồ xấu xa này ngất xỉu.

Bác tài đã nhấn chân ga, mà tôi lại đau đớn nhận ra, thứ vũ khí tạm coi là cứng cáp nhất trên người chỉ có đôi dép xỏ ngón đế dày, mặc dù tên vô lại đang uy hiếp tôi không cường tráng lắm, nhưng có đủ chiều cao để áp chế tôi, cơ bắp trên cánh tay kia đang nhấp nhô, dáng vẻ ung dung kiên định trông như đã có chuẩn bị từ trước, khó nhằn đây.

Taxi lao vun vút trên con đường không rõ tên, cảnh sắc bên ngoài khung cửa dần nhòa thành từng mảng tối đen. Bác tài chốc lại liếc trộm chúng tôi ở đằng sau qua gương chiếu hậu, thậm chí còn phát ra tiếng cười hi hi mờ ám. Trên ghế sau của taxi, gã trai, hoặc có lẽ chỉ nên gọi là tên nhóc to xác này, nhân lúc tôi uống say định đưa tôi về nhà? Trong nhà lại không có ai?

Sau khi tổng hợp, tôi đi đến kết luận – Sắp bị xơi tái rồi!

Mặc dù, trong lòng có chút hân hoan kèm theo nỗi mong mỏi chết tiệt, nhưng ai thân quen với tôi đều biết “nghĩ một đằng nói một nẻo” trước giờ luôn là phong cách của tôi, dù hàng ngàn hàng vạn lần bằng lòng cũng không thể lập tức thể hiện ra ngoài.

Á? Không đúng không đúng! Vương Hiếu Hạ, mày đang nghĩ gì vậy! Sao mày có thể không biết xấu hổ như thế, uống say thì được phép tùy tiện về nhà cùng trai sao? Như vậy có xứng đáng với bố mẹ đã sinh ra và nuôi lớn mày không? Vậy có xứng đáng với thầy cô vất vả dạy dỗ mày không?

“Tớ-muốn-về-nhà!” Tôi thử đàm phán với tên vô lại, cho hẳn cơ hội ghìm cương trước vực thăm quay đầu là bờ.

“Về nhà tớ trước đã.” Tên vô lại vẫn u mê không tỉnh ngộ.

Tay khoanh trước ngực, Trình Dịch thư thái ngả người xuống ghế, những sợi tóc đen mềm mượt rủ trước trán, mắt nhắm chặt, lông mi vẫn khẽ rung rinh, miệng hé nụ cười: “Còn một đoạn nữa mới tới nhà tớ, cậu có muốn ngủ một lát không, đến nơi tớ gọi.”

Tôi cúi, giơ chiếc túi đang ôm trong lòng đập vào đầu Trình Dịch, mặc dù đập nát gương mặt đó cũng hơi đáng tiếc, nhưng so với việc này thì trình tiết tôi gìn giữ suốt mười bảy năm qua còn quan trọng hơn! Dựa vào đâu cái kẻ mất tích suốt hai năm vừa quay về đã có thể dễ dàng cướp đi.

Trình Dịch khéo léo giơ tay đỡ, tiện thể lấy luôn chiếc túi làm gối tựa sau gáy, từ tốn nói: “Tớ khuyên cậu đừng nên lãng phí sức lực, nếu không đêm sẽ mệt đấy.”

“Thanh niên thể lực tốt!” Bác tài xế tặc lười cười hí hí, “Nhưng mà hai cô cậu trông có vẻ vẫn còn vị thành niên, làm vậy liệu có được không?”

“A! A! A!” Cuối cùng tôi hét lên, tháo dép đập vào người Trình Dịch: “Tớ không muốn đến nhà cậu! Tớ muốn về nhà tớ! Bác tài! Xuống xe xuống xe! Cháu muốn xuống xe!”

Chắc không ngờ đến chiều này, Trình Dịch luống cuống tránh đòn, tôi không hề nể tình, khua khoảng tay chân loạn xạ vừa đá vừa đập. Bác tài liên tục ngoái đầu khuyên giải: “Các bạn trẻ muốn đánh về nhà rồi đánh!”

Nhân lúc bác tài phân tán tư tưởng, xe giảm tốc độ, tôi lập tức cặp túi quay người, chuẩn bị vịn cửa xe nhảy xuống bỏ chạy, Trình Dịch phát hiện ra ý đồ của

tôi, nhanh như cắt từ sau lưng nhào tới, sử dụng đòn phản công của đám đô vật, khóa chặt hai tay hai chân, ghì tôi xuống ghế bất động!

“Vương Hiếu Hạ, cậu muốn chết à? Xe đang trên đường cao tốc đấy!” Cậu thở hổn hển, quát vào tai tôi.

“Tớ muốn xuống xe! Tớ muốn xuống xe! Tớ muốn xuống xe!” Thề chết bảo vệ trình tiết, tôi cũng gào lên.

Để chiếc taxi không biến thành hiện trường thảm sát, cuối cùng bác tài đuổi cả tôi và Trình Dịch xuống xe. Trước khi nghênh ngang bỏ đi, bác tài còn bày tỏ thái độ vô cùng nghĩa khí, bác sẽ để ý thời sự sáng sớm mai, nếu cần thiết sẽ tới đồn cảnh sát trình báo với tư cách nhân chứng vụ án.

Tôi nhìn quanh quất chỗ bị đuổi xuống, chỉ thấy một con đường nhỏ vắng vẻ men theo đường ray vượn dài về phía trước, một bên là bờ đê, nước sông đen ngòm như thối mực đông đặc không nhìn thấy bất cứ chiếc bóng đồ nào, mấy ngọn đèn đường phía xa xa hắt ra thứ ánh sáng lờ mờ, thứ ánh sáng điểm xuyết khiến cho khoảng tối tăm càng thêm u ám đáng sợ, thi thoảng có tiếng còi xe như vọng tới từ một nơi xa xôi, đồng thời kéo theo một tràng tiếng chó sủa điên loạn.

Xem ra quả đúng là nơi tuyệt vời để giết người chôn xác.

Trình Dịch đứng trước mặt tôi, mặc dù trong bóng tối, từng đường nét trên khuôn mặt cậu vẫn rõ như in, tôi có thể cảm nhận rõ rệt hơi thở gấp gáp của cậu, có thể nhìn thấy trong sâu thẳm đôi mắt cậu như ánh lên chút tia sáng, phản chiếu bóng hình tôi.

Sự yên lặng ngăn ngui giữa chúng tôi có lẽ chỉ tầm một hai phút, vậy mà dài đằng đằng như bao năm đã trôi qua. Cuối cùng tôi nghe tiếng cậu thở dài: “Giờ thì tốt rồi, ở đây không bắt được taxi.” Vẻ cười cợt trộn lẫn bên trong câu nói không rõ đang tức giận hay trách móc, càng cho cảm giác tiểu nhân đặc ý!

“Cậu nhận ra đường về không?” Trình Dịch ra vẻ tốt bụng.

“Tớ có di động có thể gọi điện về nhà.” Sao vừa nãy tôi lại muốn nhảy xuống xe chứ! Ngu thật! Đáng lẽ nên gọi điện báo cảnh sát trước, nhốt tên háo sắc ý đồ bất lương này vào tù!

Tôi mò chiếc di động trong túi, mở khóa, đèn màn hình chột dạ nhấp nháy vài lần rồi tối dần, còn phát ra hai tiếng tí tí cụt lùn, đúng là điềm báo không lành.

“Nhìn kiểu này là hết pin rồi đúng không?” Trình Dịch lại hỏi, bản mặt rập tâm hại người.

“Đi về phía trước, chắc sẽ có người để hỏi đường.” Tôi cắn răng.

“Cậu có thể hỏi tớ!”

“Không thèm!” Tôi từ chối.

Trình Dịch khẽ cười, có vẻ câu trả lời này đã nằm trong dự tính, sau đó cậu bước tới gần tôi, gần đến mức có phần mờ ám, ánh mắt rớt xuống dưới, nhìn chăm chăm vào bàn chân trái đang trống trơn của tôi.

Trong cuộc hỗn chiến ác liệt ban nãy, tôi đã bỏ quên hung khí trên xe taxi.

“Dép cậu đâu?” Cậu hỏi, còn cười rất sung sướng. Phần nộ công tâm, tôi cực kỳ muốn tấn cậu! Là tại ai hại chứ!

“Tạm-biệt!” Không muốn tiếp tục dây dưa với kẻ vô lại này nữa, tôi ôm chặt túi lùi lại sau vài bước, quay người định bỏ chạy.

Mới quay đi chưa kịp cất bước, một giây sau Trình Dịch đã vòng tay ôm chầm lấy tôi từ phía sau, không chút do dự ghì chặt tôi vào lòng, tì cằm lên đỉnh đầu, vùi tôi vào ngực mình.

“Vương Hiếu Hạ...” giọng nói thấp trầm như xuyên thấu tâm can, “thật sự cậu khó đối phó lắm đấy!”

Kìm nén quá đổi vất vả, nỗi xót xa vốn đầy tràn trong mắt không ngừng cuộn trào, cuối cùng tôi vẫn chẳng thể ngăn được nước mắt lăn dài.

Cậu mới khó đối phó!

Nếu như không phải hai năm trước cậu vô duyên vô cớ bắt tôi tỏ tình, vô duyên vô cớ viết dòng chữ “cũng thích tôi”, vô duyên vô cớ bỏ lại tôi bật vô âm tín, hai năm sau tiếp tục vô duyên vô cớ chạy về, vô duyên vô cớ thân mật với Lý Tuyết Nhi ngay trước mặt tôi... Vốn dĩ tôi có thể sống một cuộc đời thanh thản, bình thường, không cần rơi nước mắt, càng không phải cảm thấy dẫn vật đến thế.

“Cậu như thế này sao đi bộ về được?” Vòng tay cậu ôm trọn lấy tôi, đầu ghé sát bên tai, tiếng hơi khàn nhưng vẫn rành rọt từng chữ.

“Để tớ cõng cậu!”

“Đến nhà tớ, được không?”

Lời cậu như kèm theo ma lực dẫn lối, tim tôi bỗng đập mạnh, cơ thể mềm nhũn không thể cử động cũng không còn sức cựa quậy, đầu óc mơ mơ màng màng như biến thành cục bông gòn, đành gật đầu trong vô thức.

Cõng, là tư thế mờ ám đến mức nguy hiểm bất thường.

Ví như, tay của Trình Dịch sẽ đỡ lấy hông tôi, hoặc vòng qua đùi tôi, mà hôm nay kẻ đáng chết này lại đang mặc quần short ngắn.

Lại ví như, để duy trì tư thế thăng bằng trong lúc bước đi, tôi vẫn phải ôm ghì cổ cậu, ngực dính chặt lên lưng cậu. Nằm rạp trên lưng, tựa đầu vào vai, có thể nhìn thấy nốt ruồi nho nhỏ trên mang tai, ngửi thấy hương thơm nam tính tươi mát tỏa ra từ người cậu, ngọn tóc cậu cọ lên má tôi nhột nhột... giờ phút này đây, có lẽ mặt tôi đã đỏ ửng đây thành thực.

Đây không phải lần đầu Trình Dịch công tôi, hồi tham gia cuộc đua kỳ thú đọ đại hội thể thao năm lớp chín, cậu cũng từng công tôi.

Chúng tôi của năm ấy, của hai năm về trước, những tưởng không thể nào trở thành chúng tôi của hiện tại.

Tôi cứ nghĩ mình sẽ muốn hỏi Trình Dịch: “Có phải cậu vẫn còn thích tớ?”

Nhưng tôi nhận ra điều mình muốn hỏi nhất bây giờ chính là: “Tại sao cậu lại thích tớ?”

Tại sao lại thích tôi?

Học sinh ưu tú, giải nhất học sinh giỏi toán lý, giải nhất cuộc thi hùng biện, giải nhất cuộc thi piano... Đứa con cưng của trời với vô số vòng hào quang mà bất cứ đứa con gái nào cũng muốn chạm tới nhưng chưa chắc đã có được, tình yêu của cậu quá đỗi trân quý, quá đỗi tốt đẹp. Mà thứ quá tốt đẹp thì luôn luôn không thực tế.

Lúc này, tôi nghĩ tới một vấn đề cực kỳ thực tế.

“Muộn thế này chưa về nhà, tớ sợ mọi người lo lắng.” Dè dặt là một mỹ đức. Thiếu nữ then thùng dùng giọng nói bướng: “Hay đến nhà cậu, rồi gọi bố mẹ tớ đến đón, cậu thấy sao?”

“Không phải phiền phức vậy đâu!” Lúc nói, lồng ngực cậu hơi rung lên, “Vừa nãy ở nhà hàng, Giang Giai Lãng đã gọi điện thoại giúp cậu rồi, xin phép mẹ cậu tối nay cho cậu ngủ lại nhà cậu ấy.”

Hóa ra, tôi bị Giang Giai Lãng bán đứng!

Tôi sực nhớ ra, trước lúc lên taxi hình như nó còn nhét vật gì nho nhỏ hình vuông bọc giấy bạc vào túi quần sau của tôi, thò tay sờ soạng, còn chưa lấy ra, mới sờ thấy một vật hình tròn kỳ quặc bên dưới lớp vỏ mỏng dính, như bị điện giật tôi vội rút tay lại.

Đầu óc con bé Giang Giai Lãng này thật lệch lạc! Quả là một chân đá tôi vào lò lửa!

Cố ngăn mình hét lên, thứ hình tròn kỳ quái trong túi quần như biến thành con sâu róm, khiến tôi toàn thân bứt rứt, tay chân bất giác co quắp.

“Vương Hiếu Hạ, cậu đừng ngộ nguậy.” Giọng Trình Dịch đi kèm hơi thở dốc, cậu dừng bước, xúc cơ thể đang từ từ trượt xuống của tôi lên, “Có biết là cậu nặng hơn rồi không?”

“Tớ, tớ có béo lên đâu...” Tôi chột dạ, giọng yếu ớt nhưng vẫn tiếp tục giảo biện: “Tớ vẫn duy trì cân nặng hết hai năm về trước.”

Cậu khẽ hắng giọng, lí nhí: “Có vài chỗ mọc thêm thịt rồi, tất nhiên phải nặng lên.” Cực kỳ súc tích, nhưng ẩn ý bên trong chẳng súc tích tẹo nào! Má tôi chột nóng ran. Đờ háo sắc!

Con đường nhỏ nhìn như dài đằng đẵng, thực ra lại ngắn đến rầu lòng. Đi qua công viên nhỏ có chiếc xích đu, sau khi rẽ phải chúng tôi nhanh chóng đến trước một cánh cổng sắt màu lam đậm, Trình Dịch thả tôi xuống, lấy chìa khóa mở cổng, cùng lúc cánh cổng xê dịch, tôi nghe thấy vài tiếng chó sủa văng vẳng.

Chợt nhớ ra nhà cậu nuôi một con chó đen hung hãn, tôi có phần chùn bước, vội lùi lại sau.

“Cậu sợ chó à?” Cậu tặng tôi nụ cười vồ về, “Đợi tớ một chút.”

Vài phút sau, cậu bước ra, tay cầm một đôi dép lê màu xanh da trời, con chó cũng trật tự hẳn.

“Tớ xin lỗi, trong nhà không có dép nữ, đây là đôi hài nhỏ tớ hay đi, cậu dùng tạm nhé.” Cậu hơi cúi đầu, lè lưỡi như con nít, dáng điệu có phần lúng túng đáng yêu khủng khiếp.

“Tớ bảo đảm là dép sạch.” Cậu nhấn mạnh.

“Thấy mà.” Ai bảo cậu bắt cóc tớ về nhà. Tôi tùm tùm, nhìn hình Tinker Bell trên chiếc dép lê, từ từ xỏ chân vào, niềm hạnh phúc nho nhỏ dần trào dâng trong lòng.

Lúc ngang qua sân vườn, một mùi hương cuốn theo cơn gió đêm se lạnh thổi qua, thoang thoang chứ không hề nồng nặc, lại tươi mát ngọt ngào.

Tôi hít một hơi thật sâu, thứ ký ức xa xôi nào đó như được nhẹ nhàng khơi dậy, buột miệng hỏi: “Sả chanh?”

“Ừ, ông nội tớ trồng đấy.” Trình Dịch khom lưng ngắt một nắm lá, đặt vào lòng bàn tay tôi: “Cậu biết tiếng lòng của sả chanh là gì không?”

Tôi lắc đầu, hỏi lại: “Là gì?”

Vòng vo tam quốc, câu trả lời đúng kiểu Trình Dịch: “Tự tra đi.”

Nhà của Trình Dịch là ngôi biệt thự kiểu Nhật, bài trí theo lối nhã nhặn, nổi bật nhất chính là một hàng dài các tủ sách lớn tựa sát tường cùng cây đàn piano màu đen.

“Trà có thể giải rượu.” Cậu pha một tách trà nóng đưa tôi, “Cậu ra phòng khách ngồi một lát, đọc sách xem ti vi đều được.” Nói xong liền bỏ đi.

Tôi khoan khoái thành thơi ngồi trên ghế mây, chân đung đưa, đảo mắt nhìn khắp xung quanh.

Liếc thấy cậu bước vào một căn phòng kiểu Nhật, ngăn cách bởi ô cửa giấy mỏng manh, hắt lên bóng hình chàng trai đang hai tay cởi cúc áo sơ mi, ánh đèn vàng mờ ảo phác lên từng đường nét cơ bắp trên cơ thể... quả khiến người ta tưởng tượng viễn vông!

Tôi chợt giật mình, như thế này liệu có nhanh quá không? Hơn nữa... tôi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng!

Trình Dịch bước ra khỏi phòng, đã thay sang áo thun trắng cùng quần đùi màu trắng ngà, vai vắt khăn lông to bản, trông có vẻ chuẩn bị đi tắm. Cậu nhìn tôi, cười tủm tỉm: “Vương Hiếu Hạ! Cậu ngây người ra làm gì thế? Còn không mau đến giúp tớ.”

Kiểm chế. Nếu tôi mượn men rượu say bổ nhào đến làm chuyện khiếm nhã với cậu thì tên nhóc này ít nhất cũng phải chịu 200% trách nhiệm.

“Giúp, giúp cái gì?” Tôi nuốt nước miếng, mắt lưu luyến dính chặt lên lồng ngực gầy gò của cậu.

Cậu không trả lời, chỉ hất hàm, tôi quay đầu nhìn theo hướng đó, thấy bên cạnh phòng bếp là một căn phòng tắm.

Phòng tắm? Khăn tắm? Tôi nhanh chóng tìm ra mối liên hệ giữa hai vật này.

“Biến thái!” Tôi quay ngoắt đầu lại, nhìn trừng trừng vào nụ cười xấu xa kia, “Cậu có tay có chân làm sao tớ phải giúp cậu?”

Cậu vờ vịt nắn bóp vai, quay quay tay, nhíu mày đau khổ: “Vừa nãy trên taxi bị ai đó đập bình bình mấy phát, lại còn phải công ai đó đi một đoạn dài ơ là dài,

hình như tớ bị tẹo tay rồi, cứ cảm thấy ai đó phải chịu trách nhiệm.”

Ai có tai đều nhận ra “ai đó” chính là chỉ bà đây!

“Cậu muốn gì?” Tôi nhảy dựng lên, “Nói thẳng ra đi đừng vòng vo tam quốc!”

Tắm hộ cậu ư? Tôi không tin tên hướng nội như cậu thốt ra được lời ấy.

“Tắm.” Cậu ta nói thật kìa.

Thế mới nói trẻ con không được tùy tiện gửi ra nước ngoài học mà, nhìn xem lịch lạc đến mức độ này rồi!

Tôi kiến nghị, giọng điệu lương thiện lại thành khẩn: “Hay là cậu đợi tay đỡ rồi tắm! Hơn nữa giờ cũng muộn lắm rồi...” Lỡ may tôi kìm lòng không đặt gương vuốt quý, chẳng ai đến cứu cậu thì phải làm sao?

“Không được!” Cậu lập tức từ chối: “Tớ mắc bệnh sạch sẽ!”

Tôi cắn môi, sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh, cậu khoanh hai tay trước ngực đứng dựa vào tường, vẻ rất thích thú trước bộ dạng ngượng ngùng của tôi, nụ cười trên môi càng lúc càng ngoác rộng, cuối cùng không thể nhịn được liền bật cười.

“Tắm thì tắm! Ai sợ ai chứ!” Tôi bốc đồng gào lên, men rượu im lìm trong người này giờ đột nhiên phát tác, hơi nóng không ngừng cuộn trào khiến đầu óc quay cuồng, mơ màng bị cậu đẩy vào phòng tắm.

“Đợi chút...” Chàng thiếu nam dường như bắt đầu thẹn thùng, dúi vào tay tôi chiếc bàn chải cán gỗ rồi chạy ra ngoài cửa, tôi ngồi trên ghế nhựa đợi hồi lâu, mắt lim dim sắp ngủ gục đến nơi mới nghe thấy tiếng kéo cửa, còn chưa kịp nhìn kỹ đã bị một quả bóng đen to bự đầy lông bố nhào đến, đem theo cảm giác ướt át dính dính mềm mại ấm nóng trên má, khiến tôi nổi hết cả da gà.

“Chó?” Tôi run rẩy, định bụng bò ra ngoài nhưng Trình Dịch sai một bước dài chặn ngang cửa.

“Cậu vất vả khổ sở bắt cóc tớ về nhà, chỉ để giúp cậu tắm cho chó à?”

Trình Dịch ném về phía tôi ánh mắt “Nếu không cậu tưởng tớ cần cậu tắm cho tớ chắc”, đoạn giải thích: “Chiều nay tớ mới về đến Đài Loan, mỗi việc thu dọn hành lý đã tốn không biết bao nhiêu thời gian, lúc dẫn nó đến thẩm mỹ viện của chó thì người ta đã đóng cửa rồi.” Cậu lại còn thờ dài, “Cũng chỉ vì hết cách, dù có gọi điện thoại e là cũng bị cậu cúp máy ngay thôi, nên tớ đành đi tới buổi họp mặt.”

“Vậy nên cậu tới buổi họp mặt, chỉ vì muốn gọi tớ ra...” tôi cao giọng, âm thanh vang vọng khắp căn phòng tắm bé nhỏ, khí thế nghe có vẻ cực kỳ kinh động, “giúp cậu tắm cho chó?!”

“Ừ!” Trình Dịch từ tốn gật đầu, “Với nó, cậu cũng phải chịu phần nào trách nhiệm chứ.”

Nó?

Con chó đen hưng phấn luẩn quẩn bên cạnh tôi, chốc chốc lại liếm láp chân tôi.

“Nó có quan hệ gì với tớ? Không phải nó là chó của cậu à?” Lời Trình Dịch khiến tôi thấy mơ hồ, “Tại sao tớ phải có trách nhiệm với nó?”

“Cậu quên thật à? Không nhớ một chút nào sao?” Cậu tiến lên trước vài bước, dồn tôi vào góc tường, “Hay cần tớ phải nhắc cậu, con chó đen này có một cái tên rất đặc biệt, là Tiểu Bạch!”

Tiểu Bạch... Tiểu Bạch?! Giờ đây đã là chú chó đen to lớn, nghe thấy Trình Dịch gọi tên mình bèn mừng rỡ vẫy đuôi.

“Tiểu Bạch? Nhưng nó màu đen mà.” Cậu bé tỏ vẻ khó hiểu.

“Chỗ này của nó màu trắng!” Cô bé ôm cún con lên, chỉ vào đám lông tơ màu trắng hình trái tim trên bụng nó.

Cuộc hẹn năm ấy, công viên nhỏ với chiếc xích đu bắt gặp lúc lạc đường, cậu bé cùng chơi bóng, hương sả chanh...

“Cậu là cậu bé đó sao?” Ký ức bỗng chốc ùa về, không gánh nổi sức nặng ấy, hai chân như mềm nhũn, tôi đành dựa lưng vào tường: “Cậu chính là cậu bé hồi xưa đã giúp tớ thu nhận cún con sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy là...” ngay cả giọng nói tôi cũng đang run rẩy, “chắc cậu không ở trong công viên đợi tớ suốt đầu nhĩ?”

“Không có suốt đầu, ba ngày sau tớ phát hiện ra mình bị lừa rồi.” Cậu cay nghiệt bổ sung: “Vương Hiếu Hạ, cậu mới chính là kẻ lừa đảo!”

Tôi há hốc miệng hồi lâu, kinh ngạc đến mức không thể thốt thành lời.

Sao lại có chuyện trùng hợp đến thế? Trình Dịch sớm đã nhận ra tôi ư? Tại sao cậu không nói gì?

Bao nhiêu năm qua một mình chăm bẵm cún con, ngậm đắng nuốt cay biến chú cún đen tên Tiểu Bạch thành chú chó xù mang dáng vẻ của đại hiệp Cầu Nhiêm Khách⁽¹⁾ ngày nay, tình huống này... thật quá ư bàng hoàng! Tôi xấu hổ đến mức muốn nhảy tùm vào xô nước tự vẫn!

(1) Cầu Nhiêm Khách là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp, nhất đại võ học tông sư vào thời đầu Đường.

“Tớ xin lỗi...” Thiếu nữ rưng rưng nước, thẽ thọt giải thích: “Về sau tớ không tìm thấy đường đến nhà cậu.”

“Năm lớp bốn, lúc ấy bọn mình gặp nhau trên hành lang, tại sao cậu không nhận ra tớ?”

“Xin lỗi, tớ không nhớ mặt cậu.” Bốn năm trôi qua, ai còn nhớ rõ như in thì không phải người bình thường! Huống hồ trẻ con cũng phải lớn lên chứ!

Xin lỗi tôi sai rồi, Trình Dịch không phải người bình thường, tên con trai này có trí nhớ siêu việt cùng khả năng suy luận tuyệt vời.

“Lần cậu bám đuôi theo tớ về nhà, Tiểu Bạch rất nhiệt tình chạy ra chào cậu, tớ còn tưởng cậu sẽ nhớ ra, ai ngờ lại bỏ chạy mất!”

Đó gọi là chào sao? Là xô ra cắn tôi mới đúng, không chạy mới lạ!

Tôi suýt nữa đã tự cắt đứt lưỡi mình để tỏ lòng trong sạch: “Xin lỗi, tớ thật sự quên hết rồi...”

“Giờ nói xin lỗi cũng vô ích.” Trình Dịch xua tay, vẻ mặt cao thâm khó đoán, khóe miệng ẩn giấu một nụ cười bí hiểm, nói năm chữ: “Cậu-phải-chịu-trách-nhiệm!”

Cậu tóm lấy Tiểu Bạch gí sát mặt tôi, con chó đen to lớn không ngừng cọ xát, liếm láp bừa bãi, tôi sợ hãi dính chặt lưng vào tường, miệng liên tục kêu tha mạng: “Đừng mà, Trình Dịch đừng làm thế, tớ chưa tắm cho chó bao giờ!”

“Không sao, Tiểu Bạch ngoan lắm.” Cậu nhướn mày, liếc nhìn tôi, nói với vẻ chế giễu, “Cậu cứ coi như đang tắm cho tớ là được.”

Không ngờ suy nghĩ đen tối trong đầu tôi đã bị phát hiện. Tôi ngây người mất ba giây, hổ thẹn và căm phẫn đến mức muốn cầm chiếc bàn chải gỗ trên tay đập thẳng vào mặt cậu.

“Đúng rồi, Vương Hiếu Hạ...”

“Cái gì?” Tôi dùng giọng điệu hung dữ để giấu giếm trái tim đang loạn nhịp của mình.

Cậu dúm chiếc khăn tắm cho tôi, chỉ vào đồng chai lọ cạnh chân, lải nhải: “Máy sấy để trong tủ kệ phía trên, đây là khăn dùng riêng cho Tiểu Bạch, dầu gội lông chó, kem dưỡng lông.” Trước khi kéo cửa, cậu nhấn mạnh: “Làm phiền cậu, tắm sạch một chút, tớ mắc bệnh sạch sẽ!”

Phải thừa nhận, Tiểu Bạch là một chú chó cực ngoan, ngoài những lúc bị bọt dầu gội rơi vào mắt, nó khẽ giẫy giụa hất bọt nước tung tóe khắp người tôi, hay khi tôi bảo: “Giờ rửa chân nào!” nó liền giơ móng gác lên chân tôi, thì đáng vẻ ngoan ngoãn để bảo vệ sự thân thiện hơn chủ nhân rất nhiều.

Điều chỉnh nhiệt độ nước xong, tôi cầm chiếc vòi hoa sen lên, nó ngẩng đầu phối hợp, ngo ngoậy thân mình, lắc lắc đuôi, đã được huấn luyện tinh nhuệ giúp tôi gội sạch bọt bong bóng trên mình nó không tốn chút sức lực. Trong làn hơi nước mịn mù, tôi chợt mơ hồ nghĩ: “Quả nhiên trẻ con nên đi theo bố...”

Lấy máy sấy xuống, đang chuẩn bị sấy khô cho Tiểu Bạch thì cửa mở ra, Trình Dịch đứng bên ngoài, nhìn như vừa tắm xong, người đỏ hây hây tỏa hương thơm mát, những giọt nước long lanh trong suốt treo lơ lửng trên mái tóc đang tí tách rơi, chẳng biết tại sao, ánh mắt vừa chạm phải tôi liền vội quay đi.

Nét mặt có phần ngại ngùng, cậu nói giọng cứng nhắc: “Máy sấy.”

Hay lắm! Ngay cả hai chữ “Đưa tớ” cũng lược bớt.

“Chó còn chưa được sấy khô, sẽ bị ốm mất.” Tôi khẽ khàng vòng chiếc máy sấy ra sau lưng.

“Tớ sấy cho nó.” Cậu giật lấy máy sấy từ sau lưng tôi, lúc bàn tay bắt cần sượt qua vạt áo, cảm giác ấm nóng gần gũi da thịt khiến tôi bừng tỉnh, cả người tôi đã ướt sũng từ đời nào, chiếc áo thun màu hồng bó sát lấy cơ thể hệt như mảnh giấy trong suốt.

“Cậu cũng tắm đi.” Cậu tốt bụng đề nghị.

“Biến đi!” Giọng nói này chẳng hề giống tôi chút nào!

Trình Dịch tốt bụng đưa cho tôi bộ quần áo cậu mặc hồi nhỏ, đồng thời cam đoan hết lần này đến lần khác là rất sạch sẽ, tôi chỉ nhận lấy chiếc áo, quả thực không đủ dũng khí thay chiếc quần có chứa vật hình tròn bí ẩn kia đưa cho cậu vứt vào máy giặt. Quá mất mặt!

Tắm xong, tôi bước ra phòng khách, ở đây chỉ lấp vài ngọn đèn chiếu sáng gián tiếp, hắt lên đồ nội thất bằng gỗ thứ ánh sáng dịu nhẹ, khu vườn kiểu Nhật bên ngoài cửa sổ hoa quả um tùm, cả không gian được bao phủ trong ánh đèn vàng mờ ảo, tựa như một cõi mộng ấm áp tĩnh lặng.

Trình Dịch đeo tai nghe ngả người trên ghế xô pha, trong tay cuộn tròn một cuốn sách, hơi thở chậm rãi đều đều, như đã ngủ say, Tiểu Bạch nằm rạp bên chân cậu, nhìn thấy tôi lại gần còn vẫy vẫy đuôi.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống sàn nhà bên cạnh xô pha, ôm gối, chăm chăm nhìn cậu ở một khoảng cách cực gần. Làn da trắng ngần dưới ánh đèn êm dịu tỏa ra màu sắc như ngọc như ngà, đôi lông mi khép hờ, bên dưới hốc mắt có một vết xanh nhạt. Tôi chợt nhớ ra cậu từng nói chiều nay mới về tới Đài Loan, từ Anh về Đài Loan cộng thêm thời gian nối chuyến, đi về nhà, nói không chừng tên khó ưa này đã gần một ngày một đêm không được chớp mắt.

Tôi không kìm lòng nổi, định xua đi nỗi mệt mỏi dưới mắt cậu, cánh tay mới vươn nửa chừng, ngón tay đang co cụm của cậu chợt buông thõng, cuốn sách rơi xuống, tôi giật mình đỡ lấy, nhẹ nhàng đặt xuống sàn. Tưởng Trình Dịch đã tỉnh, nhưng cậu chỉ mơ màng ư a vài tiếng, mắt vẫn nhắm nghiền.

Trong ấn tượng của tôi, Trình Dịch luôn mím chặt môi, giờ đây khi ngủ say đôi môi ấy mới buông lơi hé mở, hệt như một đứa trẻ, hàm răng trắng tinh thấp thoáng sau khe miệng, không kiêu ngạo, không lườm nguýt, không cắn nhãn, dáng vẻ yên tĩnh ôn hòa thật giống thiên sứ.

Không thể tham lam hơn nữa, cảm ơn cậu đã quay về, dù cho cậu sẽ lại một lần nữa ra đi.

Cảm ơn cậu đã quay về.

Tôi muốn nói với cậu câu ấy, muốn thì thầm bên tai cậu, nhưng lại sợ đánh thức cậu, tôi nín thở, mỗi lúc một tiến tới gần hơn đồng thời không kìm được lòng nhắm mắt, rồi khựng lại.

Xem ra cậu ngủ rất say, nếu vậy tôi chỉ hơi tham lam một tẹo, muốn chạm vào bờ môi kia, có lẽ... không bị phát hiện đâu nhỉ?

“Phái nữ chủ động...” Ở khoảng cách hơi thở còn chưa kịp tan biến, cậu mở mắt, giọng vô cùng tỉnh táo: “rất không hay đâu!”

Hông bét! Lại bị phát hiện.

Tôi mở mắt, nhìn chăm chăm cậu không chớp mắt.

Lông mi của Trình Dịch khẽ rung rinh, môi lại bắt đầu mím chặt, vẻ mặt bình tĩnh.

Nếu đã bị phát hiện, tiếp tục giả vờ thẹn thùng chắc chắn không phải phong cách của Vương Hiếu Hạ, không né tránh cũng không dẫn khoảng cách, tôi nghe thấy giọng mình trở nên bình tĩnh: “Nếu để phái nữ chủ động rất không hay, vậy phái nam chủ động đi!”

Cậu khẽ bật cười, chậm rãi cúi người xuống, khuôn mặt dần phóng to trước mắt tôi, đôi môi hé mở từ từ tiến lại gần, hơi thở như muốn thiêu đốt từng sợi lông mi, tôi bất giác nheo mắt, đầu óc u mê hỗn loạn chỉ để lại một dấu hỏi: Trình Dịch, cậu muốn hôn tớ sao?

Môi cậu sượt qua má tôi, cực nhẹ nhàng cực dịu dàng, nhưng không phải hôn, chỉ như ngọn gió đêm hiu hiu bên má, đến tai, rồi tới cổ... sau đó cậu vươn dài cánh tay nhặt cuốn sách dưới sàn lên.

“Sách của tớ bị rơi.” Cậu nói.

Mấy lời khó nuốt trôi xuống bụng liền hóa thành dòng máu nóng cuộn trào nơi cổ họng, tôi ngoảnh mặt đi nói khẽ: “Tớ đi ngủ đây” rồi đứng thẳng người dậy. Bàn tay còn lại của Trình Dịch lập tức nắm lấy cổ tay tôi, rất mạnh, khiến tôi ngã xuống ghế xô pha bên cạnh cậu.

“Tóc cậu vẫn còn ướt...” cậu hạ giọng: “sấy khô rồi hẵng ngủ.”

Cậu cầm chiếc máy sấy trên bàn trà lên, tôi xòe tay đón lấy theo bản năng, nhưng cậu xê người nói: “Quay lưng lại.”

Tôi ngần ngợ mất ba giây mới ý thức được, hóa ra Trình Dịch muốn sấy tóc cho mình.

Phạm quy quá rồi đấy! Tuy nhiên dịch vụ phạm quy kiểu này, nếu từ chối thì ngay cả tôi cũng không thể tha thứ cho mình.

Tôi quay người, hơi cúi đầu, cảm giác ngón tay Trình Dịch đang lùa vào mái tóc ướt sũng của mình, luồng gió ấm áp phả ra từ chiếc máy sấy thổi bay từng sợi tóc, trò trêu ghẹo mơ hồ sau cổ và tai truyền tới từng đợt tê dại ngựa ngựa.

“Trình Dịch...”

“Ồi?”

“Xin lỗi.” Tôi nói.

“Xin lỗi điều gì?” Cậu hỏi.

Không nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt cậu, tôi mới đủ dũng khí để nói thành lời: “Để cậu một mình đứng đợi tớ trong công viên; xin lỗi, để cậu một mình nuôi Tiểu Bạch. Còn nữa, xin lỗi... rất lâu sau tớ mới biết cậu cũng thích tớ.”

Tôi nói một mạch, không chắc cậu có nghe thấy câu cuối cùng hay không, bởi tôi nói rất khẽ, gần như bị nhấn chìm trong tiếng máy sấy, đến chính mình còn không nghe rõ.

Cậu vẫn chẳng ừ hử, chỉ có ngón tay lùa theo tóc tôi là chậm dần, khi sượt qua bờ vai tôi, bàn tay ấy có vẻ dụng lực hơn, gần giống đang xoa bóp, khiến thần kinh vốn căng thẳng của tôi dần được thả lỏng.

Thế giới rất yên ắng, chỉ còn tiếng vù vù của máy sấy tóc, vẫn còn nhiều điều muốn nói, vẫn còn nhiều câu muốn hỏi, nhưng lúc này đây tôi lại không muốn phá vỡ sự tĩnh lặng ấy. Dần dần, mí mắt chùng xuống, cơ thể mềm nhũn mơ màng chỉ muốn được lăn ra ngủ, tôi chẳng thể cưỡng lại lực hấp dẫn, vô thức ngã người về phía sau, Trình Dịch nhẹ nhàng đỡ lấy, tôi nhân tiện tựa vào lòng cậu, mơ màng cảm giác có thứ gì đó ấm áp dịu dàng lướt qua lướt lại trên tóc.

Không muốn cử động, buồn ngủ quá, muốn được nằm trong lòng cậu ngủ như thế này.

“Trình Dịch.”

“Ơi?” Giọng cậu kề sát bên tai.

“Xin lỗi...” không muốn làm kinh động cõi mộng, tôi gần như lí nhí: “sau này tớ sẽ không để cậu lại một mình nữa...”

Men theo những sợi tóc buông dài, một cảm giác mềm mại, ấm áp, ấm ướt, chầm chậm rơi xuống cổ, mới đầu chỉ sượt qua tựa như chú chó nhỏ đang liếm láp, không quá mạnh, nhưng giữa ranh giới thêm thiệp ngủ, cái cảm giác ve vuốt nhồn nhột, râm ran ấy thật sự nguy hiểm chết người. Như có ai đang cầm sợi lông vũ phe phẩy, tất cả các đầu mút thần kinh đều tập trung lại quanh chỗ bị gãi, làn da nơi đó bắt đầu căng lên, nhạy cảm khác thường, đến mức dù cho chỉ khẽ khàng như hạt tuyết nhẹ rơi, cũng cảm thấy là nổi gai vò bứt rứt tận đáy lòng.

Tôi hơi ngọ nguậy, muốn gạt bỏ cảm giác ngứa ngáy đó, nhưng càng bị ôm chặt hơn, thứ ấm áp mềm mại kia đứng ì lại trên cổ bắt đầu không khách sáo, chuyển sang mút thật sâu, rồi nghiêng mạnh, không đau đớn ngay tức thì, về sau mới từng chút, từng chút thấm vào da thịt, càng lúc càng trở nên mạnh bạo, trong đau đớn còn kèm theo vị máu.

Trình Dịch đang cắn tôi?

Thật sự rất đau, tôi chột bùng tỉnh, với tay ra sau đẩy mạnh, nhưng lại bị cậu khóa chặt, vùi vào trong lòng, gần như không thể cử động.

“Đau...” Tôi khụt khịt, nước mắt rưng rưng, cố kìm nén quay đầu quát: “Trình Dịch! Sao cậu cắn tở?”

Môi Trình Dịch vẫn dửng trên cổ tôi, hồi lâu cậu mới ngẩng đầu, ở một khoảng cách rất gần, tôi không nhìn rõ nét mặt cậu, chỉ thấy trong đáy mắt ấy dường như lấp loáng vệt nước nhàn nhạt, và còn vệt máu tươi trên khước môi.

Đó là máu tôi!

“Đau không?” Cậu hỏi, giọng xa xăm như vọng tới từ một hành tinh khác.

Tôi nén đau quấy đập một hồi, nhưng vẫn không thoát nổi vòng kim kẹp của cậu, vết thương bị va chạm truyền tới cơn đau tê dại khiến tôi cau mày: “Đau!”

Khước môi chếch lên tựa cười mà không phải cười, cậu hỏi: “Đau thế tại sao không khóc?”

Tôi kinh ngạc, giận dữ lườm cậu: “Cậu là đồ biến thái!”

Khuôn ngực khẽ nhấp nhô, cậu lại cúi đầu, đặt môi lên vết thương trên cổ tôi, nhẹ nhàng liếm láp, cảm giác tê dại như bị điện giật khiến tôi bất giác co giật toàn thân.

“Cậu không khóc, nhưng hình như tở khóc mất rồi...” Lúc nói, đôi môi cậu mấp máy thoáng chạm phải vết cắn trên cổ tôi, nỗi đau xuyên qua vết thương đâm thẳng vào nơi sâu thẳm trong trái tim tôi.

Tại sao cậu khóc? Rõ ràng là cậu cắn tở mà? Rõ ràng là cậu bỏ rơi tở, cậu cũng biết đau sao? Trái tim cậu cũng rất đau giống như tở sao?

“Hai năm qua, tại sao lại tảng lờ tở?” Cậu hỏi, giọng run run.

Tôi bần thần hồi lâu, không rõ cậu hỏi vậy có ý gì.

“Tở đâu có...” Trước giờ tở chưa từng bỏ rơi cậu, có muốn cũng chẳng thể, hai năm cậu sang Anh, hai năm bật vô âm tín, nhưng vẫn luôn ngang ngược ngự trị trong trái tim tở.

Người không thèm để ý đến tở chính là cậu! Cậu còn mặt mũi chất vấn tở sao!

“Tở viết thư cho cậu, cậu không trả lời bất kỳ bức nào!”

“Thu? Tớ đâu có nhận được?” Tôi nghĩ ngợi, lấy làm băn khoăn: “Không phải cậu xem thông tin liên lạc trong cuốn album kỷ niệm tốt nghiệp đấy chứ? Số nhà ở khu tớ từng bị điều chỉnh, thông tin liên lạc trên đó có lẽ là từ lúc mới nhập học.”

Mặc dù không hài lòng trước câu trả lời này, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng chấp nhận. Trình Dịch hơi cau mày, tiếp tục tra khảo: “VẬY, tại sao chẳng bao giờ thấy online MSN?”

“MSN nào cơ?” Tôi ngẩn người.

“Tại sao không trả lời tin nhắn của tớ?”

“Tin nhắn nào?” Tôi bắt đầu mơ màng.

“Tại sao vừa bắt máy nghe điện thoại của tớ, liền chửi tớ là đồ lừa đảo?”

Đồ lừa đảo nhà người, đừng gọi điện đến nữa.

Có một thời gian tập đoàn lừa đảo mọc khắp nơi, trong trường thường xuyên tuyên truyền không được nhận cuộc gọi đến từ những đầu số lạ, người lạ gọi điện tới hầu như tôi đều không bắt máy, tin nhắn rác thì quá nhiều đến nỗi tôi chán chả buồn mở ra đọc, thường xóa một loạt, lẽ nào trong số đó có điện thoại hay tin nhắn của Trình Dịch?

Đầu óc tôi rơi vào trạng thái trống rỗng, chẳng thể nói bất cứ lời nào.

Không câu hỏi nào nhận được đáp án, giọng Trình Dịch chùng hẳn xuống: “Không phải cậu đã lấy chiếc bình nước màu lam của tớ sao?”

“Đúng vậy!” Việc này tôi rất chắc chắn, chỉ có điều không dám nói nó đã bị tôi nhét vào sâu trong ngăn kéo, mãi đến mấy tuần trước mới để bí mật dưới đáy bình nhìn lại ánh sáng mặt trời.

“Mảnh giấy tớ để lại trong bình...” cậu như sức nhớ ra, độ cong của khóe môi nhìn sao cũng không thấy giống nụ cười, “cậu không nhìn thấy mảnh giấy đó sao?”

“Giấy nào?” Tôi hỏi lại, cảm giác ánh mắt cậu rớt xuống vết thương trên cổ tôi, bất giác rụt cổ lại, vội vàng bổ sung: “Bên trong rỗng không mà! Trên giấy viết cái gì?”

“Số điện thoại liên lạc bên Anh, mật mã tài khoản MSN, còn cả...” Cậu ngừng lại, khẽ thở dài, giọng mệt mỏi: “Thôi bỏ đi, không quan trọng, đều là chuyện cũ cả rồi.”

“Còn đau không?” Cuối cùng cậu cũng chịu buông tay tôi, lấy ngón trỏ nhẹ nhàng xoa xung quanh vết thương trên cổ.

Tôi lắc đầu, vết thương trên người không còn đau nữa, nhưng nỗi xót xa trong lòng đang chậm chậm lan tỏa từng chút một, nước mắt ầng ậng cuối cùng chẳng thể kìm nén lăn dài trên má.

Hóa ra không phải Trình Dịch bỏ mặc tôi, là chúng tôi đã để lỡ mất nhau! Lỡ liền mất hai năm!

“Không đau nữa mới khóc.” Cậu hôn lên vết thương, hơi thở ấm nóng phảng phất xung quanh, niềm hạnh phúc từ từ dâng trào, cẩn thận băng bó lấy nỗi đau trong tôi.

Trình Dịch xoay người tôi về phía cậu, ánh mắt rất dịu dàng, giọng nói lại vô cùng mạnh mẽ: “Không được khóc! Tố quay về rồi!”

Mọi chuyện trong hôm nay hoàn toàn tiến triển vượt quá dự tính, chưa đầy một ngày ngắn ngủi, tôi đã trải qua vui mừng, ngạc nhiên, cảm động, thấp thỏm, ngọt ngào, xót xa, cay đắng, bất lực, hụt hẫng, tức giận, sợ hãi... dường như đủ mọi cảm xúc từ khi sinh ra đến giờ đều đang cuộn trào trong lòng, cuối cùng hóa thành giọt nước mắt chảy dài.

Cậu giơ tay định lau nước mắt cho tôi, tôi lùi lại tránh, tự lấy tay quệt, ngẩng đầu lên phát hiện cậu vẫn đang nhìn mình chăm chăm, trong đáy mắt ngập vẻ tươi cười. Ánh mắt chứa chan cảm xúc ấy khiến tôi trở nên thẹn thùng kỳ lạ, hồng hãn, chẳng giống tôi chút nào, tại sao công phu mặt dày của tôi đối diện với Trình Dịch lại mất linh thế này?

Tôi đỏ ửng mặt, đưa tay che mắt Trình Dịch, nói: “Không được nhìn! Bưởi bảo tớ khóc trông rất xấu xí!”

Mắt cậu không ngừng chớp chớp, như bướm bướm khẽ vỗ đôi cánh trong lòng bàn tay tôi, cảm giác mơn man ngứa ngứa thật sự rất bứt rứt. Bướm bướm dần trở nên bất động, hình như cậu đã nhắm mắt lại, góc chếch trên môi lòi kéo người ta muốn phạm tội.

Ai bảo con gái không được phép chủ động? Tôi không thể kìm lòng bèn đóng dấu một nụ hôn lên môi cậu.

Bướm bướm lại nhẹ nhàng vỗ cánh, cậu kéo mạnh tay tôi, nhìn thẳng vào mắt, hỏi: “Chỉ vậy sao?”

“Ừ!” Tôi gạt đầu, trơ tráo tuyên bố: “Phái nữ đã chủ động trước, giờ đến lượt phái nam!”

Dường như chỉ đợi câu nói này, môi cậu liền rơi xuống không chút do dự, không hôn môi, mà liếm láp men theo vành tai, cằm, cổ, dừng lại tại yết hầu mát mẻ, động mạch nơi đó nối liền với nhịp tim, đương lúc đập nháy điên cuồng, tôi không kìm nổi run rẩy toàn thân, chỉ có thể ôm ghì cổ cậu, cơn chệnh choáng cùng sự ngọt ngào vô bờ bến nhấn chìm tôi, tựa như đang lênh đênh giữa đại dương ấm áp.

Cảm giác hàm răng sắc nhọn khê sượt qua, tôi đẩy cậu ra, giọng run run cảnh cáo: “Đừng cắn chỗ đó, nguy hiểm đến tính mạng đấy.”

Tên này điên rồi!

Cậu ngẩng đầu vô thức “ừ” một tiếng, con ngươi trong mắt chuyển sang màu hổ phách, tôi bắt gặp gương mặt đỏ rực như lửa của mình phản chiếu bên trong. Cậu tiếp tục đề người xuống, sự đụng chạm tỉ mỉ của môi và lưỡi di chuyển đến gần vết thương trên cổ tôi, chầm chậm mơn trớn, dịu dàng thận trọng.

Giọng nói không thể nhỏ hơn, như đang cố kìm hơi thở dốc, cậu hơi thẳng người dậy, nói: “Đến đây thôi, tiếp tục nữa không được đâu...”

Hơi nóng thiêu đốt vừa rời khỏi làn da tôi, cảm giác hụt hẫng chẳng thể nói thành lời lập tức kéo tôi về bờ, tôi chùng giọng hỏi: “Chỉ vậy thôi sao?”

Cậu ngồi thẳng người, tay ôm lấy cổ, mặt ửng đỏ, cắn môi lườm tôi: “Vương Hiếu Hạ, cậu đừng thử thách khả năng kiềm chế của tớ!”

“Vừa nãy tớ đã hôn môi cậu...” Tôi cực kỳ không biết xấu hổ đi mặc cả.

“Không được!” Cậu lập tức lắc đầu từ chối: “Đó là để dành cho bạn gái tớ.”

“Bạn gái cậu là ai?” Tôi gần như muốn nhảy xổ tới bóp cổ cậu ta, từ nãy đến giờ tên này hết ôm đến hôn rồi cả cắn tôi, suýt nữa còn cắn chết tôi, nếu hăn dám nói bạn gái mình là Lý Tuyết Nhi, hôm nay bà đây sẽ cho hăn đầu lia khỏi cổ!

“Tớ vẫn chưa hỏi cậu ấy có đồng ý làm bạn gái tớ không.” Cậu mỉm cười lấy tay che chắn, mắt híp lại thành hai vành trăng non.

“Vậy bây giờ cậu hỏi đi!” Hỏi mau, hỏi mau, tôi lập tức đồng ý!

“Không thích! Cậu ấy quá dữ tợn, giờ tớ phải suy nghĩ lại đã.” Cậu mím môi.

Tôi đẩy cậu ngã ngựa ra ghế xô pha, túm lấy cổ áo, quát: “Thế cậu đến tìm tớ làm gì hả?”

“Chẳng biết...” Cậu giơ tay đầu hàng, húng hắng vài tiếng rồi mới cười nói: “Bưởi bảo có lẽ đầu óc tớ có vấn đề!”

Tối hôm ấy, chúng tôi ngủ cùng nhau, trong phòng của cậu, tôi nằm trên giường, cậu ngủ dưới đất.

Tôi phát hiện cậu đã hôn trộm lên môi tôi.

Cậu tưởng tôi đã ngủ say nhưng thực ra vẫn chưa.

Gần như không phát ra âm thanh, nhưng lại cực kỳ rõ rệt, cậu ghé vào tai tôi nói: “Tiếng lòng của sả chanh là... tình yêu không thể nói thành lời.”

Đó chính là Trình Dịch, rất quái gở rất ngang ngược rất kiêu ngạo, rất thích cắn nướn, rất hay cố chấp, có lúc lại còn thẹn thùng hơn cả tôi, cậu quay về rồi, hơn nữa sẽ không tiếp tục ra đi.

Có lẽ vậy...

Mong là vậy.

CHƯƠNG 5

Khung cảnh đẹp nhất trong đời

Tình yêu tuổi học trò diễn ra như thế nào?

Trên lớp lén lút gửi tin nhắn tứ yêu cậu, tứ nhớ cậu, có ngoan không, nhớ tứ không? Tan lớp phụ đạo ngồi sau xe đạp để cậu đưa về đầu ngõ, rồi lại bịn rịn không nỡ tạm biệt nhau. Lúc cậu chơi bóng, phụ trách ôm áo khoác của cậu ngồi ở ngoài sân hô hào nhảy nhót cổ vũ. Ngày nghỉ nói dối bố mẹ đến thư viện học, thực chất ngồi trong McDonald's đút khoai tây cho nhau ăn. Hoặc giả sau buổi thi thử dắt nhau đi xem phim, xa xỉ một tẹo có thể mua thêm bịch bắp rang bơ, cậu thích xem phim hành động còn mình lại muốn xem phim tình cảm, hai bên vì vậy mà giằng co hồi lâu, nhưng cuối cùng nhất định cậu vẫn ngoan ngoãn đứng xếp hàng mua vé, sau đó cả hai trốn xuống hàng ghế cuối không ai để ý ôm ấp, hôn hít, bộ phim mãi mãi chỉ xem mở đầu và kết thúc, đoạn giữa diễn những gì thật ra về sau hai đứa chẳng ai có chút ấn tượng nào.

Thôi được, tôi thừa nhận phía trên hoàn toàn là ảo tưởng xa vời thực tế của Vương Hiếu Hạ.

“Cậu có muốn làm bạn gái tứ không?”

Tối hôm ấy Trình Dịch vẫn không chịu nói, tôi cũng không tiếp tục truy cứu.

Dựa vào mức độ mặt dày của tôi cùng với bầu không khí mờ ám phá đảo khi đó, đáng ra tôi phải nhảy dựng lên ép cung cậu hỏi xem có muốn làm bạn trai tôi không, nhưng, chẳng rõ tâm tư lúc đó thế nào, tôi cứ luôn cảm thấy người tỏ tình trước là tôi, chủ động hôn cậu cũng là tôi, lỡ như lần này lại bị từ chối thì phải làm sao? Tôi cũng có tự tôn, lại thêm trong lòng âm ỉ một nỗi sợ hãi, sợ mọi thứ chỉ là giấc mơ chớp mắt đã phải tỉnh giấc...

Nói không chừng, nụ hôn trước khi chìm vào giấc ngủ thực ra là nụ hôn tạm biệt Trình Dịch dành cho tôi, đến cuối cùng cậu vẫn trở về Anh; cũng không chừng, đó vốn dĩ chỉ là ảo giác của men say, thực sự chẳng có gì xảy ra, tôi chỉ nằm trên giường Trình Dịch ngủ một giấc.

Vì vậy, tôi hèn nhát lần tránh vờ như đã ngủ say, ngày hôm sau tỉnh dậy lại vờ như chẳng có chuyện gì. Sau đó dường như mọi thứ lại quay về điểm khởi đầu, điểm khởi đầu của hai năm trước.

Có những chuyện một khi đã để lỡ mốc thời gian nào đó sẽ mãi mãi bỏ lỡ, không thể quay đầu cũng không thể làm lại, chỉ có thể hối hận, cuối cùng chẳng còn dũng khí để hỏi nữa.

“Trình Dịch, bây giờ cậu còn thích tứ không?”

Nếu như vẫn còn thích tớ... Vậy, hãy hẹn hò với tớ!

Cái gì với cái gì chứ, còn lâu tôi mới nói!

Kỳ nghỉ hè kết thúc, chỉ có mình Lý Tuyết Nhi về Anh, Trình Dịch ở lại.

Học kỳ hai lớp mười hai, cậu quyết định đăng ký thi khối một văn học-pháp luật-thương mại, quyết định này khiến thiên hạ trợn tròn mắt.

Tôi còn nhớ tiết tập làm văn hồi tiểu học, cậu cao giọng đọc: “Ước mơ của em là làm bác sĩ.” Ánh nắng chiều chói chang hắt vào lớp học, khiến bộ đồng phục trắng tinh trên người cậu sáng lấp lánh, tôi như có thể tưởng tượng ra cậu trong dáng vẻ trường thành khoác trên mình chiếc blouse trắng. Lúc đó, tôi còn ghi vào trong nhật ký: Sau này lớn lên mình muốn làm y tá.

“Ước mơ của con người sẽ thay đổi.” Giang Giai Lãng nói, đôi phần cảm khái, “Hồi nhỏ thật giản đơn.”

Nói cũng đúng, ước mơ của Bười là làm Thánh Đấu Sĩ⁽¹⁾, nhưng vào tháng Tư năm nay nó đã trở thành tân sinh viên chính hiệu của khoa Thiết kế công nghiệp.

(1) Những chiến binh có nhiệm vụ bảo vệ nữ thần Athena chiến đấu chống lại quyền lực của quỷ dữ, nhân vật trong bộ truyện tranh Áo giáp vàng của tác giả Kurumada Masami, sau được chuyển thể thành nhiều phiên bản phim hoạt hình.

“Dù sao cũng là tin tốt, chắc Trình Dịch sẽ học đại học ở Đài Loan nhỉ!” Tôi xốc lại tinh thần, chỉ cần Trình Dịch không đột nhiên lặn mất tăm, chỉ cần không có Lý Tuyết Nhi gây cản trở từ bên trong, đối với tôi đều là tin tốt lành.

“Nhưng mà, tao nghe nói cậu ấy học trong một trường dân lập dành cho quý tộc, bọn con gái ở đó đều xinh lắm đấy!”

“Yên tâm, tao đi nghe ngóng rồi, bên đó chia lớp nam nữ riêng biệt rất triệt để,” tôi vui mừng khắp khởi: “đến cả bơi cũng phải chia ra học.”

Giang Giai Lãng trợn mắt lườm tôi, ánh mắt như nhả nhủ “Thế mới lớn chuyện đấy.”

“Giờ là thời đại mở cửa...” uống một ngụm trà, nó chậm rãi nói: “giữa nam nam mới kịch liệt.”

“Nhưng sắp thi đại học rồi, bài vở rất quan trọng,” tôi cố gắng trấn tĩnh, “đội lên đại học...”

Giang Giai Lãng lại liếc xéo tôi, giúp tôi nhìn nhận rõ ràng một sự thực: “Đại học Quốc gia, đại học Chính trị, đại học Thành Công, đại học Thanh Hoa, đại

học Giao thông, mà có thể thi được vào trường nào?”

“Cũng đâu phải không có cơ hội thi đỗ, chỉ là tao không thích học thôi, nếu chăm chỉ liệu một phen...” Có những chuyện chỉ mình mình hiểu là được, ngoài mặt vẫn phải giả vờ nói cứng.

“Đợi lên đại học, trên có sư tử yêu kiều xinh đẹp, dưới có sư muội trẻ trung tươi tắn, lại còn sư huynh sư đệ đứng bên mắt long sòng sọc...” Nó thờ dài, nói đầy ẩn ý: “Xin hỏi cơ hội của mày còn được bao nhiêu?”

Tôi im lặng hồi lâu, nằm rạp ra bàn, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Dù cho Trình Dịch ở lại thì sao chứ? Gần là vậy nhưng chẳng thể tiến thêm được một bước, vì tôi không đủ dũng cảm? Hay bởi cậu vốn chẳng đủ thích tôi?

“Cậu ta không muốn thì thôi!” Tôi mạnh miệng “hứ” một tiếng: “Tao sẽ đi thích người khác!”

“Vương Hiểu Hạ, tốt nhất mày nên nhân lúc này bắt thóp được Trình Dịch, tương lai đỡ phải hối hận.” Giang Giai Lãng cũng “hứ”: “Đồ vô dụng, phí phạm cả cái bao cao su của tao.”

Vậy nên, giờ đây tôi ngồi trong McDonald’s, nghĩ đủ mọi cách để tóm gọn tên con trai ngồi ngay trước mắt, kẻ đã hại tôi bị cười nhạo là vô dụng.

Hôm nay Trình Dịch mặc áo sơ mi sọc xanh nhạt với quần bò mài, áo khoác vắt lên lưng ghế, ánh nắng hắt lên mặt cậu, vẻ non nớt thời cấp hai đã rũ sạch, khắp người tỏa ra khí chất sáng sủa phóng khoáng.

Cậu cầm trên tay một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh, khóe môi chốc chốc hiện lên nụ cười như có như không, đắm chìm trong trang sách trông rất say sưa.

Như cảm nhận được ánh mắt tôi, cậu hơi nhíu mày, lên tiếng: “Đã sửa xong bài kiểm tra chưa? Đề cương làm hết chưa?”

“Ừ, xong hết rồi.” Tôi chỉ ống hút vào cuốn sách trên tay cậu, “Tại sao tớ học bài, còn cậu ngồi đọc sách linh tinh? Trường cậu không phải thi à?”

“Tớ đọc qua một lượt rồi.”

“Đọc qua một lượt là có thể đi thi sao?” Tôi xoa cằm, ra vẻ trầm tư hồi lâu, “Đầu cậu là cái máy scan à!”

Cậu đáp trả một câu: “Dù sao cũng không cùng cấu tạo với cậu.”

Tự biết đầu mình cấu tạo khác với người bình thường thì tốt!

Tôi nhìn đi nơi khác, liếc thấy trong góc có cặp tình nhân tí hon cấp hai đang đút khoai tây cho nhau ăn.

“Trình Dịch cậu ăn khoai tây không?” Tớ đút cho...

“Không!” Cậu chẳng buồn ngẩng đầu lên, “Tớ không ăn thực phẩm rác.”

Miếng khoai tây đi được nửa đường, gượng gạo rẽ lối quay về miệng tôi.

“Thế sao cậu còn đến McDonald’s?”

“Tớ muốn tìm một chỗ để đọc sách.”

“Vậy, cậu có thể tới phòng tự học dưới tầng hầm thư viện mà!”

“Không khí dưới tầng hầm không tốt.”

“Vậy tự cậu đến đây là được, hện tớ làm gì?”

“Gọi đồ rồi không ăn rất lãng phí.”

Ồ, vậy nên gọi tôi đến để ăn, tôi quy nạp đưa ra kết luận: “Trình Dịch...”

“Oii?”

“Muốn hện hò với tớ thì cứ nói thẳng ra!” Tôi từ tốn nở một nụ cười.

Trình Dịch ngẩng đầu nhìn tôi, thôi được tôi xin đính chính, thực chất là lườm tôi, rồi lập tức cúi xuống: “Nghĩ quá rồi!”

Tôi không biết người khác nghĩ thế nào về phản ứng đó của cậu, nhưng ba chữ ấy được tôi phân tích thế này:

“Đừng nghĩ quá, y như những gì cậu nghĩ ấy!”

Tôi nghĩ cái gì nhỉ?

Cuối cùng mình đã hện hò với Trình Dịch rồi. Ý nghĩ ngọt ngào.

Giang Giai Lãng đưa tôi một tấm vé xem phim.

“Hết sảy! Sao mà biết tao thích xem phim kinh dị?” Tôi sung sướng ôm chầm lấy nó hôn hít, “Yêu bà xã chết đi được...”

“Buồn nôn chết mất!” Nó cạy tay tôi ra, vè mặt ruồng rẫy, “Muốn hôn đi mà hôn giai nhà mà ấyl!”

“Haizz! Tao nói mà nghe, tấm vé này mà đem đi tặng Trình Dịch.” Nó dận dò.

“Hả?” Sét đánh ngang tai, nước mắt suýt chút nữa trào ra, tôi vô cùng ấm ức: “Tại sao phải đem cho Trình Dịch chứ? Sao mà có thể đối xử với tao như thế? Tao muốn xem phim này lâu lắm rồi ấy!”

“Đưa cho Trình Dịch!” Nó kiên quyết.

“Không chịu, không chịu, không chịu đâu!” Tôi ăn vạ.

Giang Giai Lãng bóp trán, dùng giọng thờ ơ dỗ dành kiểu giáo viên mầm non: “Ngoan, nghe lời, tặng vé xem phim cho Trình Dịch, sau đó nói với cậu ấy mày không dám đi xem phim kinh dị một mình, nên mới tặng vé cho cậu ấy.”

“Hử? Nhưng rõ ràng tao dám đi xem một mình mà, tại sao phải lừa cậu ấy?” Tôi là đứa trẻ thật thà.

Đáng tiếc sự thật thà của tôi chỉ đổi lại được ánh mắt lờm ngáy của Giang Giai Lãng.

“Nếu Trình Dịch là đàn ông, nhất định sẽ nói ‘Không sao đâu, tớ đi xem cùng cậu!’” Nó thương hại xoa đầu tôi: “Cưng đã hiểu chưa?”

Tôi hiểu rồi.

Tuy nhiên, khi tôi gọi điện cho Trình Dịch, lặp ba lần một hồi lại thành ra thế này: “Trình Dịch, Giang Giai Lãng tặng tớ một tấm vé xem phim, vì là phim kinh dị nên tớ không dám xem một mình, vậy nên muốn rủ cậu đi xem cùng...” Nỗ lực che giấu nỗi bất an trong lòng, tôi nói một lèo mới nhận ra hình như mình đã nói luôn cả lời thoại của Trình Dịch.

“Ừ.” Đầu dây bên kia là im lặng đặng đặng, Trình Dịch như rơi vào miền suy tư nào đó.

“Mua thêm một vé nữa là được.” Tôi bổ sung.

“Khi nào?” Truyền qua di động, giọng cậu trở nên cực kỳ trầm ấm.

Không ngờ Trình Dịch lại không hề từ chối? Trái tim tôi bỗng chốc đập thình thịch, đầy mong chờ, như con thuyền buồm đợi ngày ra khơi.

Buổi chiều hôm kết thúc thi cuối kỳ, tôi hẹn Trình Dịch trước cửa rạp chiếu phim, bản thân đến sớm năm phút.

Chắc toàn thể học sinh ở Cao Hùng đều thi xong cùng một ngày, trong rạp đâu đâu cũng thấy học sinh cấp ba mặc đồng phục.

Trong dòng người cuộn cuộn, tôi bắt gặp một bóng lưng thân thuộc phía đằng xa, còn chưa gọi tên, như có thần giao cách cảm bóng lưng đó chợt quay đầu lại, đôi lúm đồng điệu nở bên má.

Là Bưởi!

Tôi chắc chắn nó cũng nhìn thấy tôi, nhưng vào khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, nó vội vàng tránh né, làm bộ thờ ơ ngó nghiêng tứ phía kiếm tìm ai đó, một giây sau bóng hình ấy đã bị nhấn chìm trong ồn ào náo nhiệt.

Bưởi... đang trốn tránh tôi?

“Vương Hiếu Hạ!” Một giọng nói kéo ánh mắt tôi quay trở lại, không cần ngoái đầu cũng biết đó là ai.

Trình Dịch đi tới trước mặt tôi, ánh nắng chiều đầu hạ dát lên tấm áo đồng phục trắng tinh của cậu ấy một vầng hào quang tựa những hạt cát vàng. Đôi mắt bên dưới hàng mi dài trầm tĩnh đen tuyền, khóe miệng nhếch lên một góc dịu dàng. Cậu giơ tay huơ huơ trước mắt tôi: “Sao chờ người ra thế?”

“Hình như vừa nhìn thấy bạn học.” Tôi hơi cúi đầu, ánh mắt vừa khéo rơi xuống cúc áo thứ hai trước ngực Trình Dịch.

“Trình Dịch!”

“Ơi?”

“Tớ xem phim Nhật thấy nam sinh cấp ba sẽ tặng cho bạn gái mình thích chiếc cúc áo thứ hai trên áo đồng phục...” Tôi đang ra hiệu ngầm sao? Tất nhiên không phải, tôi đang ra hiệu lộ lộ cho tên đầu đất này đây.

“Trường tứ quy định đến trường tự học cũng phải mặc đồng phục.” Cậu tặng lại tôi sự vô vọng.

Đồ keo kiệt! Tôi cắn môi, giọng rầu rĩ: “Tớ mua vé cho cậu rồi, lát nữa nhớ trả tiền tớ. Giá vé học sinh là 220 tệ.” Thôi bỏ đi! Làm người phải hào phóng chút, tôi nói: “Tính cậu 200 thôi!”

Trình Dịch móc tiền trả tôi, mặt không cảm xúc cầm lấy hai tấm vé, đi tới trước quầy bán vé.

Kẻ ăn thịt người cắt từng miếng óc của nạn nhân, lật qua lật lại trên chảo...

Những hình ảnh kinh dị chỉ cần nghĩ tới thôi cũng khiến tôi hưng phấn đến lột cả da đầu.

“Làm phiền đổi sang hàng cuối cùng trong góc sát tường, cảm ơn.”

Cái gì?

Chưa kịp can ngăn, Trình Dịch đã đổi xong ghế ngồi, tôi tiếc nuối vô hạn: “Ngồi mấy hàng trước mới sống động chứ.”

Cậu lừ mắt liếc tôi: “Không phải cậu sợ à?”

Ánh mắt đó còn đáng sợ hơn cả kẻ ăn thịt người, ngồi bên cậu cũng có cảm giác sống động y hệt.

Tôi ngộ nguậy bất an, ép mình phát ra âm thanh run rẩy cao vút: “Đúng thế! Thật đáng sợ, cũng may có cậu xem cùng.”

Bởi vì nói dối nên má tôi hơi nóng lên một chút, theo lời chỉ dạy ân cần của Giang Giai Lăng, còn phải vờ vệt vô tình tựa vào ngực Trình Dịch, đến chính mình cũng thấy buồn nôn, nhưng cảm giác Trình Dịch khẽ rùng mình.

“Đi thôi!” Giọng cậu cứng ngắt, mắt nhìn thẳng sai bước về phía phòng chiếu, “Phim sắp bắt đầu rồi.”

Ổn định chỗ ngồi rồi, phim vẫn chưa chiếu, tôi liền ăn bánh mì xúc xích mua từ trước, Trình Dịch đưa tôi một chai hồng trà, tôi đón lấy tu mấy ngụm rồi trả lại.

“Cho cậu đây, tớ có nước ép rồi.” Cậu nói, lấy trong cặp sách ra một chai nước ép táo và chiếc ống hút.

“Cậu ăn trưa chưa?” Nhìn Trình Dịch đầy ngọt ngào, quả nhiên tôi rất dễ dụ.

Cậu lắc đầu, nhìn đồ ăn trên tay tôi mím môi, biểu cảm rất giống đứa bé muốn ăn kẹo.

Tôi đưa chiếc bánh mì xúc xích đã cắn mất vài miếng cho cậu: “Ăn đi!”

Trình Dịch do dự.

“Không sao, cậu ăn đi! Tớ không ngại đâu.” Tớ không ngại để cậu ăn phải nước bọt của tớ.

“Nhưng, tớ ngại.” Cậu nói.

Tên biến thái thò ra những ngón tay thon gầy, bẻ đôi chiếc bánh mì kẹp xúc xích, nước sốt cà chua đỏ chót ứa ra ngay chỗ bị bẻ như sự gãy giũa cuối cùng của chiếc bánh, cậu dùng khăn giấy bọc lấy nửa chưa bị tôi cắn, sau khi ăn xong còn dùng hết cả túi khăn giấy lau mồm miệng móng tay sạch sẽ.

Qua lại với kẻ mắc bệnh sạch sẽ đến mức gần như biến thái này, nhất định tôi sẽ bị tổn thọ mất mấy năm!

Bình tĩnh nào!

Tôi hai ba miếng đã chén hết nửa cái bánh mì còn lại, uống sạch chai hồng trà, ngấm ngấm tự quyết định sau khi hết phim sẽ lập tức nói cảm ơn liên lạc lại sau với tên nhóc này!

“Ê, cậu còn khăn giấy không?” Trình Dịch lấy cùi chỏ huých huých tôi, nghiêng đầu nở nụ cười không rõ ẩn ý.

“Không!” Tôi chăm chú xem đoạn giới thiệu phim trên màn hình không chớp mắt.

“Dính nước xốt kia.” Cậu khua ngón trỏ trên môi tôi.

“Ở đâu?” Tôi liếm liếm, hình như không thấy.

“Bên này.”

Tôi cố gắng thè lưỡi thật dài, ra sức liếm: “Đâu có... ở đâu? Ở đâu?” Chợt nhớ tới đôi tay vụn năng, vừa giơ lên được nửa chừng liền bị Trình Dịch ngăn lại.

“Đâu phải trẻ con nữa, còn lấy tay lau.” Cậu phì cười, chòi người sang.

“Vậy phải làm sao?” Tôi bực bội, “Giấy ăn bị cậu dùng hết sạch rồi!”

Tôi dồn toàn bộ chú ý vào xốt cà chua dính trên môi, định thần lại mới chợt nhận ra hơi thở nặng nề của Trình Dịch đang lảng vảng trước mặt, khoảng cách gần đến mức có phần mờ ám. Tôi bất giác rụt người vào lưng ghế, bỗng xung quanh tối đen, âm nhạc mở đầu bộ phim trút ra từ dàn loa stereo, khiến màng nhĩ rung bần bật.

Trong bóng tối, tựa hồ có giọng gió khàn khàn do dự vang lên bên tai, kèm theo sự ngang ngược không chấp nhận phản kháng: “Nếu vậy, làm thế này đi...”

Câu nghi vấn còn đang mắc trên bờ môi, liền có vật gì mềm mại ẩm ướt mà mát lạnh cọ lên môi tôi, sượt qua thật nhanh bên rìa khóe môi, không đến mấy giây toàn thân tôi run lên như có dòng điện xẹt qua, còn chưa kịp phản ứng thứ xúc cảm ấy đã vội tan biến, chỉ lưu lại mùi hương ngọt ngào của táo, chậm chậm dập dềnh trong không trung.

“Hơi cay.” Tên đánh úp nói.

Trong cơn bàng hoàng, tôi tiếp lời: “Lúc sau tớ có cho thêm tương ớt...”

“Lần sau tớ cũng muốn cho thêm cay.”

“Ờ, được.”

Ấy? Ấy?

Khi đôi mắt thích ứng được với bóng tối, nhìn sang phía Trình Dịch thấy cậu đã thân nhiên như không tựa người lên lưng ghế, góc mặt nghiêng với từng đường nét rõ rệt theo ánh sáng hắt ra từ màn hình lúc mờ lúc tỏ, kỳ ảo tựa như một cõi mộng không chân thực.

Vậy là, tôi bắt đầu bứt rứt xung quanh nghi vấn: “Rốt cuộc Trình Dịch có hôn tôi không?”, chẳng biết phim đã hết tự lúc nào, chỉ có thể ngồi nhìn danh sách diễn viên từ từ chạy lên ôm mặt ai oán.

“Cậu thấy thế nào?” Về mặt Trình Dịch vô cùng vui sướng.

Tôi lườm cậu: “Cũng tạm, không sợ như trong tưởng tượng.” Bởi vì tôi chẳng chú ý xem.

“Đi thôi!” Trình Dịch đứng dậy, dòng người như cơn sóng cuộn ùa ra cửa suýt nữa chia tách chúng tôi, cậu nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, một luồng ấm áp truyền tới từ lòng bàn tay cậu khiến tôi bất giác đỏ ửng mặt.

Nắm tay rồi sao?

“Chị Hiếu Hạ! Chị Hiếu Hạ!”

Bước ra khỏi phòng chiếu, người xếp hàng đợi đi vào bắt đầu nhộn nhạo, bỗng cánh tay bị ai đó thân thiết kéo lại, tôi quay người, cô bé khóa dưới nhìn Trình Dịch đang đi bên cạnh tôi, đùa cợt: “Được đấy! Chị không đi cùng bọn em, hóa ra cùng con trai trường khác đi xem phim... Trọng sắc khinh bạn nhé!”

Mấy đứa đàn em trong câu lạc bộ ghita lập tức vây quanh, người viết lơ lơ trên mặt “Ô! Có điều mờ ám”, người không nhìn được chụm đầu thì thầm to nhỏ.

Tôi nhìn quanh đám đông, không chút bất ngờ, bắt gặp ánh mắt thoáng chút thần thờ của Bưởi, nó hơi nghiêng mặt đi, cố gắng che giấu vẻ mất tự nhiên.

Trình Dịch cũng dừng bước.

Không biết là thằng nhóc nghịch ngợm nào còn khoa trương huýt sáo, bấy giờ tôi mới nhận ra mình đang nắm tay thân mật cùng Trình Dịch, vài suy nghĩ lạ kỳ bất chợt lóe lên, tôi rón rén buông tay cậu.

“Mọi người đều biết những lời bàn tán trước đây là giả... giờ mới là thật!”

Chết dở, sắp tốt nghiệp rồi, tôi không muốn có thêm bất cứ lời bàn tán nào nữa.

“Đúng vậy tao thích mày! Nhưng đó là chuyện của tao.”

Chết thật, có phải tôi đã nợ ai đó cái gì không?

Dường như từ sau mùa hạ năm ngoái, tôi không còn gặp lại Bưởi nữa.

Thật ra ngôi trường không lớn, tôi với nó đi học rồi đi về trên cùng một con đường, chẳng hiểu sao không lúc nào chạm mặt nhau, lại thêm lớp mười hai sau khi ngừng các hoạt động tập thể, ngoài mấy lần vô tình bắt gặp nhau qua sảnh chung,

viện đủ mọi lý do để không phải gặp mặt, chúng tôi đều cố tình tránh mặt đối phương, dường như giữa hai đứa đã vạch ra một đường ranh giới, bất khả xâm phạm, chỉ sợ chạm vào sẽ càng vỡ vụn.

Có lẽ, thời gian sẽ tự động chữa lành cho vết rạn ấy! Trước khi điều đó xảy ra, dường như làm gì cũng không đúng.

“Chị Hiếu Hạ, không phải chị với anh Bưởi...” Tên nhóc lạnh chanh còn chưa nói hết câu đã bị em gái đứng cạnh lôi qua một bên, tôi nhìn cô bé đầy cảm kích.

Bưởi nặn ra một nụ cười chào hỏi chúng tôi: “Hey, Trình Dịch, Hiếu Hạ, bọn mày cũng đến xem phim à?”

“Ừ, trùng hợp thật đấy.” Trình Dịch gật đầu, không nghe ra bất cứ cảm xúc nào trong giọng nói.

Bưởi nói như lẩm bẩm: “Mọi người đều nói bộ phim này rất kích thích, có vài cảnh cực kỳ kinh điển...”

“Cũng được.” Ngữ khí của Trình Dịch xa cách bất ngờ.

Kết thúc đi, kết thúc đi, tôi không ngừng thầm niệm.

Trước nay ông trời đều không nghe bất cứ lời khẩn cầu nào của tôi, nhất là ngay lúc này đây!

Từ phía bên kia hành lang, Hà Nhược Kỳ cầm hai chai Coca đến bên cạnh Bưởi: “Này, Coca của cậu.” Vừa quay người lại nhìn thấy tôi, cô ấy có phần kinh ngạc: “Ồ? Hiếu Hạ, cậu cũng đến đây à?”

Hà Nhược Kỳ nhìn Trình Dịch đang đứng cạnh tôi, hiểu ngay ra vấn đề, mỉm cười nói: “Ồ, cậu ấy chắc không phải là... của cậu đấy chứ?”

Trình Dịch là... của tôi?

Không khí bỗng trở nên loãng hơn, tôi bất an nhìn Trình Dịch, vừa khéo cậu cũng nhìn tôi, đôi mắt giấu sau tóc mái có phần sâu xa khó đoán.

Sự im lặng sắc nhọn ngăn cách giữa chúng tôi.

“Bạn học cấp hai!” Cuối cùng, Trình Dịch nói.

Vậy nên, chỉ là... bạn học cấp hai.

Chúng tôi vẫn chẳng học được cách thản nhiên.

Buổi lễ tốt nghiệp dành cho chính mình cuối cùng cũng đến, cuộc đời phổ thông sắp được đặt dấu chấm hết.

Thật ra khi ấy chúng tôi không có quá nhiều cảm xúc, có lẽ do trước đó đã từng có buổi diễn tập, cũng có thể vì trường quy định sau khi kết thúc chương trình vẫn phải đến trường tự học, hoặc vì áp lực của kỳ thi lớn sắp tới đè nặng lên người khiến chúng tôi chẳng thở nổi, tóm lại vẫn không có cảm giác được giải thoát.

Sau khi kết thúc buổi lễ tốt nghiệp, mọi người chụp hình, nô đùa rồi ai về phòng học người đấy. Trái lại đám học sinh khóa dưới nhân lúc rối loạn bắt đầu chơi trò ném bóng nước, tiếng cười đùa tràn ngập trong sảnh đường cùng tiếng lật sách soàn soạt trong phòng học khối mười hai hình thành nên một sự đối lập mạnh mẽ.

Bỗng nhiên, một nam sinh cạo trọc đầu chạy băng qua sảnh chung, xông vào khu giảng đường nữ sinh, chạy thực mạng dọc hành lang.

“Chị Hà Nhược Kỳ! Em thích chị!” Cậu ta đứng trước cửa lớp chúng tôi gào to: “Rất lâu rồi!”

Lời tỏ tình bất ngờ khiến Hà Nhược Kỳ sợ xanh mặt: “Em cạo đầu kiểu gì thế này? Mau đi đi, mẹ chị sắp đến rồi.”

“Chị thích không?” Cậu em khóa dưới đặc ý xoa xoa quả đầu trọc của mình: “Cạo trọc đầu để bày tỏ lòng quyết tâm thích chị của em!”

“Em, em bị ngớ ngẩn à! Chị đâu có thích em!”

“Bây giờ không thích cũng không sao, sau này thích là được!”

“...” Sắc mặt Hà Nhược Kỳ từ trắng bệch chuyển sang đỏ ửng, xấu hổ không thể nói thành lời.

“Chị đợi em, nhất định em sẽ thi đỗ vào cùng trường đại học với chị!” Cậu em trọc đầu ngoác miệng cười: “Đến lúc đó nhìn thấy em để tóc dài, chắc chắn chị sẽ yêu em!”

Cậu ta còn chân thành hứa thêm một câu: “Hơn nữa, nhất định em sẽ cao thêm 10cm!”

Cuối cùng có người bật cười, có người còn vỗ tay hoan hô cậu ta, bầu không khí trong lớp nhất thời sôi sục. Vài nam sinh lớp mười một xông đến khiêng cậu trọc đầu đi, xin lỗi chúng tôi: “Bọn em xin lỗi đã làm phiền... thằng nhóc này lên cơn điên tình là không giữ được.”

Mẫu chuyện nhỏ kết thúc chóng vánh. Trước khi rời đi cậu nhóc trọc đầu vẫn không từ bỏ ý định hét văng hành lang: “Chị Nhược Kỳ, đợi em, đợi em nhé!”

Tôi không tìm được bèn ném giấy cho Hà Nhược Kỳ: “Thằng nhóc đừng cảm thật!”

Cô ấy chỉ viết lại vồn vẹn hai chữ: “Đồ điên!”

Có lẽ chúng ta đều chưa đủ điên cuồng, nên khi đối diện với chuyện tình cảm mới không đủ dũng khí.

Lúc chuẩn bị về nhà, tôi vô tình bắt gặp văn phòng câu lạc bộ ghita vẫn sáng đèn, đi vào xem, phát hiện Bưởi vẫn còn bên trong, quay lưng lại với tôi đứng sắp xếp hồ sơ lưu trữ trên giá. Nghe thấy tiếng bước chân, nó quay đầu, đôi lúm đồng điệu nở bên má.

“Sao vẫn chưa về?” Tôi hỏi: “Vẫn bận à? Không phải bàn giao lại hết rồi sao?”

“Cũng hòm hòm rồi.” Nó nói: “Ở lại chỉnh lý ghita tab⁽²⁾ cho mấy đĩa ấy mà.”

(2) Tab là một cách thức ghi bản nhạc mà không cần dùng nốt nhạc, dùng riêng cho những người chơi ghita. Các nốt nhạc được thay bằng số thứ tự của phím đàn cần bấm.

“Để tao giúp mày!” Tôi đi tới bên nó, “Phân loại thế nào?”

“Những ô này phân theo năm, bên dưới phân theo ca sĩ, còn mấy thứ đằng sau mày...” nó nói: “lấy cho tao.”

Tôi cầm tập ghita tab đưa tới, còn chưa đến tay nó tôi đã buông ra, những tờ giấy nhợt nhạt lặng thình rơi vãi giữa chúng tôi. Nó ngồi thụp xuống nhặt lên từng tờ, thu gom vào trong kẹp L, rồi cất lên giá để hồ sơ.

“Cảm ơn.” Tôi nói, không hiểu sao lại muốn nói ra từ đó.

Nó ngẩn người, hồi lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Lúc này, mày nên nói xin lỗi chứ!”

Tôi cắn môi, không nói thành lời.

“Bỏ đi, quen nhau lâu vậy rồi, cũng không phải không biết...” Bưởi chăm chăm nhìn tôi vài giây, bỗng cười toe toét, “mày trước giờ vẫn là đứa bất lịch sự! Tao chưa từng nghe mày nói ‘xin lỗi’ với tao bao giờ!”

“Không ngờ tao làm người lại kém như vậy.” Tôi nói, có phần lúng túng.

“Giờ mày mới biết à! Tao đã nói đầu óc Trình Dịch có vấn đề mà, lại đi thích đùa thô lỗ như mày.”

“Nói không chừng do kiếp trước cậu ấy nợ tao.”

“Cũng may tao không nợ mày.”

Nó một câu tôi một câu, cứ vậy, cảm giác thân thuộc dường như lại quay trở về bên chúng tôi, vết rạn vỡ kia tựa hồ chưa từng tồn tại.

“Không phải lúc trước mày cũng thừa nhận thích tao sao?”

“Cũng may giờ tao tỉnh ngộ rồi!”

Tôi và Bưởi nhìn nhau cười.

Nhanh chóng dọn dẹp xong văn phòng câu lạc bộ, trên đường về nhà, nhìn hai chiếc bóng kề vai bước đi dưới ánh đèn đường, tôi thầm nhủ, sau này rất khó có lại thời khắc này nhỉ?

“Coca?” Bưởi đưa tôi một lon Coca, ngón tay dính hơi nước trên thân lon, vô ý chạm phải tôi, đôi chút lành lạnh.

“Cảm ơn.” Tôi nói.

Bưởi lại ngây người, quay mặt đi, yên lặng uống Coca.

Sự im lặng kéo dài bước chân chúng tôi, càng đi càng chậm, đang lúc tưởng chẳng thể đi tới điểm tận cùng thì rẽ ở góc đường, đã đến nhà tôi.

“Tạm biệt!” Bưởi nói.

Tạm biệt.

Còn nữa, tao xin lỗi.

Quay người đi vài bước, chợt di động trong túi áo rung lên, tôi nghe máy.

“Ê, hứa với tao một chuyện được không?” Bưởi nói, giọng loáng thoáng truyền tới từ sau lưng tôi.

“Được.” Tôi không quay đầu lại, nhưng biết Bưởi vẫn đứng ở đó chưa rời đi.

“Còn chưa nghe hết đã đồng ý luôn sao?”

“Quen tao lâu như vậy, đâu phải mày không biết,” tôi mỉm cười, “trước giờ tao đối xử với bạn bè cần là có ngay, xả thân vì nghĩa!”

“Tao hiểu rõ cá tính bọn con gái Thiên Yết mà.” Giọng nó có phần đặc ý, ngập ngừng một lúc, nó mới nói: “Vậy thì hứa với tao, mãi mãi, đừng bao giờ nói

với tao câu cảm ơn nữa...”

“Tại sao?” Tôi ngờ ngàng, nó không trả lời, cho đến khi di động vang lên tiếng tút tút, tôi mới nhận ra nó đã cúp máy.

Về đến nhà, tắm rửa xong chuẩn bị lên giường đi ngủ, tắt đèn, nhìn thấy màn hình điện thoại trong căn phòng tối đen nhấp nháy hắt ra những tia sáng yếu ớt.

Buồn gửi cho tôi một tin nhắn, lời đáp cho câu hỏi vừa nãy chưa trả lời...

“Bởi vì tao cam tâm tình nguyện.”

Ngày thi đại học sắp tới gần, cuộc sống chỉ còn lại những con số đếm ngược từng ngày trên tấm bảng đen.

Thời tiết ngày càng nóng, mùa hạ nóng nhất nơi thành phố cảng cuối cùng cũng đến, ánh mặt trời chói chang như đun sôi toàn bộ luồng không khí đang lưu động, chỉ đến xế chiều mới có cơn gió nhẹ thổi tới.

Năm nay rất may mắn, trường thi của cụm thi số 3 Cao Hùng vừa khéo đặt ở trường chúng tôi, đi thi ở nơi quen thuộc luôn khiến người ta thấy an tâm, cũng gián tiếp tiêu trừ phần nào cảm giác căng thẳng.

Tôi và Hà Nhược Kỳ ngồi học bài trong thư viện, mặc dù nói học bài, nhưng tôi cứ vô thức lật đi lật lại tập đề cương, dùng đủ loại bút màu khoanh lên những điểm trọng yếu sớm đã bị tô chi chút.

Sau đó, tôi viết vài chữ lên chỗ còn trống, thẩn thờ nhìn chăm chăm vào đó.

Trong lúc thất thần, chiếc bút xanh tuột khỏi tay lăn xuống gầm bàn, tôi khom lưng trườn xuống nhặt, nhưng lại thấy từ đầu bên kia một cánh tay con trai vươn dài nhanh chóng cắp lấy chiếc bút của tôi.

“A, đây là bút của tớ!” Tôi kinh ngạc kêu lên.

“Nhỏ tiếng thôi.” Giọng nói này sao quen thuộc đến thế, kèm theo cả chút bông đùa.

“Cộp”, đầu tôi đập mạnh vào mặt dưới của chiếc bàn.

Đau điếng! Tôi ôm đầu, vội vàng bò lên.

Bàn tay to lớn xoa xoa đỉnh đầu tôi, nhẹ nhàng nắn bóp, cảm giác ấm áp mênh mang lan tỏa, hành động tự nhiên thân mật, khiến trái tim tôi trở nên nóng rực.

“Được rồi, không đau nữa.” Tôi nói khẽ.

Trình Dịch hơi khom người, chẳng thềm hỏi han kéo ngay chiếc ghế chen vào khoảng trống giữa tôi và Hà Nhược Kỳ, ngồi phịch xuống, hơi thở ấm áp phả vào tai tôi: “Không học bài, còn ngồi đờ ra đây làm gì?”

“Sao cậu lại ở đây?”

“Đến xem trường thi.” Cậu quay bút vù vù, nhưng mắt lại nhìn tập đề cương của tôi.

Tôi đập tay đánh “bốp” che đề cương, lườm cậu.

“Xem ra cậu cũng chẳng có tâm trạng học hành.” Cậu nhìn tôi, giọng đều đều vẻ rất thờ ơ, “Không đưa tớ đi tham quan trường cậu một lát à?”

Ánh nắng xế chiều tựa dòng sông dát vàng, lững thững mà dịu êm trôi trong sân trường, gồng gánh đồng ký ức ba năm cấp ba của tôi.

“Bên cạnh thư viện trường bọn tớ là cây đa trăm tuổi, tớ từng ngồi dưới gốc cây ngắm mặt trăng đỏ đầy; sân vận động nhỏ lắm chạy một vòng chưa chắc đến 200m; căng tin vào giờ ăn trưa thì hết như bãi chiến trường, nam nữ lao vào đánh nhau chỉ để tranh cướp hộp cơm đùi gà ba mươi chín tệ.”

Còn nữa, tôi chỉ vào hai tòa giảng đường được ngăn cách bởi sảnh chung: “Màu xanh là bên nam sinh, màu đỏ là bên nữ sinh, tan học mọi người đều đứng dựa lan can lén lút thị sát động tĩnh phía đối diện, vậy nên bọn con trai thường làm mấy trò ngu ngốc để gây sự chú ý với đám con gái, ví dụ như viết áp phích tỏ tình, nhảy lượn sóng, phanh áo ngoài... cực ấu trĩ, con trai tuổi này. Cây phượng ở sảnh chung là pháp trường aluba⁽³⁾ của bọn con trai.

(3) Aluba (hay Happy Corner) là một trò chơi phổ biến của nam sinh tại Đài Loan, Hồng Kông. Trong đó, một nhóm bạn cùng khiêng một nam sinh và động háng của “nạn nhân” vào những vật thể cứng như cột, cây.

“Lần trước có cậu nhóc khóa dưới cạo trọc đầu chạy đến tỏ tình với một bạn lớp tớ, là bạn ngồi cạnh tớ trong thư viện, cậu vừa gặp lúc này đây, xinh không? Mẹ cậu ấy là giáo viên chủ nhiệm lớp tớ.”

Trình Dịch luôn nở nụ cười trên môi, lặng yên nghe tôi kể.

Ngồi trường quả thực quá đổi yên tĩnh, im ắng như chỉ còn lại tôi với Trình Dịch, như nghe thấy cả tiếng tim tôi đập loạn nhịp.

Vậy nên, tôi nói liền thoảng, toàn mấy chuyện nhỏ nhặt, thú vị thường ngày của học sinh cấp ba, nói liên tục không ngắt, dường như muốn lấp đầy khoảng trống hai năm qua giữa tôi và Trình Dịch.

Trong khoảng thanh xuân ấy, không có cậu ở bên, nhưng tôi hy vọng tương lai có thể có cậu... đây là ẩn ý của tôi, Trình Dịch, cậu có nghe thấy không?

Chẳng biết tự lúc nào đã đi đến trung tâm hoạt động học sinh.

“Tớ thuộc câu lạc bộ ghita đấy, không ngờ phải không?” Tôi đẩy cánh cửa căn phòng câu lạc bộ, một vệt nắng rọi vào bên trong, thấp sáng cả căn phòng tắm tối, có vài cây đàn chưa kịp đem về đang nằm lặng lẽ trong góc phòng, dây đàn dưới ánh mặt trời chiếu rọi óng ánh như được dát vàng.

“Thật á?” Quả nhiên cậu không tin.

“Nhưng mà, tớ chơi không được hay lắm.” Tôi thẳng thắn thừa nhận, “Phần lớn thời gian tớ chỉ làm chân sai vặt, Bưởi chăm chỉ hơn nhiều, không chỉ làm chủ tịch câu lạc bộ, còn cùng các anh chị lập ban nhạc đi khắp nơi biểu diễn thi thố, nghe nói tháng Năm năm nay còn đi diễn ở Lễ hội âm nhạc Khăn Định⁽⁴⁾.”

(4) Khăn Định là vùng biển phía Nam, một trong những điểm du lịch nổi tiếng của Đà Loan.

Trình Dịch không thèm để ý đến tôi, tự đi tới góc phòng lấy một cây ghita, phủi bụi rồi nhẹ nhàng gảy thử: “Lệch hết âm rồi.”

Cậu gảy vài tiếng không bấm dây, dòng tai lắng nghe, xoay xoay bộ khóa, rồi tiếp tục gảy đàn, những động tác giống hệt nhau, tôi đã từng nhìn thấy ở anh Nhân Kỳ.

“Hóa ra cậu cũng biết chơi ghita à?” Tôi cảm thán: “Tớ không biết cơ đấy.”

“Còn đây chuyện cậu không biết.” Cậu đưa cây ghita ra trước mắt tôi, “Thử xem, đánh một bài tớ nghe nào.”

“Thế nào cậu cũng cười tớ!” Tôi do dự kinh khủng, cắn môi, “Tớ không muốn múa rìu qua mắt thợ đâu.”

“Dạo trước tớ cũng mới mua sách về tự học thôi, không điệu nghệ lắm đâu.” Cậu cười rất vô hại: “Nói không chừng cậu còn đánh hay hơn tớ.”

Nghe thấy vậy, tôi yên tâm hơn nhiều, nói không biết ngượng mồm: “Nếu cậu muốn học thật, gọi tớ một tiếng ‘cô giáo’ tớ sẽ miễn cưỡng dạy cho cậu, học phí có thể thương lượng.”

“Còn đòi cả học phí à? Vậy tớ phải nghe thử trước đã.”

“Không thành vấn đề!” Tôi đây ập tự tin, lay lắt thì lay lắt dẫu sao cũng luyện được vài bài có thể đem ra biểu diễn.

Tôi ôm cây ghita rồi kéo lấy chiếc ghế đầu ngồi xuống, có điều lâu không đánh, tư thế nhìn sao cũng thấy kỳ cục, chắc Trình Dịch thấy không thuận mắt, đi vòng ra sau giúp tôi dựng thẳng đàn. Còn chưa kịp nói “Cảm ơn”, bỗng toàn thân tôi nóng rực, hơi thở nam tính tươi mát thoang thoang xộc vào khoang mũi, lúc này tôi mới nhận ra cả người đã rơi vào vòng tay cậu.

Trình Dịch ngồi trên chiếc ghế sau lưng tôi, ôm lấy cả tôi cùng cây đàn.

“Đàn cho tớ nghe, tớ muốn học...” Cậu vùi mặt vào cổ tôi, giọng nói như xuyên qua sống lưng truyền tới, “Tớ là một học sinh ngoan.”

Bạn học sinh kia! Hành vi của bạn phạm quy rồi đấy!

Toàn thân căng cứng, tay chân không biết để đâu, dững khí đột nhiên chạy vụt mất, hồi lâu sau tôi mới lí nha lí nhí: “Tớ, tớ đánh chán lắm.”

“Yên tâm, tớ không cười cậu đâu.” Khán giả bảo đảm hết lần này đến lần khác sẽ không đập trứng vào mặt tôi, “Cũng sẽ không phá rối cậu.”

Tay gảy đàn mà lòng dạ rối bời, đánh một bài lộn nhốn, đến chính mình cũng không nghe ra là bài gì, chỉ cảm giác ngực Trình Dịch khẽ rung lên, như đang cố nín cười.

“Ê! Cậu nói không cười tớ cơ mà!” Tôi giữ dây đàn, kháng nghị: “Ngồi dịch ra sau một chút, với cả không được dựa đầu vào người tớ!”

“Tớ có cười đâu...” Cậu thà chết không chịu thừa nhận, húng hắng một tiếng, để đón lấy cây đàn nên lại phải xích về phía trước một chút, ngực cậu dính chặt lên lưng tôi, nhịp tim như đang sánh bước cùng tôi, đập thành thịch.

“Cậu đàn bài này đúng không?”

Cậu đánh đàn, còn hát nữa, nửa đoạn sau bài hát mà tôi đã không thể hát thành lời trước mặt anh Nhân Kỳ.

When the night has been too lonely

Khi màn đêm quá đối cô đơn

And the road has been too long

Khi con đường càng kéo dài vô tận

And you think that love is only for the lucky and the strong

Và khi em nghĩ rằng tình yêu chỉ dành cho những ai may mắn và mạnh mẽ

Just remember in the winter

Thì hãy nhớ, ngay cả vào mùa đông

Far beneath the bitter snow lies the seed

Sâu thẳm dưới lớp tuyết dày lạnh lẽo luôn có một hạt mầm

That with the sun's love in the spring becomes the rose

Cùng tình yêu của nắng bung nở thành đóa hồng rực rỡ giữa mùa xuân

(“The Rose” – Nhạc và lời: Amanda McBroom)

Thật đẹp, tình yêu chỉ dành cho những ai may mắn và mạnh mẽ.

Tôi không mạnh mẽ, nhưng liệu có thể là cô gái may mắn đó không?

Đánh xong một bài, Trình Dịch làm bộ định căn tai tôi, cười nói: “Với chút trình độ này còn không biết ngưỡng đòi thu học phí của tớ, cậu dám thật à!”

Tôi sợ nhột nên ra sức né, nghĩ tới quân cứu viện chợt nảy ra một ý, liền nói: “Tớ quen một đàn anh đạt được rất nhiều giải thưởng, đến cả công ty đĩa hát cũng đang chuẩn bị ký hợp đồng phát hành đĩa cho anh ấy, hay là cậu nhận anh ấy làm sư phụ đi, đảm bảo sẽ tâm phục khẩu phục!”

“Giới thiệu làm quen trước xem sao.” Cậu ậm ừ không dứt khoát.

“Đợi tớ, tớ nhớ mấy hôm trước anh ấy gửi tin nhắn nói đổi số điện thoại, tớ còn chưa sửa vào danh bạ.” Tôi mở di động tìm kiếm, mẫu tin nhắn của Bưởi “Bởi vì tao cam tâm tình nguyện” bỗng đập vào mắt, xếp ngay đầu danh sách, như đâm vào ngón tay đau điếng khiến tôi ngây người một lúc.

“Tìm thấy chưa?” Trình Dịch thò đầu qua hỏi.

“Ừ,” tôi gửi số di động của anh cho Trình Dịch, cố gắng miêu tả sơ sơ: “Hai người rất giống nhau, phải gặp mặt một lần mới được, anh ấy tên là Tiêu Nhân Kỳ, là người rất yêu đời rất thú vị.”

Anh ấy từng tên là Trình Kỳ, anh trai cậu, cũng là người thân của cậu.

Không nhìn thấy nét mặt của Trình Dịch, nhưng có cảm giác cậu hơi sững người, tôi nghiêng đầu nhìn, vừa chạm phải ánh mắt tôi, cậu vội quay đi không để lại dấu vết.

“Đi thôi.” Cậu kéo tôi đứng dậy.

“Ra khỏi hành lang chính là cổng bên hông trường học. Sinh hoạt câu lạc bộ xong, bọn tớ sẽ đi tắt từ đây về thẳng nhà luôn.” Đi ngang qua bảng thông báo trên hành lang, tôi dừng bước, nói: “Trường tớ cực biến thái, lần nào thi xong cũng sắp xếp thành tích theo thứ tự toàn trường, dính trên bảng thông báo này, nói là muốn khích lệ học sinh.”

“Vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng, lần thi thử cuối cùng tớ còn chưa đến xem điểm nữa.” Tôi tìm kiếm tên mình, mặt dính chặt lên tấm kính nhìn đi nhìn lại, hồi lâu cũng thấy tên mình nằm ở nửa trên, vui mừng nói: “Thấy rồi, tớ ở đây! Thứ 47 toàn trường đấy! Nói không chừng lại có cơ hội chiến vào trường Quốc gia.”

Tấm kính phản chiếu bóng Trình Dịch, cậu đứng bất động, ánh mắt trước sau chỉ dừng tại điểm chót vót hàng đầu tiên, tôi chột phi cười, có phần cay đắng: “Những học sinh như cậu, chắc rất dễ tìm thấy tên mình nhỉ!”

Cậu đứng cao như thế, tôi với không tới, chỉ có thể gắng hết sức để mình không tụt xuống quá sâu. Cậu giống như bóng hình phản chiếu trong tấm kính, gần như trong gang tấc nhưng lại vô cùng lạnh lẽo khi chạm vào, người luôn mãi đuổi bắt bóng hình cậu như tôi... thật sự cũng đã thấm mệt.

“Trình Dịch,” tôi bất an hỏi: “cậu có thấy tớ ồn ào lắm không?”

“Ừ, cũng hơi.” Cậu khẽ thở dài, thu ánh mắt lại, “Nói nhiều thế cậu không thấy khát à?”

Đáng ghét, con người này trước giờ chưa từng cho tôi chút thể diện.

“Không!” Tôi giận dữ ngoảnh mặt định bỏ đi.

“Nhưng tớ khát.” Cậu kéo vạt áo tôi, hỏi: “Cậu đem theo nước không?”

“Có chứ.” Tôi lôi chai nước suối từ trong cặp ra, mở nắp, ngậm miệng chai tu ừng ực mấy ngụm, chỉ thiếu điều không nhổ ít nước bọt vào đó, đưa cho cậu.

“Đừng nói tớ keo kiệt, cho cậu uống hết đấy.” Thích thú ngắm nhìn biểu cảm khê cau mày của Trình Dịch, tôi cười thầm trong bụng. Để xem cậu xử lý sao?

“Uống đi! Uống đi!” Căng tin đóng cửa, máy bán hàng tự động chỉ bán Coca, không hôn gián tiếp với tôi thì cậu phải quay về cổng chính rồi đi thêm mấy chục mét nữa mới có cửa hàng tiện lợi. Thứ khoái cảm báo thù chột dâng lên từ đáy lòng.

“Được thôi.” Cậu nhướn mày, bước lại gần, xòe tay ra lấy.

Tên lập dị mắc bệnh sạch sẽ chết tiệt đột nhiên nghĩ thông suốt rồi sao?

Cậu vươn dài cánh tay, nhưng mục tiêu không phải chai nước mà là cổ tay tôi, nhân lúc tôi hoàn toàn không đề phòng, kéo tôi về phía cậu.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Trình Dịch, dừng hình trước mắt tôi, hoàng hôn lấp lánh trong con ngươi cậu, rực rỡ chói lòa khiến tôi không ngừng chớp mắt, hơi quay đầu đi.

Cậu lấy tay kia nhẹ nhàng nâng má tôi lên, ngón tay thon dài mãi mân mê đường cong từ tai đến cằm, đùa giỡn với dây thần kinh mẫn cảm của tôi.

“Này, không được nuốt lời, là tự cậu nói muốn đưa nước cho tớ uống.” Giọng nói dịu dàng khác thường, như đang dỗ dành đứa trẻ nhường lại chiếc kẹo thân thương.

“Nước đây, lấy đi!” Tôi căng thẳng cầm chai nhựa, bóp mạnh đến nỗi thân chai hóp cả vào.

Môi Trình Dịch hơi khô, như chuồn chuồn chấm nước nhẹ lướt qua má tôi, tôi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng lại, trước mắt bỗng tối sầm, cậu cúi đầu, dùng đầu lưỡi tách đôi môi tôi, ra sức mút lấy thứ chất lỏng trong miệng, mỗi một lần cướp đoạt đều mang tới dòng điện khiến người ta tê dại, cuốn theo máu nóng sục sôi chảy khắp tứ chi.

Toàn thân tôi run rẩy, như bị ném vào chiếc máy giặt cửa ngang lăn lộn quay cuồng đến rung trời chuyển đất. Bàn tay sau khi vô thức cào cấu loạn xạ bị tóm chặt, chẳng biết bao lâu trôi qua, mãi đến khi hồi chuông tan học gióng giả xa xăm xé toang mớ hỗn độn này, Trình Dịch mới nhẹ nhàng thả ra, chậm chậm rời môi tôi.

“Uống xong rồi.” Cậu nói, đôi môi ướt át lộ vẻ tươi cười trong trẻo.

Cảm giác hơi nước trong miệng đã bị hút cạn, giờ đây tôi giống như chiếc áo bị vắt kiệt nước, nhặt lên trải trong máy sấy khô quần áo, toàn thân mềm nhũn, nóng hừng hực.

Tôi mơ mơ màng màng, cúi đầu, nhìn thấy tay cậu đan chặt vào tay tôi, chai nước suốt chẳng biết tự lúc nào đã nằm bên chân.

“Tớ đã nói... trường tớ rất biến thái, quy định nam nữ không được cầm tay trong trường chưa?”

“Chưa.”

“Vậy tớ đã nói... trường tớ rất biến thái, quy định nam nữ không được hôn nhau trong trường chưa?”

“Cũng chưa.”

Hôn ư? Còn, còn là hôn lưỡi ư?

Đầu óc trong lúc hỗn loạn đột nhiên chỉnh lý được một dòng suy nghĩ mạch lạc, tôi nhất thời tỉnh táo: “Trình Dịch, cậu hôn tớ?”

“Ừ,” không phủ nhận, cậu nở nụ cười rạng rỡ: “hơn nữa cậu không cho tớ ăn tát.”

Bình tĩnh bình tĩnh. Nhưng hiện giờ tôi cực muốn hét lên!

Trình Dịch hôn tôi rồi!?

Chuyện xảy ra quá đột ngột, nói không chừng chỉ là một giấc mơ, mộng tỉnh rồi sẽ nhận ra mình chỉ đang nằm rạp trên bàn chảy nước miếng.

Cắn chặt môi cố sống cố chết kìm nén không gào thét, tôi trực tiếp chạy đến kết luận: “VẬY CẬU VÀ TỚ, VẬY NÊN, CHÚNG TA LÀ BẠN TRAI BẠN GÁI CỦA NHAU RỒI À?”

Nghĩ ngợi, cảm thấy hình như mình quá bá đạo, tôi nói: “Hay là cho cậu năm giây suy nghĩ, tớ đếm đến năm nếu cậu dám không chịu nhận, cậu, cậu chính là kẻ quấy rối tình dục! Tớ sẽ cho cậu ăn tát, lại mách với giám thị, dán họ tên trường lớp và hình cậu lên bảng thông cáo!”

“Vương Hiếu Hạ, sao cậu có thể ngày càng hung dữ như thế, sau này nhất định tớ sẽ bị ăn hiếp.” Nụ cười tắt lịm, cậu thoáng nhăn mũi, lẩm bẩm: “Mua đồ còn được bảy ngày dùng thử, chỉ cho tớ năm giây suy nghĩ, phải nói là quá...”

“Năm, bốn, ba,” tôi bịt tai mặc kệ lời oán trách của cậu, đếm: “hai, Trình Dịch cậu muốn hối hận thì tranh thủ lúc này đi! Tớ sắp đếm xong rồi...”

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang, cậu cúi xuống, khẽ cắn lên môi tôi, hơi thở ấm nóng mang theo một lời ước hẹn: “Tớ sẽ không hối hận!”

Tôi ôm chầm lấy Trình Dịch, sợ hãi đến chết và cũng hạnh phúc đến chết đi được, dù cho ngày mai là ngày tận thế cũng chẳng sao.

Tất nhiên ngày mai không phải ngày tận thế.

Thời gian lặng lẽ trôi bên cạnh chúng tôi, mặt trời dần chìm xuống, bầu trời loang một màu xanh xám mịt mờ, chỉ tràn ra ánh sáng màu cam nhạt bên rìa đường chân trời.

“Trình Dịch...”

“Ơi?”

“Ngày mai phải thi rồi,” tôi vùi mặt vào ngực cậu, ngửi trộm hương sả chanh trên áo, lặng thinh lắng nghe tiếng tim đập đều đều, “có thể cổ vũ cho tớ không?”

“Ngày mai cố gắng thi tốt.” Trình Dịch nhẹ nhàng xoa vai tôi, giọng nói thoáng tiếng thờ dài, “Tớ không kỳ vọng cậu thi đỗ Đại học Quốc gia, đừng cách tớ

quá xa là được.”

“Đừng quá căng thẳng, trước khi nộp bài thi nhớ phải kiểm tra số đề, đừng vẽ chi chít, không được mang di động vào phòng thi.” Kẻ lăm mồm cung Xử Nữ, bạn trai tôi, dặn dò với vẻ đầy căng thẳng.

Tôi nhón chân lên, hôn lên môi cậu: “Tớ chỉ cần sự cố vũ này là đủ rồi.”

Mùa hạ năm mười bảy tuổi, chấm dứt mối tình đơn phương và đeo đuổi dài đằng đẵng, tình yêu của tôi và Trình Dịch cuối cùng cũng có một sự khởi đầu.

Nếu như câu chuyện kết thúc ở đây, chúng tôi đã có thể mãi mãi dừng lại ở tuổi mười bảy, tình yêu cũng sẽ mãi mãi tươi đẹp.

Đáng tiếc, suy cho cùng chúng tôi vẫn phải lớn lên.

CHƯƠNG 6

Trong mắt em đã từng chỉ có mình anh.

Ngày 2 tháng Bảy, thời tiết oi bức, dường như hết thủy hơi nước trong không khí đều bị hút cạn, bầu trời xanh thăm thẳm, không một gợn mây.

Nói không căng thẳng là nói dối, có chút thấp thỏm, có chút cồn cào, nhưng tận sâu trong lòng lại là cảm giác bình tĩnh và được giải thoát khó hình dung.

Mặc dù Trình Dịch và tôi thi cùng một trường thi, nhưng khác khu nhà, xa cách vời vợi, cộng thêm việc không muốn vào thời khắc quan trọng này còn phải ứng phó với những lời bàn tán cùng ánh mắt tọc mạch từ đám bạn học, vậy nên ăn sáng xong, chúng tôi ai đi đường nấy về khu vực gần phòng thi của mình.

Không lâu sau, Trình Dịch gửi cho tôi một tin nhắn:

“Đừng căng thẳng”

Chưa đến vài phút, lại gửi tin thứ hai, viết ngắn gọn:

“2B? Tây?”

Ý muốn tôi kiểm tra xem đã mang đủ dụng cụ chưa.

Đang định nhắn trả lời, tin nhắn thứ ba rất nhanh chóng được gửi đến:

“Tắt di động!”

Tôi mỉm cười, tên này cũng hay lái nhãi thật đấy.

Hà Nhược Kỳ ngó sang xem, tôi lấy tay che đi, vội vàng tắt máy, cuối cùng còn gỡ bég cục pin ra.

“Cần nước khoáng không?” Giọng nói quen thuộc bỗng vang lên bên tai, là Bưởi.

“Có!” Tôi vui kinh lên được, nhẹ nhàng khoác vai nó nói: “Chu đáo thế à!”

Bưởi cười rạng rỡ, dưới ánh nắng thiêu đốt, nụ cười của nó như mang theo cả cơn gió hiu hiu tươi mát.

Nó cũng đưa một chai nước cho Hà Nhược Kỳ, Hà Nhược Kỳ hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Bưởi vê vê chiếc phù hiệu đỏ trên cánh tay, đặc ý nói: “Sinh viên tình nguyện trường thi! Thấy sao? Tớ nhiệt huyết quá phải không!”

“Điều vừa thôi!” Tôi nhạo báng nó: “Mày đến để xem cảnh bọn tao nước sôi lửa bỏng chứ gì!”

“Chính xác!” Đôi lúm đồng điệu bên khóe miệng nhếch cao, Bưởi đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu tôi: “Cố lên nhé! Bạn tao.”

Ngày thi hôm ấy kết thúc thuận lợi.

Cho đến tận trước khi đi ngủ, tôi mới mở di động, vốn muốn gọi điện cho Trình Dịch, định hỏi xem thi có tốt không, ngày mai tiếp tục cố gắng nhé, cậu nói trúng phóc có bão thật kìa..., nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng chỉ gửi đi một tin nhắn:

“Ngủ ngon!”

Đợi một lúc, Trình Dịch không trả lời.

Chắc cậu ngủ rồi, nhìn bóng cây rung rinh không ngớt ngoài cửa sổ, tôi đoán.

Nhưng, sao lại thoáng thấy bất an?

Ngày hôm sau, vừa thức dậy đã thấy trời cuồn mây xám xịt, đến trường thi chưa được bao lâu quả nhiên đổ mưa tầm tã, mưa rơi ào ào như trút nước, mặc dù vào một ngày tháng Bảy nhưng vẫn khiến người ta lạnh run từ tận sâu trong tim.

Trận mưa che trời dật đất thoáng chốc đã bao trùm cả ngôi trường, học sinh cùng phụ huynh đưa con đi thi bất đắc dĩ chen chúc trên hành lang tránh mưa.

Tôi bấm di động liên tục, màn hình sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng.

Vô cùng bất an.

Tối qua Trình Dịch không trả lời tin nhắn, hôm nay cũng không gửi tin nhắn cho tôi, di động của cậu vẫn tắt máy suốt.

Tôi nhờ Hà Nhược Kỳ giữ giúp mình thẻ dự thi và hộp bút, xách chiếc ô xông tới bên ngoài phòng thi của Trình Dịch.

Tim đập thình thịch, tôi gắng sức hít thở thật sâu.

Tiếng chuông vào phòng thi vang lên, đầu tôi nghe nổ đánh uỳnh, toàn thân như bị đóng đinh không tài nào cử động.

Tôi không thấy Trình Dịch.

“Vương Hiểu Hạ, mày chờ người ra đó làm gì đấy?” Bưởi phụ trách đi tuần tra phát hiện ra tôi, sốt sắng lay tôi, “Mau, mau quay về phòng mày đi.”

“Nhưng mà...” tôi gần như không nói nên lời: “Trình Dịch...”

Bưởi kéo tôi đi ra ngoài, tôi cứng đờ không chịu nhúc nhích, khó khăn lắm mới thốt được thành lời: “Trình Dịch không đi thi.”

“Cái gì?” Bưởi há hốc mồm kinh ngạc, nhìn vào trong phòng thi, quả nhiên chỗ ngồi của Trình Dịch bị bỏ trống!

“Làm sao đây?” Giọng tôi run rẩy: “Cậu ấy không nghe điện thoại...” Nghĩ tới đủ loại bất trắc có thể xảy ra, tôi chóng mặt choáng váng, gần như sắp không đứng vững nổi.

Bưởi giương ô, ra sức giữ lấy tôi, lôi về phòng thi.

“Vương Hiếu Hạ, nghe đây.” Bưởi toàn thân ướt sũng, khi hai tay nó nâng mặt tôi lên, tôi hơi rụt người lại.

“Nghe đây, bất kể Trình Dịch ra sao, mà vẫn phải thi cho tốt, tao sẽ nghĩ cách liên lạc với cậu ấy!” Hơi ấm truyền tới từ lòng bàn tay nó tựa như có sức mạnh xoa dịu tinh thần, tôi không còn run rẩy nữa, chỉ mơ hồ nhìn nó.

“Tin tao được không?” Bưởi mỉm cười cố ra vẻ thoải mái: “Đừng nghĩ ngợi nhiều, nói không chừng tên đó chỉ ngủ quên thôi.”

Chúng tôi đều biết Trình Dịch không thể nào ngủ quên, Bưởi chỉ đang an ủi tôi.

“Ừ.” Tôi khẽ đáp lại, gắng sức gật đầu, giọt nước mắt lạnh ngắt chẳng thể tìm được mà lăn dài.

Giờ đầu tiên thi Lịch sử, tôi quả thật không biết đã lay lắt vượt qua như thế nào.

Chuông vừa reo, tôi liền vơ hộp bút cùng thẻ dự thi chạy đến phòng thi của Trình Dịch, chưa chạy được bao xa thì có người gọi giật lại.

“Vương Hiếu Hạ, cậu định đi đâu đấy?” Khóe môi Trình Dịch hơi nhếch lên, chiếc ô trong tay ướt sũng đang nhỏ nước.

“Bưởi bảo cậu tưởng tớ không đến dự thi?” Cậu hỏi, miệng nở nụ cười.

Trái tim treo lơ lửng của tôi cuối cùng cũng có thể hạ cánh, muốn được nhào vào lòng cậu, bất chấp tất cả ôm chặt cậu biết bao.

Hành lang dần trở nên huyền ảo chen chúc.

Tôi đâm thùm thụp lên người cậu, trách móc: “Tớ sợ chết đi được! Cậu không nghe điện thoại, tớ cứ đợi bên ngoài phòng thi của cậu mãi, đến tận khi chuông báo vào phòng reo vẫn không thấy cậu đâu!”

Trình Dịch bật cười tránh đòn, túm lấy tay tôi, húng hắng ho khe khẽ: “Suýt nữa ngủ quên, cũng may chạy vội trong vòng hai mươi phút vẫn có thể vào thi.”

Vì quá lo lắng, không ngờ đến một lời giận dữ tôi cũng chẳng thể thốt ra, chỉ biết lườm cậu.

Là tôi nghĩ quá thôi sao? Trình Dịch, kẻ lập dị làm gì cũng cần thận không chút câu thả này sao có thể ngủ quên?

Hơn nữa, tay cậu lạnh quá, sắc mặt thì trắng bệch, ánh mắt rất mệt mỏi, giọng nói khàn đặc, ngay cả nụ cười trông cũng đầy khiên cưỡng.

Tôi khẽ hắt xì một tiếng.

Trình Dịch cười áo khoác mỏng đang mặc, choàng lên người tôi: “Nghe nói, đồ ngốc rất dễ bị cảm vào mùa hè.”

“Đồ ngốc,” cậu véo nhẹ mũi tôi, thì thầm: “Trời mưa nhớ phải đem theo áo khoác chứ.”

“Cậu mới là đồ ngốc!” Tôi hứ một tiếng yếu ớt: “Những ngày này còn ngủ quên được à? Lên đại học rồi xem cậu thế nào?” “Hay là, sau này gọi tớ dậy nhé?” Trình Dịch buột miệng, tôi sững người, chợt thấy đôi má trắng bệch được phết lên sắc đỏ nhàn nhạt.

“Không thích!” Thật ra bình thường tôi còn ham ngủ hơn, “Hứ, tặng cậu cái đồng hồ báo thức!”

Trình Dịch nói hôm nay quên mang di động, muốn tôi chú tâm vào thi cử không được chạy lung tung, bắt tôi kiên nhẫn một chút đừng chạy đi tìm cậu, đợi chiều thi xong môn cuối cùng, cậu sẽ đến tìm tôi, hai đứa lại cùng nhau đi xem phim... Không biết tại sao, cứ có cảm giác cậu đang dỗ dành tôi.

Sau khi thi xong môn cuối cùng, người đứng đợi ở hành lang là Bưởi, không phải Trình Dịch.

Dự cảm của tôi quả nhiên đã thành sự thật.

“Thi cử thuận lợi đấy chứ?” Nó hỏi với giọng thoải mái, nhưng ánh mắt lại luôn né tránh tôi.

“Trình Dịch sao rồi?” Tôi nhìn thẳng vào Bưởi, đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

“Thi xong môn buổi sáng ngất rồi.” Bưởi ngoảnh mặt đi, “Giờ đang ở bệnh viện, tao đưa mày đi thăm cậu ấy.”

“Tại sao lại ngất?” Tôi hỏi, giọng nghe rất bình tĩnh.

“Mày tự hỏi đi, tên điên ấy...” Bưởi thờ dài, “đầu óc không bình thường, phục nó thật đấy!”

Học sinh thi xong tràn ra ngoài cổng trường như nước triều dâng, đám đông cùng đủ loại phương tiện giao thông nhanh chóng khiến mọi con đường chật cứng,

nước chảy không lọt. Bưởi cười một con xe máy tới trước mặt tôi, giọng áy náy: “Tao nghĩ phóng xe sẽ nhanh hơn, nhưng tao vẫn chưa có bằng lái, mà dám để tao đèo không?”

“Không sao, tao cũng không có bằng.” Tôi trả lời nó bằng một câu đùa cợt, ngồi lên không chút do dự. Bưởi đã giúp tôi rất nhiều rồi, nó không cần phải áy náy.

Đọc đường, chúng tôi đều im lặng.

Lúc này mưa đã tạnh, những đám mây đen kịt dày đặc vẫn lảng vảng chưa tan, gió thổi vù vù qua người, tôi ngược nhìn bầu trời ảm đạm, trái tim như treo lơ lửng giữa mảng màu âm u ấy, tay bắt giắc nắm mỗi lúc một chặt hơn, sắp đến bệnh viện mới chợt nhận ra phần áo bên eo Bưởi đã bị tôi vò nhàu nhĩ.

“Đến rồi.” Bưởi hơi quay đầu lại, vỗ vỗ lên mu bàn tay tôi, nói: “Đừng lo, không có chuyện gì đâu.”

Tôi muốn nói lời xin lỗi, cũng muốn nói cả câu cảm ơn, đến cuối cùng chỉ khe khẽ đáp: “Ừ.”

Cửa phòng bệnh của Trình Dịch đang hé mở, hắt ra luồng sáng dịu nhẹ, tôi cùng Bưởi đứng bên ngoài, nghe thấy tiếng tranh cãi văng ra từ bên trong.

Bưởi nói nhỏ vào tai tôi: “Là ông nội của Trình Dịch.”

Mặc dù là người thân, nhưng giọng điệu của Trình Dịch và ông nội lại đầy xa cách lạnh nhạt, khó gọi là tranh cãi, có lẽ nên gọi tình huống này là chưa đạt được tiếng nói chung thì hơn.

“VẬY, không thi là ý gì?” Chắc ông nội Trình Dịch cho rằng đó là lời nói đùa của thanh niên trẻ.

“Không thi, không đến thi.” Trình Dịch giải thích ngắn gọn, giọng nghe rất yếu ớt.

Trong phòng yên lặng hồi lâu, tôi sốt sắng thò mặt vào, đưa tay định gõ cửa, lại bị Bưởi kéo lại, nhìn tôi lắc đầu.

“Quay về Anh!” Cuối cùng ông nội Trình Dịch cũng phá vỡ sự im lặng, giọng nặng nề kèm theo sự uy nghiêm không chấp nhận kháng cự. “Ông sẽ tìm sẵn trường cho cháu, mùa thu nhập học, sau đó dự kỳ thi chuyển trường, với trình độ của cháu thi vào LSE⁽¹⁾ không thành vấn đề.”

(1) LSE là tên viết tắt của London School of Economics and Political Science (Trường kinh tế và khoa học chính trị London)

“Cháu không về đây đâu.” Trình Dịch nhẹ nhàng nói, lộ vẻ kiên quyết.

“Lý do?”

“Cháu muốn học đại học ở Đài Loan.”

“Cháu tưởng với thành tích này có thể học trường Quốc gia sao?” Ông Trình Dịch cười khẩy, “Oắt con không biết tốt xấu!”

“Trước giờ cháu chưa từng nói muốn học trường Quốc gia.” Trình Dịch trả lời.

Nghe thấy vậy, tim tôi bỗng đau nhói, mặc cho Bưởi ngăn cản, tôi đẩy mạnh cửa xông vào.

“Cháu là?” Ông Trình Dịch nheo mắt, sắc mặt tối sầm lại.

Tôi vốn định xưng là “bạn gái”, nhưng lời vừa đến đầu môi chẳng hiểu sao lại biến thành: “Bạn học của Trình Dịch ạ!”

Ông cau mày, rất không vui vì bị làm phiền, nói giọng lạnh nhạt: “Có chuyện gì sao?”

“Có ạ, Trình Dịch bị ốm, chúng cháu rất lo cho cậu ấy, muốn tới quan tâm thăm hỏi cậu ấy!” Tôi nhấn mạnh từng chữ trong câu nói của mình.

Ông Trình Dịch nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lẹm, tôi nhìn thẳng lại không hề nao núng, dám chắc ông nghe ra được ẩn ý trong lời nói đó.

Trình Dịch bị ốm, là người thân của cậu ấy, ông lại chỉ lo lắng về thành tích thi cử cùng với việc không thể vào Đại học Quốc gia sao?

Nhìn thẳng vào ông cụ đầu tóc bạc phơ, cuối cùng, tôi không kìm được bèn nói: “Điều Trình Dịch cần nhất bây giờ chính là sự an ủi của ông.”

“Chỉ những đứa đàn độn mới cần được an ủi,” ánh mắt ông chuyển từ khuôn mặt tôi sang người Trình Dịch, “học sinh ưu tú chỉ cần phương pháp!”

“Phương pháp để đứng trên đỉnh của kim tự tháp!” Ông lần nữa nhấn mạnh.

“Nhưng mà, cậu ấy không vui...” Tôi rùng mình, bắt đầu hiểu rõ từng chút một về hồ đen Trình Dịch vẫn giấu trong lòng suốt bao năm qua, luồng sức mạnh ấy buộc cậu phải tiến về phía trước, nhưng sẽ có một ngày khiến cậu cản trở.

“Vui sao? Tất nhiên giờ nó không vui rồi, thiếu hẳn điểm một môn cơ mà! Đừng nói Đại học Quốc gia, có thể vào trường công lập hay không cũng là cả vấn đề? Ông có phần giận dữ, khó chịu xoa tay: “Lãng phí một năm thi lại hay là đi học trường tư, ta tuyệt đối không đồng ý!”

“Học Đại học Quốc gia quan trọng đến thế sao?” Tôi buột miệng: “Ông không đồng ý, thật ra chỉ bởi vì ông cảm thấy mất mặt thôi đúng không!”

“Cháu...” Ông Trình Dịch đứng dậy, giơ ngón trỏ chỉ thẳng mặt tôi, như thể đang kiềm chế cơn phẫn nộ, cơ thể cũng khẽ run lên.

Trình Dịch hơi nhồm dậy, gương mặt kinh ngạc nhìn tôi, bị Bưởi huých huých, tôi mới nhận ra chắc mình đã lỡ lời, mặt dần nóng rực, chỉ đành chằm chằm cúi đầu.

Gay to, lần đầu tiên gặp ông Trình Dịch đã bị gạch số rồi.

Đang chuẩn bị đón nhận một trận mưa gió bão bùng, cuối cùng lại chỉ nghe thấy tiếng thở dài, tôi ngẩng đầu lên, thấy ông lập cập bước tới gần Trình Dịch.

Trình Dịch định nói gì đó, nhưng chưa kịp mở lời ông nội đã khẽ ấn vai cậu xuống, kéo tấm chăn bị trượt do cổ ngồi dậy lên giúp cậu, động tác rất từ tốn cẩn thận, và tràn đầy tình yêu thương.

“Ông biết lý do cháu muốn ở lại đây rồi.” Ông lão nhìn cậu thiếu niên, nở nụ cười nhàn nhạt hỏi: “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Trình Dịch đáp “vâng”, cũng cười nhạt.

“VẬY cháu nghe rõ đây, nếu như cháu cố chấp muốn ở lại Đài Loan,” ông từ tốn nói: “học phí và sinh hoạt phí của cháu ông sẽ không đưa một xu nào hết, cho đến khi cháu về Anh.”

Hóa ra còn có người như vậy, cất giấu tình cảm đến mức khó hiểu, rõ ràng muốn quan tâm, tại sao không chịu đến ôm vào lòng?

“Cháu biết rồi.” Trình Dịch có vẻ vô cùng bình tĩnh, như đã dự tính được tất cả, không có bất cứ lời bất bình nào, thậm chí trên khuôn mặt còn nở nụ cười.

“Cảm ơn ông.” Trình Dịch nói.

“Quá ngây thơ, quả nhiên vẫn chỉ là một đứa trẻ.” Ông khẽ thở dài, nhìn Trình Dịch rồi lại nhìn sang tôi, nói như ngầm ám chỉ: “Cháu hết như bố, lúc yêu thì khó chia ly, không yêu nữa thì...”

Ông chưa nói hết lời đã bỏ đi, tôi thấy nụ cười trên môi cậu nhạt dần.

“Trình Dịch, phải làm sao đây?” Tôi chùng giọng hỏi, bỗng dưng muốn khóc, kìm nén sao mà vất vả quá.

Trình Dịch quay mặt đi ho húng hắng vài tiếng, tôi vội lấy bình giữ nhiệt đặt trên bàn trà rót nước đưa cậu, đợi cậu uống xong đang định lấy lại cốc thì bị cậu nhẹ

nhàng nắm lấy tay còn lại, tôi sửng người chực rút ra nhưng càng bị nắm chặt hơn.

“Tạm thời đừng nghĩ gì cả.” Cậu như dùng hết sức lực, giọng nói mang theo hơi thở hỗn hển: “Tớ muốn ngủ một lát, cậu ở lại với tớ.”

Trình Dịch chìm vào giấc ngủ.

Tôi ngồi bên cạnh, thấy cậu hơi nhú mày, lông mi khẽ rung rinh, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi, có vẻ là một giấc ngủ không yên bình. Tôi kìm lòng không đặt, bèn giúp cậu lau khô những giọt nước đọng trên mặt, vuốt nhẹ đôi lông mày, xoa bóp hai huyệt thái dương, cho đến khi cậu thư thái dễ chịu, cơ mặt dần buông lỏng, miệng hé mở hệt như đứa trẻ đang ngủ say, vô ưu vô lo, tôi nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Tại sao cứ mơ hồ thấy có chút sợ hãi.

Lúc yêu thì khó chia ly, lúc không yêu nữa thì sao?

Nếu như nghe lời sắp xếp của bề trên quay về Anh, Trình Dịch có thể sống cuộc đời được bao bọc, thậm chí vẫn được học tại một trường đại học đỉnh cao. Nếu như ở lại Đài Loan, dù cậu có tài giỏi đến đâu thì việc thi thiếu một môn cũng đã là sự thực, không chỉ vô vọng vào trường công lập, học bổng cũng sẽ bị hủy bỏ, học phí đại học dân lập một học kỳ gần sáu mươi nghìn tệ, cộng thêm phí ký túc xá hằng tháng, tiền sinh hoạt... Trình Dịch sẽ rất vất vả.

Lúc yêu nhau, Trình Dịch nói cậu sẽ không hối hận, vậy khi không còn yêu nữa thì sao? Liệu cậu có hối hận không?

Chúng tôi vẫn chưa trưởng thành, học được cách yêu, nhưng vẫn chưa học được cách hết yêu.

Tôi rất sợ hãi.

Bưởi dúi một bát cháo nóng vào tay, cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

“Tao không đói.” Tôi vô thức từ chối.

“Không phải cho mày ăn.” Bưởi lườm, hất cằm chỉ Trình Dịch: “Bảo mày đút cho con bệnh kia.”

Tôi lóng nga lóng ngóng gỡ nắp bát cháo, suýt chút nữa làm trào ra ngoài, chắc Bưởi không thể nhìn nổi nữa, bèn lấy chiếc thìa nhựa nhẹ nhàng múc lên tầm hai phần ba thìa cháo, Trình Dịch giơ tay định đỡ, ngại ngần nói: “Cảm ơn, để tự tao.”

Bưởi tặc lưỡi nói: “Không phải khách sáo, đây là đãi ngộ dành cho bệnh nhân!” Đoạn cười híp mắt nhét thìa cháo vào miệng Trình Dịch.

Nhìn thấy khung cảnh tình bạn này, tôi bất giác cảm thán: “Bưởi, Trình Dịch, hai người ở bên nhau thật... ai da!”

Còn chưa nói hết câu, gáy đã lập tức lĩnh hai đòn đánh cú mạnh cú nhẹ.

Được rồi, thật ra tôi chỉ đang gượng cười.

Tôi múc cháo, đưa lên miệng thổi nguội xong mới dứt cho Trình Dịch.

Bưởi vẫn không thuận mắt, cười cợt bảo: “Ê! Vương Hiếu Hạ, mày cũng chu đáo quá đấy nhỉ?”

Tôi học theo nó tặc lưỡi, ra vẻ đứng đắn: “Đây là đãi ngộ dành cho bệnh nhân, lần sau mày đổ bệnh phải nhập viện tao cũng sẽ dứt cho mày như thế này!”

Trình Dịch bỗng ho húng hắng.

“Làm ơn ngàn vạn lần xin đừng!” Bưởi hoảng hốt xoa tay lia lịa, “Tao còn lâu mới điên như Trình Dịch, đêm hôm khuya khoắt không chịu ngủ tự khiến mình đổ bệnh.”

“Tối qua cậu không ngủ sao?” Tôi ngây người, nhìn Trình Dịch.

Cậu lúng búng “ừ” một tiếng, tựa người lên gối nhắm mắt lại, vẻ như không định tiếp tục câu chuyện, tôi đành nhìn sang Bưởi với ánh mắt thăm dò.

“Đột nhiên Trình Dịch ngắt giữa trường thi, bác sĩ bảo do cảm dẫn đến viêm phổi nhẹ,” Bưởi nhún vai, nói nhỏ: “Nhưng tên này chỉ nói tối qua không ngủ nên mới không trụ được.”

“Tại sao lại không ngủ?” Tôi lầm bầm: “Nhất định phải có nguyên nhân chứ...”

Trình Dịch ăn cháo xong, uống thuốc rồi lại nhắm mắt, trong khoảng thời gian đó trừ lúc chị y tá đến thay dịch truyền là cậu hơi tỉnh táo, còn lại phần lớn thời gian đều nằm ngủ mê man. Bưởi đi lúc nào tôi cũng không biết, mãi tựa đầu vào thành giường, mơ màng nhìn Trình Dịch, không biết bao lâu sau ngay cả mình cũng lịm dần, đến khi nghe thấy tiếng khàn khàn vang lên bên tai.

“Vương Hiếu Hạ...”

“A?” Tôi lơ mơ ngẩng đầu dậy, ánh mắt lướt qua cửa sổ, ánh nắng chiều từ bên ngoài rọi vào những đốm sáng màu vàng nhạt, nhuộm tông màu ấm áp lên căn phòng bệnh lạnh lẽo trắng toát.

“Cậu tỉnh rồi à? Muốn uống nước? Hay đi vệ sinh?” Tôi thu ánh mắt lại, hỏi liên tiếp mấy câu.

“Nước.” Tên này cũng biết cách sai vặt thật đấy.

Tôi rót cốc nước đưa tới trước mặt Trình Dịch, cậu dùng đũa lắc đầu, không có ý định đưa tay cầm.

“Không phải nên có đãi ngộ dành cho bạn trai sao?” Cậu nhắc khéo, mặc dù gương mặt không thể che giấu nét mệt mỏi bơ phờ, khóe môi vẫn nở một nụ cười trêu chọc.

Vớ được món hời lại còn lấu cá! Tôi uống cạn cốc nước, nở nụ cười gian ác nhào tới Trình Dịch.

“Còn đòi hỏi?” Tôi túm cổ cậu, thực thi quyền lợi của bạn gái, hung tợn chất vấn: “Tại sao tối qua cả đêm không ngủ? Cậu ra ngoài đàn đúm với ai? Làm những gì? Để thành như bây giờ! Cậu chán sống rồi hả!”

Cậu cười không hề trốn tránh, dang rộng vòng tay ôm chặt lấy tôi, chẳng biết bởi vì sốt cao hay đang kích động, má cậu hơi ửng đỏ. Tôi vùi mặt vào khuôn ngực đang phập phồng của cậu, yên lặng lắng nghe nhịp đập trái tim ấy.

“Hôm qua Tiểu Bạch chạy mất, tớ phải tìm cả đêm mới thấy.” Cậu nói, ngón tay lùa chải tóc tôi.

“Gì cơ?” Tôi vừa giận lại vừa thương, “Tại sao không nói với tớ? Bọn mình có thể cùng nhau tìm!”

“Cùng nhau tìm?” Cậu lắc đầu, nói: “Sau đó hôm nay cả hai đưa cùng nhau ốm? Cùng nhau bỏ thi à?”

“Nhưng, nhưng mà, thành ra khiến cậu thi không tốt, khiến cậu bị ông nội ép quay trở lại Anh, khiến cậu...” Cảm giác xót xa trào lên cổ họng, tôi nghẹn ngào.

“Ừ.” Nụ cười chợt tắt trên môi, nét mặt cậu trở nên nghiêm túc.

“Sau này phải làm sao?” Tôi bất giác cắn môi, khẽ hỏi: “Cậu có sợ không?” Tôi thì sợ lắm.

Ngón tay cậu lập tức áp lên môi tôi, cắt đứt sự hèn yếu trong tôi, cậu nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên, nói: “Ừ, rất sợ, không thấy Tiểu Bạch đâu tớ đã rất sợ, sợ nó bị xe đâm, sợ nó bị bắt mất, tìm nó suốt cả đêm đâm ra bị cảm lạnh.”

“Tớ xin lỗi.” Hơi ấm tỏa ra từ lòng bàn tay đang ôm lấy má nóng ran đáng sợ, nước mắt sắp chẳng thể kìm nén thêm nữa.

“Tớ còn sợ vì cảm lạnh mà không thể hôn cậu.” Cậu thì thào, khóe môi nhếch lên khiến người ta giật thót.

Nhân lúc nước mắt chưa kịp rơi, môi tôi đã chuẩn xác dính lên môi Trình Dịch, tôi hôn cậu, và nhận lại sự hồi đáp mãnh liệt.

Trình Dịch cúi đầu ghé tai tôi, giọng nói rất khẽ nhưng rành mạch từng từ: “Những thứ khác tớ đều không sợ.”

Liệu câu chuyện có thể mãi mãi dừng lại tại đây? Dừng lại, chúng ta đừng tiếp tục đi về phía trước nữa được không?

Hôm ấy, có hai người đến thăm Trình Dịch.

Một người lập tức bị tôi liệt vào thành phần khách không mời mà đến.

Từ xa nhìn thấy Lý Tuyết Nhi đi ra từ phòng bệnh của Trình Dịch, tôi vô thức quay lưng đi vờ như người qua đường nhưng vẫn bị cô ta gọi giật lại.

Giai đoạn lớp mười hai chuẩn bị thi đại học, không có thời gian cũng như tâm trạng đi sửa sang đầu tóc, giờ đây tóc mái tôi đã lờm chờm chọc vào mí mắt ngứa ngứa. Ngắm nhìn nàng nữ thần với những lọn tóc xoắn mềm mại óng ả, tôi nghĩ, đã tới lúc cắt phăng mái đầu phiền não này rồi.

“Cậu đến thăm Trình Dịch à?” Tôi nhếch môi, hỏi: “Về Đà Loan khi nào thế?”

“Ừ, về nửa năm rồi.”

“Nửa năm rồi sao? Không phải người thân của cậu đều ở bên Anh à?” Tôi khách sáo hỏi han, trong lòng bỗng giật nảy, vậy nên năm nay Lý Tuyết Nhi cũng thi đại học ở Đà Loan sao?

“Bố mẹ tớ ly hôn rồi, tớ chuyển về Đà Loan sống cùng mẹ.” Lý Tuyết Nhi tủm tủm.

Chẳng ngờ lại là câu trả lời như vậy, tôi ngẩn người, cảm giác đang thăm dò đời tư của người khác khiến bản thân thấy ngượng ngùng.

“Xin lỗi, tớ không nên hỏi thì hơn.” Tôi cào cào tóc mái, che đi đôi mắt.

“Không sao.” Cô ta giữ vẻ mặt tự nhiên như đã trả lời vấn đề này hàng trăm lần, sau đó đưa mắt nhìn xuống chiếc hộp bảo quản đồ ăn trên tay tôi.

“Cậu cũng đến thăm bệnh à?” Cô ta hỏi, giọng thấp thoáng vẻ do thám.

“Mẹ tớ cuộn sushi, nhiều quá nhà ăn không hết, nghe nói Trình Dịch bị ốm, bố mẹ lại không ở bên nên không có ai chăm sóc, nên đem đến cho cậu ấy, lãng phí thức ăn đáng tiếc lắm...”

Tôi lúng túng giải thích, đoạn còn cười ha ha, nghĩ lại mới thấy sai sai, sao tôi không quang minh chính đại nói: “Bà đây đang hẹn hò với Trình Dịch đấy, bạn gái đến thăm là lẽ tất nhiên!”

Mặc dù tôi là đứa ruột để ngoài da, nhưng có những thứ trực giác lại chuẩn xác đến đáng sợ, Lý Tuyết Nhi vừa bước ra từ phòng Trình Dịch, hỏi như vậy, chứng tỏ Trình Dịch chưa hề nói với cô ta chuyện chúng tôi đang qua lại với nhau.

Chẳng hiểu sao, trong lòng tôi thoáng chút hụt hẫng, đang định mở cửa, bỗng Lý Tuyết Nhi hỏi: “Lần này không những Trình Dịch sa sút phong độ thi cử, còn từ bỏ cả suất tuyển thẳng vào Oxford, khăng khăng ở lại Đài Loan học đại học, cậu biết tại sao không?”

Bởi vì tôi.

Tôi nên đặc ý sao?

Tôi không đủ dũng khí để nói ra, đành bần thần nhìn cô ta, sau đó khẽ lắc đầu.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy Trình Dịch đang khoác áo khoác mỏng màu đỏ, nghiêng người tựa trên gối, trong tay cầm quyển sách nhưng không hề đọc, chỉ mãi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng bước chân tôi, cậu hơi ngoảnh lại nở một nụ cười rạng rỡ vô hại như chú bé quàng khăn đỏ.

Lãng hoa quả đủ loại, bánh ngọt, nước cốt gà, sô cô la và hoa tươi chất đống trên bàn trà bên cạnh cậu, tôi lạnh tanh gạt hết những thứ vướng víu đó sang một bên, giành nửa không gian đặt cơm hộp tình yêu của tôi lên.

“Hôm nay anh Trình được nhiều người mến mộ quá!” Tôi chạnh lòng nói, tiện tay xé một hộp socola hình trái tim, không ngờ bên trong còn có một tấm thiệp nhỏ thắt nơ hồng, thừa cơ tỏ tình sao?

“Cũng tạm.” Cậu đáp nhẹ tênh, giọng pha trách móc: “Sao cậu đến muộn thế, tớ sắp đói chết đây.”

“Cậu còn lâu mới chết được, lắm đồ ăn thế này.” Tôi bóc một viên sô cô la, cười tít mắt chìa tới bên miệng cậu, “Nào để tớ đút cho!”

Trình Dịch há miệng thật to, cắn nhẹ vào ngón tay tôi chứ không phải sô cô la, rồi từ ngón tay men lên đến cánh tay, lúc cắn lúc gặm, làm như tay tôi là cây xúc

xích thơm phức.

“Này, Trình Dịch, tứ đâu phải đồ ăn!” Tôi cọ quậy, thực chất con người này chính là tên đại háo sắc đội lốt chú bé quàng khăn đỏ, động một tí là cắn tôi.

“Cũng không tồi, chỉ có điều hơi ít thịt.” Trình Dịch liếc tôi, sau khi bình luận xong, lại tiếp tục tấn công lên cổ, bờ môi dịu dàng đem theo hơi thở rực cháy, thiêu đốt làn da tôi, một cảm giác tê dại nhồn nhột kỳ dị, chầm chậm lan dần từ gan bàn chân khiến tôi không thể đứng vững.

“Có là tốt rồi, lại còn dám chê,” tôi hứ một tiếng yếu ớt, “đã bóc tem miễn trả lại...”

Trình Dịch chột rùng mình, ngẩng đầu, nụ cười mờ ám dần ngoác rộng, ánh mắt càng sâu hun hút, nhìn bản mặt nham hiểm đó tôi mới phát hiện mấy từ mình vừa thốt ra còn có cả nghĩa ám chỉ, tệ thật.

Hai tiếng “cốc cốc” khê vang lên, có người lịch sự gõ cánh cửa đang khép hờ, tôi giật thót, đẩy mạnh tên háo sắc đang vừa cắn vừa gặm người mình ra.

Đẩy cửa bước vào là một vị khách đầy bất ngờ.

“Anh Nhân Kỳ?”

Một năm không gặp, anh trông có đen hơn, phong độ càng chín chắn hơn, dường như đã trưởng thành lên nhiều.

Trình Dịch dường như cũng bất ngờ, sau phút sửng sờ bèn gật đầu với anh.

Anh Nhân Kỳ mang vẻ thản nhiên như chẳng hề ý thức mình đã phá hoại bầu không khí mờ ám giữa tôi và Trình Dịch.

“Anh có gõ cửa nhé!” Anh nhấn mạnh, khéo môi vẫn thấp thoáng nụ cười.

Trình Dịch khê ho một tiếng, ngoảnh mặt đi.

Anh liếc qua bàn trà nhận nhịp, nụ cười càng rạng rỡ: “Nhiều đồ ăn thế này, xem ra anh đến rất đúng lúc!”

“Anh đến khéo ghê! Cùng ăn trưa luôn, lâu rồi anh em mình không gặp, vừa ăn vừa nói chuyện.” Tôi vui vẻ mở hộp cơm ra, kéo anh ngồi xuống ghế tiến hành ăn uống.

Anh Nhân Kỳ khen nức nở: “Ngon quá, em làm hết đấy à? Còn có cả rau trộn nữa, làm những thứ này rất mất công đúng không?”

“Em dậy từ sớm...” Tôi mím môi cười, tiếp tục gắp cho anh một miếng sushi đậu hũ, “Anh thích thì ăn nhiều vào!”

“Dậy từ sáng sớm làm cơm hộp tình yêu à?” Anh bật ngón cái, “Đảm đang quá, sau này Trình Dịch có phúc rồi.”

“Cậu ấy chỉ biết úp mì thôi,” Trình Dịch lập tức vạch trần tôi, “là dậy từ sớm trộm đồ ăn mẹ nấu đấy.”

“VẬY cũng coi là có lòng, sáng sớm còn phải bò dậy.” Anh phì cười, lấy đũa chỉ Trình Dịch, “Nhưng không phải em mang cho nó ăn sao?”

“Cậu ấy ăn no rồi!” Tôi lườm Trình Dịch, gắp miếng sushi cuối cùng bỏ miệng mình.

Ăn xong, anh Nhân Kỳ dựa người vào lưng ghế nói chuyện với Trình Dịch đang nằm trên giường bệnh.

Anh từng nói bọn họ đã lâu không gặp nhau, nhưng có thể nhận ra trước kia chắc chắn anh rất thương yêu em trai mình. Vì bố mẹ ly hôn nên hai anh em cứ phải chia cách đôi ngã, giờ đây khó khăn lắm mới gặp lại, dù cho cuộc chuyện trò vẫn đôi chút ngượng ngùng như cố ý né tránh đề tài nào đó, nhưng lại không đến nỗi quá đỗi xa lạ, cũng bởi anh Nhân Kỳ vốn là người cởi mở vui vẻ, mấy lần còn chọc cười Trình Dịch, bầu không khí càng lúc càng sôi nổi.

“Nghe Bưởi nói, lần này em còn chưa thi môn xã hội đã phải nhập viện à?”

Anh hỏi Trình Dịch, tôi đang thu dọn khay hộp bỗng cảm giác ánh mắt anh liếc về phía mình, đành chột dạ cúi đầu xuống.

“Vâng.” Trình Dịch trả lời ngắn gọn.

“Đại học Quốc gia hết hy vọng rồi đúng không?”

“Vâng.”

“Học bổng cũng bị hủy à?”

“Vâng.”

“Em muốn học ngành gì?”

“Ngành Luật.”

“Điểm đầu vào khoa Luật tại các trường đại học công lập đều rất cao...” anh khẽ nhíu mày, “chắc chỉ có thể vào trường tư thôi, học phí dân lập không rẻ đâu, vừa vào học đã phải nộp ngay năm sáu mươi nghìn, đúng là ăn cướp!”

“Vâng.”

“Với thu nhập hằng năm của người thân trực hệ, chắc em cũng không phù hợp điều kiện vay vốn tín dụng sinh viên đâu.” Anh ngậm ngừng một lát, liền đề

ngợi: “Tiểu Dịch, em vẫn là trẻ vị thành niên, em kiện bọn họ từ bỏ quyền nuôi con để lấy chút tiền trợ cấp luôn đi.”

Trình Dịch không vâng nữa, ngẩng đầu lườm anh.

“Cái giá phải trả lớn thật đấy.” Anh thở dài, đưa ra kết luận.

Đầu tôi càng cúi càng thấp, đến mức như có thể cảm thấy ánh mắt anh đang xẹt qua gáy mình, lạnh lạnh.

Hai người im lặng hồi lâu, anh Nhân Kỳ mới lại mở lời, giọng điệu cười cợt: “Ê, học sinh ưu tú, cảm giác phản nghịch thế nào hả?”

“Sướng lắm.”

Nghe câu này buông ra từ miệng Trình Dịch, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Tuy nhiên, ông kia, ừm... ý anh là ông nội để ép em quay lại Anh mà cắt đứt mọi nguồn tài chính, đến học phí cũng không chịu trả, ông già nói được nhất định làm được, anh nghĩ cả bố cũng thế, hai người họ đều mong ngóng em sang giúp đỡ cho bài nghiên cứu của bố.” Anh Nhân Kỳ trầm ngâm một hồi, lại nói: “Nếu anh nói chuyện này với mẹ...”

“Không cần thiết!” Trình Dịch lập tức ngắt lời anh, cắn răng nói đầy khí phách: “Em vốn không định lấy tiền của nhà nữa.”

“Anh biết ngay em sẽ nói như vậy mà.” Anh Nhân Kỳ cười rạn rở, đưa tay xoa tóc Trình Dịch: “Vậy, kẻ làm anh này đành đưa cậu đi cày thôi!”

“Cày?” Trình Dịch nhướn mày, vẻ như rất hứng thú, “Làm thêm à? Anh định giới thiệu mỗi gia sư nào cho em à?”

“Ờm, em trai anh với khuôn mặt này lại thêm môi đỏ răng trắng, nhìn đã thấy thuộc đẳng cấp sát thủ các bà nội trợ, dạy gia sư thì phí quá...” Anh liếc sang tôi, tiếp tục đưa ra đề nghị nham hiểm với Trình Dịch: “Có hứng thú làm công việc buổi tối không? Giá cả khá cao, tiền boa tương đối nhiều, vị thành niên lại càng dễ nói chuyện.”

“Tiêu-Nhân-Kỳ!” Tôi gằn từng chữ, múa may hộp cơm đang cầm trên tay chỉ Trình Dịch, buột miệng: “Em trai anh, tất cả các tối em đều bao cả rồi!”

Mùa khai giảng tháng Chín, tôi và Trình Dịch cùng trở thành tân sinh viên.

Cậu được thỏa nguyện vào khoa Luật, còn tôi ghi danh khoa Ngoại văn.

Ngôi trường dân lập có lịch sử lâu đời chúng tôi theo học nằm dưới chân núi Đại Đổ, miền Trung Đà Loan, có một khu rừng Tương Tư xinh đẹp, còn cả một tòa giáo đường nước tiếng gần xa.

Vào đêm trước Giáng sinh, nhà thờ thường gióng lên một trăm tiếng chuông, bắt đầu từ 11 giờ 58 phút 40 giây tối ngày 24 tháng Mười hai, tiếng chuông thứ một trăm vang lên vừa khéo vào 0 giờ 0 phút ngày 25 tháng Mười hai. Nghe nói, đôi tình nhân đếm ngược cùng tiếng chuông ngân có thể có được lời chúc phúc vĩnh hằng.

Giáng sinh năm thứ nhất, tôi cùng Trình Dịch ngồi ôm nhau trên thảm cỏ bên cạnh nhà thờ, suýt chút nữa bị dòng người chia tách, hai đứa tay nắm chặt tay, lặng lẽ đếm từng hồi chuông, ôm, hôn, tưởng rằng khoảnh khắc đó chính là mãi mãi.

Khi tiếng chuông thứ một trăm vang lên, Trình Dịch ghé tai tôi thì thầm ba chữ, cực khẽ cực nhẹ theo hơi thở phả vào mang tai, tựa một lời lẩm bẩm vô tình.

Tôi giả vờ không nghe rõ, bắt cậu nói lại một lần nữa, cậu mím môi, mặc tôi cù kỳ đòi hôn thế nào cũng không chịu nói lại.

Ba chữ ấy không phải “anh yêu em”.

Trình Dịch chưa từng nói “anh yêu em”, ngay câu “tớ thích cậu” cũng chỉ dám viết dưới đáy bình nước.

Ba chữ như gió thoảng qua, còn ngắn hơn cả tiếng chuông thứ một trăm của nhà thờ, còn khẽ hơn cả hạt bụi rơi xuống sàn, nhưng mãi lảng vảng quẩn quanh trong đầu tôi. Ba chữ Trình Dịch đã nói là:

Lấy anh nhé!

Cuộc đời sinh viên năm nhất vô ưu vô lo kết thúc, Trình Dịch ngày càng bận bịu hơn, để sớm thực hiện được ước mơ, anh đăng ký học song song hai bằng, khi số học phần đạt mức giới hạn cao nhất, đến thứ Bảy cũng phải xếp bốn tiết. Để giành được học bổng, anh nỗ lực học tập, viết báo cáo, theo chân giáo sư trong khoa đi làm nghiên cứu. Để trang trải sinh hoạt phí và học phí, kỳ nghỉ đông anh phải đi làm thêm kiêm dạy gia sư.

Trước giờ tôi đều không thích thú học hành, nhưng vì muốn theo kịp bước chân anh, nên cũng đăng ký học ngành phụ. Mất đi sự ủng hộ của người thân, Trình Dịch rất khổ sở, tôi vẫn luôn biết điều đó, anh càng vất vả tôi càng thấy hổ thẹn day

dứt, ngoài mặt thì hi hi ha ha vờ như không để tâm, nhưng trong lòng lại ngày một lo lắng anh sẽ hối hận. Vậy nên, anh không có thời gian ở bên tôi, tôi cũng chẳng dám oán trách, chỉ biết lặng lẽ chờ đợi.

Hồi ấy, chúng tôi chẳng có gì, chỉ có nhau, và tình yêu dành cho nhau.

Những tưởng chỉ cần nắm tay thật chặt là có thể sánh bước dài lâu, nghe có vẻ rất lãng mạn, thực ra vô cùng ngốc nghếch, thứ tình yêu trói buộc lẫn nhau ấy khiến cả hai cực kỳ mệt mỏi.

Sau khi lên năm ba, nhờ được giáo sư trong khoa tiến cử, Trình Dịch đăng ký chương trình trao đổi giữa các trường, mỗi tuần sẽ có hai ngày đến học tại Viện nghiên cứu Pháp luật, Đại học Quốc gia Đài Loan.

Mọi tế bào trên dưới khắp cơ thể tôi đều gào thét không đồng ý.

Chạy qua chạy lại giữa hai miền Trung-Bắc anh sẽ rất vất vả, tôi không đồng ý!

Lý Tuyết Nhi học Luật tại Đại học Quốc gia, tôi càng không đồng ý!

Nhưng, anh vẫn quyết định đi, Viện nghiên cứu Pháp luật thuộc Đại học Quốc gia mở một chương trình học khó nhằn khiến anh háo hức muốn thử.

Tôi không giữ được bước chân chuẩn bị lao về phía trước của anh.

Tối hôm ấy, tôi và Trình Dịch cãi vã một trận.

Trình Dịch có ba tiết cuối chiều thứ Năm và ba tiết sáng thứ Sáu học ở Viện nghiên cứu Pháp luật nên để tiết kiệm tiền xe cộ cùng thời gian đi lại, anh sẽ ở lại Đài Bắc một đêm.

Anh Nhân Kỳ học tại đại học Phụ Nhân, cùng bạn thuê một căn phòng bên ngoài trường, tôi vẫn luôn cho rằng Trình Dịch hảnh sễ, và cũng tuyệt đối sẽ đến chỗ anh trai ở, tôi tin tưởng anh.

Tôi thuyết phục mình tin tưởng anh.

Tuy nhiên, giờ đây lòng tin ấy đã vỡ vụn.

Chật vật mãi mới làm xong báo cáo, sắp 2 giờ sáng, theo thói quen trước khi tắt máy tôi thường lên lướt danh sách bạn bè trên MSN, không ngờ nhìn thấy người thường hay ngủ sớm dậy sớm là Trình Dịch vẫn đang online.

“Sao vẫn chưa đi ngủ?” Tôi gửi đi một biểu tượng ngại ngùng, “Nhớ em à?”

Đối phương vẫn rề rà không chịu trả lời, tôi không kìm được bèn gửi đi một tràng các biểu tượng nghi hoặc.

“Cần nụ hôn chúc ngủ ngon của em mới ngủ được à?” Tôi nũng nịu, “Mở video đi...”

Cửa sổ chat vẫn chỉ có mình tôi tự hỏi tự trả lời.

“Ê!” Tôi bực mình, “Trình Dịch! Anh ngủ rồi đấy à? Dám bỏ mặc em? Về Đài Trung anh chết chắc!”

Rất lâu sau, vài con chữ xuất hiện trên màn hình, đầu óc tôi nổ rền vang.

“*Tớ là Lý Tuyết Nhi.*”

Tôi đã nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại Trình Dịch là kẻ lập dị keo kiệt chết tiệt cung Xử Nữ chưa?

Máy tính xách tay của đồ keo kiệt đó trước giờ không cho bất cứ ai mượn, ngay cả một lần máy tính của tôi bị hỏng, anh thà ngồi cùng tôi ở hàng net viết báo cáo suốt buổi tối chứ không chịu cho tôi mượn máy của mình, nhưng giờ phút này, tôi thà nghĩ rằng anh chỉ đang cho Lý Tuyết Nhi mượn máy tính.

Nói không chừng Trình Dịch không chú ý đến việc MSN có tính năng tự động đăng nhập khi khởi động máy, quên không sửa lại phần cài đặt này đã đưa cho Lý Tuyết Nhi mượn.

Từ tận sâu đáy lòng tôi không ngừng thuyết phục chính mình.

“Lý Tuyết Nhi, cậu cũng bất lịch sự quá đấy! Mượn máy người khác còn đăng nhập MSN của họ.” Tôi mắng cô ta: “Không biết xấu hổ!”

“Vương Hiểu Hạ, chú ý cách dùng từ của cậu!” Lý Tuyết Nhi từ tốn đáp lại, “Chỉ vì tôi thấy Trình Dịch đã ngủ say, có lòng tắt máy giúp cậu ấy thôi.”

“Cậu đang ở bên Trình Dịch?” Tôi gõ câu hỏi một cách khó nhọc, ngón tay run rẩy.

“Nếu tôi nói không phải, cậu có tin không?” Cô ta hỏi vặn lại tôi.

Tôi không tin.

Tôi không tin Lý Tuyết Nhi, cũng không tin Trình Dịch.

Lý Tuyết Nhi đang khiêu khích tôi, và cô ta đã thành công!

Tôi tức giận đến mức toàn thân co giật, đứng bật dậy không cần thận va đổ cốc nước trên bàn, cả cốc nước đây chớp mắt đổ ụp vào bàn phím laptop, tôi ngây người mất vài giây rồi rút nguồn điện ra, lục tìm di động gọi điện cho Trình Dịch.

Lương Tinh Tinh nói với tôi, nó từng nhìn thấy Trình Dịch và Lý Tuyết Nhi cùng nhau đi dạo chợ đêm Công Quán.

Điện thoại đổ liền mấy hồi chuông, Trình Dịch mới nhắc máy.

“Ồi?” Giọng anh trầm đục khe khẽ, như truyền tới từ một hành tinh khác.

“Trình Dịch, anh đang làm gì đấy?” Tôi cố làm như chỉ buột miệng hỏi, nhưng vẫn chẳng thể che giấu cơn phẫn nộ điên cuồng, “Giờ anh đang ở đâu? Tân Điểm hay Công Quán?”

“Anh phải ngủ đây, đang ở chỗ anh trai anh.” Giọng Trình Dịch mệt mỏi khiến tôi có phần xót xa.

“Có chuyện gì sao?”

“Em không ngủ được...” Tôi bịa ra một lý do kém cỏi, chậm chạp đáp.

“Chắc chắn là vì em lại uống nhiều cà phê quá đấy mà.” Không nhìn thấy nét mặt, nhưng tôi dường như có thể tưởng tượng được anh đang nhíu mày, “Hay là em uống chút sữa tươi đi cho dễ ngủ.”

“Em uống rồi, vẫn không ngủ được...” Tôi bắt đầu gây sự với có: “Anh nói chuyện với em!”

“Sáng sớm mai anh còn phải đi học.” Anh từ chối.

“Nếu không, anh gọi anh Nhân Kỳ dậy nói chuyện với em.” Tôi bóp chiếc di động, áp chặt vào tai, “Anh đưa di động cho anh ấy đi.”

“Anh ấy không có đây.” Anh thoáng thờ dãi “Muộn lắm rồi, em cũng ngủ sớm đi.”

“Anh ấy không có nhà sao. Vậy nên chỉ có mỗi mình anh? Không còn ai khác?”

“Trình Dịch, laptop của anh giờ đang ở đâu?” Không kiềm chế nổi nữa, tôi lạnh lùng chất vấn: “Anh cho người khác mượn rồi đúng không?”

“Laptop đang ở trong ba lô của anh,” giọng Trình Dịch như dần đánh mất kiên nhẫn, “ba lô đang ở bên cạnh giường, anh đang ngủ trong phòng anh trai anh, Vương Hiểu Hạ, rốt cuộc em muốn gì?”

“Mở máy, đăng nhập MSN!” Tôi nói rành rọt, hệt như vợ cả bắt gian, không hề đáng yêu chút nào. “Sau đó mở video lên, chứng minh cho em xem!” Tôi cắn môi; nhìn vào màn hình laptop đen kịt.

Thật ra chỉ cần Trình Dịch đồng ý, hoặc dễ dàng tôi một chút, tôi vẫn sẽ thuyết phục mình tin tưởng anh.

“Không được.” Trình Dịch không hề dễ dàng tôi.

“Tại sao?”

“Laptop hỏng rồi.” Câu trả lời khiến tôi bất an.

“Vừa khéo vậy sao?” Nỗi bất an khiến tôi trở nên chát chúa hơn, tôi tức giận đến mức sắp phát điên: “Là vì anh đưa máy cho Lý Tuyết Nhi mượn đúng không? Hoặc, anh đang ở chỗ cô ta? Hoặc, cô ta đang ở chỗ anh?”

Tôi đem sự sợ hãi của mình nghi ngờ anh.

“Đừng gây sự vô lý!” Trình Dịch cúp máy.

Trình Dịch lấy sự kiêu hãnh của anh trừng phạt tôi.

Tôi ngồi ở mép giường, tuyệt vọng nhìn chiếc di động bị ném vào trong góc, một tiếng cũng không dám cất lên, thật đáng thương.

Ánh mắt quay về chiếc bàn, màn hình laptop đen ngòm phản chiếu khuôn mặt đang dần đánh mất đi nét rạng ngời, trắng bệch đến đáng sợ.

Chết chắc rồi, báo cáo của tôi vẫn chưa in ra.

Sáng sớm mai phải nộp rồi, tôi đành chạy đi mượn máy tính của đứa bạn học, nước đến chân mới nhảy gõ lại một bản báo cáo khác, đến tận khi trời sắp sáng mới lê những bước chân mệt mỏi quay về phòng trọ.

Móc chìa khóa ra định mở cửa phòng thì phát hiện có túi ni lông treo trên tay nắm cửa, bên trong có một chai sữa mua từ cửa hàng tiện lợi cùng sandwich, là quà tặng cho việc gây sự vô lý của tôi.

Cầm di động trên giường lên, có ba cuộc gọi lỡ, đây là thói quen của Trình Dịch, cũng là sự kiêu ngạo của anh, gọi ba cuộc điện thoại không nghe anh sẽ không tiếp tục gọi nữa. Ngoài ra, không xin lỗi, không giải thích, không lời nào khác.

Trình Dịch đã quay về, và lại ra đi.

Sáng sớm hôm sau nộp bài tập xong, tôi đem laptop đi sửa, nhân viên sửa máy tính nói thiết bị dính nước không được xử lý khẩn cấp ngay, để nước ngấm vào ổ cứng, ổ đĩa bị lỗi bad sector, không đọc được dữ liệu, cộng thêm việc đã quá hạn bảo hành, sửa chữa và phục hồi dữ liệu sẽ mất một khoản phí đắt đỏ.

“Bình thường em có thực hiện sao chép dữ liệu không?”

Tôi lắc đầu.

“Trong ổ cứng có tài liệu gì quan trọng không?”

Tài liệu quan trọng, những bức hình chụp chung với Trình Dịch, những bài hát từng nghe, những bộ phim từng xem cùng nhau... Tôi ngấn ngờ một hồi, lại tiếp tục lắc đầu.

“VẬY thay luôn mới nhé? Mấy nghìn là có rồi, như những mẫu mã này đều là hàng mới tung ra thị trường mùa này đấy.” Nhân viên cửa hàng niềm nở giới thiệu.

Tôi gật đầu, mấy thứ như RPM, đĩa hệ thống, đĩa dữ liệu... tôi nghe đều chẳng hiểu gì nên chỉ chọn bữa vài món đồ thay thế rẻ tiền nhất.

“Ổ cứng cũ có thể thu hồi, hay là em muốn đem về?” Nhân viên hỏi ý kiến tôi.

Tôi suy nghĩ rất lâu, họ bảo nếu thu hồi ổ cứng cũ có thể giảm 500 tệ phí sửa chữa.

“Được.” Tôi đáp.

Học xong tiết buổi trưa vẫn còn một khoảng thời gian mới đến bữa tối, bình thường tôi hay thu mình trong giảng đường tầng một tòa nhà Nhân văn, lấy laptop lên mạng hoặc làm bài tập, đợi Trình Dịch từ Đài Bắc quay về. Nhưng hôm nay chẳng còn laptop để dùng, tôi đành đến thư viện đọc sách giết thời gian.

Không lời hẹn hò đặc biệt, trước nay vẫn luôn là sự ăn ý giữa tôi và Trình Dịch, cũng như một thói quen, mỗi chiều thứ Sáu tôi luôn đợi anh. Có thể sớm hoặc muộn một chút, nhưng lúc nào cũng trước 6 giờ, anh từ Đài Bắc trở về, còn nguyên vẻ phong trần tươi cười xuất hiện trước cửa giảng đường, tôi sẽ vui mừng nhảy cẫng lên, hai đứa tay trong tay đi tới một sạp ăn nhỏ gần trường để ăn tối, rồi cùng chia một bát chè thạch khoai môn làm món tráng miệng. Không có ánh nến, không có rượu vang, rất bình thường, nhưng vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ, mọi chuyện tối qua đều chỉ như một trò đùa, mà tôi động tí đã hoảng hồn.

Tôi nên hỏi Trình Dịch rõ ràng, nên điềm tĩnh nghe anh giải thích, thậm chí nên vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trình Dịch có thể vì tôi ở lại học đại học dân lập, có thể xuyên đêm quay về mang sữa đến cho tôi, lẽ nào ngay đến tin tưởng anh tôi cũng không làm được?

Nhưng, cả đêm hôm qua không ngủ, cộng thêm buổi sáng nay sắp giữa, giờ đây tôi mệt mỏi không thể suy nghĩ được gì, chỉ muốn quay về nhà trọ ngủ.

“Em không đợi nữa.”

Tôi gửi tin nhắn cho Trình Dịch, đang lúc xách túi lên chuẩn bị rời khỏi thư viện, có người từ phía sau chọc chọc vào vai.

“Em gái Ngoại văn...”

Quay đầu lại nhìn, là đàn anh bên khoa Luật của Trình Dịch, không thân quen lắm, từng gặp vài lần ở mấy cuộc họp mặt, là một anh chàng hoạt bát lắm lời, vì tôi học khoa Ngoại văn nên gọi tôi là “em gái Ngoại văn”.

“Có chuyện gì vậy anh?” Tôi mỉm cười gật đầu chào hỏi.

“May quá, gặp được em ở đây.” Anh nọ thở phào, nói liến thoắng, “Anh gọi điện cho Trình Dịch mấy lần đều không ai nhắc máy, kỳ lạ thật, có phải cậu ấy quên đem theo di động không? Có chuyện phiền em chuyển lời giúp, bảo cậu ấy liên lạc trực tiếp với anh cũng được, haizz, nói chung, lát nữa em sẽ gặp cậu ấy nhỉ?”

“Chưa chắc ạ.” Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, hỏi: “Có chuyện gì không anh?”

“Sắp hết hạn rồi, còn một loạt giấy tờ vẫn chưa có, như đơn chấp thuận của phụ huynh, tờ khai nghĩa vụ quân sự, danh sách đăng ký chọn môn học... những thứ này đều phải mau chóng hoàn thành.” Anh khóa trên lôi cuốn sổ ghi chép ra, mãi mê nói: “A! Đúng rồi, giáo sư còn bảo anh nhắc Trình Dịch phải nộp đơn chấp thuận cùng hộ chiếu.”

Nghe được mấy từ khóa quan trọng, tôi ngắt lời anh: “Sắp hết hạn gì? Đơn chấp thuận gì? Hộ chiếu? Đi đâu? Tại sao cần hộ chiếu?”

“Hả? Trình Dịch chưa nói với em à?” Anh khóa trên tỏ vẻ nghi hoặc, “Trên khoa tiến cử cậu ấy đi Mỹ trao đổi sinh viên một năm!”

Trình Dịch muốn đi Mỹ trao đổi sinh viên một năm sao?

“Chưa ạ.” Ngón tay tôi đang cầm túi bắt giắc siết chặt hơn, như đang bóp lấy trái tim bị rạch nát của mình.

“Em sẽ không gặp Trình Dịch, hôm nay không, ngày mai cũng không...” Thậm chí tôi còn mỉm cười, thản nhiên gợi ý: “Anh gửi tin nhắn cho anh ấy đi, gửi MSN cũng được.”

Một tuần sau, chiếc laptop đã được thay ổ cứng mới quay về bên tôi, mọi thứ đều bị xóa sạch, tài liệu của tôi, hình ảnh của tôi, phim của tôi, người tôi yêu nhất... đều trống trơn. Bức hình chụp chung giữa tôi và Trình Dịch chiếm cứ màn hình nền ngày trước, giờ đây biến thành một bức ảnh trời xanh mây trắng trong trẻo tươi mát, ngay cả khung tài khoản và mật mã MSN cũng có được khoảng trống đầy tự do.

Không còn trói buộc lẫn nhau nữa, khoảng trống tự do.

Tài khoản MSN do Trình Dịch đăng ký cho tôi từ rất lâu trước đây, anh dùng tên phiên âm tiếng Anh của hai đứa đăng ký hai tài khoản khác nhau, lấy sinh nhật của hai đứa làm mật mã, viết trên mảnh giấy nhỏ, giấu trong bình nước màu lam hồi cấp hai.

Tài khoản của tôi là tên tiếng Anh của mình, mật mã là sinh nhật anh; tài khoản của anh là tên tiếng Anh của anh, mật mã là sinh nhật tôi.

Chúng tôi vào những năm tháng thiếu thời ấy, những tưởng chẳng ai có thể rời xa ai.

Trong mắt em đã từng chỉ có anh.

Trong mắt anh đã từng chỉ có em.

Thật lãng mạn.

Thật đáng yêu.

Bỗng nhiên cảm thấy chán ghét, tôi đăng ký lại tài khoản MSN cùng hòm thư mới toanh, hình đại diện ban đầu cũng đổi sang một con vịt vàng, tôi chỉ nói tài khoản mới cho vài người bạn biết.

“Tại sao phải thay nick mới?” Bưởi lập tức oán trách: “Lại còn cả con vịt đại diện kia nữa, tao thấy mình như đang nói chuyện cùng một con vịt ấy!”

“Không được à?” Tôi hung dữ trả lời nó: “Tao còn chưa chê hình diễn viên khiêu dâm của mày, nói chuyện với mày tao cứ như đứa biến thái ấy!”

“Thật ra vịt cũng đáng yêu phết.” Cái đồ gió chiều nào xoay chiều ấy.

Tiếng chuông tan học vang lên, như đã được căn chuẩn giờ, di động khẽ rung, liếc nhìn màn hình, hồi thứ nhất, hồi thứ hai, hồi thứ ba... tôi vẫn không hề nhấc máy, mặc kệ tiếng rè rè khe khẽ rơi vãi trong không trung lạnh lẽo, đứa bạn ngồi phía trước không chịu nổi bèn quay đầu lại hỏi: “Sao không nghe điện thoại đi?”

“Công ty lừa đảo gọi tới, mặc kệ nó!” Tôi nhún vai, bắt đầu thu dọn dụng cụ trên bàn.

“Đợi anh dạy gia sư xong, buổi tối gặp nhau đi.”

Trình Dịch gửi tin nhắn, không phải hỏi han, không phải cầu xin, vẫn giọng điệu kiêu ngạo ấy, như tôi đáng đời cứ luôn phải chờ đợi anh.

Tôi đáp lại hai chữ: “Không rảnh!” Trong lòng dâng lên chút khoái cảm được báo thù.

Nhét di động cùng quyển Văn học Anh dày cộp vào trong túi, tôi xoa xoa đôi bàn tay, ra sức hà hơi, bắt đầu thấy hơi hận hôm nay lại mặc áo khoác dài màu trắng, dáng thon thả ưa nhìn, nhưng đáng tiếc hai bên không có túi, không thể giấu tay vào bên trong. Lạnh chết mất, thời tiết này quay về phòng trọ ngủ một giấc là tốt nhất.

Không khí lạnh không ngừng ủa về, mùa đông năm nay vô cùng buốt giá, bước trên sườn dốc cỏ xanh giữa hai hàng cây cổ thụ đường Văn Lý, dù chỉ thở nhẹ cũng tạo thành một làn sương mờ ảo mịt mù trước mắt.

Vài ngày nữa là tới Giáng sinh, các buổi biểu diễn của nhóm nhạc, tiệc tùng lễ hội, nhạc hội Jazz, rạp chiếu phim ngoài trời... đủ loại hoạt động chúc mừng đã bắt đầu từ một tuần trước, nhịp sống rộn ràng bao phủ từng góc ngách của ngôi trường.

Trên mặt ai nấy đều đầy ắp nụ cười, riêng tôi với bộ dạng buồn khổ như hoàn toàn lạc lõng. Tôi khẽ nhếch mép, luyện tập phép dù không vui vẫn có thể mỉm cười.

Bỗng bị một vật thể lạnh ngắt dính chặt sau gáy, tôi sợ hãi hét lên một tiếng, kẹp lấy chiếc túi dày như viên gạch quay người lại định tung chưởng, kẻ lạ thoăn thoắt tóm lấy tay tôi.

“Vương Hiếu Hạ, mày định mưu sát à!” Bưởi la lên, giọng cười cợt chế giễu, “Mày toàn chào hỏi người khác như vậy sao?”

“Sao mày lại đến Đài Trung?” Tôi kinh ngạc ngược nhìn nó.

Bưởi không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ cúi đầu nhìn cây kem sữa nằm dưới đất, giọng điệu có phần tiếc nuối: “Còn chưa kịp ăn đã bị mày làm rơi rồi.”

“Mùa đông ăn kem, mày bị bệnh à?” Tôi cười mắng nó.

“Mùa đông đi bán kem trường bọn mày cũng bị bệnh!” Nó khẽ cười, “Bổn đại gia hiếm có dịp tới đây, hè kia không nể mặt mà đưa ta đi khắp nơi vui chơi chút sao?”

“Được thôi!” tôi treo túi lên trên bờ vai rộng của nó, nhân tiện khoác luôn cánh tay, “Đi! Chị dẫn cương đi ăn chân gà Đông Hải và kem Liên Tâm!”

“Sao mày lại đến Đài Trung?” Ngồi trong quán kem, tôi hỏi đùa: “Không phải đến thăm tao đấy chứ?”

“Mày nghĩ sao?” Bưởi cười, xúc một miếng kem rồi mới thú thật nhận lời mời đến tham gia hoạt động của câu lạc bộ ghita trường tôi. Nghe nó nói vậy, tôi mới chợt nhớ tới mấy tấm poster hoạt động mùa Giáng sinh to nhỏ dán trong sân trường, buổi biểu diễn của các nhóm nhạc trong câu lạc bộ ghita hình như chính vào tối nay.

“Nhà thờ trong trường bọn tao cực kỳ nổi tiếng, tiếc là mày đến sớm vài ngày, hay ở lại đến đêm Giáng sinh đi, còn có thể đếm ngược tiếng chuông ngân đấy.” Tôi ra sức giới thiệu, buột miệng hỏi: “Người yêu không đi cùng à?”

“Ý mày hỏi đứa nào?” Bưởi hơi nhướng mày, giọng điệu bông đùa.

Tôi trợn mắt nhìn nó.

Hoàng hôn buông xuống, trời đổ mưa phùn, không khí càng trở nên lạnh lẽo ẩm ướt, vệt mưa lốm đốm trên con đường gạch đỏ trước nhà thờ.

Lúc bọn tôi đến, mấy thành viên ban tổ chức đã lắp đặt thiết bị xong xuôi, không có sân khấu chính thức, chỉ lợi dụng độ cao của sườn dốc, bày đơn giản vài bộ chiếu sáng, loa, micro cùng một dàn trống.

Không thể chống chọi lại cái lạnh giá thấu xương, toàn thân tôi như rụt vào trong chiếc áo khoác, liên tục xoa tay hà hơi, Bưởi tháo đôi găng của mình đeo vào tay tôi, kiểu găng lộ ngón dân chơi ghita hay dùng, bởi là loại dành cho nam rất rộng, co ngón lại gần như có thể bao trọn cả bàn tay.

“Giữ giúp tao, không được làm mất đấy.” Bưởi dặn dò, rồi cùng vài nam sinh qua một bên chuẩn bị.

Tôi nhận ra một trong số đó chính là cậu đàn em nhiều chuyện trong câu lạc bộ ghita hồi cấp ba, bèn mỉm cười chào hỏi cậu ta.

Chắc do quá lạnh, đám đông tụ tập không nhiều lắm, phần lớn đều là bạn học, bạn bè thân thiết của người biểu diễn đến ủng hộ, cũng vì không có sân khấu ngăn cách, bầu không khí rất tự nhiên tùy hứng, như đang ngồi trên thảm cỏ lắng nghe bạn bè đàn hát hơn.

Cậu em khóa dưới cũng vớt cho tôi vài tá bia bắt tôi giữ hộ, tôi không chút khách sáo bật nắp lon uống, nghe tiếng nhạc tuôn chảy trong sắc đêm, ngà ngà say.

Não bộ trống rỗng được âm nhạc lấp đầy, cảm giác chẳng phải suy nghĩ gì thật tốt.

Phía trước truyền tới cơn náo động, hóa ra bạn gái của tay chơi keyboard đang trên đường lên tặng hoa, mọi người bắt đầu cười đùa, trong lúc hỗn loạn, cậu

em nọ lại dúi vào tay tôi một bó hồng, đẩy mạnh tôi về phía Bưởi.

“Tặng hoa! Tặng hoa! Tặng hoa!” Trong tiếng hò reo âm ỉ của đám đông, tôi ngại ngần tặng hoa cho Bưởi.

“Hôn đi!” Bỗng có người chơi ác gào lên, khiến bầu không khí bắt đầu sôi sùng sục, “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Gì thế này, không ngờ lại còn có người hô to: “Hiến thân!”

“Làm sao bây giờ?” Tôi giật gấu áo Bưởi, nụ cười cứng đờ.

“Vậy thì hôn đi!” Thái độ nó rất xởi lởi, “Cũng đâu phải chưa hôn bao giờ.”

Nói cũng đúng, ha ha.

Bưởi cúi xuống nhìn tôi, mái tóc đen đuôi hơi xoăn rủ xuống che phủ một bên mặt, nó nở nụ cười khiến đôi lúm đồng điệu bên má hõm sâu hơn.

Tôi từ từ tiến sát, khi sắp chạm phải má nó tôi bất giác nhắm mắt lại, khoảnh khắc ấy chẳng rõ vô tình hay cố ý, đột nhiên Bưởi hơi nghiêng mặt, môi tôi chuẩn xác dính chặt lên môi nó. Xung quanh tĩnh lặng, mọi vật như đang nín thở, còn tôi lại nghe thấy tiếng tim mình đập như sấm rền.

Nhịp tim của tôi, của Bưởi, còn cả... của người ấy, đứng lẫn trong đám đông cách đó không xa.

Môi tôi ắt hẳn rất lạnh, như chuồn chuồn chấm nước lướt qua môi Bưởi, tôi cảm giác nó hơi cứng người, môi tôi lại chẳng hề do dự dính chặt lên môi nó, hơi thở của Bưởi dần trở nên gấp gáp.

Bưởi do dự, có lẽ muốn cự tuyệt, còn cắn thật mạnh vào môi tôi, tôi vô thức mở miệng, nhưng lại khiến lưỡi nó bất cẩn chạm nhẹ, sau đó... chẳng thể nào cứu vãn.

Lần này không ai lùi bước nữa, chúng tôi quấn quýt, như đôi tình nhân hôn riết lấy nhau.

Không rõ bao lâu sau, Bưởi như cảm giác được điều gì, nó nới chút khoảng cách, chăm chăm nhìn tôi đầy nghi hoặc vài giây, tôi lại ghì lên ngực nó thật chặt, không cho nó thoát, nhìn bên ngoài cực kỳ giống cái ôm của đôi tình nhân yêu nhau say đắm.

Sau đó, tôi khẽ nói: “Nếu như không có Trình Dịch, tao nhất định sẽ yêu mày...”

Tôi nói rất bé, quàng tay lên cổ Bưởi ghé sát tai nó thì thầm, nhưng tôi quên mất chiếc headset của nó vẫn chưa tắt, câu nói ấy lọt qua loa khuếch đại vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng, rõ nét và tàn nhẫn, nhất định có thể ác độc đâm trúng chỗ hiểm của ai kia.

Tôi cố tình quên headset của Bưởi chưa tắt.

Tôi đang ám chỉ với người ấy, nếu như không có anh, chắc chắn tôi đã sớm yêu Bưởi rồi...

Có rất nhiều kiểu chia tay, nhưng tôi khẳng định chọn kiểu cũ rích nhất. Mặc dù cũ, nhưng cũng là phương thức giải quyết nhanh gọn dứt khoát nhất.

Bởi câu nói của tôi gần như lời tỏ tình, hiện trường dần trở nên huyên náo, khán giả sục sôi đến đỉnh điểm.

Bưởi lập tức quăng headset đi, kéo tôi qua một bên.

Mặt bàng hoàng, giọng trầm khàn hỏi: “Trình Dịch nhìn thấy rồi à?”

Ừ, nhìn rất rõ ràng.

“Vương Hiếu Hạ, mày lợi dụng tao?” Quả nhiên Bưởi rất tức giận.

Xin lỗi.

“Mày có biết làm thế rất tàn nhẫn với Trình Dịch không?”

Xin lỗi.

“Mày có biết làm thế cũng rất tàn nhẫn với tao không?” Nó nói, ánh mắt sao dụ dỗ mà lại bi thương đến thế, như biển xanh sâu thẳm bao dung cho sự bi ối và hèn nhát của tôi.

Dường như có cơn gió ùa tới, tôi lạnh đến run rẩy, Bưởi khẽ thở dài, cánh tay thu lại ôm chặt tôi vào lòng, nói bằng giọng gần như không thể nghe thấy: “Nghe đây, tao chỉ giúp mày lần này thôi.”

Bị Bưởi ôm chặt trong lòng, má tôi áp lên ngực nó, làn hơi ấm áp cũng rất nóng bỏng, làm tan chảy giá lạnh đang ngưng đọng trong đôi mắt tôi, nước mắt lăn dài như chẳng thể kìm nén.

“Đừng khóc.” Bưởi bất lực, lấy ống tay áo khoác thô lỗ quệt lên mặt tôi: “Mày khóc thực sự rất xấu!”

“Bụi bay vào mắt thôi.” Tôi mãi mãi chỉ dùng một lý do để lấp liếm.

Bưởi mỉm cười, ánh mắt vượt qua đỉnh đầu tôi, sững sờ, nhanh chóng nói: “Cười lên đi, Trình Dịch đang lại gần.”

Tôi nhếch khóe môi, nở nụ cười đã được rèn luyện từ lâu.

Bưởi bẹo má tôi, phê bình: “Cười còn xấu hơn cả khóc.”

“Lạnh quá, mặt đông cứng lại rồi.” Cuối cùng tôi cũng tìm được một lý do hợp lý để lấp liếm.

Trình Dịch mặc áo gió màu lam đậm, hàng khóa kéo màu bạc hắt ra thứ ánh sáng kim loại lạnh lẽo, khóe miệng mím lại thành một đường cong nhàn nhạt, tóc đen rủ trước trán che lấp đôi mắt.

Anh đứng cách tôi vài bước chân, gần như vậy, nhưng lại không tiến thêm một bước nào, dường như ngăn cách giữa chúng tôi là dòng sông chảy xiết, đang vội vã cuốn trôi thứ gì đó.

Sóng nước không ngừng cuộn trào sâu trong đáy mắt, tôi chẳng thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt anh.

“Hey, là anh à.” Tôi vờ như giờ mới phát hiện ra anh, cúi đầu nhìn đồng hồ, “Hôm nay anh không phải đi dạy gia sư sao?”

“Cho nghỉ rồi,” anh nói: “anh đi tìm em suốt.”

“Có chuyện gì không?” Tôi hỏi.

“Tìm em, vì muốn báo với em, anh quyết định nhận suất tiến cử của khoa, đi Mỹ làm sinh viên trao đổi.”

Chẳng thể níu giữ được gì, cuối cùng vẫn phải đến thời khắc này.

“Ồ, vậy à, em biết rồi.” Những tưởng tôi sẽ gào thét khản cổ, nào đâu lại bình tĩnh đến bất ngờ: “Đi bao lâu?”

“Một năm.” Trình Dịch đáp gọn lỏn, không nhận ra bất kỳ cảm xúc gì trong giọng anh: “Nhưng cũng không chắc, có thể lâu hơn.”

Không yêu cầu tôi đợi anh, hoặc hứa hẹn sau này nhất định sẽ trở về, thậm chí mở to mắt nhìn tôi ngả vào lòng người khác, anh cũng chẳng buồn hỏi tại sao? Có phải tôi đã yêu người khác? Không yêu anh nữa?

Là diễn xuất của tôi quá giỏi? Hay vì anh quá máu lạnh?

Chẳng biết nên nói gì, nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được sâu trong não bộ một câu thoại như đã từng bắt gặp ở đâu, tôi mang ra hỏi Trình Dịch: “Sau đó thì sao?”

Về sau của sau đó, không còn cách nào tiếp tục nữa.

Trình Dịch đứng bất động, lặng thinh rất lâu.

“Muốn em đợi anh ư?” Không thể chịu nổi sự im lặng ấy, tôi tự mình tiếp lời: “Đừng mơ!”

Dường như câu trả lời sớm đã nằm trong dự liệu của Trình Dịch, anh mỉm cười nhàn nhạt: “Anh biết.”

Chẳng có ai phải mãi mãi đợi chờ ai.

Chờ đợi, có lẽ là một niềm hạnh phúc, nhưng, chờ đợi một điều không hay biết, đối với bất cứ ai, cũng chỉ là trói buộc.

Vậy thì chia tay đi!

Thật ra, tôi muốn kiêu ngạo hét lên: Anh dám bỏ đi vậy chúng ta chia tay!

Tuy nhiên, sự kiêu hãnh của tôi chỉ có chút này thôi: “Bao giờ anh đi?”

“Thứ Bảy sau khi kỳ thi cuối kỳ, chuyển bay lúc 4 giờ 45 phút chiều.”

Đừng đi!

Thật ra, tôi muốn lấy hết dũng khí cầu xin anh: Đừng đi mà!

Nhưng, dũng khí của tôi cũng chỉ có chút này thôi: “Cần em ra tiễn anh không?”

“Tùy em.” Anh dừng dừng đáp lại.

Tùy em...?

Rõ ràng là tình yêu của cả hai, tại sao anh lại làm như chuyện không liên quan đến mình?

“Vậy thôi, chúc anh lên đường thuận buồm xuôi gió trước.” Nói đoạn, tôi quay người không hề do dự, như sốt sắng muốn vạch định giới hạn với Trình Dịch, kéo Bước bước nhanh vài bước.

Sau lưng thấp thoáng truyền tới tiếng thở dài khe khẽ, như có ai đang niệm thần chú, níu kéo bước chân tôi.

“Ổ cứng laptop của em bị hỏng, anh đã bảo cửa hàng gửi về nơi sản xuất sửa, anh trả tiền rồi, đợi sửa xong họ sẽ thông báo cho em.”

“Còn nữa, đừng ăn kem nhiều như thế.”

“Hẹn gặp lại.”

Liệu có còn gặp lại?

Lệ cuộn trào dữ dội nơi khóe mắt, không thể quay đầu, quay đầu lại, nước mắt sẽ trào ra từ tim.

Trình Dịch, rốt cuộc anh còn yêu em không?

Tôi hỏi trong im lặng, hết lần này đến lần khác, ngay đến chính mình cũng quên mất cuối cùng có nói thành lời hay không.

Dường như đứng bất động rất lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng pháo hoa, tôi mới chậm chậm quay đầu, hóa ra họ bắn pháo hoa sau khi buổi biểu diễn kết thúc, từng đóa, từng đóa lung linh nở rộ giữa màn đêm, lúc rực sáng chiếu rọi cảnh vật xung quanh, khi tắt lịm khiến mọi thứ chìm trong mơ hồ.

Giống như tình yêu nở rộ thời thanh xuân. Diễm lệ, ngắn ngủi, cuối cùng nhòe nhoẹt hết.

Người ấy đã không còn ở đây.

Sau đó, tôi và Bưởi đi mua bia, chạy lên Vọng Cao Liêu ngắm cảnh đêm, tôi cười vang, khóc lớn, ngửa cổ nhìn trời tuôn trào mọi cảm xúc dồn nén trước Trình Dịch ban nãy.

Vọng Cao Liêu vào một đêm tháng Mười hai, thật lạnh!

Tôi nói luôn miệng, nhưng những lời nói ra đều hóa thành từng làn hơi trắng xóa.

Bạn trai đi nước ngoài du học, ngắn thì một năm, dài thì ba, năm năm, trong thời gian đó tôi sẽ tốt nghiệp đại học, tìm việc làm, hoặc thi vào viện nghiên cứu, hoặc đi du lịch đến một nơi xa xôi, hoặc sẽ gặp được rất nhiều người... Tôi có ước mơ của tôi, cũng có con đường mình muốn đi!

Lỡ như anh yêu người khác, em phải làm sao?

Lỡ như em yêu người khác, anh phải làm sao?

“Nếu là mày, mày có đợi không?” Cần có người ủng hộ mình, nên tôi hỏi Bưởi.

“Mệt thì thôi không đợi nữa.” Bưởi đáp, tôi ra sức gật đầu.

Chuyện xảy ra sau đó tôi gần như không còn chút ấn tượng, chưa từng uống say kinh khủng đến thế, vô số bóng hình không ngừng trôi qua trước mắt, tất cả âm thanh như vội vã xuyên qua tai, và chẳng để lại điều gì, thế giới như một cõi mộng vô tri không thực tế, cuối cùng tôi ngã mình vào bầu trời đêm màu lam đậm...

Trong cơn mơ màng, hình như có ai đó ôm tôi lên, rồi cẩn thận đặt xuống giường, còn dịu dàng hôn đi những giọt nước mắt vương trên má.

“Có, anh còn yêu em.” Ai đó nói.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy sau cơn say, đầu đau tới mức như bị bổ thành hai.

Nằm trên giường rên rỉ hồi lâu, cặp mắt đảo quanh trần căn phòng nhỏ, vẫn là căn phòng trọ tôi thuê với giá hai mươi tư nghìn tệ bao nước không bao điện, hóa ra uống say thành như vậy vẫn không vượt quá giới hạn...

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, đưa mắt nhìn chiếc di động đang nằm quăng quật dưới sàn, khoảng cách không nằm trong tầm tay với, tôi đưa ra một quyết định dũng cảm... tiếp tục chui vào trong chăn, ngụy trang thành con chim đà điểu vùi mình dưới cát.

Di động vẫn kiên nhẫn đổ nhạc, Lương Tịnh Như hết lần này đến lần khác hát vang “Đôi ta đều cần dừng khí, để tin rằng sẽ mãi ở bên nhau...” Giọng hát len lỏi vào tấm chăn bông dày dặn, thực sự rất chói tai, miệng tôi phun ra những lời bậy bạ, bó người trong tấm chăn từ từ bò xuống dưới sàn, tay vừa chạm vào vỏ di động, chuông liền tắt lịm.

Mẹ kiếp.

Cảm giác mồm miệng khô khốc, tay trái cầm di động, tay phải lục lọi bàn, sờ thấy một chai sữa cùng chiếc bánh sandwich, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, chăn đã tung ra, tôi nhìn thấy cơ thể mình, cũng may không phải không mảnh vải che thân, ờ, không đúng! So với việc không mảnh vải che thân còn gay go hơn! Không ngờ tôi lại đang mặc áo ngủ?

Đi ngủ mặc áo ngủ, nghe có vẻ như rất hợp lý, chẳng có gì kỳ lạ, thật ra áo ngủ của tôi là một chiếc áo thun hồng dáng dài đến đùi có thể che đi phần hông, nhưng đó không phải trọng tâm, trọng tâm chính là... ai đã thay áo ngủ cho tôi?

Tôi chờ người mất mấy giây.

Để vứt bỏ Trình Dịch sắp đi Mỹ du học, tôi đã hôn Bưởi trước ánh mắt của bàn dân thiên hạ. Buổi tối không khí lạnh tràn về, hai đứa còn chạy lên núi uống bia ngắm cảnh đêm. Uống đến say khướt, thực sự tôi đã chẳng còn nhớ mình về nhà bằng cách nào, chỉ nhớ lạnh muốn chết, túm được một cơ thể ấm áp liền không muốn buông tay, sống chết vùi mình trong vòng tay ấm áp ấy, khóc rồi mệt rồi buồn ngủ, mí mắt díp lại chẳng thể mở ra, tôi liên tục hỏi: “Anh còn yêu em không?”

Ấn tượng cuối cùng còn đọng lại trong bộ não chính là mảng màu lam đậm lạnh lẽo như bầu trời đêm, vài ngôi sao bạc rơi vãi bên trong, tỏa ra thứ ánh sáng hiu hắt.

Còn nữa...

Những nụ hôn dịu dàng, hơi ấm từ làn da cọ xát với làn da như vẫn chưa tan.

Còn cả...

Câu nói “Anh còn yêu em”, vẫn văng vẳng bên tai.

Chuông điện thoại lại vang lên, nhìn màn hình hiển thị, tôi do dự hồi lâu mới nhấc máy.

“Dậy rồi à?” Không dấu vết sự hỗn loạn của đêm qua, giọng Bưởi vẫn tỉnh táo vui vẻ.

“Ừ.” Cổ họng khô khốc khiến giọng tôi khàn đặc: “Mày đi lúc nào thế?”

“Sáng sớm. Hôm nay tao phải luyện nhóm nên đi về trước,” Bưởi nói: “không chào mày được.”

Tôi sững người, ánh mắt rơi xuống chai sữa cùng chiếc sandwich.

Trình Dịch đã đến đây?

Cậu không hề có chìa khóa phòng, vậy nên Bưởi đã mở cửa cho anh vào?

Tôi rút ra một kết luận, chính là - hình như tôi đã lên giường với Bưởi!

Càng khó xử hơn nữa, Trình Dịch... đã nhìn thấy rồi?

Vương Hiếu Hạ, mày muôn đời không thể quay đầu lại nữa!

Bởi vì không muốn để mình bị tổn thương, nên đã làm tổn thương người mày yêu; bởi vì không có được hạnh phúc, nên kéo theo người yêu mày cùng xuống nước, khiến người ta cũng không có được hạnh phúc.

Cung Thiên Yết.

Thực chất đũa ích kỷ máu lạnh chính là mày!

“Không sao.” Tôi nói.

“Mày cố gắng tự chăm sóc bản thân, đừng giống như hôm qua.”

“Chuyện này... Bưởi,” tôi cắn môi, “Trình Dịch đã đến tìm tao à?”

“Ừ.”

Tôi ngập ngừng: “Tối hôm qua... mày, tao, bọn mình...”

“Oii?”

“Trình Dịch... biết rồi đúng không?” Cuối cùng tôi cũng lấy hết dũng khí để hỏi.

Đầu dây bên kia truyền tới một tiếng “ừ”, sau đó là sự im lặng dài đằng đằng.

Cơn choáng váng bỗng ập đến, quên mất định nói gì với Bưởi, tôi từ từ ngồi thụp xuống, tỉnh táo hơn bất kỳ lúc nào, nhận ra... tôi đã đánh mất điều gì đó.

“Tóm lại, cảm ơn mày.” Lời còn chưa nói hết, tôi đã muốn cắn đứt lưỡi mình. Tôi cảm ơn Bưởi vì điều gì? Cảm ơn nó đã an ủi tôi ư?

Vương Hiếu Hạ, đồ không biết xấu hổ.

Bưởi ngại ngần húng hắng, nói mập mờ: “Thật ra, mày không cần cảm ơn tao, người mày cần cảm ơn không phải tao...”

“Xin lỗi!” Chúng tôi gần như nói cùng một lúc.

Tôi nhếch khóe miệng, có thể tưởng tượng đôi lúm đồng điệu đang bay lên ở đầu bên kia.

Mùa đông năm ấy tiết trời âm u lạnh giá, dù cho vào ban ngày, mặt trời cũng trốn sau những tầng mây, cộng thêm luồng gió lạnh thổi xuống từ núi Đại Đổ, giá buốt đến thấu xương.

Trước kỳ nghỉ đông, cuối cùng Trình Dịch cũng ra đi.

Tài khoản MSN được cài mật mã là sinh nhật anh, tôi không bao giờ đăng nhập lại nữa.

Ổ cứng Trình Dịch giúp đem sửa, tôi cũng không lấy về.

Đã thay một bộ cánh mới tinh, còn giữ lại ổ đĩa cũ để làm gì? Chính tôi cũng chẳng thể chất đây lại được như xưa.

Sau đó, rõ ràng như muốn chọc tức tôi, ông anh có người yêu, làm hẳn một sim điện thoại mới, ngày ngày lập đường dây nóng với bạn gái, cả nhà bao gồm cả tôi, dưới sự xúi giục của anh còn đổi sim để cùng mạng dễ gọi điện cho nhau. Không lâu sau, anh chia tay với người yêu, nhưng tôi cũng không đổi lại số cũ.

Thật ra, vứt bỏ những thứ cũ kỹ, chẳng khó khăn như trong tưởng tượng.

Lên năm tư, tôi chọn thêm hai học trình trọng điểm, cố gắng lấp đầy thời gian, mỗi ngày đầu óc chỉ bận rộn thay đổi giữa tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Pháp, phải bận bịu như vậy tôi mới có thể vừa về đến nhà đã chỉ muốn yêu đương cùng gối với chăn.

Trước ngày tốt nghiệp, bạn bè bạn đi tìm việc làm, thi lên thạc sĩ, đi nghĩa vụ quân sự, sự bận rộn làm loãng bầu không khí bi thương.

Giang Giai Lãng thi vào viện nghiên cứu của Đại học Sư phạm, lấy “trăm năm trồng người” làm danh, thực chất đi “tàn hại học trò”.

Bưởi quyết định đi nghĩa vụ trao đổi ở một nước bang giao nào đó vùng Trung Nam Mỹ, vì việc này còn vợi vàng học tiếng Tây Ban Nha.

Những tháng ngày gian nan tưởng khó có thể chịu đựng, thoáng chốc đã trôi ào qua, nhanh như vậy, tôi chẳng cần phải níu giữ điều gì.

Bởi sớm đã chẳng thể níu giữ.

Thi xong môn thi tốt nghiệp cuối cùng, đã gần hoàng hôn, tôi dạo bước trong sân trường, đi ngang qua khu rừng Tương Tư, đường Vân Lý, nhà thờ Luce... dường như theo mỗi bước chân, hồi ức liền tựa dây leo uốn éo lan rộng, quấn chặt đến mức khiến lồng ngực tôi đau nhói.

Chẳng biết từ lúc nào đã đến trước khoa Luật.

Tại sao lại đến đây? Thật đáng khinh, đã nói phải quên người ấy mà!

“Em gái Ngoại văn!” Đang chuẩn bị quay lưng đi, liền có người gọi giật lại.

Quay đầu nhìn, là anh khóa trên cùng khoa với Trình Dịch.

“Anh?” Tôi ngạc nhiên: “Không phải anh tốt nghiệp rồi sao?”

“Anh đổ vào viện nghiên cứu của trường, nên tiếp tục ở lại!”

“Ồ, chúc mừng sư huynh.” Tôi chân thành nói lời chúc mừng.

“Đừng chúc mừng anh, không chiến được vào trường Quốc gia, anh nôn ọe cả ngày, muốn đi vẫn không nổi...” Anh xua tay, nở nụ cười: “Ha ha ha! Nói đến đây, anh còn phải chúc mừng em ấy chứ!”

Chúc mừng tôi vì điều gì?

“Bạn trai em có chí lắm đấy, đại học New York muốn tuyển thẳng cậu ấy học lên thạc sĩ, không những cấp học bổng toàn phần, đến cả White & Case LLP⁽²⁾ cũng muốn tuyển cậu ấy, em xem tấm poster chúc mừng này vừa mới được dán lên đấy.”

(2) White & Case LLP: Công ty tư vấn pháp luật quốc tế.

Anh chỉ vào tờ giấy màu đỏ dán trên bảng thông báo, bên trên viết mấy dòng giọng quan cách: “Chúc mừng! Trình Dịch, niềm vẻ vang của khoa Luật.”

Một vệt nắng nghiêng nghiêng rơi lên tấm kính, khúc xạ hắt lên gương mặt tươi cười, tôi nói nhạt: “Em và Trình Dịch chia tay rồi.”

Niềm vẻ vang của khoa Luật với tiền đồ xán lạn đương nhiên sẽ không quay trở về.

Sau buổi lễ tốt nghiệp chưa đầy một tuần, tôi đang ở nhà bận bịu gói ghém hành lý thì nghe tiếng chuông cửa vang lên.

“Cháu tìm... Vương Hiếu Hạ.” Là giọng con gái, có chút ngập ngừng, thông qua máy bộ đàm tôi quả thật không nhận ra là ai. Lau mặt qua loa, đi đôi dép lê hai màu đỏ trắng chạy xuống nhà mở cửa, tôi ngây người, không ngờ lại là Lý Tuyết Nhi!

Lý Tuyết Nhi đứng dưới ánh nắng chói chang tháng Sáu, sắc mặt lại như ngưng đọng một làn sương giá lạnh.

Tôi ngờ vực hỏi: “Tìm tôi có việc gì à?”

Cô ta nói ngay vào đề: “Chúc mừng cậu, Vương Hiếu Hạ!”

Lại chúc mừng tôi? Tôi có thể tốt nghiệp một cách thuận lợi là việc đáng chúc mừng vậy ư?

“Không phải cậu đến chỉ để chúc mừng tôi tốt nghiệp đấy chứ?” Tôi đùa cợt chọc cô ta: “Tôi được mển mộ quá phát sợ lên đấy!”

“Tôi đến chúc mừng cậu, cậu thắng rồi!” Lý Tuyết Nhi nhếch mép, nụ cười ấy mỏng tang đến mức chẳng hề có chút hơi ấm nào.

Tôi chiến thắng cái gì?

“Cậu có ý gì?” Tôi cau mày.

“Cậu ấy muốn về Đài Loan, bạn trai vì cậu từ bỏ học bổng, từ bỏ học vị, đây chính là điều cậu muốn đúng không? Vậy nên cậu đã thắng!”

Tôi cười nhạt thếch, nói: “Tôi và Trình Dịch đã chia tay rồi.”

“Lý Tuyết Nhi, tin tức của cậu thật chẳng nhanh nhạy gì cả,” tôi bổ sung: “bạn tôi chia tay từ lâu lắm rồi.”

Lạ lùng thật đấy! Tại sao phải chúc mừng tôi chiến thắng? Nhưng mà, trước giờ tôi đâu hề biết mình đã thắng được điều gì?

Trình Dịch có về hay không, đã chẳng còn liên quan đến tôi.

Bởi vì, tôi đã trúng tuyển một công việc được cử đi nước ngoài, hộ chiếu thị thực đều đã hoàn tất, ngày mai sẽ lên đường sang châu Âu. Làm phiên dịch riêng

cho giám đốc bộ phận thu mua của một công ty nổi tiếng, đối với sinh viên khoa Ngoại văn như tôi quả là một cơ hội hiếm có và diệu kỳ.

Đáng để tôi đánh đổi, một cuộc tình.

Đáng để tôi đánh đổi, người mình yêu nhất.

Hỏi bao nhiêu năm qua, tôi có hối hận không?

Không hề.

Nói dối bạn đấy.

CHƯƠNG 7

Khởi điểm là anh và em, kết thúc là chúng ta.

Bạn đã từng tưởng tượng cảnh gặp lại mỗi tình đầu chưa?

Có thể, trong một buổi họp mặt bạn học đã lâu không gặp, anh ta nhìn thấy bạn, gật đầu mỉm cười.

Em ổn chứ? Em rất ổn, cảm ơn anh quan tâm. Đôi bên khách sáo xa cách hết như lần đầu gặp mặt.

Hoặc có thể, trên sân bay trống trải, bạn nhìn thấy anh ta. Bên cạnh là một cô gái khác, rõ ràng trong sảnh chờ máy bay không một bóng người, hai bạn lại như bị nhấn chìm trong dòng người xô đẩy, chẳng ai nhìn thấy ai, như trước giờ chưa từng quen biết.

Hoặc có thể, trong buổi tiệc cưới của anh ta, bạn hùng hực khí thế khoác tay một chàng trai tuấn tú xuất hiện.

Bà đây không có nhà người càng sống tốt hơn! Bạn nói với anh ta như vậy.

Thật ra trong lòng bạn muốn hỏi hơn cả là: Không có em, anh hạnh phúc không?

Câu hỏi không thể cất thành lời bởi nụ cười khi anh ta nhìn thẳng vào mắt cô dâu đã nói lên tất cả.

Ký ức quá đổi tươi đẹp, chỉ khiến hiện thực trở nên khó xử.

Thời gian không ngừng trôi về phía trước, thúc giục chúng tôi trưởng thành, và cũng đánh cắp tình yêu tuổi mười bảy của chúng tôi.

Tôi và Trình Dịch chia tay, chẳng ai hứa hẹn điều gì, cũng không cần ai phải bận tâm về ai, anh đáp chuyến bay tới Mỹ, còn tôi quay lưng bay ngược lại phía anh.

Mấy năm qua, tôi đã nghĩ đến hàng trăm cảnh tượng, hàng ngàn câu đối thoại, thậm chí vì ngày trùng phùng ấy mà luyện tập vô số nét biểu cảm khả dĩ.

Song, đời người không có nút tạm dừng, không thể bắt đầu lại cũng chẳng thể diễn tập.

Ngày đầu tiên quay về Đài Loan, vừa xuống tàu cao tốc liền nhận được thiệp cưới của anh, tôi còn chưa kịp chọn lựa xem nên dùng vẻ mặt nào trang điểm cho mình, ngày thứ hai, càng bất ngờ hơn, tôi và Trình Dịch chạm mặt nhau.

Hai tiếng trước, đến khi rút cuộc cũng lái được chiếc xe cổ lỗ sĩ vào trong thành phố, tôi bắt đầu thấy hối hận.

Một mặt gồng mình đánh vật với chiếc vô lăng, một mặt luôn miệng lầm bầm: Ngũ Phúc, Lục Hợp, Thất Huyền, Bát... Bát đâu rồi nhỉ?

Hạ cửa sổ xe, tôi thò đầu ra ngoài ngó nghiêng trước sau, cuối cùng rút ra kết luận - Bà mày lạc đường rồi!

Gọi điện thoại cho Giang Giai Lãng, chuông vừa đổ một tiếng đã nghe thấy tiếng nó gào thét: “Vương Hiếu Hạ, mấy giờ mày mới đến đây?”

“Sắp đến rồi, chắc tầm 10 phút nữa...” tôi trả lời luyên thuyên: có khả năng 15 đến 20 phút, không chắc chắn, tóm lại sắp tới rồi.”

“Trời ạ! Không phải mày lạc đường đấy chứ?” Quả nhiên Giang Giai Lãng nghe ra ẩn ý của tôi.

“Xem ra hình như vậy.” Tôi thất bại thừa nhận, đầu bỗng lóe lên một ý định đáng xấu hổ: hay vứt quách chiếc xe cổ lỗ này rồi gọi taxi chạy thẳng đến đích cho xong? Taxi đúng là bạn thân của kẻ xuất ngoại.

Lại nói kẻ xuất ngoại này hình như sinh ra và lớn lên ở đất Cao Hùng...

“Mày...” Sắp được làm cô dâu, Giang Giai Lãng trở nên đầy kiên nhẫn, nuốt gọn mấy lời chửi rủa, đầu dây bên kia tự động biến thành GPS, “Nghe tao nói đây, đâm thẳng đường mày đang đi sẽ thấy đường Thất Huyền, đi qua đường Bát Đức, sau đó đừng vượt quá đường Cửu Như, rẽ về phía đường Thập Toàn mày sẽ nhìn thấy 7-11.”

Thành thật mà nói, nghe lời chỉ đường của nó, đừng nói đến việc tôi tới nổi đường Thập Toàn, rơi thẳng vào mưới dặm sương mù còn nhanh hơn.

“Mau lên mau lên mau lên! Thử váy cưới xong phải chọn mẫu tóc nữa, sau đó tao còn chạy đi gửi bánh cưới... mau lên mau lên mau lên!” GPS chạy bằng cơm lái nhai không ngớt.

“Đừng giục tao, á! Suýt nữa va phải cái xe máy! Sao đường này hẹp thế?”

“Vương Hiếu Hạ, rốt cuộc mày có biết lái xe không thế! Đường Thất Huyền mà còn hẹp? Mày chạy thẳng ra đường băng cho xong!”

“Đùa chắc! Đừng có khinh, ai không biết lái xe? Tao lấy được bằng lái của ba nước đấy!” Tôi không chịu thua cãi lại.

Chẳng qua đổi địa điểm lái xe thôi mà! Đều là xe bốn bánh như nhau chẳng lẽ tôi lại không đối phó nổi?

Thật ra thứ khiến tôi không đối phó nổi chính là đám xe hai bánh, nói chính xác hơn là dàn xe máy tùm năm tùm ba kia, chúng phi vèo vèo từ Tây sang Đông, tận dụng triệt để mọi không gian, khiến kẻ phiêu bạt xa quê lâu năm như tôi giàn giụa nước mắt. Không phải vì cảm động, mà vì kinh hãi!

Đang lúc tôi run rẩy đạp chân ga tiến lên, đột nhiên đám kỵ sĩ cười gió lao vút ra từ trong con ngõ nhỏ, cũng may tôi phản ứng nhanh, chân giậm phanh quyết không chùn bước, vội vã lùi xe, sau một chặng lùi, bờ mông nóng bỏng của chiếc xe cổ lỗ sĩ không tài nào tránh kịp xe phía sau đang lao tới, cú va chạm quá mạnh khiến xe tôi húc thẳng lên trước vài mét.

Tôi sợ hãi, tay kéo, chân đạp, không biết xảy ra sai sót ở đâu, tiếp tục giật lùi tông vào xe đằng sau, chủ con xe phía sau ấn còi inh ỏi, nghe thấy vậy tôi càng hoảng, nhấn vội chân ga, nhưng quên bém mắt vẫn đang ở hộp số R, chiếc xe cổ lỗ sĩ phát ra mấy tiếng lục đục kêu gào tức giận rồi lại nhảy bổ về phía sau!

Chuối va chạm dữ dội liên hoàn không có dấu hiệu dừng lại, đầu óc tôi bỗng chốc tan chảy, trong cơn hoảng loạn chỉ nghe thấy tiếng rầm rầm ở đuôi xe, tiếng còi xe chói tai, cùng tiếng la hét ở cường độ cao thách thức mức cực hạn của loài người, khi tất cả đã trở lại yên tĩnh, cốp sau chiếc xe cổ lỗ sĩ còn rụng phịch xuống cho hợp cảnh.

Nói tóm lại, tôi không dám quay đầu, liếc trộm gương chiếu hậu, con RV cao cấp mặc dù có tấm thép chắn cực kỳ cứng cáp, nhưng hình như cũng bị lõm một hõm lớn. Khổ chủ đen đui bước xuống, tức giận ùng ùng gõ cửa sổ xe tôi.

Tôi ngồi co quắp trên ghế, không dám lên tiếng, vị khổ chủ kia lại càng không biết mệt mỏi, ra sức gõ cửa, cốc cốc cốc... sốt sắng gấp gáp, tôi chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn thẳng mặt anh ta.

“Xuống xe!” Không một chữ thừa thãi, lại là giọng nói mê người kèm theo chút khàn khàn đáng ghét.

Là anh?!

Không phải chứ, mô tip cũ rích gì thế này! Để tôi đâm chết luôn cho xong.

Tôi xin thề tôi tuyệt đối không phải đưa xấu xa đâm vào người ta còn không chịu trách nhiệm, bỏ chạy cho xong chuyện, nhưng trong tình huống đột ngột, không có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào thế này, tôi chỉ có thể tự nhủ: “Mau bỏ chạy!”

Vậy là, tôi đã làm chuyện một công dân tốt không nên làm - Đâm xe bỏ chạy!

Tôi phải khen ngợi năng lực phá án của cảnh sát thành phố Cao Hùng, bởi trong vòng 10 phút tôi đã lập tức bị hai chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn đuổi bắt. Tôi phát huy triệt để bản năng sống còn của loài người, đôi mắt đỏ ngẫu, giậm chân ga định bụng cắt đuôi chiếc xe cảnh sát đang bám sát phía sau, trên đường lớn tung hoành ngang dọc, vượt đèn đỏ, đi ngược chiều, sau một cú queo rộng, uỳnh một tiếng, con xe cổ lỗ sĩ đâm phải chiếc cọc an toàn, cuối cùng thế giới được hòa bình, còn kẻ xấu xa đã bị bắt về quy án.

Giờ đây, tôi ngồi trong phòng thẩm vấn của đồn cảnh sát, hồi hận vô bờ, bên tai dường như còn nghe thấy văng vẳng mấy lời dẫn kinh điển kiểu *Mạng nhện màu lam* hay *Đôi mắt hoa hồng*⁽¹⁾.

(1) Chương trình truyền hình nội dung xoay quanh các vụ án nghiêm trọng có thật ở Đài Loan.

Lưỡi trời lồng lộng tuy thừa mà khó lọt, trong cõi u minh mọi thứ đã được an bài. Là việc xảy ra ắt có nguyên nhân? Là nhân quả tuần hoàn của thị phi thiện ác, hay ý trời trêu ngươi? Rốt cuộc là rắc rối của tình yêu, vướng vít của số phận, cám dỗ của đồng tiền, hay xung đột của lợi ích? Liệu có ươm mầm mọi vướng mắc của ngày sau, vì vậy mà chôn giấu ý đồ giết người?

Không! Tôi yêu anh yêu đến tận xương tủy, sao có thể giết anh?

Cách nhau một chiếc bàn dài, Trình Dịch, mối tình đầu của tôi, đang ngồi chếch phía đối diện.

Dưới ngọn đèn trắng gay gắt, đường nét khuôn mặt anh càng trở nên rõ rệt, cúc áo sơ mi buông lơ lửng để lộ xương đòn gợi cảm, cà vạt đen thắt lỏng lẻo trên cổ, lồng ngực mạnh mẽ nhấp nhô theo từng hơi thở.

Anh mím chặt môi, cặp mắt trong vắt đen trắng rạch ròi, mái tóc đen rậm rạp phủ trước trán rỉ ra những vệt máu tươi, đường gân xanh trên cần cổ trắng ngần đập nhẹ, mặt mày nhếch nhác với biểu cảm kìm nén, quả nhiên là bộ dạng sau khi bị tôi ra tay phạm tội.

“Đâu phải là tai nạn giao thông nghiêm trọng, có nhất thiết phải bỏ chạy không?” Tổ trưởng Lý cau mày, tỏ ý vụ án không đơn giản.

“Cháu...” Tiểu nữ chỉ nhất thời sợ hãi, tuyệt đối không hề rấp tâm.

“Đèn đỏ rẽ phải, lạng lách đánh võng, đi ngược chiều, vượt quá tốc độ trong nội thành, gây tai nạn bỏ trốn, cố ý gây thương tích...” Tổ trưởng Lý vừa đọc biên

bản vừa lắc đầu, “Cô gái, cô đâm ai không đâm, lại đi đâm vào kiểm sát viên vừa được thăng chức đúng hôm nay, tôi thấy cô xui xẻo rồi, khó mà hòa giải lắm!”

“Cố ý gây thương tích?” Tôi nghĩ lại vẫn còn thấy sợ hãi, giọng run rẩy, tóm lấy cụm từ nghe có vẻ rất nghiêm trọng, “Cháu đâu có cố ý.”

Giả vờ đáng thương với Trình Dịch cũng vô dụng thôi tôi sớm đã biết rồi, nên đành rưng rưng nước mắt nhìn chú cảnh sát, trưng ra bộ dạng cún con yếu đuối.

“Cháu xin lỗi.” Cháu sai rồi.

Tổ trưởng Lý sờ vài cọng lông lơ thơ sau gáy, giọng mềm mỏng: “Kiểm sát viên Trình, tôi thấy khởi tố tội ‘vô ý gây thương tích’ là được rồi, ‘cố ý’ có hơi quá.”

“Lần thứ nhất là lỡ, lần thứ hai phải gọi là cố ý!” Trình Dịch day trán cau mày, không thèm nhìn thẳng vào tôi, “Mà tôi bị đâm liên tiếp bốn lần! Chú bảo ‘cố ý gây thương tích’ mà hơi quá sao?”

“Trình.. ” tôi vốn định gọi tên anh, nhưng liền thay đổi ý định, “kiểm sát viên Trình, luật pháp không nể tình người, nhưng có thể xem xét việc tôi mới về nước tối qua, nhất thời chưa quen mùi giỡ, mới không cẩn thận...”

“Đâm tôi bốn lần còn phi xe bỏ chạy, vậy mà cũng gọi là không cẩn thận à?” Anh ném về phía tôi ánh nhìn lạnh lùng, tôi rùng mình thu người lại ghế.

“Tôi cũng không biết tại sao, vì tránh chiếc xe máy nên không để ý tình hình xe phía sau, lại thêm việc nhất thời hoảng loạn gạt nhầm hộp số, nghĩ chân phanh là chân ga, không phải tôi cố ý muốn đâm anh nhiều lần như vậy, tóm lại, thật sự vô cùng xin lỗi, phí sửa xe và phí khám bệnh tôi sẽ đền bù hết.” Tôi rón rén quan sát sắc mặt Trình Dịch, ôn tồn giải thích nguyên nhân của mớ hỗn loạn ban nãy.

Xin lỗi, xin lỗi! Tôi làm sao biết ngài kiểm sát viên vừa khéo lại ở ngay sau đít xe tôi chứ!

Trình Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, cầm cốc nước lên, lấy giấy lau quanh miệng cốc rồi mới đưa lên uống.

Đồ lập dị! Tôi chửi thầm trong bụng, trên mặt vẫn nở nụ cười.

“Một cô gái trải qua những chuyện vừa rồi, tôi thấy cô ấy cũng sợ chết khiếp rồi, kiểm sát viên Trình nương tay xem có giảm nhẹ được vài điều không?” Chú tổ trưởng đúng là người tốt bụng, xin xỏ giúp tôi.

“Cô có bằng lái xe không?” Trình Dịch phớt lờ chú ấy, lật xem biên bản rồi đột nhiên hỏi.

Có chứ, tôi có của Pháp và Tây Ban Nha, còn cả bằng quốc tế do Liên minh châu Âu cấp!

Chỉ là, vừa khéo không có của Đài Loan.

Tôi vốn định tỏ vẻ thoải mái trả lời, nhưng lời trượt ra khỏi miệng chỉ vụn vẹn hai chữ: “Không có.”

“Tổ trưởng Lý, thêm vào lỗi không bằng lái đi.”

Lúc Trình Dịch nói ra câu này, tôi xin thề mình đã thấy vẻ đặc ý thoáng qua trong mắt anh, tuyệt đối không phải ảo giác, anh cố ý!

“Trình Dịch, đừng thế...” tôi chực bật khóc, “anh biết rõ năm đó tôi thi đến ba lần không qua mà.”

Anh từng nói sẽ dạy tôi lái xe, còn nói, dù cho tôi không thi được bằng lái, chiếc xe mãi mãi không thể lăn bánh trên đường cũng chẳng sao.

“Không sao, anh sẽ không để em một mình” anh nắm lấy tay tôi, khẽ nói: “anh sẽ đưa em đi đến bất cứ nơi đâu...”

Một người không bao giờ nói lời yêu đương như anh nói xong những lời ấy còn đỏ mặt hồi lâu, còn tôi lại coi khoảnh khắc đó là lời thề ước thiên trường địa cửu.

Đối chiếu với mọi chuyện hôm nay, mĩa mai biết bao! Nực cười biết bao!

Trình Dịch cắn môi, ngón trở thon dài khẽ gõ lên mặt bàn. Động tác vô cùng quen thuộc, chẳng hề thay đổi chút nào, chứng tỏ anh đang cố kìm nén cảm xúc nào đó.

Động tác gõ bàn duy trì một lúc lâu, cuối cùng anh nhấc bút viết vào biên bản: “Thế này đi, năm tội đi ngược chiều, vượt đèn đỏ rẽ phải, lạng lách đánh võng, vượt quá tốc độ cho phép, không bằng lái...”

“Hợp lại thành một tội ‘Lái xe gây nguy hiểm’!” Anh nói.

“Năm tội biến thành một, nghe có vẻ không tệ.” Tôi thờ phào, chợt thấy khóe miệng Trình Dịch khẽ nhếch lên, chính nụ cười chết giẫm ấy khiến tôi thương nhớ vấn vương.

Tôi tình tứ nhìn Trình Dịch, anh cũng đang nhìn về phía tôi, vào khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, tim tôi bỗng đập mạnh.

Ôm em đi hôn em đi, tôi bắt đầu mất kiểm soát, hoang tưởng giây tiếp theo anh sẽ kéo tôi vào lòng, hôn đến mức khiến tôi ngạt thở, sau đó nói bao năm qua anh vẫn luôn yêu tôi, sẽ không bao giờ rời xa tôi... không phải phim thần tượng đều như vậy sao?

Sự thực chứng minh, phim thần tượng dễ khiến người ta nảy sinh ảo giác, kết quả của quá đổi mong chờ chính là hoang tưởng!

“Lái xe gây nguy hiểm?” Tổ trưởng Lý vỗ mạnh vào trán, “Đây là tội hình sự... Phải lưu tiền án đấy!”

“Cái gì?”

Tội hình sự? Không những phải ngồi tù? Còn ghi lại tiền án?

Vỡ mộng là sự khởi đầu của trưởng thành, phim thần tượng là đồ lừa đảo! Tiểu thuyết lãng mạn cũng là đồ lừa đảo! Tôi không còn là cô bé con nít nữa, không nên coi hoang tưởng là mộng tưởng, không nên coi những ký ức khi xưa là thực tế của hiện tại! Tình chưa dứt gì chứ, hóa ra chỉ mình tôi chưa dứt, quá đổi hoang tưởng, kết quả của việc tự lừa dối bản thân chính là bị tạt gáo nước lạnh vào mặt.

Trình Dịch nhìn xuống tập biên bản: “Phần hình sự tạm ghi đến đây, đợi tôi đi kiểm tra thương tích về rồi tiếp tục đề cập đến bồi thường dân sự.”

Còn cả dân sự nữa?

Kết... Tôi như nghe thấy tiếng mình nghiêng gậy hàm răng.

“Trình Dịch, anh là đồ khốn!” Tôi nhảy dựng lên, tay vớ qua bàn tức khí chỉ: “Làm người đừng quá đáng quá! Kiểm sát viên thì oai lắm chắc! Anh đặc ý cái quái gì! Sờ vào lương tâm của anh xem! Nếu lương tâm vẫn chưa bị chó tha, chẳng qua tôi chỉ bất cẩn va vào anh, có đâm anh thành tàn phế, thành người thực vật không? Anh lành lặn ngồi ở đây không mất tay cũng chẳng gãy chân, lái xe gây nguy hiểm cái quái gì, tôi thấy rõ ràng anh đang lạm dụng công quyền, lấy việc công báo thù tư! Bà đây thà đâm anh thêm vài lần tổng quách vào nhà xác cho xong...”

Những lời gào thét tức giận, khảng khái hiên ngang của tôi chỉ đối lại được nét mặt thản nhiên của anh.

“Làm ơn lặp lại câu cuối cùng một lần nữa?” Anh bình tĩnh nói.

Đây thần kinh thánh giác của con người này có vấn đề hay đầu bị tôi đâm hỏng thật rồi?

“Chưa nghe rõ à? Được thôi! Tôi nói thêm vài lần!” Ánh mắt bình thản của anh lại càng như đổ thêm dầu vào lửa, cái khí chất khó khăn lắm tôi mới bồi đắp được suốt mấy năm qua lập tức tan tành mây khói, tôi điên tiết gào lên: “Trình Dịch, anh đối xử với tôi như vậy, lần này bà đây không dám chết anh coi như anh phúc lớn đấy, lần sau đừng để tôi gặp lại anh!”

“Nếu như tôi cứ muốn bắt cô phải gặp lại thì sao?” Anh hỏi, khóe miệng thấp thoáng nụ cười nham hiểm.

Tôi ngây người mất vài giây, đầu còn chưa kịp suy nghĩ về ẩn ý đằng sau câu nói ấy, miệng đã buột ra bốn chữ: “Tôi dám chết anh!”

Không ngờ Trình Dịch lại bật cười, vẻ như rất hài lòng với câu trả lời của tôi, cầm chiếc bút trên bàn lên, đưa tới gần môi, đọc một tràng lời thoại chỉ xuất hiện trong phim hình sự, “Bị cáo lấy việc gây tổn hại đến sinh mệnh, cơ thể, tự do, danh dự, tài chính đe dọa đến sự an toàn của người khác, vi phạm pháp luật hình sự điều 305 tội đe dọa. Lại thêm lái xe gây nguy hiểm khiến người khác bị thương, phạm tội bỏ chạy cùng nhiều tội danh khác... Vụ án này sẽ được chuyển giao cho Viện kiểm sát thành phố Cao Hùng thụ lý.”

Bị cáo là chỉ tôi sao? Tôi gây tổn hại đến sinh mệnh của anh sao? Tôi đe dọa anh sao? Nghe thế nào, nhìn thế nào, cũng giống Trình Dịch đang ức hiếp tôi, đe dọa tôi đấy chứ!

“Tôi đe dọa gì chứ?” Tiểu dân nữ lầm bầm hỏi, trái tim lạnh ngắt như vừa bị một thùng nước lạnh giội xuống đầu, tự nhiên đánh mất khí thế ban nãy.

Lúc này ngài kiểm sát viên không rảnh trả lời tôi, anh đang bận chỉ đạo tổ trưởng Lý ghi ghi chép chép ẩn thêm cho tôi vài tội danh.

“Trình Dịch, tôi đe dọa anh khi nào?” Tôi phải vận to âm lượng, anh mới ấn nút Play trên chiếc bút ghi âm với vẻ khó chịu: “Tôi dám chết anh!” Bốn chữ này gào rất đồng đều, hơi thở đều đặn, chính xác là giọng của bốn cô nương.

Gì vậy chứ? Rõ ràng Trình Dịch đang đào hố, mà tôi còn ngu ngốc nhảy xuống!

Anh trai đến làm người bảo lãnh cho tôi, vốn đang định lao vào chửi đứ đả em gái này thì nhìn thấy khổ chủ là Trình Dịch chỉ thở dài một tiếng: “Nghiệt duyên!” rồi cùng tổ trưởng Lý đi làm thủ tục.

“Cũng may xe của kiểm sát viên đã mạnh mẽ chặn được cú va chạm của cô Vương, nếu không đã xảy ra một vụ đâm xe liên hoàn rồi, nhẹ thì khó lòng làm rõ

trách nhiệm tai nạn, nghiêm trọng hơn có thể gây thương vong.”

“Vâng, xem ra Hiếu Hạ suýt nữa đã gây ra họa lớn!”

Tổ trưởng Lý cùng anh tôi ghé đầu thì thầm, chỉ thấy hai người họ mỗi lúc một cau có, tôi hồ thẹn kèm chột dạ cúi đầu, tay siết chặt váy.

Giọng của chú tổ trưởng không to không nhỏ bay tới: “Khả năng thời gian tới cô Vương sẽ bị hạn chế xuất cảnh, bao lâu thì không dám nói trước, phải xem phía kiểm sát viên thụ lý vụ án. Trình tự pháp luật theo tôi nắm được chỉ tới đây thôi, còn lại phía anh nên đi mời luật sư giải quyết đi.”

“Ngoài kiện tụng ra không còn cách giải quyết nào khác sao?” Anh tôi hỏi.

“Hòa giải được là tốt nhất.” tổ trưởng Lý càng nói càng bé: “Kéo nhau ra tòa cũng chẳng có gì dễ coi.”

Cùng mỗi tình đầu kiện nhau lên tòa, Trình Dịch làm đến nước này, là vì anh quá vô tình hay tại tôi quá thất bại?

Đứng trước công đồn cảnh sát, lòng ngổn ngang chẳng rõ dư vị gì.

Trình Dịch đứng cách tôi vài bước chân đang nói chuyện điện thoại, anh trai tôi bước tới vỗ vào vai anh.

“Lát nữa gặp.” Anh nói với đầu bên kia, sau đó kết thúc cuộc gọi.

“Ngày trước hay nghe Hiếu Hạ nhắc đến cậu,” anh tôi ái ngại nói: “không ngờ lại gặp nhau trong tình huống này.”

“Đúng là bất ngờ ạ.” Trình Dịch bối rối ho húng hắng, dường như cũng có chút ngạc nhiên.

Đôi bên người hỏi người trả lời, một người vờ thân thiết tìm chuyện để nói, một người khách sáo lấy lệ, không ngờ lại chuyện trò được một lúc lâu.

“Mấy năm trước nghe Hiếu Hạ nói em sang Mỹ học luật, không phải luật bên nước ngoài chia khoa rất rạch ròi sao? Anh có cậu bạn làm luật sư chuyên giải quyết mấy vụ ngoại tình ly hôn, giỏi nhất khoản đòi tiền bồi thường giúp vợ cả, mấy ông chồng ngoại tình nghe đến tên cậu ta đều sợ chết khiếp... Ha ha ha. Em học ngành nào?”

“Luật sở hữu trí tuệ ạ.”

“Luật sở hữu trí tuệ à? Không phải rất đắt khách trong giới khoa học kỹ thuật sao? Vậy em về nước lúc nào?”

“Ba năm trước ạ.”

“Ba năm? Có nghĩa em mới về nước ba năm đã thi được vào làm kiểm sát viên à, giỏi thật đấy, sao không tiếp tục ở lại nước ngoài phát triển?” Anh tôi hỏi.

Trình Dịch như thoáng liếc về phía tôi, tôi cúi đầu lục túi xách giả vờ tìm đồ, dồn hết chú ý vào câu trả lời của Trình Dịch.

“Em không quen với cuộc sống ở nước ngoài.” Im lặng hồi lâu, anh mới cất lời.

“Anh!” Tôi cáu, cắt đứt cuộc nói chuyện giữa họ, “Đừng hỏi nữa!”

“Em cũng biết đấy, em gái anh từ bé đã hậu đậu, suy đi tính lại suốt ngày gây họa.” Anh không thèm đếm xỉa đến tôi, xua xua tay.

“Có câu luật pháp không nể tình người, lần này Hiếu Hạ gây ra đại họa, người làm anh trai như anh cũng phải chịu một phần trách nhiệm, anh thay nó xin lỗi cậu, thật sự rất xin lỗi.” Nói đến đây không ngờ anh còn nắm tay Trình Dịch.

“Người làm anh này nhờ vả ở cậu, xin cậu...” Ánh mắt anh chân thành nhìn Trình Dịch, giọng khẩn khoản.

“Anh, anh không cần phải cầu xin giúp em!” Nghe anh nói vậy, niềm cảm động huynh muội tình thâm cùng nổi xót xa không ngừng cuộn trào trong lòng, nước mắt tôi suýt nữa tuôn rơi.

“Cậu làm ơn, lần này dạy cho nó một bài học! Ngàn vạn lần không được khách khí, không được nương tay!” Anh nói, “Ban này tổ trưởng Lý có nói hình như lúc Hiếu Hạ phóng xe bỏ chạy còn đâm vào cọc phân cách bên đường, như vậy bị coi là phá hoại của công đúng không? Cá nhân anh kiến nghị nên xác nhận lại máy quay an ninh, cần phải đền bù anh sẽ không để con bé này quyt nợ đâu, gì chứ, cái trình độ lái xe của Vương Hiếu Hạ nhìn thôi anh đã thấy sợ, cứ ra ngoài đường là người người gặp nguy hiểm, quả đúng là hung khí trong nhân gian!”

“Về nhà thôi! Sao lảm lời thế!” Tôi tức hộc máu, kéo tay anh lôi đi.

“Này, anh đâu có bảo sẽ đèo mày về nhà.” Anh không chút mềm lòng vung tay ra, “Hiếm lắm mới được ngày nghỉ, sớm hẹn người ta đi chơi rồi, đến bảo lãnh cho mày đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi.”

“Xí, vậy tự em bắt xe về!” Tôi hứ một tiếng, quăng túi lên vai.

“Chẹp, con bé vô lương tâm.” Anh ghé đầu lại, ra hiệu cho tôi, “Cậu Trình đây phải đi kiểm tra thương tích, mày đâm người ta thành ra như thế, dù gì cũng phải đi cùng xem sao chứ!”

“Em thấy anh ta vẫn ổn mà, tay không gãy chân không tàn, thần trí tỉnh táo lắm, có gì đâu mà xem...” Tôi làu bàu, nhưng mắt lại không tự giác liếc về phía Trình Dịch, anh đang bóp trán chuẩn bị bắt xe rời đi, chẳng hiểu sao tim bỗng thắt lại, nhói đau.

“Khó nói lắm,” anh cau mày, giải thích vẻ nghiêm trọng: “Không thương tích bên ngoài không đồng nghĩa không có thương tích bên trong, theo y học lâm sàng có những vết thương cột sống do tai nạn giao thông gây ra thậm chí đến nửa năm sau mới xuất hiện dấu hiệu.”

Lời anh như sét đánh ngang tai, chẳng thềm suy nghĩ gì tôi vội gọi với theo Trình Dịch: “Đợi với!”

Trình Dịch có vẻ vẫn chưa hoàn toàn định thần, ngây ra một lúc mới mở cửa xe, tôi lấy hết dũng khí hỏi: “Trình Dịch, tôi đi cùng anh được không?”

Anh quay đầu nhìn tôi, ánh mắt tĩnh lặng như biển xanh sâu thẳm, chỉ hơi nhếch khóe miệng.

“Tùy.” Anh nói.

Ngồi vào trong taxi, tôi đang hồi hận vô bờ đột nhiên nghe thấy ngài kiểm sát viên ném ra mệnh lệnh: “Cài dây an toàn vào!”

Tôi cười nhạt, ai thềm để ý đến anh ta.

Bị dân đen coi không ra gì, huyện lão gia có vẻ khó ở: “Căn cứ theo điều 31 trong Luật xử phạt quản lý an toàn giao thông đường bộ quy định, hành khách ngồi ở ghế sau trên ô tô con phải thắt dây an toàn theo đúng quy định.”

Tôi thật sự rất muốn xé xác quyển *Lục pháp toàn thư* sống này!

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, coi như không nghe thấy.

Mặc sự kháng cự trong im lặng của tôi, anh vươn người qua, một tay ấn vai, chẳng chút dịu dàng ép tôi ngã vào lưng ghế, tôi sững người, trợn tròn mắt nhìn bàn tay còn lại của anh sượt qua má, dường như đến thờ cũng không ra hơi. Chẳng rõ mình đang hồi hộp vì điều gì, hể hồi hộp các ngón tay tôi sẽ bất giác co quắp lại.

Anh kéo dây an toàn phía sau tôi, tra chốt, lạnh nhạt liếc tôi nhắc nhở: “Người không chấp hành luật, xử phạt lái xe một nghìn năm trăm Tân Đài Tệ.”

Cảm giác ánh mắt của Trình Dịch rơi xuống bàn tay trái tôi, anh như bị kim đâm vội vàng dịch ra, quay về chỗ ngồi của mình, mắt nhìn thẳng phía trước, vẫn là khuôn mặt không chút biểu cảm.

Không tháo ra được, chẳng hiểu sao không thể tháo ra, chiếc nhẫn cầu hôn của Leon như cắm sâu vào thớ thịt, bó chặt lấy ngón áp út trên tay tôi, thứ ánh sáng lạnh lẽo đang lấp lánh kia khiến tôi rùng mình. Tôi chỉ có thể lấy tay phải phủ lên trên, giống như đang che giấu điều gì đó sợ bị người ta phát hiện.

Nhưng, tại sao tôi phải giấu giếm chứ? Người đó nói: “Tùy” cơ mà!

Trong không gian chật hẹp của chiếc xe taxi ám đầy mùi xăng dầu pha lẫn hương nước thơm, Trình Dịch dựa người về một bên, tôi vịn chặt bên còn lại, đai an toàn trói chúng tôi lại hai đầu ghế, giống như hai kẻ mắc bệnh truyền nhiễm cách ly, chẳng ai nhìn ai, cũng chẳng ai thèm để ý đến ai, dường như chỉ cần mở miệng thôi sẽ bị lây vi rút của đối phương.

Lòng tốt nhắc nhở của Trình Dịch khiến chú tài xế ngồi phía trước run bần bật, suýt chút nữa queo vô lăng tông lên vệ đường, chú lèm bèm mãi: “Cô gái làm ơn thắt vào đi, thời buổi khó khăn tiền khó kiếm lắm, tích góp được mấy đồng lại cống hết cho chính phủ. Tôi trên có cha mẹ già, dưới còn vợ bé con thơ cộng thêm con chó cần phải nuôi, đưa út năm nay vừa vào mẫu giáo, tiền sách vở đắt đỏ kinh khủng...”

Kết hợp cùng đoạn quảng cáo bán thuốc: “Uống vào đảm bảo kêu bùng bùng” phát liên tục trên đài, trong bản nhạc nền ấy, cuối cùng chiếc taxi cũng đến bệnh viện bình an.

Tôi chẳng buồn ý tứ ngoáy lỗ tai, khước mắt liếc thấy Trình Dịch đang nhíu mày gỡ tai nghe, lòng không khỏi thấy buồn cười.

Như thế này rốt cuộc ai đang trừng phạt ai?

Trước đó anh trai tôi đã gọi điện thông báo cho phía bệnh viện, tên lập dị Trình Dịch vì vết thương trên trán không những quét CT não bộ, còn chụp X-quang toàn thân, giày vò nhau suốt hai tiếng đồng hồ, đến màn kê giấy chứng nhận thương tích, tôi đứng bên cạch hứ một tiếng: “Cảm phiền bác sĩ chứng nhận kỹ lưỡng vào, xem có bị chấn thương sọ não, hay trên người có bộ phận nào đứt gãy không? Viết mập mờ không rõ ràng tôi không đến đâu đấy!” Trọng âm trong câu nói này được nhấn mạnh vào hai chữ “đứt gãy”.

Bước ra khỏi bệnh viện, đầu Trình Dịch có thêm một dải băng gạc, và trên tay tôi cũng thêm một tấm danh thiếp màu trắng.

Bạn trai cũ, giờ đây là nguyên cáo, huơ huơ tờ giấy chứng nhận thương tích trên tay nói: “4 giờ 45 phút chiều ngày kia đến phòng làm việc của tôi, em chỉ có

mười lăm phút để thỏa thuận về vấn đề bồi thường dân sự.” Bộ dạng thật khiến người khác muốn tông xe thêm vài lần nữa.

“Nếu tôi không đến thì sao?” Bạn gái cũ, giờ là bị cáo, ra về ta đây khiêu khích.

“Tốt thôi, chúng ta hẹn gặp nhau ở tòa.” Quả nhiên Trình Dịch đe dọa tôi!

“Anh cứ phải làm âm lên tòa là đúng rồi đấy! Chỉ vì một vụ tai nạn nhỏ?” Tôi cười nhạt: “Ngài kiểm sát viên, anh thật nhỏ mọn!”

“Là em nợ tôi.” Anh nhìn thẳng vào tôi, tôi đón lấy ánh mắt ấy, bắt gặp chính mình trong sâu thẳm con người anh.

“Tôi nợ anh cái gì?” Khi hỏi câu này, tôi chẳng rõ đang hỏi Trình Dịch, hay tự tra khảo chính mình.

“Một lời xin lỗi.” Anh nói.

Tôi nợ Trình Dịch một lời xin lỗi.

Hai kẻ từng thương yêu nhau, giờ đây, đôi bên đều nợ nhau một lời xin lỗi.

Nghe nói, mỗi người trong đời cần nói tám tám sáu mươi tư vạn lời dối trá. Trong đó lời dễ thốt ra nhất chính là: “Không sao, tôi vẫn ổn.”

Đứng trước tấm gương ba mặt vây quanh, vừa quay người, bộ váy voan trắng muốt liền bỗng bành hết như sóng nước, người con gái trong gương da dẻ trắng trẻo, mắt không quá to, được cái hai mí cộng thêm đuôi mắt xếch khiến có cảm giác như mắt phượng, còn cả bờ môi đỏ xinh xắn hơi nhếch lên.

“Vương Hiểu Hạ, mà xong chưa? Mau ra đây tao xem xem có hợp với bộ váy cưới màu trắng của tao không.” Giang Giai Lãng gõ cửa.

Tôi đẩy cửa ra, đi chân trần đứng trước mặt nó.

“Đằng trước lộ quá.” Tôi cẩn thận kéo tấm vải mỏng tang trước ngực cứ mãi xệ xuống, nơ bướm hồng lung lay như sắp tuột: “Mày cũng biết tao chẳng có hàng họ gì.”

“Hi hi, không có cũng chả sao, xem vũ khí bí mật của tao đây.” Nó dung đưa hai miếng nhựa dẻo tròn tròn trong suốt trên tay, nhét vào ngực tôi, rồi chỉnh qua chỉnh lại tóc cho tôi.

“Được rồi.” Nó lùi lại sau vài bước, hài lòng ngắm nhìn tác phẩm tâm huyết của mình.

“Thế này đúng là lừa đảo!” Tôi soi gương, bươm bươm trước ngực tựa như đang tung cánh bay.

“Mày chưa nghe chuyên gia nam nữ từng nói một câu châm ngôn ‘Phụ nữ bầm sinh đều là những cao thủ lừa bịp’ à?”

“Chưa nghe bao giờ, chuyên gia nam nữ nào nói?”

“Tao đây!” Giang Giai Lãng nói phét không biết ngượng mồm.

Nhấn nhẹn, đội cô dâu lên đầu.

“Không còn bộ váy phù dâu nào để chọn à? Phía trước nhất định phải hở toang ra thế này à?” Tôi nhú mày, khóe miệng co rúm: “Cái nơ hồng khiến tao nhìn như hộp quà ấy.”

“Giống hộp quà hay đây chứ!” Giang Giai Lãng hoàn toàn không hiểu cho nỗi trăn trở của tôi, chỉ mãi khen: “Vương Hiểu Hạ, mày như thế này đàn ông nhìn thấy đảm bảo sẽ muốn bóc quà.” Nói đoạn còn nháy mắt nghịch ngợm.

“Ê! Sao tao phải hóa trang thành hộp quà chứ?” Tôi phản đối. Mà bóc quà xong, lại để người ta phát hiện thực chất chỉ là cái đẹp giả tạo được dựng lên từ hai miếng nhựa dẻo trong suốt sao?

“Hi hi...” Chuyên gia nam nữ Giang Giai Lãng bật cười đầy quái dị, nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, mới ghé sát tai thì thầm: “Nói không chừng... ai kia muốn bóc, nói không chừng hẳn bóc quà xong sẽ không kiện mày nữa, đúng không?”

Đúng... đúng cái đầu mày! Nói không chừng, hẳn còn kiện thêm tội lừa đảo đấy! Nói không chừng, cô vợ sắp cưới của hẳn còn quay ra kiện tao phá hoại gia đình nữa!

Nếu không phải nhân viên của tiệm áo cưới vẫn đang ở đó, nếu không phải Giang Giai Lãng vẫn đang mặc bộ váy cô dâu đặt đở trên người, tôi thật sự muốn cầm bó hoa mẫu trên bàn nhét vào mồm nó.

“Tao đi thay đồ đây.” Tôi lờm nó, tao nhả xách váy lên đi vào phòng thay đồ, nhanh chóng cởi bỏ bộ váy phù dâu, vừa bước ra khỏi phòng bụng đã không khách sáo sôi ùng ục mấy tiếng.

“Cô dâu ơi, tao đói rồi.” Mặc lại chiếc áo thun và quần bò, tôi lộ nguyên hình: “Mày không cho tao ăn no, phù dâu này sẽ giở trò đình công đấy!”

Sau khi thử váy cưới, Giang Giai Lãng đưa tôi tới quán cà phê nhỏ ẩn mình trong hẻm. Quán có cái tên khá lạ, ánh sáng xanh từ đèn LED rọi lên tấm biển hiệu

bằng sắt màu đen, tựa như đôi mắt nhắm chặt đang rơi lệ lênh đênh trên đại dương xanh thẳm.

“Thử cái này đi,” Giang Giai Lãng rành rẽ tiến cử: “cà phê đá cho thêm rượu sữa Baileys, là món tử của quán này đấy!”

“Ừ.” Vừa đói vừa khát nên tôi ngoan ngoãn nghe lời, còn gọi thêm một chiếc bánh muffin hoa quả. Đợi một lúc, ly thủy tinh đầy ắp cà phê được bưng ra, tôi vội vàng uống một ngụm, mùi sữa và rượu sục nức lập tức lan tỏa trong miệng.

“Đây là cà phê Ireland à?” Tôi bối rối, nhắm mắt hồi tưởng: “Cũng không giống lắm, cà phê này uống hơi ngọt.”

“Không phải cà phê Ireland.” Giang Giai Lãng chống cằm, mỉm cười nhìn tôi: “Cà phê này, uống vào ngọt đến phát ngấy, nồng độ rượu lại cao đáng sợ, tên nó là ‘cà phê buồn.’”

“Tao nghĩ có lẽ hợp với tâm trạng của mày lúc này, buồn...” Nó lấy ngón tay nguệch lên mặt bàn, bên dưới tấm kính là một bức vẽ cô gái đang khóc.

Ngẩn người hồi lâu, nhấp một ngụm cà phê, thứ chất lỏng lạnh buốt trôi tuột xuống cổ họng, tôi không kìm nổi buột miệng: “Tao rất ổn đấy chứ!”

Không muốn luẩn quẩn xung quanh đề tài này, tôi tấn công mỹ vị ở ngay trước mắt.

Giang Giai Lãng vẫn nhìn tôi đầy u ám, cuối cùng bật hỏi: “Trình Dịch muốn kiện mày thật à?”

“Ừ.” Tôi cố gắng duy trì nụ cười trên môi, nói kèm theo chút tự trào: “Hôm nay vừa nhận được thư bảo đảm báo phát⁽¹⁾, hiệu suất làm việc của hãn cao thật.”

(1) Loại thư bảo đảm yêu cầu chữ ký của người nhận, xác nhận họ đã nhận tận tay bức thư, có thể coi là chứng cứ pháp lý trước tòa.

Nhìn bộ mặt không-thể-tin-nổi của Giang Giai Lãng, tôi lấy trong túi ra một bức thư đóng hai dấu tem bảo đảm ấn lên bàn, giọng nhẹ tênh: “Tuyệt vời! Tao lớn bằng này còn chưa được nhận thư báo phát bao giờ, chẳng ngờ bức đầu tiên lại do mối tình đầu viết, đáng để kỷ niệm, tao phải đem đi ép vào mới được.”

Trên tờ giấy Double A trắng toát, khoảng cách dòng lớn gấp đôi, font chữ đậm màu đen cỡ 12, không một chút hơi ấm: “Gửi cô Vương: Tôi đang điều khiển xe con trên đường Thất Huyền, vì phía cô cũng đang điều khiển xe, lại không chú ý đến tình hình xe cô phía trước địa điểm xảy ra tai nạn nên đã gây phương hại đến quyền tham gia giao thông của tôi, từ đó dẫn đến vụ tai nạn này... Sai sót cô mắc

phải là không thể chối bỏ, hạn trong một ngày sau khi nhận thư này mời cô tới để đàm phán việc bồi thường, nếu quá hạn sẽ giải quyết theo pháp luật.”

Tôi nhin cười đọc cho Giang Giai Lãng nghe: “Này, mày nghe câu này xem, ‘Không chú ý đến tình hình xe cộ phía trước, gây phương hại đến quyền tham gia giao thông của tôi’, đâm xe thì nói đâm xe, lại còn phải viết văn về thế này!” Hết như bắt gặp chuyện nực cười nhất thiên hạ, tôi phá lên cười, cuối cùng cười đến chảy cả nước mắt.

Giang Giai Lãng rút một tờ khăn giấy đưa tôi, tôi nhận lấy, vừa lau mũi vừa nhân tiện lén lau đi những cảm xúc thừa thãi bất cần trào ra nơi khóe mắt.

“Tao thực sự nghĩ không thông...” nó thoáng thở dài, “tại sao mày và Trình Dịch lại đi đến bước đường này?”

Tôi không trả lời nó, chỉ uống một ngụm cà phê, thứ rượu sữa ngọt lịm đã lắng sâu xuống đáy cốc, dư vị cà phê đắng ngắt trên đầu lưỡi.

“Không phải khi đó cậu ấy vì mày mà ở lại Đài Loan sao? Thậm chí còn học chung một trường đại học tư với mày?” Giang Giai Lãng nhìn thẳng vào tôi, nói: “Đừng nói Trình Dịch thi cử không tốt, nếu cậu ấy không cố ý học cùng trường mày, với thực lực của cậu ấy dù cho thất thường cũng tuyệt đối đủ để vào công lập.”

“Kỳ thi đại học năm đó Trình Dịch xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bất đắc dĩ thôi.” Tôi nói, ngữ khí ôn tồn như đang kể chuyện người khác: “Hồi đại học đúng là bọn tao có hẹn hò thật, nhưng lên năm ba hẳn đi Mỹ theo dạng sinh viên trao đổi nên bọn tao chia tay từ đấy.”

“Dù năm ba cậu ấy xuất ngoại, cũng không nhất thiết vì thế mà chia tay chứ, yêu xa có mà đây, hướng hồ sinh viên trao đổi chỉ học một năm, mày với Trình Dịch không vượt qua được thử thách này sao?”

“Tình yêu thời sinh viên nói gì đến thử thách chứ? Hết tình cảm rồi thì chia tay thôi!” Tôi trả lời nhẹ bằng, xắn một miếng bánh định đút vào miệng.

Giang Giai Lãng lấy đĩa chặn lại, hỏi: “Tại sao?”

Dĩ nhiên nó không hề tin mấy lời dối trá đó, miếng bánh run rẩy trên đầu đĩa, kem trĩu xuống từng giọt.

“Bởi vì,” tôi đành nói thật: “tao yêu người khác.”

Mô típ cũ mèm!

“Ai?” Giang Giai Lãng hỏi.

Tôi bình tĩnh nói: “Bạn thân của hẳn.”

Càng cũ hơn!

“Bưởi á?” Giang Giai Lãng hỏi, âm vực tăng cao vút.

Tôi nói: “Đúng! Là Bưởi, Dương Tông Hựu.”

“Trình Dịch cũng tin à?” Giang Giai Lãng gần như hét toáng lên, khách ở các bàn khác rào rào chĩa ánh mắt về phía chúng tôi.

“Không tin cũng không được,” tôi nhún vai, vẫn thành thật: “tao với Bưởi lên giường với nhau bị hẳn phát hiện!”

“Tao không tin!”

“Mày xem, tao nói thật lại chẳng ai tin.” Thế giới này thật mâu thuẫn.

“Vậy tại sao vừa tốt nghiệp mày đã chạy sang châu Âu? Tại sao không hẹn hò cùng Bưởi?”

“Chán nhau rồi!” Nụ cười gượng gạo sắp đông cứng lại trên khuôn mặt, tôi đành chu miệng nói: “Giang Giai Lãng, bánh để lâu không ngon đâu, mày không muốn ăn nhưng bụng tao đang đói lắm đây.”

“Vương Hiếu Hạ, mày tệ lắm đấy!” Giang Giai Lãng lườm tôi, cầm đĩa cắt đi cắt lại miếng bánh muffin, kem, hoa quả, ruột bánh cuối cùng hồ lốn thành một bãi, tôi nhìn mà hết muốn ăn.

Sau đó nó đưa đến kết luận: “Vương Hiếu Hạ, mày diễn tệ lắm đấy!”

Tôi vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc phải dùng giọng điệu nào để kể lại cuộc tình giữa tôi và Trình Dịch? Nếu như có bạn bè hỏi tới.

Một vài đoạn quá đổi ngọt ngào, vài đoạn lại quá đổi đau thương, những hồi ức được tạo nên từ ngọt ngào và đau khổ ấy đã trở thành một phần trong quá khứ của tôi. Dù cho đến cuối cùng anh vẫn quay người ra đi, ngay cả những lời đầy khí phách như “Tôi hận anh”, “Tôi thà chưa từng yêu anh”... tôi cũng chẳng thể nói thành lời.

Thật chẳng ra gì!

“4 giờ 45 phút chiều ngày kia đến văn phòng làm việc của tôi, em chỉ có mười lăm phút để thỏa thuận bồi thường dân sự.”

Người con trai đã từng thề ước dành cho tôi cả cuộc đời, giờ đây chỉ bằng lòng cho tôi mười lăm phút.

Trước khi ra khỏi cửa, Giang Giai Lãng gọi điện đến dặn dò: “Ê, Vương Hiếu Hạ, lát nữa nói chuyện mà tuyệt đối không được ngang ngạnh quá đâu đấy, đừng quên mà đang đi hòa giải, không phải đến đánh nhau.”

“Biết rồi!” Tôi thờ ơ, tiện tay lấy chiếc quần bò từ trong tủ ra, “Tao sắp muộn giờ rồi.”

“Không được phép mặc quần bò!” Nó nói: “Chiếc thứ năm tính từ bên trái tủ quần áo, mặc bộ váy màu xanh lục đi.”

“Biết rồi,” tôi lừ mắt bó tay, sinh lòng nghi ngờ Giang Giai Lãng đặt máy quay trộm trong phòng tôi.

“Phải rồi, đừng đi tay không, nhớ mang theo quà.” Trước khi cúp máy, nó còn sức nhớ bổ sung.

“Tại sao?” Tôi oán trách: “Bị cáo phải tặng quà cho nguyên cáo à?”

“Cầu xin người ta nương tay chứ sao!”

“Thế tặng cái gì?” Tôi hỏi, tặng Trình Dịch một quả sầu riêng được rồi.

“Sao tao biết được?” Giang Giai Lãng mất kiên nhẫn, “Tặng cái gì cậu ấy thích ăn là được.”

Xách hộp bánh ngọt làm quà, tôi đến trước Viện kiểm sát Cao Hùng. Mặc dù trước khi đi đã lên mạng tra cứu địa điểm, cũng như chăm chỉ diễn tập trong môi trường ảo một lượt, nhưng thực tế vòng vèo trong cái công trình màu xám vĩ đại này, tôi vẫn bị lạc đường. Lúc này, tấm danh thiếp cùng thư báo phát Trình Dịch đưa tôi đã phát huy tác dụng, nhân viên phụ trách vô cùng nhiệt tình đưa tôi tới phòng làm việc của kiểm sát viên Trình, trước khi đi không quên tặng kèm một ánh nhìn thương hại.

Nhìn đồng hồ, 4 giờ 57 phút chiều, hít một hơi thật sâu, tay còn chưa kịp đưa lên, cửa đã mở toang, tôi gần như dính mặt lên một khuôn ngực!

Ngạc nhiên chưa! Tôi nở nụ cười.

Trình Dịch giơ tay lên xem đồng hồ, mày cau, môi mím chặt, biểu cảm đó không cần nói tôi cũng biết, ý là: “Em đến muộn.”

“Ngại quá tôi đến muộn rồi.” Tôi thẳng thắn thừa nhận, vội vàng đẩy chiếc hộp giấy được thắt ruy băng hồng lên trước, giọng thành khẩn pha chút nịnh bợ: Tôi có mua cái này trên đường, tôi nhớ anh thích ăn tiramisu ở tiệm này nhất, được làm

từ pho mát tươi của New Zealand, nguyên liệu đảm bảo lại không quá ngọt.” Giọng hết như nhân viên tiếp thị bánh.

Sắc mặt Trình Dịch chẳng dễ chịu hơn là bao, giọng có phần chùng xuống: “Em mang cái này đến là sao?”

“Cảm động lắm đúng không!” Tôi cười tươi rói, “Tôi phải xếp hàng rất lâu mới mua được đây.” Nếu không phải Giang Giai Lãng dặn đi dặn lại bắt tôi tặng quà cho Trình Dịch, còn lâu tôi mới ngược đường để mua nó.

Anh phẩy tay, miệng phun ra bốn chữ: “Ngang nhiên dứt lốt.”

Tay tôi rụt lại không được giơ ra cũng chẳng xong, hộp tiramisu cứ thế ngưỡng ngừng chặn giữa tôi và Trình Dịch.

“Ngang nhiên dứt lốt gì chứ? Không ăn thì thôi!” Nuốt xuống mấy lời chửi bậy phía sau, tôi rụt tay lại, nói: “Được thôi, giải quyết việc chính nào! Thỏa thuận bồi thường dân sự đúng không? Xin hỏi chúng ta phải bắt đầu từ đâu?”

Trước giờ Trình Dịch chưa từng đoái hoài đến những lời khiêu khích ấu trĩ của tôi, mặt không chút cảm xúc nhìn đồng hồ: “Em còn hai phút.”

“VẬY à, thế anh nói thẳng ra tôi phải đền bao nhiêu đi? Quẹt thẻ, chuyển khoản, hay trả tiền mặt? Viết séc được không? Trả hết một lần hay chia thành từng đợt?”

“Còn một phút nữa, ngoài những điều này, còn vấn đề gì cần hỏi không?”

“Còn!” Tôi hết sức kiềm chế không đập chiếc bánh vào mặt anh ta, ngẩng đầu lên, “Đền tiền xong tôi có bị bắt giam nữa không? Có bị ghi tiền án tiền sự không? Lộ trình chạy trong bao lâu? Tôi còn phải quay về Pháp, không thể tốn quá nhiều thời gian cho vụ này!”

Cuối cùng lông mi của Trình Dịch cũng rung lên, anh lạnh nhạt nhìn tôi: “Bây giờ tôi đi họp, mai bàn tiếp được không?”

“Gì cơ? Ngày mai? Hôm nay giải quyết cho xong đi! Tôi không muốn lại phải đến đây một chuyến nữa!” Tôi cố dấm ăn xôi: “Khi nào anh rảnh? Muộn một chút cũng không sao, tôi đợi anh!”

“Họp xong, tôi còn mấy cuộc hẹn quan trọng, toàn là lần đầu tiếp xúc với đương sự, không biết mấy giờ mới kết thúc, có thể sớm cũng có thể rất muộn, thậm chí thông đêm...” Trình Dịch thận trọng quan sát sắc mặt tôi, ánh mắt thoáng qua một thứ cảm xúc phức tạp, “Như vậy em còn muốn đợi không?”

“Tôi đợi anh,” tôi nói.

Ngồi ngay ngắn trên ghế xô pha trong phòng làm việc của Trình Dịch, tôi ghìim gấu váy, có phần bồn chồn không yên, tiếng bước chân vội vã qua lại bên ngoài cửa cứ lôi kéo ánh nhìn của tôi. Một tiếng trôi qua, tôi bắt đầu hối hận vì đã đồng ý quá nhanh, không biết Trình Dịch sẽ làm đến mấy giờ, liệu có cố ý bỏ tôi lại, hay bận đến mức quên tôi không... những ẩn số đó khiến sự chờ đợi càng trở nên bứt rứt.

Tôi ghét phải chờ đợi.

“Cô Vương, tôi sắp tan làm rồi,” cô trợ lý ngượng ngùng nói: “có thể phiền cô giúp một việc được không?”

“Ồ? Việc gì vậy?”

“Muộn chút nữa hiệu bánh mới gửi bánh cưới đến, tôi đã dặn dò bảo vệ rồi, đến lúc đó phiền cô ký nhận giúp.”

Bánh cưới? Tôi sững người, có nhầm lẫn gì không vậy? Bảo bạn gái cũ ký nhận bánh cưới giúp bạn trai cũ ư, cô dâu lại chẳng phải tôi?

Không có cửa đâu!

“Được.”

“Tốt quá, thật sự cảm ơn cô.” Cô bé ngây thơ thờ phào nhẹ nhõm.

“Không cần khách sáo.” Tôi đáp lại bằng một nụ cười tuyệt đối thánh thiện.

Cô trợ lý rời đi chưa đầy nửa tiếng, quả nhiên điện thoại trên bàn đổ chuông, tôi lại gần nhắc máy, một giọng đàn ông trung niên to rõ ràng truyền tới từ đầu dây bên kia: “Phiền ra ký nhận ạ! Hiện phòng thư báo có thùng bánh cưới của anh Trình!”

“Bánh cưới nào cơ?” Tôi hỏi, giọng nghi hoặc.

“Sao ạ?” Đối phương có vẻ hơi căng thẳng, tiếng lật giấy soàn soạt vang lên rất rõ, “Trên hóa đơn viết là ở đây không sai mà!

“Ồ, thật sự xin lỗi, anh Trình chưa nói với bên chú đối địa điểm rồi sao?” Mắt tôi đảo một vòng quanh bàn làm việc, thấy vài tấm danh thiếp xếp bừa bèn nhặt bừa một tấm đọc địa chỉ: “Phiền chú gửi đến đây...”

“Vậy... xin hỏi phải tìm ai để ký nhận?”

“Tìm cô Vương Hiếu Hạ.” Tìm được có mà gặp ma.

Kim giờ, kim phút, kim giây chông chéo lên nhau mấy lần, tôi lật hết đồng tạp chí trên kệ, trong lúc nhàm chán bắt đầu lấy chim đập cho con lợn xanh mặt mũi sưng vù, cuối cùng màn hình di động chuyển thành màu đen hắc ám tuyên bố hết pin, cả tòa nhà viện kiểm sát cũng chìm trong màn đêm, tôi mới sức nhớ mình quên không quẹt thẻ.

Tôi đang ở trong văn phòng kiểm sát viên thuộc Viện kiểm sát Cao Hùng đấy! Hiếm có dịp dân đen tới đây, về sau còn tuyệt đối không hy vọng phải đến nơi này thêm một lần nữa, thế mà tôi quên khuấy mất không để lại chứng cứ đã từng dạo đến nơi này.

Thôi được, thật ra đó không phải trọng tâm, trọng tâm ở chỗ tôi sức nhớ chiều nay trước khi đến gặp Trình Dịch đã hẹn Bưởi đi ăn tối, tính toán thời gian hòm hòm, sau khi Bưởi tan làm sẽ tiện đường đến đón tôi, nếu Trình Dịch không cố chấp cứng nhắc, không chừng ba người còn có thể cùng đi ăn thứ gì nóng hổi.

Nhớ số điện thoại là một việc chiếm quá nhiều dung lượng não bộ, tôi chỉ học thuộc hai số - số nhà và số di động của mình, vậy nên tình hình bây giờ tốt rồi, cả Bưởi và Trình Dịch tôi đều không thể liên lạc được.

Định nói với Bưởi không cần đợi nữa, chuyện tôi với Trình Dịch vẫn chưa xử lý xong, không biết còn dây dưa đến lúc nào. Muốn hung tợn quát vào mặt Trình Dịch, mười phút sau nhà người không xuất hiện bà đây không đợi nữa, tôi cũng có giới hạn của mình.

Chỉ đợi mười phút, thêm mười phút nữa, lại thêm mười phút nữa liên tục trôi qua, hóa ra giới hạn của tôi, chính là không có giới hạn.

Tòa nhà viện kiểm sát trông ra đường Ái Hà, lúc này ngọn gió đêm thổi tới mang theo hơi nước từ mặt sông, có phần se lạnh, tôi co ro trên ghế xô pha, mơ mơ màng màng thiếp đi, bất chợt hắt xì một cái, bừng tỉnh khỏi cơn mê, phát hiện trên người đang đắp một chiếc áo khoác mỏng, cánh tay áo dài thướt ôm trọn eo tôi, áo thấm đẫm hơi anh, như còn phảng phất cả hương sả chanh thoang thoảng, bao trùm lên người tôi, giống như đang được anh ôm vào lòng.

Trên bàn trà bên cạnh xô pha đặt một chai sữa và bánh sandwich.

Trình Dịch đã quay lại, rồi lại đi. Còn tôi vẫn đang chờ đợi.

Chờ đợi một người, giống như đem trái tim mình đặt vào tay người ấy, mặc cho họ nắn bóp, còn mình hoàn toàn bất lực.

Điều đáng buồn nhất chính là bao giày vò khi chờ đợi và bất an, nhẩn nại cùng cồn cào đói sức, hy vọng và hụt hẫng giằng co, tất cả đều chỉ thuộc về riêng mình, còn người ấy chẳng hề hay biết.

Vứt đi động hết pin vào trong túi, túi mở phanh để lộ một chiếc phong bì, chính là quả bom hồng nhận được ngay khi vừa về tới Đài Loan.

Thiệp cưới của anh và Lý Tuyết Nhi.

Những ảo tưởng và hy vọng còn sót lại, chẳng thể nào chống đỡ được thời khắc này, tan tành mây khói.

Tôi khoác chiếc áo mỏng, co chân ôm gối, rúc đầu vào khuỷu tay, co quắp trên ghế xô pha trong văn phòng Trình Dịch. Chẳng rõ bao lâu trôi qua, cảm giác có bàn tay, ấm áp nhẹ nhàng xoa lên gáy tôi, sượt qua vai một cách mờ ám, kéo chiếc áo khoác bị tuột lên.

Tôi rùng mình, ngẩng đầu dậy, đúng lúc bắt gặp Trình Dịch rụt tay lại.

“Anh tưởng em ngủ say rồi.” Trình Dịch nói, giọng trầm khàn.

“Ừ, suýt nữa ngủ quên.” Tôi nói, cổ họng khô khốc.

Anh liếc nhìn chai sữa và bánh sandwich còn nguyên bao bì chưa động đến, hỏi: “Em không ăn à?”

“Tôi không đói.” Cũng là lừa bạn đó.

“Anh đói rồi.” Anh cầm sandwich lên, nói: “Em không anh ăn nhé.”

“Này ở đây còn hộp tiramisu mua từ hồi chiều đấy.” Dân đen hèn mọn không quên lấy lòng huyện lão gia.

Trình Dịch chẳng buồn nhìn lấy một cái, nói giọng đáng ghét: “Tiramisu phải giữ lạnh, để từ chiều đến giờ, chắc hỏng rồi.”

Dưới ánh mắt lờm nguýt giết người, anh ung dung ăn hết chiếc sandwich, mở chai sữa ra, có lẽ thấy tôi cứ mãi nhìn chăm chăm, lương tâm được đánh thức liền cười nhạt, đưa chai sữa cho tôi.

Tôi lập tức lắc đầu từ chối, vô cùng có cốt cách.

“Đừng ép anh phải bón cho em.” Trình Dịch nói, giọng điệu có phần hung hãn, nụ cười hằn sâu trên khóe miệng.

Tôi ngẩn người, nuốt lại những lời sắp buột ra khỏi miệng.

Tất nhiên tôi không ngu đến mức hỏi anh bón cho tôi bằng cách nào, đừng quên quan hệ hiện tại giữa tôi và Trình Dịch.

Đối với Trình Dịch, tôi là “cô người yêu cũ” đã ngoại tình với bạn thân anh còn không thèm đoái hoài đến anh; đối với Vương Hiếu Hạ, anh là “gã người yêu cũ” sắp kết hôn cùng cô gái khác.

Phải rồi, mấy ngày trước tôi còn đắm vào Trình Dịch xong cố tình bỏ trốn, hiện đang là nghi phạm bị cáo kiêm dân đen.

Anh bị tôi đâm phải, đã thế còn cực kỳ phật ý trước thái độ càn rỡ không biết điều của tôi, tính kiện tôi ra tòa, hiện đang là khổ chủ kiêm ngài kiểm sát viên.

Chẳng mối quan hệ nào có thể tồi tệ và khiến người ta khó xử hơn thế này nữa!

Tôi cực kỳ chắc chắn, câu “Đừng ép anh phải bó n cho em” của Trình Dịch có lẽ hàm ý tống thẳng chai sữa vào miệng tôi, chứ không phải... tôi tuyệt đối không nảy sinh bất cứ giả tưởng nào đối với câu nói này của anh.

Thôi được, vẫn đang lừa bạn đấy. Thật ra, khung cảnh thoáng vụt qua trong đầu tôi không được thuần khiết cho lắm.

Tôi lẳng lặng nhận lấy chai sữa từ tay anh, uống nhấm nháp từng ngụm, cố ý kéo dài thời gian, uống cực chậm, cuối cùng cũng vẫn uống hết.

Trình Dịch lia mắt nhìn quanh phòng làm việc, như đang tìm kiếm thứ gì, cuối cùng dồn mắt vào tôi: “Vương Hiếu Hạ, em có nhìn thấy một thùng bánh cưới không?”

Tôi nhanh nhẩu trả lời: “Không thấy.” Tất nhiên là nói dối rồi.

“Được rồi, giờ bàn chuyện chính đi!” Tôi quăng chai sữa rỗng sang một bên, mau chóng chuyển đề tài.

Trình Dịch lấy một bộ hồ sơ trong ngăn kéo đưa tôi, nói qua quýt: “Thư hòa giải em mang về nhà xem trước đi, mai đến nói chuyện tiếp.” Tâm tư như vẫn còn đặt vào thùng bánh cưới bị mất tích.

“Giờ xem cũng như nhau.” Tôi cầm thư hòa giải lên, lật qua loa, ngón tay di chuyển trên trang giấy, rồi dừng lại tại dòng ghi số tiền bồi thường, không tìm được bèn trợn tròn mắt.

“Muộn lắm rồi, để anh đưa em về.” Trình Dịch nói, nắm cổ tay kéo tôi dậy khỏi ghế xô pha, tôi lảo đảo sà vào vòng tay anh.

“Tại sao tôi phải đền nhiều thế này?” Sáu chữ số không ngừng nháy nhót trước mắt, tôi tức điên, không còn để ý đến tư thế hiện tại giữa hai người... nói

bao nhiêu mờ ám thì có bấy nhiêu mờ ám.

Trình Dịch khẽ thở dài, cánh tay đang siết lấy cơ thể tôi càng dụng sức hơn, tôi hơi ngọ nguậy, toàn thân căng như dây đàn, chẳng tài nào cử động.

“Chỉ là một sự cố giao thông nho nhỏ, tại sao tôi phải đền nhiều như thế?” Tôi ngoảnh mặt đi, giọng cứng đờ.

Hơi thở của Trình Dịch vô cùng rõ rệt, dòng máu nóng ran trào lên từ bụng, gần như đun sôi cả khuôn mặt tôi.

“Bởi vì em chạy trốn.” Anh cúi đầu, môi như ngậm chặt vào tai tôi, hỏi: “Tại sao phải chạy trốn?”

Tại sao tôi phải chạy trốn?

Bị siết chặt trong vòng tay của Trình Dịch, hai tay tôi ghì lên ngực anh, nói rộng khoảng cách giữa hai người.

Trình Dịch dán môi lên mang tai tôi, hỏi bằng giọng trầm khàn: “Trả lời anh! Khi xảy ra tai nạn, tại sao lại chạy trốn?”

Bởi vì, em sợ.

“Bởi vì, tôi không muốn nhìn thấy anh.” Tôi giận dữ nói.

“Tại sao không muốn nhìn thấy anh?” Môi anh dần dịch đến cổ tôi, tiếp tục hỏi: “Em đã gây ra việc gì khuất tất?”

“Tôi đâu có!”

“Đâu có? Vậy tại sao đâm vào người ta còn bỏ chạy?” Trình Dịch hỏi, kèm theo giọng điệu xia xói, “Lẽ nào em không cho rằng mình cần phải chịu trách nhiệm sao?”

“Những tội anh liệt kê trong biên bản tôi đều đã nhận hết rồi, kết quả giám định tai nạn giao thông cũng viết rất rõ ràng, tôi vô cùng bằng lòng chịu trách nhiệm!” Tôi cố gắng điều hòa nhịp thở, “Tuy nhiên, số tiền bồi thường này, có phải quá khoa trương không?”

“Anh thấy rất hợp lý đấy chứ, với cách ăn mặc của em hiện giờ... Vương Hiểu Hạ,” anh túm lấy tay trái tôi, đưa lên ngang mắt cẩn thận ngắm nghía một hồi mới nói: “bán chiếc nhẫn này đi là đủ rồi!”

“Nói thẳng toẹt luôn đi!” Tôi định rút tay lại, nhưng càng bị anh bóp chặt hơn, đành lạnh lùng hừ một tiếng: “Tôi không biết bây giờ anh thiếu tiền như thế đấy.”

“Quả đúng là anh rất thiếu tiền.” Trình Dịch cười nhẹ bằng, trong lúc tôi không hề phòng bị, bất chợt hôn nhẹ lên mu bàn tay tôi.

Phần da thịt bị anh hôn, thoáng chốc nóng rực như thanh sắt trong lò lửa.

“Có số tiền này, không những có thể xây một phòng máy tính cho bọn trẻ trong trung tâm hỗ trợ gia đình,” anh tính toán rất nghiêm túc: “còn đủ một năm bữa trưa dinh dưỡng nữa.”

“Không được! Đùa kiểu gì vậy!” Tôi buột miệng thốt ra, chẳng thèm suy nghĩ: “Nhẫn phải trả lại cho người ta đấy!”

“Ô? Tại sao phải trả lại?”

“Bởi vì...” Vì chiếc nhẫn đó là bị ép đeo, tôi không hề có ý định cưới Leon.

Tôi bất thành linh ngậm chặt lời vừa ra tới miệng, quay ngoắt đi, nói: “Liên quan quái gì đến anh!”

Trình Dịch, tên tâm địa xấu xa, hết lần này đến lần khác tìm cách moi tin từ tôi. Vương Hiếu Hạ, mày cực kỳ vô dụng!

“Đền thì đền!” Tôi kìm nén dòng máu đen đang cuộn trào trong lồng ngực, ngậm nỗi uất hận: “Coi như bà đây đi làm từ thiện!”

“Trung tâm hỗ trợ gia đình sẽ tặng em một tấm biển, bên trên ghi ‘Hết lòng vì công ích’.”

“Cảm ơn, không cần!” Bỏ tiền trừ họa, tôi như nhìn thấy bốn em tiền giấy đứng xếp hàng vẫy tay chào từ biệt mình.

“VẬY, ĐỀN TIỀN RỒI COI NHƯ ĐÃ HÒA GIẢI XONG ĐÚNG KHÔNG? SÁU NĂM LẤN LỘN TRÊN THƯƠNG TRƯỜNG NÓI CHUNG CŨNG HỌC ĐƯỢC KHÔNG ÍT KỸ XẢO ĐÀM PHÁN, TÔI NỠ NỤ CƯỜI CHUYÊN NGHIỆP, “CÓ THỂ PHIÊN NGÀI KIỂM SÁT VIÊN TRÌNH HỦY BỎ ĐƠN KIỆN KHÔNG?”

“Không được.” Trình Dịch lập tức từ chối.

“Tại sao không được?” Nụ cười thoáng chốc vỡ vụn.

“Bởi vì em đã chạy trốn.” Anh nhấn mạnh: “Đó gọi là ‘gây tai nạn bỏ trốn’!”

Chủ đề lại quay về điểm xuất phát, tôi gần như sắp phát điên, tiếp tục nhẫn nhịn, hít thở thật sâu, nói: “Liên quan gì? Tôi nhận tội đồng thời cũng đồng ý đền tiền, chúng ta hòa giải!”

“Gây tai nạn bỏ trốn là tội hình sự.” Trình Dịch nói nhạt.

“Vậy là ý gì?”

“Tai nạn giao thông bản chất là vô ý gây thương tích, là tội chỉ xử lý khi có đơn khiếu kiện, hòa giải với người bị hại, người bị hại hủy bỏ đơn kiện là vụ án không cần thụ lý nữa, nhưng gây tai nạn bỏ trốn không phải tội chỉ xử lý khi có đơn kiện, không thể chỉ nhờ vào hòa giải để người bị hại hủy bỏ kiện cáo.” Giải thích cặn kẽ, thật sự muốn nhấn like cho cái.

“Vậy nên?” Đáng tiếc tôi vẫn mù tịt chẳng hiểu gì.

“Vậy nên, bất kể hòa giải hay không, kiểm sát viên đều buộc phải khởi tố, đưa bị cáo ra tòa.” Mấy chữ cuối cùng Trình Dịch nói cực khê khàng cực chậm rãi.

“Vậy phải làm sao?” Nghĩ đến việc có thể ngồi tù, kẻ tiện dân này chẳng thể nào giữ được bình tĩnh, lùi lại sau vài bước ngồi phịch xuống ghế xô pha.

“Em sợ rồi à?” Trình Dịch bật cười, “Hay lại muốn chạy trốn?”

“Ai sợ? Không phải bây giờ tôi đang giải quyết sao? Tôi ra vẻ ta đây, hần học lờm anh: “Xin hỏi ngài kiểm sát viên, giờ nên làm thế nào?”

“Tất nhiên có cách.” Anh chống một tay lên lưng ghế, cúi người tới sát tôi, nói: “Nếu bị cáo có thái độ tốt, hay có ý hối cải, thông thường kiểm sát viên hoặc quan tòa đều sẽ xem xét tình tiết giảm nhẹ, đưa ra các biện pháp xử lý như ‘tạm hoãn khởi tố’ hoặc ‘tạm hoãn thi hành án’, ‘nộp tiền bảo lãnh’.”

“Rốt cuộc ý anh là gì? Nói thẳng ra đi đừng vòng vo tam quốc!” Tôi cảm thấy hít thở khó nhọc.

Ngực Trình Dịch khê nhấp nhô, khoe môi nở một nụ cười như có như không, đôi mắt sâu hút khiến người ta khiếp sợ.

“Hối lộ đi!” Anh nói.

Hối lộ anh? Lấy thân báo đáp sao?

Ai da! Chẳng ngờ ngài kiểm sát viên cũng giờ chiều cũ rích như vậy, chẳng qua chỉ nợ một triệu tiền hòa giải có nhất thiết phải cưỡng ép dân nữ lấy thân báo đáp không?

Nói đến chuyện lấy thân báo đáp, dù sao chúng tôi cũng chẳng phải lần đầu tiên, nếu Trình Dịch đã muốn nối lại tình cũ vậy tới luôn đi! Mặc dù làm trong viện kiểm sát cũng có chút ngại ngùng...

Những lời trên đây, đánh chết tôi cũng sẽ không nói ra.

Bình-tĩnh.

Hít thở sâu.

“Hối lộ sao? Không phải chiều nay tôi đã tặng anh một hộp tiramisu à? Ngài kiểm sát viên...” tôi nhắc nhở Trình Dịch, lảng lạng lùi lại phía sau, “anh còn nói làm vậy là ‘ngang nhiên đút lót’!”

“Dùng một hộp tiramisu mà muốn hạ gục anh? Em tưởng mình đang chơi đồ hàng à?” Trình Dịch bật cười: “Vương Hiếu Hạ, em ở châu Âu suốt mấy năm qua, chỉ học được vài mách khéo này thôi sao?”

“Mách khéo gì?” Tôi ngoảnh mặt đi, “Anh có ý gì tôi không hiểu.”

“Không hiểu? Hay là đã quên? Cần anh nhắc lại cho nhớ không?”

“Tôi chỉ làm chân phiên dịch thu mua, chẳng có mách khéo nào hết!” Tôi tiếp tục lùi về sau, cho đến khi lưng dính chặt lên chiếc gối tựa xô pha, “Tài liệu ghi gì tôi dịch nấy, chỉ vậy thôi!”

“Vậy sao?” Anh hơi nhướn mày, “Em dám nói, em và Leon xuất nhập mấy triệu đô tiền bản quyền sáng chế, đàm phán trong sạch không chút sơ hở không?”

Tại sao anh biết Leon? Tại sao anh lại biết...

Tôi nặng nhọc hít một hơi, Trình Dịch đã điều tra tôi?

“Anh đang uy hiếp tôi?”

“Xem ra hình như vậy.” Anh thẳng thắn, nụ cười sung sướng tỏ rõ đang thưởng thức vẻ lúng túng của tôi, “Tuy nhiên so với việc em uy hiếp đâm chết anh, mức độ này vẫn còn tốt chán.”

“Tư pháp lụn bại!” Tôi lạnh lùng hứ một tiếng, “Lẽ nào mọi kiểm sát viên đều giống anh, trực tiếp mở miệng đòi bị cáo hối lộ hả?”

“Chắc không phải ai cũng vậy.” Anh nói, giọng điệu có chút ngượng nghịu, nhưng vẫn nham hiểm ghé sát tai tôi: “Tuy nhiên, anh là lần đầu tiên, kỹ xảo không tốt lắm.”

Cảm giác tê tê nhồn nhột phả bên tai, tôi gạt tóc che má để lấp đôi tai, cố ra vẻ trấn tĩnh nói: “Vậy sao? Trông có vẻ như ngựa quen đường cũ không giống lần đầu tiên. Ngay cả nội tình của bị cáo cũng điều tra rõ ràng, tên này quả thật nham hiểm đến đáng sợ!”

“Lại nói, một đương sự mặc lộ vai như thế này, nằng nặc đòi đợi trong văn phòng kiểm sát viên đến tận đêm muộn vẫn không chịu rời đi, anh cũng mới gặp lần

đầu, chắc anh không hiểu làm điều gì đâu nhỉ?” Trình Dịch nhếch miệng, nheo mắt chăm chăm nhìn tôi, có thứ ánh sáng thấp thoáng ẩn nấp sau hàng lông mi anh.

Thôi được, tôi thừa nhận trước khi đến viện kiểm sát từng nảy ra suy nghĩ không thuần khiết, dưới ánh đèn và bầu không khí tuyệt vời, dù cho có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không ngăn cản đâu.

“Chỉ là tôi...” không tài nào chịu đựng được ánh mắt ấy, tôi gắng gượng ngẩng đầu nhìn anh, “muốn nhanh chóng giải quyết vụ này thôi!”

“Bây giờ, không có ý gì khác,” tôi nhấn mạnh: “chỉ mỗi chuyện tai nạn!”

“Vậy chuyện khi xưa, có nên tiện thể giải quyết luôn không?” Anh hỏi.

“Tôi tưởng, hai ta đã chia tay từ lâu rồi, không phải sao?”

Tôi kiêu ngạo nhắc nhở anh.

Nụ cười tắt lịm trên khuôn mặt Trình Dịch, anh im lặng chăm chú nhìn tôi, nhìn tôi làm một con thú giẫy chết.

“Hồi học năm ba, tôi đem lòng yêu Bưởi, anh đi làm sinh viên trao đổi, chúng ta cứ vậy chia tay thôi!” Tôi cắn môi.

Trình Dịch im lặng hồi lâu, đưa tay khẽ vuốt vết răng tôi vừa cắn vào môi dưới.

“Em thực sự cho rằng anh tin điều đó sao?” Anh thoáng thờ dãi.

“Anh đi làm sinh viên trao đổi, không phải vì tin rằng em đã yêu Bưởi, mà vì em thà lừa anh cũng phải đẩy anh ra xa.”

“Đến khi anh quay lại Đài Loan em đã không còn ở đây nữa, em ép mình từ bỏ anh, cũng ép anh phải từ bỏ em, em có từng hỏi lựa chọn thực sự của anh là gì chưa?”

“Em sợ mình bị tổn thương, nên làm tổn thương anh và Bưởi trước, sau đó bỏ chạy. Vương Hiểu Hạ, em cứ tưởng chỉ cần chạy trốn thì không phải chịu trách nhiệm sao?”

Hóa ra, tất cả mọi chuyện, Trình Dịch sớm đã biết cả rồi, việc gì anh cũng biết!

Tôi bần thần nhìn Trình Dịch, nỗi đau khổ và bi thương đóng băng đã lâu trong tận sâu đáy lòng từ từ tan chảy theo tiếng anh nói, cuộn cuộn trào dâng, thành thạch va đập nơi lồng ngực.

Trình Dịch chậm chậm cúi người xuống, ghé vào tai tôi nói một vài câu, sau đó vùi đầu trên hõm vai tôi, tôi thần thờ hồi lâu, cho đến khi cảm giác ướt át kèm theo chút tê dại nhồn nhột lan tới mới định thần lại, anh đang gặm nhấm cổ tôi.

Tôi không hé răng nửa lời, nhắm mắt cắn chặt môi, cơ thể bất giác run lên.

Anh tì cằm lên vai tôi, hạ giọng hỏi: “Vương Hiếu Hạ, em đang sợ hãi điều gì?”

“Đâu có!” Tôi mơ màng giảo biện, chẳng rõ mình đã trả lời bằng cách nào.

“Đâu có? Vậy tại sao em cứ mãi run rẩy?”

Tôi cứng họng.

Trình Dịch ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy ắp mệt mỏi trĩu nặng.

“Vụ hồ sơ sáng chế ở London vẫn đang trong thời gian thẩm định, hai người đã giành lấy quyền đại lý cũng như nhanh chân tiến hành sản xuất, Vương Hiếu Hạ, em cho rằng như vậy hợp pháp à?”

Như vậy gọi là xâm phạm bản quyền, trộm cắp! Vốn dĩ Leon là một tên gián điệp thương mại.

“Nên nói số em may sao? Vụ án đầu tiên anh thực tập tại White & Case LLP lại chính là điều tra vụ gián điệp thương mại của hai người.

“Điều tra không ra chứng cứ? Em tưởng anh thật sự không thể tìm ra chứng cứ à?”

“Ba năm ấy, anh gần như bán mình cho White & Case LLP, chỉ vì để giúp hai người thu dọn tàn cục...”

“Sau đó... trân trân nhìn em cùng Leon dứt áo ra đi.”

Trình Dịch vừa ghé vào tai tôi, nói những lời như vậy.

Tôi thở hổn hển, gồng mình chế ngự cơn run rẩy của cơ thể, vô số lời nói tắc nghẹn nơi cổ họng không ngừng thành hình rồi sụp đổ.

“Trình Dịch...”

“Ồi?”

Cuối cùng thứ tôi thốt ra chỉ còn lại ba tiếng: “Em xin lỗi.”

Xin lỗi.

Dường như tôi chỉ có thể nói xin lỗi.

Trình Dịch chăm chăm nhìn tôi không nói nửa lời, đôi mắt dưng trào thứ cảm xúc phức tạp, sâu thẳm không thấy đáy, tựa như vòng xoáy cuốn tôi vào trong.

Dường như thời gian trôi qua vô cùng chậm rãi, quả là một trận lãng trì đau đớn, tôi chẳng còn dám nhìn thẳng vào anh, chỉ cúi thấp đầu.

Chợt Trình Dịch cười nhạt, như đang nhạo báng tôi, nụ cười dần nở rộ trên khóe miệng.

“Thật mỉa mai, đáng lẽ em nên nói với anh từ lâu rồi...” anh khẽ cười, “đáng tiếc, giờ thứ anh không muốn nghe nhất chính là ba chữ này!

“Chạy trốn, trước giờ vẫn luôn là thế mạnh của em, không phải sao?” Anh hỏi tôi.

Tôi sững sờ, ngỡ ngàng nhìn anh.

Bao năm qua chia cách, giữa tôi và Trình Dịch không còn là sự đơn thuần không chút tì vết, có lẽ chẳng thể nào quay lại thuở ban đầu, thuở ban đầu khi chúng tôi yêu nhau.

Những quá khứ đau thương ấy, từng từng lớp lớp, biến thành những vết thương chẳng thể chạm vào, một khi đụng phải, máu tươi sẽ tuôn ra ướm dẫm, đau đến mức khiến đôi ta chẳng cách nào ôm chặt lấy nhau.

“Về thôi.” Trình Dịch đứng thẳng người, bước ra cửa nói: “Muộn thêm chút nữa bảo vệ sẽ đến bật hệ thống an ninh đấy.”

“Sáng mai, 9 giờ đến văn phòng anh.” Anh hơi nhíu mày, “Đừng xịt nước hoa, cũng đừng mặc váy, anh không thích.”

Một con xe thể thao màu đỏ đỗ trước cổng viện kiểm sát, nhìn thấy chúng tôi... Nói chính xác hơn là nhìn thấy Trình Dịch, liền nháy đèn ra hiệu.

“Xe vẫn chưa sửa xong, nên anh gọi người đến đón.” Anh băng quơ hỏi: “Em thì sao?”

Tôi còn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy cửa xe mở ra, cô gái xinh đẹp cao ráo nọ thong thả bước tới, bất cứ lời nào cũng chỉ đành nuốt vào trong.

Có chút khó thở, tôi bồn chồn bất an vịn vẹo quai túi.

Lý Tuyết Nhi cười mở chào hỏi tôi, lộ vẻ kinh ngạc: “Sao hai người nói chuyện muộn thế? Chuyện giải quyết xong chưa?”

“Ừ, cũng hòm hòm rồi.” Như sực nhớ ra điều gì đó, tôi vuốt tóc, giấu giếm che đi phần cổ, “Chắc mai đến ký một vài tài liệu là được.”

Cô ta nhìn sang Trình Dịch, giọng không giấu nổi vẻ thân mật: “Đúng rồi, mình dặn hiệu bánh gửi một thùng bánh cưới đến chỗ cậu, sáng mai cậu bảo trợ lý gửi hộ mình đến..., chiếu theo bản danh sách mình gửi fax ấy.”

“Mình không nhận được.” Trình Dịch ngắt lời cô ta, nhưng mắt lại chĩa về phía tôi.

“Không nhận được? Sao có thể chứ... vậy phải làm sao?” Lý Tuyết Nhi thoáng cau mày, trầm ngâm hồi lâu.

Quả thực không muốn bị kẹt vào đề tài này, tôi tìm khe hở chuẩn bị bỏ chạy: “Tôi đi trước đây.”

“Vương Hiếu Hạ!” Lý Tuyết Nhi gọi lại: “Có cần đưa cậu về không? Dù sao cũng tiện đường.”

“Không cần.”

Tôi bắt taxi, về đến nhà đã rất muộn.

Lúc tắm rửa, nhìn vào tấm gương trong phòng tắm, tôi thấy những chỗ bị Trình Dịch gặm nhấm trên cổ vẫn rớm rớm vết máu. Khi ấy hoàn toàn không cảm thấy đau, vậy mà giờ đây chỉ khẽ chạm vào nước, đã trào lên một nỗi đau thâm thía.

Lục đi lục lại trong ngăn kéo, tìm mãi vẫn không thấy thuốc để bôi.

Tôi kiệt quệ đổ gục xuống giường, để mặc nỗi đau lan rộng, bành trướng phóng đại vô hạn, giống như một tấm lưới bao trùm lên cơ thể.

Trong cơn mơ màng có một âm thanh rạch toang tấm lưới, di động đang cắm sọc réo chuông.

“Ê, không phải bảo đi ăn đêm à?” Giọng giận dỗi, nhưng vẫn không che giấu được âm cuối cao vút, “Nói không giữ lời, cẩn thận được lợi nuốt lời như không.”

“Tao tắm xong không muốn ra ngoài nữa.” Nghe thấy tiếng cười của Bưởi ở đầu bên kia, tôi mỉm cười, “Nếu lát nữa có ai đó tốt bụng đem đồ ăn đêm đến, tao nhất định sẽ cảm động phát khóc.”

“Lát nữa tao đi ngủ rồi, ai quan tâm đến mày!” Bưởi nói: “Nhưng mà, bây giờ, có người tốt bụng vừa khéo đi ngang qua nhà mày, còn đem theo cốt lết gà nướng cùng bia nữa.”

“Mày đừng khóc đấy...” Nó bổ sung: “Muộn lắm rồi, tao sợ dọa người qua đường.”

Tôi đỏ mắt buông xả tóc, choàng lên người một tấm áo khoác mỏng màu trắng, để không đánh thức mọi người, rón rén nhón chân đi xuống tầng, nhẹ nhàng mở cửa.

“Ma!” Nhìn thấy tôi, Bưởi khoa trương lùi lại sau mấy bước, căn nhắc bộ dạng quỷ quái của tôi: “Nhiếp Tiểu Thiên xuất hiện!”

“Đúng thế!” Tôi đốp chát: “Còn không mau chào mừng chị đến với nhân gian?”

“Chào mừng chào mừng, tiểu sinh mang tế phẩm đến cúng đây.” Bưởi lắc lắc chiếc túi ni lông trong tay, mỉm cười đề nghị: “Đến trường nhé?”

“Tùy mày.” Tôi thế nào cũng được, tiện tay nhón một miếng gà trong túi ni lông.

Giống như trước đây, chúng tôi người trước kẻ sau bước trên con đường dẫn tới trường học.

Giảm lên sắc đêm se lạnh, ngọn đèn đường kéo dài rồi lại thu nhỏ bóng hình của chúng tôi, trong một khoảnh khắc nào đó, tôi ngỡ như được quay trở về năm tháng của tuổi thanh xuân.

Ngồi bên khoảnh sân vận động trống trải, cơn gió đêm lạnh giá ùa tới, thổi tung bay mái tóc tôi, dường như cũng khiến cả những đau buồn, phiền muộn đang vướng vít khốn khổ hiu hiu bay đi, tâm trạng trở nên lắng dịu khác thường.

“Vụ bồi thường tai nạn giao thông với Trình Dịch bàn bạc đến đâu rồi?” Bưởi hỏi.

Tôi không lập tức trả lời, uống ừng ực hết hai lon bia mới kể mọi chuyện cho Bưởi, bắt đầu từ chuyện năm xưa Trình Dịch đã sớm phát hiện tôi yêu Bưởi chỉ là giả dối, còn biết tôi ra nước ngoài làm việc sau khi tốt nghiệp, cùng việc Leon thực chất là một tên gián điệp thương mại...

Thứ tình yêu từng ngỡ như trong suốt tươi đẹp, hóa ra chỉ cần đánh rơi liền vỡ vụn, dù cho miễn cưỡng chấp vá, nhưng bề mặt vẫn rải đầy những vết rạn nứt.

“Chẳng trách, công việc bên châu Âu của mày suốt ngày luân chuyển, từ quốc gia này sang quốc gia khác, còn tên Trình Dịch lại như bốc hơi khỏi nhân gian.” Bưởi sức hiểu ra, nặng nề thở dài, “Hóa ra là một đứa đuổi một đứa chạy!”

“Ừ.” Tôi im lặng.

“Có lẽ trong lòng Trình Dịch cảm thấy rất bức bối? Bị cử đi điều tra vụ án của bạn gái,” Bưởi mỉm cười, lộ vẻ bồn chồn rành rành, “không nhận chuyển qua người khác nhất định sẽ không nương tay; nhận rồi, đồng nghĩa với việc trần trần đứng nhìn mà phạm tội, còn không thể liên lạc với mà tránh đánh rắn động cỏ.

“Lại nói, dù cho tìm được chứng cứ, nếu như giao nộp thì mà xui xẻo rồi! Nếu không giao nộp, người ta sẽ nghi ngờ năng lực nó có vấn đề...” Nghe có vẻ Bưởi vô cùng cảm thông cho Trình Dịch.

“Mấy chuyện kiểu này, thật ra không hiếm trên thương trường, ai biết vừa khéo lại là vụ án hãn đảm nhận.” Tôi cố ra vẻ trấn tĩnh, lăm băm: “Cứ mang những chứng cứ đó đổi lấy tiền đồ vô lượng của hãn đi!”

“Không lâu trước đây, Điện tử Qimei vì vi phạm quyền sáng chế của Mondis Technology, bị bồi thẩm đoàn Mỹ ra phán quyết bắt nộp mười lăm triệu đô tiền bồi thường đấy.” Bưởi quay sang liếc tôi, u ám nói: “Vương Hiếu Hạ, mà bán thân cũng không đủ tiền đền!”

“Trình Dịch đâu có làm như vậy, không phải sao?” Bưởi nhắc nhở tôi: “Nếu không, nó đã chẳng quay về Đài Loan, mà ở lại nước ngoài chịu khó phát triển rồi.”

Tôi chợt dạ cúi gằm đầu, vô thức bật nắp lon bia, phát ra những tiếng răng rắc.

Mớ ký ức trong đầu dần bị hơi men xóa mờ thành mảng hỗn độn, tôi lăm lăm hỏi: “Quái lạ, hồi năm ba, tại sao Trình Dịch lại phát hiện ra tao lừa hãn nhỉ? Rõ ràng tao đã diễn rất đạt mà...” Đến chính mình cũng bị lừa, nên mới lên giường với Bưởi, không phải sao?

Bưởi nhìn tôi, ánh mắt êm dịu như dòng nước, trên mặt lại luôn mang một nụ cười khó hiểu.

“Đi thôi, về nhà.” Nó đứng dậy, thuận thế kéo tôi lên.

Chúng tôi đi vòng qua sảnh chung, định rút ngắn đường về, nhìn thấy cổng sắt bên hông đã đóng, tôi ra sức đẩy nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích.

“Bị khóa rồi.” Tôi quay người, ủ rũ lờm Bưởi.

“Thời điểm bất thường cần dùng những biện pháp bất thường.” Nó phanh mấy cúc áo ngực, xắn tay áo lên, liếc xéo đáp lễ tôi một chữ: “Trèo.”

Tường bao của trường cao gần hai mét, Bưởi nhảy vài lần đã khéo léo leo qua bờ tường, tiếp đất hoàn hảo, đứng ở phía bên kia xòe ra bàn tay hữu nghị.

Tôi khó nhọc giẫm lên chỗ lồi ra trên tường, dùng cả tay cả chân cuối cùng cũng trèo lên đến đỉnh, hai chân buông lỏng lảng bên kia bức tường, cúi người nhìn xuống ước lượng độ cao, tôi bắt đầu do dự. Chẳng dễ dàng gì mới trèo được lên, phải nhảy xuống, tôi lại không dám.

“Nhảy đi, cao có tí thế này.” Bưởi vẫn nhâng nháo hò hét: “Vương Hiếu Hạ, không dám nhảy là đồ nhát chết!”

“Còn lâu tao mới nhát chết!” Chiêu khích tướng luôn có tác dụng với tôi.

Cẩn rắng, nhắm chặt mắt, tưởng tượng mình là Khuất Nguyên gieo mình xuống sông không hề chùn bước, trong lúc ngất ngưỡng rơi xuống, tay áo khoác trắng hình như mắc phải vật gì, phát ra âm thanh roèn roẹt, kèm theo một cơn đau nhói, chưa kịp suy nghĩ, tôi đã bị ai đó kéo mạnh, đổ vào một vòng tay.

Tôi khẽ đẩy Bưởi, nhưng lại càng bị ôm chặt hơn không cho kháng cự.

Không được, cái ôm này quá đỗi ấm áp, khiến người ta chẳng thể kìm lòng muốn được dựa dẫm.

“Hình như áo khoác bị rách,” tôi nói nhỏ: “tao muốn xem xem.”

Bưởi buông thõng tay, khẽ thở dài: “Mày bị thương rồi.”

Tôi cởi áo khoác, quả nhiên gần khuỷu tay bị xé toạc một đường. Bờ tường thô ráp cọ vào phần da thịt lộ ra ngoài để lại vết xước nhỏ.

Tôi giơ tay lên kiểm tra vết thương, cau mày.

“Cũng may, bị trầy xước tí thôi.” Tôi muốn lừa gạt chính mình, “Không đau đâu.”

“Tao không nói chỗ đó...” Bưởi chỉ tay lên cổ tôi, “là chỗ này.”

Tôi như bị đóng băng, xấu hổ ngoảnh mặt đi, không biết nên nói gì.

Bưởi rút từ túi áo ngực ra một miếng băng: “Chỉ có một miếng urgo thôi, mà đến hai chỗ bị thương... Vương Hiếu Hạ, mày muốn dán vào đâu?” Bưởi hỏi tôi.

Vết thương thoáng nhói đau, khước mắt mờ hơi nước, tôi cúi đầu nhìn mũi giày của mình, ngay cả bóng hình cũng thấy tàn tạ.

“Ở đây.” Tôi lật cổ áo, phơi bày toàn bộ vết thương trên cổ do bị Trình Dịch cắn trước mắt Bưởi.

“Thật sự, ở đây đau lắm.” Cuối cùng, tôi nói, không cần phải đè nén nữa, nước mắt đã có thể bình thản tuôn rơi.

Rất yên tĩnh.

Bưởi bất động, sự im lặng khiến không khí trở nên ngưng đọng, tôi không tìm được bèn ngẩng đầu quan sát nét mặt nó.

Còn chưa kịp nhìn thấy gì, đầu tôi đã bị dúi mạnh vào ngực nó, trái tim Bưởi đang đập bên tai, nghe như từng tiếng thờ dài. Tay Bưởi ôm trọn lấy lưng tôi, cầm tù trên đỉnh đầu, má tôi bắt buộc dính lên ngực nó.

“Đừng khóc.” Bưởi nói, giọng nói dồn lại lồng ngực, rung lên khe khẽ.

Tôi muốn ngẩng đầu nhìn Bưởi, nhưng tay nó ép chặt vào sau gáy tôi, rất dịu dàng, lại vừa khéo khiến tôi không thể cử động.

“Bưởi...” Tôi khó nhọc mở lời.

“Đừng ngẩng lên! Tao không muốn nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của mày. Đừng nói gì cả, nghe tao nói trước.” Nó từ tốn lên tiếng, giọng thâm trầm, tựa như dòng sông đang chảy qua đỉnh đầu tôi.

“Mày muốn biết, hồi năm ba, Trình Dịch đã phát hiện ra mày lừa cậu ấy như thế nào đúng không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu trong im lặng, lòng bắt đầu có phần sáng tỏ.

“Là tao đã nói cho cậu ấy.” Bưởi nói.

Mặc dù đã lờ mờ biết được đáp án, nhưng tôi vẫn hỏi: “Tại sao lại nói cho cậu ấy? Không phải mày đã hứa giúp tao giữ bí mật sao?”

“Nếu như, khi ấy diễn xuất của mày tốt hơn chút nữa, ít nhất có thể lừa được tao, khiến tao tin mày thật sự phải lòng tao, hoặc...”

“Hoặc, tao hồi ấy ích kỷ hơn một chút...” Bưởi nói: “thì tao đã không nói với cậu ấy!”

“Mày đã bán đứng tao vậy sao?” Tôi hơi phẫn nộ, tay vo chặt áo Bưởi, chà những giọt nước mắt còn chưa ráo lên trên, “Mày cứ vậy đẩy tao cho Trình Dịch à? Tối hôm ấy, mày nói vẫn còn yêu tao, mày hào phóng như vậy sao, sao mày có thể hào phóng thế chứ?” Tôi khẽ gắt lên, càng gắt càng chột dạ, giọng nói nhỏ dần đến mức ngay cả bản thân cũng sắp không nghe rõ.

Bưởi không nói gì.

Chỉ vài phút yên lặng ngẩn ngui, thời gian lết từng bước chậm chạp, ký ức lại không ngừng gào rít vọt qua bên tai.

Những chuyện xưa cũ hồn độn dâng trào, từ nơi mềm yếu nhất, sâu thẳm nhất trong trái tim ập tới như sóng biển, ngọt ngào mà đau đớn, mang theo cả máu chảy đầm đìa, cùng những giọt nước mắt mặn chát, trong khoảnh khắc gần như tôi không tài nào chống đỡ nổi.

“Có, anh còn yêu em.” Ai đó nói.

“Có, tôi còn yêu em.” Ai đó nói bên tai tôi, lặp đi lặp lại.

Rốt cuộc là ai đã nói?

Tôi quả thực sắp phát điên.

“Không phải tao.” Cuối cùng, Bưởi cũng lên tiếng: “Tối hôm ấy, không phải tao.”

Tôi bất thành linh ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm trong vắt của nó.

“Chắc chắn mày không biết,” giọng Bưởi rành rọt bình tĩnh, thậm chí còn phảng phất tiếng cười, “tối hôm ấy, sau khi mày uống say, tao và Trình Dịch còn đánh nhau một trận.

“Bởi vì không biết phải xử lý thế nào, khi mọi logic và lý trí đều vô tác dụng, bạo lực thật sự là phương pháp giải quyết tốt nhất.” Nó mỉm cười, song lúm đồng điệu lại chẳng hề xuất hiện, “Rất ấu trĩ đúng không? Tên thối tha hồi ấy, chúng ta của hồi ấy...”

“Bọn tao giao hẹn, ai thua có thể tiếp tục yêu mày.”

Tôi chẳng thể nói thành lời, chỉ biết thù người nhìn nó.

“Đừng nhìn tao như vậy.” Bưởi hơi cau mày, lại ấn đầu tôi quay trở về bên ngực nó rồi mới nói tiếp: “Đừng xem thường tao, tao đánh nhau giỏi lắm đấy! Cuối cùng tao đã thắng, còn Trình Dịch đã thua!

“Tối hôm ấy, sau khi giao lại mày cho Trình Dịch, tao liền về Cao Hùng luôn.”

“Vậy nên, Vương Hiểu Hạ, mày tuyệt đối không được hiểu lầm...” Bưởi nói: “Không phải tao ‘còn yêu mày’ đâu, vậy nên tao mới nói sự thật cho Trình Dịch.”

“Dương Tông Hựu!” Bị bàn tay ấm nóng của nó đè sau gáy, tôi chầm chậm lắc đầu: “Thế nào gọi là ‘ai thua có thể tiếp tục yêu tao’? Mày nghĩ tao là con ngốc

à? Logic gì kỳ quặc!”

“Mày không tin à?” Bưởi xoa đầu tôi, khen ngợi: Quả nhiên Vương Hiếu Hạ thông minh hơn trước rồi.”

“Tuy nhiên, hồi ấy, sao mày có thể ngộ đến mức lợi dụng tao để rời xa Trình Dịch chứ? Còn ngộ đến mức cho rằng có thể lừa được cậu ấy? Mày còn chẳng thể lừa nổi chính mình.” Nó khựng lại, nói như thể thở dài: “Thôi bỏ đi, tao của ngày ấy cũng ngộ như thế, không có tư cách nói mày.”

“Tóm lại, tao đã buông tay mày trước. Trước khi nhập ngũ, tao đã nói hết tất cả cho Trình Dịch, nói với cậu ấy mày đã sang Anh, chẳng ngờ hai người lại tạo thành cục diện như hiện nay.”

Tôi sững người nhìn nó, dần bình tĩnh.

Bưởi mỉm cười, bên má lộ ra lúm đồng điệu nhỏ xinh, cuối cùng đưa ra kết luận: “Quả nhiên, hai kẻ ngộ chỉ thích hợp làm bạn.”

Nó buông lỏng tay, lùi lại sau vài bước nói rộng chút khoảng cách, sau khi quan sát tỉ mỉ vết thương mới bóc miếng urgo dán vào cổ tôi, rồi nâng khuỷu tay bị cọ xước của tôi lên, hôn nhẹ.

“Vương Hiếu Hạ, đây là lần cuối cùng tao giúp mày. Nó nói, giọng điệu có phần hung hãn: “Không còn lần sau đâu!”

“Lần này không cần mày giúp tao,” tôi nhếch mép, mỉm cười nói với Bưởi: “tao biết phải làm gì.”

“Chắc chắn?”

“Ừ!” Tôi gật đầu, như muốn tiếp thêm dũng khí cho mình, lại tiếp tục gật mạnh thêm một lần nữa.

Khóc hết vài lít nước mắt, dường như người gầy sọp hẳn đi, về đến nhà, tôi nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út, đã lỏng đôi chút, tháo ra hẳn rất dễ.

Ngày hôm sau, tôi tính gửi trả chiếc nhẫn sang Pháp cho Leon, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định gọi điện thoại báo anh một tiếng.

Đầu dây bên kia Leon nhanh chóng nhắc máy, tôi còn chưa mở lời, anh đã nói trước: “*I am in Taiwan now*⁽²⁾”

(2) Hiện giờ anh đang ở Đài Loan.

Nhào bộ chưa kịp phản ứng, câu thoại ắp ỏ lâu ngày đã buột ra: “*I cannot accept your proposal!*”⁽³⁾”

(3) Em không thể chấp nhận lời cầu hôn của anh!

Không đúng, đáng lẽ trước tiên tôi nên hỏi: “Tại sao anh lại ở Đồi Loan lúc này? Đến từ bao giờ?”

“Vừa đến hôm qua.” Giọng Leon thủng thẳng, “Nếu anh nói là vì em, vậy câu trả lời ban này có thay đổi không?”

“Không.” Tôi trả lời không chút do dự.

“*Young ladies often do not accept a proposal of marriage the first time*”⁽⁴⁾”

(4) Thông thường các cô gái trẻ sẽ không chấp nhận lời cầu hôn đầu tiên.

Tôi nhận ra lời Leon chính là câu thoại kinh điển trong Kiều hãnh và định kiến, tôi phì cười, nói: “*That is not the reason*”⁽⁵⁾.”

(5) Đó không phải lý do.

“Lấy anh nhé!”

Rất lâu trước đây khi còn quá đỗi non nớt, có một chàng trai cũng từng nói với tôi như vậy, bằng giọng chân thành, ôm một tình yêu thuần khiết không tì vết. Vậy mà giờ đây, tình yêu ấy chỉ chút những vết rạn vỡ, liệu còn có thể nhìn rõ diện mạo vốn có của nó hay không?

Tôi thở dài, nói: “Em sẽ trả lại nhẫn cho anh, giờ anh đang ở đâu?”

“Em giữ lại đi.” Leon nói tiếp, chẳng hề bận tâm.

Tôi thừ người vài giây, lập tức nói: “Em không cần, hơn nữa cái này quá quý giá.”

“Là vì cậu ta sao?” Đột nhiên Leon ngắt lời tôi.

Cậu ta? Tim tôi bỗng đập mạnh.

“Không phải.” Răng như nghiến chặt âm cuối, tôi phủ nhận, nhưng ngữ khí đã vạch trần tất cả.

Leon từng gặp Trình Dịch? Hóa ra hai người từng gặp nhau! Chẳng trách Trình Dịch đã biết hết mọi chuyện!

“Ba năm trước, người đó từng đến tìm anh.” Leon ngừng lại một lúc như đang suy nghĩ điều gì rồi mới nói tiếp: “Trong tay cậu ta có chứng cứ, nhưng lại không có ý định tố cáo chúng ta, còn bảo anh đưa em đi.”

“Anh ấy, tại sao lại làm như vậy?” Di động dán chặt lên má, tôi mượn màn hình lạnh lẽo để bình tĩnh lại. Leon thở dài: “*Maybe, he still love you...*”⁽⁶⁾”

(6) Có lẽ, cậu ta vẫn còn yêu em...

Có lẽ, Trình Dịch vẫn yêu tôi.

Đáng tiếc, tôi của ngày ấy chẳng hề hay biết, còn sử dụng một phương thức vô cùng lỗ mẫn để đẩy anh ra xa.

Tôi vứt điện thoại và hộp nhẫn vào túi xách, trong lúc vô thức ngón tay chạm phải tấm thiệp cưới màu hồng, nổi đau như thiêu đốt lập tức xuyên qua từng dây thần kinh trên người.

Nhưng, giờ đây anh sắp kết hôn cùng Lý Tuyết Nhi, tôi nên làm thế nào?

Nói chắc như đinh đóng cột với Bưởi, thực ra tôi chẳng hề biết phải làm gì!

Lúc đến Viện kiểm sát Cao Hùng, đã quá giờ trưa.

“Xin lỗi, em không được khỏe nên đến muộn.” Sắc mặt tôi hiện giờ ắt hẳn vô cùng nhợt nhạt, lý do này có lẽ rất có sức thuyết phục.

Dường như Trình Dịch không hề tức giận, chắc đã chán chường buồn tức giận, anh chỉ lặng yên chăm chú nhìn tôi hồi lâu, lạnh lùng như chính nét mặt anh, nhưng ánh mắt kia lại như muốn thiêu đốt từng tấc da trên người tôi.

“Giờ đỡ hơn chút nào chưa?” Anh hỏi, đứng dậy chậm chậm đi tới gần tôi.

Tôi giật lùi từng bước như thế hoảng sợ, cho đến khi lùi về bên cạnh cửa, mới im lặng gật đầu.

Anh đưa tay ra, ngón tay thon dài sờ lên miếng băng urgo trên cổ tôi, nhẹ nhàng xoa bóp, như mang theo dòng điện xẹt qua da, tôi ra sức dán lưng lên cánh cửa, cơ thể mới không mềm nhũn.

Tại sao tôi phải chột dạ như vậy? Rõ ràng tôi đến để chất vấn Trình Dịch!

Trình Dịch, nếu như anh vẫn còn yêu em, tại sao lại kết hôn với người khác?

Anh từ bỏ rồi sao?

Em không hiểu! Em thật sự không hiểu!

Tuyệt đối không cho phép mình yếu đuối, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, thành thật thừa nhận: “Thật ra, em vừa nói chuyện điện thoại với Leon, anh ấy nói hai người từng gặp nhau, lúc ở châu Âu.

“Tại sao lúc đó không nói hết mọi chuyện với em? Tôi muốn biết câu trả lời.”

“Nói với em? Nếu như lúc đó nói với em” không trả lời, Trình Dịch bình tĩnh hỏi ngược lại tôi: “em định sẽ làm như thế nào? Vương Hiểu Hạ.”

“Tự thú!” Tôi trả lời ngắn gọn.

Đây là điều tôi nợ Trình Dịch, tôi sẽ giao nộp mọi chứng cứ, để Trình Dịch có được danh tiếng, địa vị cùng tất cả những gì anh đáng được nhận.

“Nhưng, nếu anh cứ không muốn em làm như vậy thì sao?”

“Tại sao?” Câu trả lời gần như đã vô cùng sống động, nhưng tôi vẫn muốn nghe chính miệng anh nói với tôi, nói lại một lần nữa.

“Tối hôm ấy anh đã nói rồi,” Trình Dịch chống tay lên cánh cửa phía sau tôi, “anh tưởng em đã nhớ ra.”

“Em quên rồi!” Tôi giận dỗi nói, quay mặt đi.

Tôi phải nói với Trình Dịch thế nào, tối hôm ấy em vẫn luôn cho rằng đó là Bưởi.

“Hơn nữa, bây giờ nói những lời này,” tôi lạnh nhạt nhắc nhở Trình Dịch: “anh không thấy đã quá muộn rồi sao?”

Anh sắp kết hôn cùng Lý Tuyết Nhi, nói mấy chuyện này, không phải quá bất công với cô ta sao? Tôi không hề muốn làm một cô người yêu cũ dây dưa không rõ ràng.

“Bây giờ, chúng ta vẫn nên mau chóng giải quyết vụ tai nạn giao thông kia đi thì hơn!” Đây mới là mục đích chuyến đi của tôi.

Trình Dịch sững người, hơi nhếch miệng, khẽ cười thành tiếng: “VẬY, có lẽ anh đã hiểu lầm.”

“Tuy nhiên, bây giờ anh phải đi họp, đừng đợi anh, anh sẽ thông báo thời gian cho em sau.” Anh mắt lộ rõ vẻ cụt hứng, anh quay lại bàn làm việc lấy ít tài liệu rồi bỏ đi.

Tôi phải làm sao đây? Rõ ràng rất muốn được ôm anh!

Sắp hết giờ làm việc, tôi không đợi được Trình Dịch, nhưng lại đợi được Lý Tuyết Nhi cùng anh Nhân Kỳ sánh vai đi tới.

“Anh? Anh Nhân Kỳ?” Tôi lập tức nhảy dựng khỏi ghế xô pha, bao nhiêu ngạc nhiên viết hết trên gương mặt.

Nghĩ lại, Lý Tuyết Nhi sắp kết hôn cùng Trình Dịch, anh Nhân Kỳ lại là anh trai của Trình Dịch, hai người tới cùng nhau cũng không phải chuyện quá kỳ lạ.

“Quả nhiên em vẫn còn ở đây!” Anh bật cười ha hả vỗ vai tôi, vẻ phóng khoáng vẫn không hề thay đổi, “Lúc Trình Dịch gọi điện thoại, anh vẫn không dám tin. Nó nói em không đợi được nó nhất định sẽ không chịu đi, nên bảo bọn anh đến đây.”

Xem ra sự tồn tại của tôi khiến Trình Dịch cảm thấy bị quấy rầy, tôi xách túi lên, ngại ngùng nói: “Em phải đi đây.”

“Vương Hiếu Hạ, bọn mình nói chuyện riêng đi.” Lý Tuyết Nhi đột nhiên gọi tôi lại, vẻ mặt khá phức tạp.

Muốn ra oai phủ đầu tôi sao? Cảnh cáo tôi về sau tránh xa Trình Dịch ra một chút?

Hay khi kết thúc câu chuyện luôn cần một màn đại đoàn viên, có được lời chúc phúc từ người yêu cũ mới coi như công đức viên mãn?

Ngồi trong góc quán cà phê, không biết Lý Tuyết Nhi định nói chuyện gì, lòng tôi có chút thấp thỏm.

“Cậu muốn uống gì?” Cô ta lật qua loa cuốn menu, nói: “Mình mời.”

“Cà phê đen.” Tôi nói: “Cảm ơn, không cần.”

Lý Tuyết Nhi chống cằm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ấm áp, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời chạng vạng giăng lên khuôn mặt cô ta một vệt sáng nhạt màu.

Cô dâu mới đang đợi về nhà chồng chìm đắm trong hạnh phúc sung sướng hiện ngời trước mặt tôi, khắp người tỏa ra ánh hào quang, tôi bất chợt cảm thấy xót xa đến mức chẳng tài nào mở mắt, chỉ đành cúi mặt, lấy muống khua khoảng cà phê trong cốc để che giấu, từng vòng xoáy đen lần lượt chìm xuống ở điểm chính giữa.

“Muốn nói chuyện gì?” Tôi dừng lại, gượng gạo nở một nụ cười.

“Hình như bọn mình quen biết từ lâu lắm rồi, đúng không?” Lý Tuyết Nhi nói, còn thân tình mỉm cười với tôi.

Uống một ngụm cà phê đen, tôi nhúu mày, rõ ràng đã cho thêm mấy thìa đường, sao vẫn thấy đắng ngắt khó nuốt trôi. Cuối cùng tôi tu quách một hơi hết sạch, gạt chiếc cốc sang một bên, muốn mau chóng kết thúc buổi Hồng Môn Yến vô vị này.

“Sau này, chúng ta nên thường xuyên dành thời gian tự tập, giống như bây giờ vậy.” Quả nhiên nữ thần luôn cho mình thánh thiện.

Có nhất thiết phải vậy không? Cậu... tôi nuốt gọn mấy lời định nói, ho húng hắng, ngấm ngầm tự phản tỉnh xem có phải mình lòng dạ hẹp hòi, tị nạnh từng li từng tí, lại còn đặc biệt không ưa người tốt bụng hay không?

Câu trả lời tất nhiên là đúng vậy!

“Được thôi.” Tôi cố gắng để giọng mình nghe không đến nỗi quá bối bác.

Lý Tuyết Nhi tao nhã nhấp vài ngụm cà phê, rồi mới lấy một phong bì nhỏ từ trong túi ra, đưa cho tôi; “Mặc dù chuyện đã qua từ rất lâu rồi, mình nghĩ, vẫn nên trả lại cho cậu thì hơn.”

Phong bì nhẹ tênh, nhưng tay tôi lại run lên như chẳng thể chịu được trọng lượng của nó, mở phong bì, một chiếc cúc lặn ra, nằm trên bàn kính lấp lóa ánh sáng long lanh trong suốt.

Đó là cúc áo đồng phục của nam sinh, chiếc cúc thứ hai gần với trái tim nhất.

Bên trong còn có một mảnh giấy úa vàng nhăn nhúm, viết số điện thoại di động, cùng một tài khoản và mật mã MSN sắp bị tôi quên lãng, tài khoản là tên tiếng Anh của tôi, mật mã là sinh nhật anh.

Tôi giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng mọi dây thần kinh trên gương mặt đều như mất cân đối.

“Năm tốt nghiệp cấp hai, những thứ bên trong bình nước của Trình Dịch đều do mình lấy đi.” Cô ta bình thản nhìn tôi: “Khi đó vừa đúng lúc mình đi ngang qua lớp cậu nhìn thấy cậu ấy như đang vội vàng viết thứ gì bỏ vào ngăn bàn, mình chỉ hiếu kỳ thôi, nhân lúc không có ai định lấy ra xem một chút, kết quả còn chưa kịp trả về chỗ cũ, tòa nhà đã bị bảo vệ khóa lại.”

Mơ mơ màng màng nhìn cô nàng trước mặt, đôi môi tô son hồng óng ánh của Lý Tuyết Nhi như miệng con cá vàng mở rồi lại đóng, tôi chỉ muốn bật cười.

“Sau đó, Trình Dịch sang Anh, mình cũng sang Anh, càng không có cơ hội để trả lại những vật này cho cậu.” Cô ta tiếp tục nói: “Cả hồi năm ba đại học, lần đó Trình Dịch không hề ở bên mình, cũng không cho mình mượn laptop, là mình tự động đăng nhập tài khoản của cậu ấy, mật mã là mình tự đoán được.”

Đoán được sao? Giải vậy ư? Sao cậu không đi đoán xổ số đi.

Tôi cầm cốc cà phê lên, đưa tới môi mới phát hiện rỗng không.

“Hồi đó mình gửi cho cậu ấy một bức thư, gửi đi không bao lâu liền cảm thấy hối hận, mình không muốn để cậu ấy đọc được, cách duy nhất là đăng nhập vào hòm mail của cậu ấy để xóa đi, nhớ đến mảnh giấy ghi mật mã của cậu là sinh nhật Trình Dịch, vậy mật mã của cậu ấy nói không chừng chính là sinh nhật cậu. Vậy nên mình thử, và quả nhiên là đúng, chỉ có điều không ngờ MSN lại tự động đăng nhập, chuyện sau đó có lẽ cậu vẫn còn nhớ.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?” Cũng may cà phê đã bị tôi uống hết, nếu không nhất định tôi sẽ hất thẳng vào mặt Lý Tuyết Nhi.

Ý mình muốn nói là, Vương Hiểu Hạ, cậu và Trình Dịch rất đáng tiếc. Cô ta thở dài: “Cậu không nên từ bỏ sớm như vậy.”

“Sau khi cậu gỡ một loạt mảnh khốe, giờ mới nói với tôi Vương Hiểu Hạ, cậu với Trình Dịch rất đáng tiếc?!” Tôi lạnh lùng hừ giọng: “Lý Tuyết Nhi, cậu thật không biết xấu hổ! Thật bỉ ổi!”

“Mình thừa nhận mình đã gỡ mảnh khốe,” cô ta nhìn thẳng vào tôi, một chút hổ thẹn áy náy cũng không có: “nhưng mình không cảm thấy có gì sai trái!”

“Ít nhất, mình đã từng yêu Trình Dịch, đã từng cố gắng hết sức vì cậu ấy, thậm chí tự biến bản thân thành loại người xấu xa như vậy.” Lý Tuyết Nhi hỏi ngược lại tôi: “Còn cậu? Vương Hiểu Hạ, cậu đã từng cố gắng chưa? Cậu chỉ biết vứt bỏ cậu ấy chạy đi càng xa càng tốt!”

“Tại sao lại nói với tôi những điều này?” Không thể kiên nhẫn thêm nữa, tôi đứng phắt dậy: “Lý Tuyết Nhi, đây là lời phát biểu cảm tưởng của kẻ chiến thắng à?”

“Phát biểu cảm tưởng của kẻ chiến thắng? Cái gì gọi là phát biểu cảm tưởng của kẻ chiến thắng?” Cô ta giả ngây giả ngô.

“Cuối cùng cậu vẫn có được anh ấy, cậu thắng rồi! Tôi gần như sắp hét lên: “Cậu tìm tôi nói chuyện, không phải định giậu đồ bìm leo à!”

Lý Tuyết Nhi sững sờ rất lâu, sau đó bật cười thành tiếng, lấy tay xoa trán, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út lấp lánh ánh hào quang chói mắt.

“Mình và Trình Dịch sao?” Cô ta liếc nhìn sắc mặt tôi, thốt ra một câu không liên quan: “Thùng bánh cưới vốn được gửi tới văn phòng Trình Dịch, là cậu bảo họ gửi đến chỗ khác đúng không?”

“Đúng thế!” Tôi thẳng thắn thừa nhận, đừng tưởng chỉ có cậu mới biết giờ trò, tôi cũng biết, hứ!

“Tắm thiệp cưới mình đưa cậu ở ga tàu, cậu đã mở ra xem chưa?”

“Xem rồi!” Mới lạ!

“Vậy cậu còn giữ tấm thiệp không?”

“Mất rồi!”

“Ờ.” Vẻ mặt của Lý Tuyết Nhi sâu xa khó đoán, như đang giấu giếm điều gì, “Thứ Bảy này, cậu sẽ đến lễ cưới chứ?”

“Đến chứ! Đến chúc phúc người yêu cũ...” Tôi mím môi, vén tóc làm như không có chuyện gì, thoải mái nói: “Chút đó tôi vẫn có thể làm được!”

“Thiệp mất rồi đừng tìm nữa, mình sẽ bảo người đợi cậu trước cổng khách sạn, tiệc cưới vào lúc 12 giờ ở khách sạn Phúc Hoa.” Giọng cô ta vui vẻ: “Đừng đến muộn nhé!”

“Không vấn đề!” Tôi nghiêng chặt răng.

CHƯƠNG CUỐI

Anh còn cần em không?

Dàn loa trong tiệm cà phê khẽ phát một bản nhạc tiếng Anh xưa cũ, giai điệu quen thuộc mà bi thương, mỗi lời ca đều đang âm ỉ đâm vào dây thần kinh của tôi đau điếng:

When the night has been too lonely

Khi màn đêm quá đỗi cô đơn

And the road has been too long

Khi con đường càng kéo dài vô tận

And you think that love is only for the lucky and the strong

Và khi em nghĩ rằng tình yêu chỉ dành cho những ai may mắn và mạnh mẽ

Tôi những tưởng lần này có thể giống như lúc trước, dựa vào lòng tự tôn và tính ngang ngạnh để chống cự.

Nhưng vẫn không được, lần này hoàn toàn không được! Cố ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, chúc phúc cho anh cùng người con gái khác sống đến đầu bạc răng long, tôi thật sự không thể làm được!

Cách hôn lễ còn hai ngày, có lẽ tôi vẫn có thể nỗ lực làm điều gì đó, xây dựng kế hoạch tác chiến.

Vương Hiếu Hạ, mau mau kích hoạt bộ não lệch lạc của mày, không phải phim thần tượng thường có mấy màn như vậy sao? Lừa đàn ông lên giường, gạo nấu thành cơm, tốt nhất là đem tính mạng ra gây chuyện, anh ta sẽ chỉ còn nước ngoan ngoãn ở bên cạnh mày!

Đáng tiếc ở chỗ, tôi chưa thể lừa Trình Dịch lên giường, bản thân đã bị con ma bệnh tật lôi lên trước.

Tôi bị cảm nặng, hai ngày nay nằm bẹp trên giường.

Người mềm nhũn, mệt không tài nào mở mắt, họng như vướng cả cục than, vừa nóng vừa khô vừa cứng, toàn thân lạnh cóng như ngâm mình dưới biển sâu.

“Quả nhiên đồ ngốc rất dễ bị ốm.” Là giọng Bưởi, bàn tay nó áp lên trán tôi.

“Không phải lo,” anh trai tôi nói: “đồ ngốc bị ốm luôn khỏi rất nhanh!”

Còn lâu tôi mới ngốc, chẳng qua tối hôm nọ họng vì Lý Tuyết Nhi, tôi đã chạy đến dưới khu nhà của Trình Dịch đứng đợi đến khuya, muốn dành cho anh một niềm vui bất ngờ, kết quả còn chưa đợi được Trình Dịch, tôi đã sốt cao toàn thân rã rượi, sau khi về đến nhà còn không cam tâm khóc đến tận nửa đêm... Không nói

được nửa lời, thực ra mọi thứ đều do tôi tự làm tự chịu, tôi gắng gượng mở mắt ra, mỉm cười với Bưởi và anh trai, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng tôi thấy mình đang sống chết lao về phía trước, như đang đuổi theo ai đó, bốn phía bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, tất cả đều hỗn độn không rõ ràng.

Đó là một cơn ác mộng cực kỳ mệt mỏi, con đường dài đằng đẵng bất tận, tôi phải chạy đến lúc nào mới tới điểm cuối?

“Này, hôn ba cái thì tỉnh dậy nhé?”

Hình như có ai đang dịu dàng lay tôi, đặt đôi môi mềm mại ướm át lên trán, lên cổ, lên môi tôi, tôi mở mắt, nhưng nước mắt cứ giàn giụa, mơ hồ không nhìn rõ mặt anh.

Tôi đưa tay ôm chặt lấy cơ thể anh, khóc thút thít như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

“Em xin lỗi, em sai rồi, em hối hận rồi...” Vứt bỏ tự tôn, cuối cùng cũng có thể nói ra những lời sáu năm trước tôi không có đủ dũng khí để nói, tôi khóc lóc cầu xin anh: “Đừng yêu người khác, đừng rời xa em, đừng bỏ rơi em một lần nữa được không?”

“Anh không bỏ rơi em.” Anh nói: “Trước giờ chưa từng, sau này cũng không.”

Lời thề ước ấy quá đẹp đẽ, nếu như là mộng, vậy tôi nguyện không cần tỉnh giấc.

Nhưng tôi vẫn phải tỉnh.

Có đôi tay đang sờ soạng khắp người tôi, chơi chán rồi còn bất mãn thốt ra mấy tiếng: “Ngực vốn đã bé, giờ lại gầy đến mức sắp chả còn gì, lễ phục lần này lại phải đem đi sửa rồi.”

Tôi mở bừng mắt, đập vào mặt là bộ móng vuốt sơn màu Chloeden đỏ chói của Giang Giai Lãng đang ra sức vẹo má tôi.

“Làm cái gì đấy?” Tôi đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, co quắp vào trong góc giường.

“Tao mang vũ khí đến đây!” Giang Giai Lãng chu miệng, hất hàm chỉ chiếc va li màu đen, nói: “Hôm nay mà phải dự lễ cưới của Lý Tuyết Nhi còn gì?”

“Cái đồ vô dụng, không ngờ lại hôn mê đến hai ngày.” Nó chọc vào trán tôi: “Đây là cơ hội cuối cùng của mày đấy biết chưa! Đợi sau khi hôn lễ kết thúc, Lý Tuyết Nhi với Trình Dịch gạo nấu thành cơm thì mày chỉ còn có thể làm kẻ-thứ-ba!”

Một tiếng sau, tôi đã trang điểm xong xuôi, ngực bị Giang Giai Lăng nhét vào món đồ cao su kia, khoác lên người thứ được nó cho là chiến bào, thực chất là bộ váy lộ ngực lộ lưng sexy, chân đi giày cao gót màu đỏ, bắt taxi chạy nhanh đến khách sạn.

Trước cửa khách sạn bày kín những giỏ hoa “Chúc mừng hôn lễ Trình-Lý”, phần người gửi đến chẳng thiếu tên các nhân vật thuộc giới tài chính, giáo dục, chính trị, trong số những nhân viên đi qua đi lại có vài người đeo thẻ phóng viên, tôi còn tinh mắt phát hiện ở bãi đỗ xe đỗ một con xe SNG truyền hình trực tiếp.

Thế trận lớn như này, khiến tôi ý thức được chuyện mình sắp gây ra sẽ tạo nên một cơn sóng gió hãi hùng ra sao.

Ta định đến cướp hôn đấy!

Đột nhiên tôi thấy chùn bước, quanh quẩn bên ngoài hồi lâu, nhìn đồng hồ, hôn lễ sắp bắt đầu, hạ quyết tâm cắn răng xông lên!

Thưa cô, không có thiệp mời không được vào ạ. Vừa đến trước cửa, tôi đã bị bảo vệ chặn lại.

Quả nhiên là hôn lễ của giới thượng lưu, xem ra nữ thần vẫn luôn lo lắng có người đến cướp hôn!

“Cô Vương Hiểu Hạ phải không?” Người đàn ông mang dáng vẻ giám đốc lại gần, lịch sự nói: “Cô Tuyết Nhi đã dặn trước rồi, xin mời đi theo tôi.”

Cửa đại sảnh đã đóng chặt, âm nhạc loáng thoáng truyền tới, tôi chần chừ một hồi, gí mặt lên cánh cửa tạc hoa, nhòm qua khe cửa.

Tiếng nhạc chậm rãi vang lên, bên trong đang diễn ra màn kết tuyệt đẹp của câu chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa, mỗi người con gái đều từng mơ tưởng về một ngày được khoác lên mình bộ váy cưới trắng tinh, và hôm nay tôi đứng bên ngoài nhìn, chỉ có thể làm một kẻ ngoài cuộc.

Cảnh tượng trước mắt cùng những ký ức của quá khứ không ngừng đan xen, như thể lại một lần nữa phơi bày, hiện lên trong đầu tôi.

Sáu tuổi, lời hẹn trong công viên năm ấy, anh nói: “Tớ sẽ ở đây đợi cậu.”

Tốt nghiệp cấp hai, cúc áo đồng phục giấu trong bình nước, dưới đáy bình anh viết: “Tớ cũng thích cậu.”

Mười bảy tuổi, anh nói: “Đừng khóc, tớ quay về rồi.”

Mười tám tuổi, cùng nhau đếm tiếng chuông đêm Giáng sinh, anh nguyện cầu: “Lấy anh nhé.”

Trước đêm rời Đà Loan sang Mỹ, anh nói: “Anh còn yêu em.”

Anh nói anh không hề bỏ rơi tôi, trước giờ chưa từng, sau này cũng không.

Anh đã từng rất cố gắng để nắm lấy tôi, mặc dù cách thức có phần trái khoáy, có phần thẹn thùng, lại thường xuyên khiến ta không tài nào đoán định, nhưng vẫn luôn nỗ lực muốn mang lại hạnh phúc cho tôi.

Nhưng, tại sao đến dững khi tin tưởng chính mình có thể mang lại hạnh phúc cho anh, tôi cũng không có?

Vương Hiếu Hạ, lần này không được phép chạy trốn nữa!

Nếu như để lỡ, từ nay về sau, mày và anh ấy chỉ có thể làm người dưng nước lã, trở thành kẻ ngoài cuộc trong cuộc đời nhau.

Tôi đẩy mạnh cánh cửa, đèn đại sảnh đã tắt, chỉ để lại một nguồn sáng nơi cuối tấm thảm dài, vô số bụi sáng tụ tập bay lượn, in bóng đôi tình nhân hạnh phúc đang mỉm cười nhìn nhau.

“Tôi đồng ý!” Chú rể đồng dục nói.

Tôi như bị cây chùy phang trúng, trái tim co giật từng hồi, rốt cuộc tôi vẫn đến muộn rồi ư?

“Không được!” Chẳng kịp nghĩ ngợi, như con tàu điên mất kiểm soát, tôi xông lên phía trước, ngoác miệng gào: “Anh nói anh yêu em! Còn nói sẽ không bỏ lại em! Giờ anh đi cưới người con gái khác ư? Sao anh có thể cưới người khác được chứ?!”

Ánh đèn flash cùng âm thanh tràn ngập rào rào khắp nơi, kèm theo những tiếng xì xào, hít hà.

Bảo vệ nhanh chóng chạy lên, một trái một phải vịn tay tôi, vừa bịt miệng vừa lôi tôi ra ngoài, tôi ra sức giãy giụa, hai chân đá loạn xạ, cuối cùng đành hét lên: “Anh từng nói sẽ cưới em mà!”

Lý Tuyết Nhi quay người lại trước, như không hề có ý định ngăn tôi phát điên, còn lùi sang một bên trưng ra bộ dạng xem kịch hay, lúc này bóng lưng của

chú rể sững lại, từ từ quay đầu, vì ngược sáng nên tôi không nhìn rõ nét mặt anh, chỉ thấy đôi vai anh run lên bần bật, như đang cố gắng kìm nén thứ cảm xúc nào đó.

“Vương Hiếu Hạ, mày lên cơn điên gì đấy?” Bưởi không thể tin vào mắt mình, bước nhanh về phía trước ra hiệu bảo vệ buông tôi ra.

Có được tự do, tôi nhìn Bưởi đầy cảm kích, nhất thời trào dâng dũng khí vô địch, hét về phía chú rể: “Trình Dịch, anh là đồ đại bịp bợm!”

“Em nói gì nói lại lần nữa?” Cuối cùng chú rể cũng mở lời, đến giọng nói cũng run run.

Lại trò này, bà đây liều một phen, nhân tiện tặng thêm cho hẳn vài câu: “Trình Dịch, anh là đồ đại bịp bợm! Đứng núi này trông núi nọ! Chơi chán rồi bỏ!”

“Khụ...” Chú rể ho húng hắng mấy tiếng, huých phù rể đang thẳng lưng đứng bên: “Ê, đã nói đừng đi khắp nơi mạo danh lừa đảo, giờ người ta tìm đến tận nhà rồi, xem em thu dọn kiểu gì?”

Hả?

“Hiếu Hạ, trước giờ anh chưa từng nói với em mấy lời đó nhé! Em đừng hại anh không cưới được vợ.” Chú rể tối sầm mặt, nhưng giọng nói lại toàn ý cười đùa, quơ tay kéo cô dâu vào lòng.

Hả? Há?

Tôi lờm Lý Tuyết Nhi, cô ta nhún vai, thè lưỡi ra vẻ vô tội.

Thực sự quá mất mặt, lúc này, tôi thật chỉ hy vọng có quả bom từ trên trời rơi xuống, hoặc đột ngột xuất hiện cơn động đất 9 độ richter, tóm lại có thể san phẳng tất cả thì tốt.

Không có bom cũng chẳng có động đất, chỉ có tiếng cười nhạo rộ lên của đám đông bình tĩnh khỏi cơn kinh ngạc, chớp mắt đã nhấn chìm cả đại sảnh.

Làm sao đây? Bỏ chạy đi!

Tôi quay người bỏ chạy, không quan tâm đằng sau như có người đang đuổi theo.

Chạy ra khỏi khách sạn, ánh mặt trời giữa trưa nắng rọi lên cung đường trắng xóa như phủ lớp sương dày đặc chẳng nhìn rõ nơi xa, gió thổi vù vù qua tai, chẳng rõ chạy được bao lâu, thấy chóng mặt, trong lòng bắt đầu nhói lên nỗi đau đốn giằng xé, tôi thở hốt hển.

“Tại sao lại bỏ chạy?” Kèm theo hơi thở dốc, giọng tức giận, Trình Dịch hỏi.

Chẳng kịp mở lời, mắt đã tối sầm, chỉ còn nghe thấy hơi thở gấp gáp của nhau, môi anh đè lên, mang theo sức mạnh của sự vội vã và trừng phạt, hôn tôi, khi lưỡi anh nhẹ nhàng dạo lướt trong khoang miệng, cảm giác tê dại nhồn nhột giày vò khiến tôi muốn hét lên, tôi vô thức kháng cự, nhưng chỉ đổi lại được nụ hôn sâu hơn, dường như muốn hút linh hồn tôi ra khỏi cơ thể mình, rồi vùi vào người anh.

Môi anh vừa buông, nỗi xót xa vô hạn như sắp nhấn chìm tôi, trước khi người mềm nhũn, tôi vòng tay ôm chặt eo anh.

“Em nói anh đừng bỏ rơi em...” anh thở dài, khẽ hôn lên trán tôi, “vậy thì em đừng chạy trốn!”

Tại sao tôi lại muốn bỏ chạy chứ?

“Em tưởng anh sẽ kết hôn với Lý Tuyết Nhi, nên mới như vậy, thật mất mặt...” Không dám nhìn Trình Dịch, tôi nhắm mắt, vùi gương mặt nóng bừng vào ngực anh, rưng rưng nước mắt, lại không ngăn nổi nụ cười trên môi.

“Quả nhiên Vương Hiếu Hạ gốc hết thuốc chữa!” Anh cốc mạnh vào sau đầu tôi.

“Quái lạ, không phải anh Nhân Kỳ họ Tiêu à? Rõ ràng thiệp cưới ghi ‘Đám cưới Trình-Lý’ mà!” Tôi tìm lý do bào chữa cho IQ của mình.

“Anh ấy đổi về họ bố rồi.” Trình Dịch chưa bao giờ giữ thể diện cho tôi: “Đừng có viện lý do cho sự ngu ngốc của mình nữa!”

“Anh không nói sao em biết chứ?” Tôi mông lung hồi tưởng lại, không chịu thua cãi trả: “Hơn nữa vì vụ tai nạn mà anh hung hãn đòi kiện em, không chút nể nang, sao em biết anh còn yêu em không?”

“Nếu anh nói, vụ kiện cáo là lừa em thì sao?” Giọng Trình Dịch thoáng vẻ cười đùa.

“Vậy là ý gì?” Tôi ngây người.

“Hôm đó trên đường Thất Huyền, nhìn thấy em thò đầu ra khỏi cửa xe, anh liền bám theo xe em.”

“Hóa ra là anh cố ý để em đâm!” Tôi nhanh chóng bừng tỉnh: “Mấy thứ hình sự, dân sự, còn cả hạn chế xuất cảnh gì đó... anh sẽ thu hồi lại đơn tố cáo chứ?”

“Sự thật là, kiểm sát viên kiêm đương sự trong vụ tai nạn như anh vốn không có quyền thụ lý vụ án. Lúc ở đồn cảnh sát, thực ra anh đã thông đồng với tổ trưởng Lý từ trước, vậy nên hôm ấy những tội trạng và hình phạt anh nói với em

cũng nửa thật nửa giả.” Bàn tay Trình Dịch chùng lên lòng bàn tay tôi, nắm thật chặt, “Bởi vì anh sợ em lại bỏ chạy giống trước kia, anh phải chặn trước, nên sử dụng một số biện pháp!”

“Anh chắc chắn em vẫn còn yêu anh thế à!” Tôi hứ một tiếng yếu ớt: “Nói không chừng em đã hẹn hò với người khác rồi.”

“Thành thật mà nói, nhìn chiếc nhẫn trên tay em anh cũng hơi kinh ngạc, nên mới thăm dò em như vậy.” Anh chăm chăm nhìn tôi: “Nhưng, anh tự tin mình có thể chiến thắng để đưa em về bên mình!” Ánh mắt anh ngưng đọng trên gương mặt tôi, tôi dường như nhìn thấy vô số những ký ức đang cuộn cuộn dâng trào như sóng biển trong đôi mắt ấy.

Thời trẻ dại, chúng tôi luôn nói sẽ mãi mãi ở bên nhau, nhưng “mãi mãi” khi đứng trước tương lai vô định, là một tính từ mông lung biết bao. Những tháng ngày âu chuỗi vô số ký ức được tích lũy chùng chắt trong quá khứ, mới là mãi mãi.

“Vừa nãy ở hôn lễ em gào lên đồ đại bịp bợm, đứng núi này trông núi nọ, chơi chán rồi bỏ...” Hơi thở có phần loạn nhịp, anh cúi người ghé vào tai tôi nói: “Vương Hiếu Hạ, em chửi rất sướng đúng không.”

“Em xin lỗi.” Tôi lập tức thành tâm thành ý nói lời xin lỗi.

“Chỉ với ba chữ này mà muốn cho qua sao?”

“Em yêu anh.” Tôi kiễng chân, hôn lên môi anh: “Còn nữa, em sẽ chịu trách nhiệm, em thề sẽ không bao giờ bỏ chạy!”

Trình Dịch cười tùm tùm, ánh sáng rực rỡ nơi đáy mắt trong chốc lát đã thắp sáng cả thế giới của tôi.

Năm mười bảy tuổi, tôi từng nhận được tình yêu từ một người con trai, vẫn cứ ngỡ mình là người con gái hạnh phúc nhất thế gian.

Nhưng, chỉ dựa vào may mắn để có được tình yêu là không đủ.

Bởi không đủ dũng cảm khắc phục mọi khó khăn, không đủ dũng cảm tin rằng chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau, vậy nên tôi tìm đủ mọi lý do, hết lần này đến lần khác đẩy anh ra xa.

Tình yêu mới chớm nở, giống như quả cầu pha lê trong suốt không tì vết, nâng niu, bảo vệ cẩn thận từng li từng tí, lênh đênh theo tháng năm cũng khó tránh khỏi va đập rạn vỡ.

Nhưng, chỉ cần đủ dũng cảm bước qua con đường dài gập ghềnh, đủ dũng cảm chịu đựng nỗi cô đơn của màn đêm, chính bởi chi chít vết rạn vỡ, đợi đến một ngày khi được ánh sáng chiếu rọi, nó mới có thể ánh lên thứ hào quang rực rỡ như kim cương.

- Hết -

Table of Contents

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG CUỐI